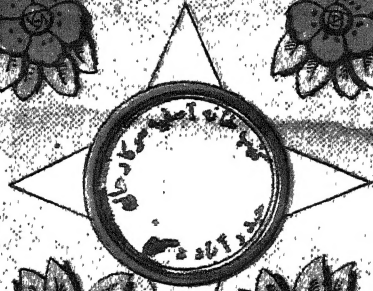

RARE BOOK
NOT TO BE
ISSUED

ان قصص

برائے فرم

ملک دین محمد انیسویں سید شاہ جبران کتب

کشمیری بازار و بیل روڈ لاہور۔

نَحْنُ نَقُصُّ عَلَيْكَ أَحْسَنَ الْقَصَصِ

الحمد لله والمنة کہ کتاب تمام مصنفہ عالم خدائی قبول
مولاموی غلام رسول صاحب متوطن عالم پور کوٹلہ المعروف بہ

حَسَنُ الْقَصَصِ ان الحول

۸۹۱۵۴۴۱
۹۹۸۸
۵

1995

Checked 1987
CHECKED
برائے فرم

ملک دین محمد اینڈ سنسز پشاور تاجران کتب کشمیری بازار لاہور

کتب خانہ دین محمدی بل روڈ لاہور

ملک محمد عارف پرنٹر نے اپنے دین محمدی پریس بیرون
اکبری گیٹ لاہور میں چھاپکر کشمیری بازار سے شائع کیا

عشق کو عشق و خواص و شہود و فیض و الوہیت پروردگار سدا لال و دربارت رنگین شہودی

اشعار است بر این کلام شہادت بتجید شہودی ۱۲۱۱ھ این سہر سہریت بدو امر

نہایت مصرعہ از سہریت چہارم اہل تہسین انصافات صفت مستم است

نکاح جو موصوف آن موثر افتادہ ۱۲۱۱ھ غفر لکاتب و لہالہ

ولا ستانہ طوین برہم قیوم حسابہ من آری ۱۲

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

صدق صفاری آب ہوائیں بلیا وچ خوشنودی
محویت سے غم طہو روں نشہ چڑھایا ہو یا
عدم تکلف والیاں جس شخص ندیاں ہندیال آئیاں
وجہ دربار و خوب غنادے ایہ سر سبز مدانی
مظہر حمد حمید حقیقی ایہ مکشوف بدیہی
ہر معلوم ہر موجود ہر ساجد مسجودوں
ہر ہر ذرہ جس شخص چمکیا وجہ اقرار قصو راں
وہ دم لکھ لکھ لوں حمدوں شکریہ
اسد شکرہ قدر بندید اعظاں دی تدبیروں
اسد حمدوں وانگ زینا حال پریشان عقلاں
وچے ڈیب سر سیدیال عقلاں حیرت سے دریائیں
خون عزیز دل صبر عزیراں پشمال شخص بیجا سے
آذر امکا نوں وکن اشارے معذروں چہ عذر
کس گھیلوں کت کاے چلیوں تے کس پاس لیا یوں
فیض وجود عدم تے چکیا کھوے راز چھپائے
بول بی اقراری ہو یوں آس غضب سرچائے
انس ظلم جو بول اٹھایا ہن کیوں عہدوں ہاسے
انس حقیقت جامع کر کے وجہ اس واراقتارے
ناطقہ نقض قلب روح ستر دل خفی علی ایہ سارے
جان نہ جان آفاق تے انس مینوچہ جہ تقدیری

عشق سینا انعام نہلا یا رنگینا رنگ شہودی
برگو برگ ارادت انلی نور چایا ہو یا
افضل اعلیٰ کل نور چین وچ سب وڈیا نیال
ازل انلی ابد آدوی حمد دوام دوامی
صل ہر اتب خفی خلقی نہ نہر ہی شیشی
قدر نعمتیں حمد الایا ہر حامد محمودوں
حمد چراغ دلال تاریکاں مشعل شب بھوراں
عجز کمال خدادے حمدوں ہر ذرہ اقراری
پاک منورہ خالق عالم باہجہ مثال نظیروں
حبیب لطف قلم شخص قطروہ یوسف جسیاں شکلاں
عادت کیا قدیموں جانے لکھ لکھ ہوئیں
پرچہ شعلہ جوشن رہندا سنفے نظری آوے
نور ور ہے جے عشقوں سے حال کہاں کی گذر
کھول کھیں تہہ حال کیا فی ویکھ ذرا کتہ آ یوں
نہاں شے مذکور کدائیں اندر وقت وہائے
چائے بھاری ہوندے بھاسے توں عہد چکے
مارا منت چانہ سکے زمین فلک بیچارے
چھے بھر کرم دے قطروں دو فوین عالم مائے
تے ایہ نہ نہ جہل جہاقل وچ عنا صر چارے
خلق امزیاں شاناندے وجہ تینوں فی امیری

توں وہ خودی خود دل چھٹو کیوں دیتیں بھرتیا
 سب کچھ مالک داتا تینوں سے توں سب کچھ پایا
 جہاں شیطان دی خواہش تینوں سب تیر چھپایا
 پائے نول اپنا یا جانو مٹھڑ پوس کوراہیں !
 اے غدار نہ ہار قراروں انت پچھوں ہتھ ملنا !
 سن کس چھوڑ کر ہے غم جھوٹا ٹی توں راہی !
 توں پریشان دلا و ضیغ ہو یوں آپ نشان
 مت دسواس ظلم تے جہلوں آگ تیری کھلیا
 ظالم جہاں ہے نہ ہوند دلچ پوندوں وچکارے
 غم کماندیاں جنڈاں گھیاں گں گردانو چہ رہیاں
 ظلم کما سر نفس اتارے نوم نہ رہی موے۔
 ظالم جہل فناء نول یاں جاں ایہ پادیں تاہیں
 سیرا لے اللہ لا الہ الا اللہ تاک سارا
 تحت نفی دہر غیر اڈاریاں ملی نجات جہاں
 آکا نور زمین آسمانی جسدے کاسے سارے
 ایہ مصباح صفات خجول لاٹ بے بن ناسے
 نور و نور ہوا نورانی عالم دی گلزار سے ہا
 لکھیا نظر لکھوے تہ صفحہ کاتب قلم و گائی !
 ہنر قلم وچ خاص لکھا نے جھڑو گیا کتے تاہیں
 بے تہ خطا نظر وچ نہ سے ضعف تیری مینائی
 لکھ نہرت صحیفوں ساری تیرے پاس پہنچائی
 دیکھیں نقش نقاشوں جالی تے عنایت مصنوعوں
 توں شیشے وچہ دریا و گیس جوہر ہیں اوہ کاری
 توں قائم جس چند دل غافل صورت تیں نکائی
 حکمے باجہ نہ انجل بے راز زبان نہ کھوے
 جنول بھیر دھرے رخ تیرا اپنی صفت دکھائے
 واحدانیت حق بدیہی بے شہود کمالوں

پھیاں چھوڑا نیندیاں دیول جھاک ایانیاں لائی
 جوہوں اپنا آپ تے پایا ویکھ کتھوں ہتھ آیا
 فقر غنا تیرے وچہ وسدا وچے نور صفایاں
 ہر پایا بہنیا تیرا ہے اکس پایوں تاہیں !
 کہتوں چلیوں کد ہر جاناکس سنگت وچہ رہنا
 میٹ انھیں کت ہتھ وگا یوں چاٹنی سیاہی
 خود نو جان شغال کمینہ بیٹھوں چھوڑ ٹکاناں۔
 ظلم کما دیں جہل بڑاویں پادیں مقصد جہاں
 ایہ سبے مدح مذمت تاہیں سوچہ رازا شائے
 دار الجہلوں لاٹاں بلیاں بس وچہ خودیاں جلیاں
 بعد وصول الہام اچانک اطمینان قبوے
 سب پروار تیرا وچہ تیرے خودی جہاں تاہیں
 اوہا سنے جلوہ کروے جین واسرورتار
 نال ثبات ثبوتی پھڑویاں ملی برات معافیوں۔
 جس نے فیض اہدیت کوہوں نور کھلے چکاسے
 وچہ شکوۃ قلوب عشاقاں حلک نور کھلاے
 چٹے نہیں چنگیاں آئے عدول نقش ستارے
 سوہنے حرف کدال بن کاتب دیہن خطہ صفائی
 زیر زبر ہر غم سکویوں خطا نہ پیا کدایں
 آپ کوراہے پوے نامینا لہے عیب نکائی !
 کھول نظر لکھوے کاتب صنعت قلم و گائی !
 خود دل ویکھ رقم پڑھ ساری آخر تک شروعوں
 جین لکل مطلوب جگتدیاں نوری لہراں جاری
 اس تے وچہ جاری ہر شے نول اپنے وچہ پائی !
 بہرہ وال اندر پر معنی ویکھ متاں دل ڈوے
 جاں توں غام جمال فروزاں تینوں نظر نہ آوے
 توں صورت تے ہند جو تاہیں حاجت استدلالوں

تے تقدیم سے درباروں سپر خود ناتانے
 یہ گرواب اندھیناں راو نیا نام سدا سے
 باہوں پکڑ لٹے نو دوسوں نوں نوں کریم دل سے
 یارب میری سرگردانی میریوں گئی ساراں
 میری کار سوانے تیرے یا ستار غفار
 میں بندہ توں صاحب میرا منت نہ تیری ثوابوں
 صفت تیری کی قدر نہ دیا توں صفا عداوتی
 یہ اقرار نبیاں سدا لا احق حق دچہ آریا
 عطا دے دے تیرے تیرے لہاؤں کھٹکے
 عادت تیرے دوراؤں دے تیرے تیرے تیرے
 عقل حیاوں و سیم گناہوں تیریاں صفتاں عالی
 سخاوت کریم کے بخشش خانیوں عالم کل سوا لی
 تو یہ دی تو فیض اسانوں دیوں پاک الہ یارا
 قدم ہی دے کچھ ساواں یارب راہ چلائی

و کھٹکے ہم دی رمزوں کوں دل کھٹکے
 پور سپر کے وچہ بیڑے غریب سے نہ سے لٹے
 جیسوں رو بہ غضب وچہ تیرے کوئی کٹھ نہ سے
 اکہ جنت وادار و تیرا روگ کٹے بیماروں
 عدل کریں میں پکڑا جاواں فتن کریں چٹکارا
 رحمت تیری بہت زیادہ بندے دی تیریاں
 آخر پارہ عجز بندینوں تیریاں صفتاں عالی
 تیرے تیریوں پا نہ سے توں بے مثل خدا یا
 ات غافل ہے عقل تمامی تیرے وچہ لہاں
 نو دوسوں بیڑے عقل تیرے تیرے نہ راز کھٹکے
 خالق مالک جان جہاں داؤں عالم راوا لی
 جہاں بلاویں لطف کریم تیرے تیرے تیرے
 ورا اپنے دارکھ سوالی ہر دم شاہنشاہا
 اندر قوم نبیاں کیتا توں سرور جس تائیں

برکت سید المرسلین امام مہربان خاتم النبیین رسول العالمین محمد مصطفیٰ صلی اللہ علیہ وسلم

جو ہر عمر میں وجود خلاق اصل رسول کمالی
 نبی صغی واسد سرور تے کوثر داساتی
 وچہ اشارے انگل جہدی شق قمر افلاکی
 بہ نبوت نال منتسب عظمت صفت خلائی
 ثاقب نجم قمر تے شمسوں اور گوہر خاکی
 مظہر فیض اتم یگانہ مطہر صبح کھوری
 تے اوہ امت مذہب یارن مجھے رحم غفوری
 رحمت عالم سایہ عالی قامت سایوں مانی
 فتح مہین کمال فخر شان نبی دی عالی
 سینہ پاک منور نشرح نور اکھیں ماز احوں
 شاہنشاہ پیر ویاں خاص امام نبیال

امت حرام راہی نام محمد صلی اللہ علیہ وسلم
 جیش حق خاص شہادت کبریٰ ختم رسل انبیا
 خیر الناس عرب و افصح خواص لب تریاتی
 جمع کلمہ حرث زبانی شاہ سوار براتی
 جیس تے پاک قدم دی برکت فخر کرے وچہ تائی
 اوہ شاہ بیت قضا د عالم جیس وچہ خوبی نوری
 تے مرجوم امت اس دی غنبر محجل نوری
 غم شیعہ عرق بدل سر سایہ پاک لعاب زلالی
 نے غم و مقام سچے خاص عطا زالی
 انور اکھیں مہر نبوت روشن نور حیرانوں
 قارح باب بہشت سچے لطف و جبر تقییاں

نے جبرائیل کو ایک توری دروازے پر آیا
ایوان مست بعد نیل گذر گئے انسانوں
فوج فرشتیاں نال سد ہائی شوقان اک چلائی
کھلے گئے درے اٹھائیں تک مشرب و پاک
شکر بانی وچہ موسے عیسا کر کر محمد سید ہائے
جبرائیل ربیما میر سدرہ قوت پر وہی سد ہائی
کسی درش قدم وچہ کبر سے شدت شریعت اصول
تیز قدم وچہ فرست چلے بے بالا بول نور و دل
صورت حروف پاک بذائیں کھوں پاکت ہون
جو ڈٹھا سوڈٹھا آختر جو پایا سو پایا گیا
رحمت نور جہان کھلا سے مرصاں ملاں گویاں
م کیوں نول راہ دکھائے روگ کٹے بیاضاں
منزل مقصد چھوڑ و گیندیاں وچہ بے نادانی
بے خبریاں دیاں بیوں باناتاں پھیلاں وچہ حیرانی
صل بھلا گم کیاں خودی نہیں اندر سرگردانی
چن جیت طیب حقانی کھوئے راز نہانی
واگاں دل مقصود چھایاں موڑ کو راہل و نول
سب جہان اکوری برکت نور و نور دکھیا
پیش قدم وچہ عالم ہویا جس نے اوہ رخ نکیا
پاون پاریاں سب کچھ پایا منکر گئے ایذا میں
بہت صلوات سلام بنی کمال سے اصحاباں
سچیں اول بعد نبیاں صدیقان وچہ اکبر
عمر خطاب خلیفہ ثانی اوہ فاروق پیارا
ذوالنورین کم داپورا اوہ فاروق حقانی
جو بتا درج بتول بہادر بوطالب گھر جایا
حسن و حسین ووصاحب زانے شاہ بہشت جاناں
رضوان اللہ وچہ حق تماں اکھاں لکھ لکھ واری

ایسا بڑا باق رکاب چلیا اٹھتے وچہ پہنچا یا
نہیوں شنب ملک نے وچہ بڑا نول چائیاں
جبرائیل نقیب پکار سے پاک سواری آئی
من سن کے پیغمبر خبریں تعظیماں ہوں آئے
کھوں سے وچہ صفت نول شوق زیارت پاسے
تق تنہا چلن دی سو وچوں دستور پائی
ہو چکیاں چھوٹاں آختر جاگہ پاک مقاموں
نول بذائیں وچہ محبوبا بے طرفوں پوچھیں
کھ کر وٹاں کوہاں دور ڈے پستہ و ہم بیا نول
ہو لایا نول تھ دل نہ موئے مڑ پیغمبر گیا
نول بیاں باندیاں کھ کر تم نہیں بیڑیاں بنے لایاں
تاریخی وچہ جلدیاں تائیں ملیاں شمع ہزاراں
روشن راہ جمع ادا پایا دل نورانی
ہو غافل وچہ نفس ہارے رس ہو یاں غانی
نفسوں ذات کو اسی بھریاں گوہر توڑا انسانی
دل ول موڑ و لول گمراہی نور و حق عرفانی
واہ سید تقی محمد تر گئے عالم و نول
فیض مسداں دال آئینہ فرشتوں عرش چمکیا
پہنچے لیکھ دھیروں جس آئے اوہ خود وچہ نہ سکیا
احمد باجہ نہ ہونڈے پیدا حجت راز کد ایس
خاص خواص عزیزاں یاریاں یار کبار احباباں
ابی بکر بن ابی قحافہ نائب جائے پیغمبر
جس دی تیج عدالت والی بیتا قتل کفار
عالم بیا غنا سخاؤں ہو نہ اسدا ثانی
اسدا اللہ العالی غازی علی شہو عالی پایا
زہرا بنت نبی جلے پہاں وڈیریاں شانان
رض خواجہ دوہیں جہانیں نبین ضخیمت بھاری

حُب بنی وی آل اصحاباں ہے تاثیر ایمانوں
سنبھال دلاں وجہ غیظ صفا یہ حیف تنہاں ایمانے
یارب تال طفیل ہدایت بخش اسلٰی بر پائیوں
اور ہدایت کرے عنایت خوف رجا وجہ بخش

منکرں گیسے دوزخ جا ندی وار جہانوں
اوہ مصداق بغیظ بہم دے بجاویں کے زمانے
عفو کرم دریاں وجہ درنا دال ساویاں ہر گھایاں
عشقوں کر میں منور سینہ روشن دلندیاں اکیس

ترغیب بالشرامشہد عشق بیان بلند پرانی در علم خدا فوق مراتب

ساقی آب طہور طلب دا جام مرے بھر پائیں
چاہتہ تیغ برہمندی خونِ شہادت چھائیوں
سچی حشمت پیارے والی جان جگر کسا جا کے
غم برہمندی خونِ اشکیں میں رہن گھناری
دل بے عشق نہیں دل موعے چنبریاں وجہ توبی
عشق بناں تہ دشمن غل داتے درخشن تہن و
عشق بتاں دل مددہ فاضل کس گنتی وجہ آوے
منہ میں بن عشقوں دل نوز تو نہیں روشنائی
ذوق رسدے عشق درویشی بہت کرے چوکی
وچھنور و وام نہ دسیا نہ اس چنبریاں پایاں
چنبریاں لال چنبرہ عشقوں کو کور و دیایاں
دیدہ ہو رشیدہ دیوچہ جیڈک فرق جدایاں
بیرہ وال تے درو مصائب و رواں ہو رو دیایاں
ناچیزیاں ویاں چنگیاں چنبریاں پایاں نے چنبریاں
عشق مقام جمع ہے سٹیاں تکر نیاں تمیزاں
جھل اوڑے راہ چلیندیاں عشقوں صبراں کا سہی
نازینارو کے گل چڑھ کے برہمندی سے باز اسے
عشق اندھیری جاں سر جھٹکے کھاون جگر ہونے
عشق کرم دا قطرہ انسی میں میں دس ناپیں
کرے طلب بے صداق صد قول تال بھی ہے نہ ہاں
مشکل بہر دکھاندی گھاٹی ارکھیاں اسدیاں واناں

دریا ذوق محبت والا کھت دلاں وجہ جانیں
خفا پلٹ چمک دیہہ عشقا شہر او تال گھایاں
درومند اندے میں تہن طے ہوں درو مند
جان گیارہ نک پر مشغول دلوں سے خامی
تہ بے درو دلا ندی گھنہ رلائی آبی
ویری تال پیاویں ویری واسا خاچین دا
عشق دلاں نول سفل غناں تھیں کرشمہ دکھائے
غم برہمندی لذت باہوں دلوں ذوق نکالی
اس فاضل نول تہ در گھاٹے ہرگز لے نہ ڈھونڈی
تا ہنگام ہو وراکے وراول اسے بہت نہ آیا
درومند نول بیدرومندے درو مثال و دلیاں
قالیاں حالیاں دیوچہ پوچھیں عدلاں فرق نگایاں
اوپا درواں درو مند اندے پھیل دیں صفایاں
نظر بلند چنہاں دی دیانی لے مقام عزیزاں
غم تو شیاں اس دنیا والے بنے غلام کنیزاں
ہو طالب لاہ ویکھ نقابوں اس دی رزمیناری
ایہہ مزجات لطافت ہاناں رہن بیاں وچکاسے
خودی تکبر مان عز ورت جاتھ ملک وجہ ماسے
اکناں بھندیاں بہت نہ آٹھے کنا ندے دچھیں
یاریاں وجہ دشواریاں جھل دیاں ہے نہ دل بچھتاوا
عشق دا ایہہ بے پایاں ٹھاٹھ چڑندیاں لالائیاں

اکنال کھیدیاں عمر کوئی پہلے پیا نہ کائی
 میدروں دریاں عشرت خوشیاں لذت ناز وایاں
 اس گرواب نہ ہو کدائیں گم کہاں وجہ ذاتاں
 اس عشق دکھا دوسرے میں ہوا انگیاں
 بندیاں رہیں تیرے دھندلے ہونے کی وجہ سے
 اس دنیا کی عین کے قدم و ہرے لکھنے سے
 رحال بھلے تلوار برہونہی قدم نہ موڑتا ہے
 لچہ برسر و گے از غیبوں ٹٹ گھریجاوے
 چشم اولارے کرے نظارے شوق ہے تنہا
 اک درہے سر نظر نہ پاوے بیٹھ اکھاڑوے
 وجہ اڑیکال دقت رہا ہے وصل میں نہ جگے
 جسوں عشرت کہے لو کائی یہاں بھلے نہ موڑے
 قلب نہ چھوڑے قاب قوسے دووم وجہ چھوڑے
 بیوے گھول پیارے زہروں سنی چہ بھولی
 چھلے تیر کہاں برہونہا ہو کے بین کھلے
 مرہم زخم دے دی لہجے وصلوں باہر نہ کائی
 بھر بھر دیوے ذوق پیارے ساقی نور قدم دا
 بھر یا نور منگے گھر ظالی رین کٹے بہہ کالی
 چشم اگھاڑ نگاہ گنارے نظر پلن آئینے
 رہے اوداسی وجہ جدائی وصل منگے سواری
 وجہ خمار شراب وصل دے ووقن پلن پیارے
 عالم عشق عجب سن بجانیاں وصل کرے تلواراں
 عشق چکا پراو کھے پنڈے مروت و دکھ جھٹلے
 عشق کٹا رعب ہے خونی آن وجہ کاری
 عشق بیمار قدیم اجیہی گلوں نہ رنگت ڈولے
 باجھوں عشق حیاتی ناہیں درد عمانی کائی
 کھا تلوار برہونہی کاری تے اوہ چھٹ نہ جاوے

اکناں ہوش جدو کی آئی ایہ نعمت گھریائی
 جد و مندا نہ دے نہیں کدائیں وچہ شمار نہ آیاں
 الجور نکال سکھ ملے آئے دن روشن ویدیاں
 ہو کے اک سا وجہ آتش تالیاں پاویں چھوڑا
 نہ نہ ہرک سب کچھ جاوے ٹٹ لفظ جانوں
 بھر طلبے رہتیا جاناں کواں نظر نہ اٹھے
 تیغ و گے بہرہ لگا میں زخموں خبر نہ پاوے
 گھٹا تیر کیجیے رڑ کے خون و گے دریاوے
 جیونہیاں جہ زندہ ہوئے جھلے برہونہی تالے
 میں و گن دوسراں وانگوں خون ہر گھٹنی ہوئے
 گردن بار نہ کائے سا گنہ سے آنت الا ہنگے
 ہفت قدم طلیحان کے تھیلے جذب پوسے چھوڑے
 دائم آنت ملن سکھ سارے درو جھلے دن بھوڑے
 شے تھکے پوسے جیواناں ایہ محبوب لگائی
 جیوں جیوں زخم و جن وجہ سینے ڈھک لکائی ہوئے
 کالیاں راناں بہہ بہہ کٹے اندر سوز جدائی
 ہر دم ذوق شہود سخن دا توڑے نقص عدم دا
 دام گلے گھٹ شوق توں تھیلے ونگیاں زلفا زوالی
 مظہر نور پیارے والا ٹھنڈ گھٹے وجہ سینے
 جاں پیغام ملن دا پاوے غالب ہے خمار ہی
 سرور دی چھڈ ہوش سمہا لے پاوے ذوق وصال
 بن عشقوں میں سُنیاں کتے گال گھٹے زنگال
 واٹ چلے دکھ پاؤں ویلے چپ رہے دم شعلے
 داغ بھرے گل لالیاں والے شکل ہے گھنڈا
 بے ہشتا ندیاں وجہ گلہ ارال و گن خرا تے جھولے
 ایدو بھلا ایسی لکھ واری تیغ و جے وچہ چھاتی
 ہونہیج پا لکھیں پردہ تاد لبر ہتہ آوے

واہ و عاشق کیا فی چکا جس وجہ کل آزادی
 سرواڑ روئش نہ جائیں ویکھ چمکدیاں تیغیاں !
 مشہد عشق شہادت اکبر قتل ہو ویں کواری
 اسحقا ہن ویلا تیرا لوگ قلم چڑھ رستاں !
 چاٹو فان قلم واکائی رُہڑ دیاں ہو رر رصائیں
 دہیریاں دھار دہیر تلوئے جمیل وکن کدہیں
 واہ عشقا وجہ تیریاں رستاں جوش کلن ہن بھانے
 زلف سیاہ دیاں کالیاں راتیں دلیے دربارے
 تے عاشق دی ذات صفا توں زخم جھلکس تارے
 آوچہ قرب خودوں چھٹ جاوے غیروں لے کنائے
 دل وچہ غیر نہ گذرے ہرگز بے لکھ سال گذارے
 اکھیں گوش جوارح دلوں لہر وگے اک سارے
 آخر انت نہیں پھر اسدا ملدے رہن ہو لارے
 دیہر چمکال میں دیریاں تائیں چھوڑ تیرا لاراں

اس دنیا سے وجہ غماندے پہل ستاں بربادی
 نئے جانمے خود چھینا ندے مرے نال ریغیاں
 قسم دلاد ہر پیر نہ کچھ زخم اگا جھل کساری
 پے چلیاں جگ تیرا لال کد توٹی چھٹ ستاں
 سو وندیال دیاں اکھیں چدو لں بیڑیاں تار وکھائیں
 محبوبا ندے ناز نہورے تان جان ازائیں
 غم خوشیاں پرارے جاو لں جاں گھر لں لکھانے
 وام بقائے خلوت خانے وصلوں کرن تمارے
 غمڑے تیز ادا میں نازک تیر چھٹیں وچکارے
 وچہ حضور غیور پیارے غیرت غیراں مارے
 غیراں واگٹ گے چھٹا تھے حسات الابرارے
 گوشوں دم آغوش امیداں سارے بھارا تارے
 تے اس حال زبان نہ مخرم دل دے رات نیاں
 جے نہ نظر کرم دی بدلیں تکیوں اوگت جاواں

درد کرب تالیف ن کتاب مستم بہ احسن القصص

میں پروردہ عشق سخن و جاں غفلت وچہ آیا
 ٹوٹو گئے زخم جگر وچہ رڑکے ہو ہوانت پرانے
 دریا واندیاں لہراں وانگوں میں کھلے پرناں
 غرق گئے و می غفلت خوابے آب سروں چلیا
 تپدیاں اکھیں جگر تڑف را اسٹیا او بھڑوایا
 کنعانی پیغمبر زاوہ تے خود نبی حسدا دا
 نور افشاں پیشانیوں کے سطح فلک واسار
 ہوش سہال قلم چا بیٹھی قصدوں واک چلائی
 قصد میرے قول پورا کر سی پورا کرنے ہارا
 نظم لڑی وچہ لغت پنجابی موئی عشق پروواں
 مست کچھ کریں تعجب کاری ویکھ عجائب حالے

مدت وچہ حجاب غماندے میل وقت و ہایا
 چاہتہ تیغ جفا کش برہوں ڈٹا کھڑا سر ہانے
 ڈب ڈب گئے غماندے بیڑے بیکھڑیت و
 جاگ پیاسے کیدک سٹوں عشق مونیہا کھلایا
 دل جھٹن لوز چمک واپایا یوسف نظری آیا
 محبوباں وچہ جس دانشانی نہ کوئی سرو آزادہ
 نور رنوں میں خلق پکارا نام لیاں چھٹکارا
 ایش دل دی چاہڑا لے ورتال وچہ وکائی !
 مدد سنگاں میں اللہ کو لوں ہیں در باہجہ نہ چارا
 فلن کائی وچہ بھر ہونے داغ دلیرے دھواں
 تے مت آکھیں آپ بناو لں شعر بناو لں والے

اس وجہ سے مطلب خاص قرآنوں میں یوسف والی
 ونوح چھٹک دھڑل مت اس جتنیں پورے نہ دین تباہی
 وجہ قرآن خدا ایہ قصہ احسن کر فرمایا
 احسن جتنیں کی ہو رہا دے جیو جھوٹ رلائے
 جے کا جھوٹ کرے وجہ داخل راہ چلے گمراہی
 خام روایت میں وچا سہلے داخل کرلے نہ ہوئے
 بے پر جویں تقاضا شعروں نغز سخن دل کہا ہے
 مطلب قوت نہ ہووے سمجھا راتے کم پیشوں خالی
 ذکر کریندیاں حال دنیاں فرض ادب دیاں جائیں
 افراطوں فقر لطووں خالی حاجت ذکر نہ کافی
 ایہہ تفسیر عزالی وچوں اکثر مطلب پاے
 سوئے دی تو ریت جوا جکل ہے مشہور اتھائیں
 پر جو وجہ کتب اسلامی کامل پتہ نہ پائیا
 دروئے دا گھر دگیا برہوں جام پلائے
 یارب صدق سخن دی لذت دل میری وجہ پائیں

سب تفسیر حدیث نبیوں کہے امام عزالی
 اسدیاں حق بیاناں اکتے خاص قرآن گواہی
 جیں خود آپ سر ہے خالق لے نہ جھوٹ رلا یا
 ایچھے احسن اگر ب ہو کے عیب سخن اول لاوے
 اسدے جیڈ تباہی والا ایڈک ہو رگناہی
 ہوئے خطا سواراں صلح صاحب عجر قبوئے
 بے تاویل خطا دل کوئی متاں کلام لے جاوے
 ظاہر باطن نال ادب دے سمجھے رمز تریالی
 اپنے عیب نہ کڈھ سر لاو لں پاک صفیاں تائیں
 اصل کلام مؤثر عشقوں کھوئے نور صفائی
 حال زلیخا جامی کولوں جیوں سننے وجہ آئے
 بعض اعانت اس جتنیں پکڑی ویکھو مطابق جائیں
 حرف اجہیا وجہ بیانے میں نہ مول لیا یا
 رہن کباب برہوندے لائے خبر فراق جلایے
 صاف سخن تے شعر اچالا روشن آخر تائیں

درا کر آنکہ بعض عطا ہا الہی بذاتِ حق بعض زانیا اختصاص یافتہ

عقل درست ہے دس جیسے اللہ پاک بنائے
 حکم کیتا دس جیسے خالق جو وجہ دینیا آ یا
 صفوت ہے بھی اللہ صاحب جیسے دس بنائے
 اینویں صبر کیتا دس جیسے نوں ایوب بنی نوں
 خالق پاک صلابت اینویں جیسے دس سوارے
 خط و کتابت دے دس جیسے نوں عیسیٰ نوں آئے
 حسن جمال کیتا وہ جیسے جس وجہ کل سمانے
 ہو ر فصاحت لے بلاغت جیسے دس بنا یا
 ہو ر خوبی وجہ دنیاں سوا حمد وجہ ساری
 جاں یوسف دی لوح مبارک دنیا چھوڑ دیا

نواوریش بنی نوں بختے اک وجہ کل سمانے
 تنہا نوں سب نوح بنی نوں اک غلغلیں ورتا یا
 اک حصہ وجہ سارے عالم نوں یحییٰ نوں آئے
 باقی اک رہیا سوا یہا ملیا خلق سبھی نوں
 تنہا نوں موسیٰ نوں بختے اک وجہ عالم سارے
 اک دنیا وجہ ساری ورتیا راوی لکھ سہا پارے
 اک حصہ وجہ عالم سارے نوں یوسف نے پائے
 ختم الرسل محمد نوں نوں اک دنیا وجہ آیا
 حمد ربانیاں برکت سرور اس نجاتوں بھاری
 نور ملک پر یوسف والا کر قندیل بنا لی

روح محمد سرور ولے حکم ہو یا رحمانی
اوہا نور جو یوسف والا سرور وچہ سما یا
نال طیفیل رسول اللہ دی یا رب بخش ساہاں
حب نبی دی آل اصحاباں مقصد کریں ہمارا

یوسف دا اوہ نور منور خود وچہ کرے نہانی !
محبوبان دے دل دا مقصد ہو دنیا وچہ آیا
رحمت تھیں گھت قطره دھوین فتر سبگناہاں
دل پر نور کریں اُس شوقوں میں بن اسل نہ ہمارا

ارکیش گلزار یوسف وقت حسن باد مہربان یام رضا اور شریا فہم کنکر مشفق

اس دنیا دے ماتم خانے کتنے حاکم آئے
قدم مبارک صفی اللہ اس دنیا وچہ آیا
تاج مبارک سر تے دھریا شرف ملی درگاہوں
دنیا فانی چھوڑ چلن دی آخر واری آئی
چھوڑ کبوتر خانہ دنیا شیت نبی جاں دم صایا
جاں ادیس خدائے حکموں چھوڑ زمین سدھایا
ابراہیم نبی دی واری مدت پچھے آئی !
لگا وچہ کبغان ولایت جھنڈا پیسہ یعقوبی
ہوہ آرام قبائل عزت تاج نبوت والا
ارجواں نام نبی دی زور جھپٹ لسنے جائے
مارواں نام حرم دا بیٹا سی سٹھون پیارا
مالیا ہوہ حرم دو بیٹے پیغمبر گھر جائے !
تے راحل پیاری زوجہ خواہر ارجواں سندی
آپس وچہ دوسکیاں بھیناں اندراوس زمانے
دو دھیاں راجیلے جایاں تے دو بیٹے جائے
سب یعقوب بنی دے بیٹے باراں گنتی آئے
کیا کہاں وچہ بھناں یوسف افضل عالمی پایہ
جاں دنیا وچہ یوسف آیا کھولی چشم نقابوں !
برقی درخشاں لعل لباب وچہ رس نور چک دا
چہر مبارک شعلے نوری شکل سبھی نورانی
اگے قحط جگت وچہ چھایا بسدن رہیا نہ کالی

وارو وار زمانے اپنے جگ وچہ حکم چلائے
حکمران ہوں جسدے تائیں ملکاں میں نوا یا
فرز نڈال نوں راہ ویکھائے کل سفید سیا ہوں
شیت ہو یا وچہ دنیا رہبر شرف نبوت پائی
حکم رسالت پاک جنابوں تال ادیس لیا یا !
نوح نبی وچہ طقال رہبر ہو دنیا وچہ آیا
بھرا سحاق نبی نوں جگ وچہ شرف ملی وڈیا ئی
مال کثیر فراغ عبادت حاصل کل بخوبی
اللہ نے فرزند دوتے تس ہر اک قدر اُجالا !
نام یہود اسب تھیں وڈا اندر قدر سوائے
دوجا ویر چھوٹیر اس تھیں سکے ایہہ دویارا
بن راجیلے جایا دوہاں ایہہ دس گنتی آئے
ایہہ مائے دیاں دھیاں دو نوں آیاں چہ ہونیدی
جمع رفا وچہ اکت نکالے ربدے وچہ فرمائے
یوسف بنیا مین دوہاندے پیونے نام لکھائے
سورج چندول دُون سولے شمن بھانے پاک
دوہیں جہانیں روشن ہو یا نور جد ہے دسا یہ
چکوں لشک فلک تک گیا کھلا نور حجابوں !
جے سو عاقل لکھے مثالان حرف نہیں لکھ سکدا
کیا کہاں اوہ کسدے جہیا ہو نہ اسدا ثانی
ارزانی وچہ دیں از غیبوں خوشی دلاں وچہ آئی

سکیاں نہراں جاری ہوئیاں وچہ جہاناں
 وچہ بہاراں گھاہ انگوری کھلیاں گل زاراں
 خوش خبریاں وچہ گھر گھریاں خوشیاں دے پرلے
 پیغمبر دے بیٹا ہویا یوسف نام رکھا یا
 جانورال کل ہر تے وحشی تین جن منائے
 کر کے صفال ملاک ریدے کرے عجز نیازی
 لے خوشخبریاں گئے فرشتے وچہ جہاں جو فیہ
 آہی صورت یوسف والی ایڈک چمکاں ماکے
 یوسف دامنہ ویکھ سکے جیکو نظر ٹھکا وے
 کرخ مے نوروں عالم دے ماہ کنوں تاں ماہی
 ایہ صورت پڑے نور مظہر فیض الہی
 ونگ ہے اوہ ویکھن والا چہرہ ویکھ اوجالا
 دس بجائی سب سجیناں ماں پیو ویکھ دیاں رجبے
 ایڈک صورت رسی نظر وچہ چٹھول نقش نہ جائے
 جذب قلوب تاثر والی شکل مبارک نوری
 ویکھ دیاں تھیں ناں تعجب اڈن قرار صوری
 بنیا مین دو برس سال چھوٹا سی یوسف داسجائی
 کارن بنیا مین پسروے کل کینر سنگائی
 آہا گو دکھلیندا یوسف نادک پست پیدارا
 دل یعقوب رہیا وچہ غم دے طفلی ویکھ پسری
 حضرت یوسف تائیں بچھو پھی لے اپنے گھرائی
 جاگدیاں وچہ رکھے ستیاں وچہ کنارے
 ایڈک الفت یوسف سندی دل وچہ آن سمائی
 برگ زبان جو یوسف والا جاں جنبش وچہ آسما
 ٹر دا پھر دا گلاں کر دا لگ دا بہت پیارا
 من مرال کنعانی سارے استوں ویکھن آون
 جیوں جیوں یوسف وڑا ہوندا تیوں تیوں کندی

خشتک دخت پچھل پچھل پچھل خندل گلستاں
 جنگل سبز زمرور رنگیا تازہ وقت بہاراں
 چکیا گیا اندھ میر جہاںوں روشنایاں کنعانے
 فریش زرش دا ہیکہ قدم مے فخر پڑ وچہ آسما
 ویکھ فرشتے جلوہ نوری حیرانی وچہ آئے
 خالق نور فلک دا والی جس ایہ صورت سازی
 نوری شکل جلالت وچہ آئی ہوئے نور اندھیرے
 چشم دلا ورتاب نہ جھپٹ جنبش کھان ستائے
 شعلہ شمع اکھیں تے چھاوے ویکھ نظر جھپٹاے
 ستویں چرخ زحل مے جرموں دھوتی گئی سبھی
 مشوقاں تے نام جہد ہے وی گندری شاہنشاہ
 بائی باپ سنے ہر بندہ ویکھ ہووے متوالا
 یوسف گرد رہن سب بھوندے نظر کر غم بھجھدے
 اکھیں میٹھ خیاں لیں ویکھیں یوسف نظری آوے
 دل جھک جانخہ گھاہ کر سیدیاں گھڑی نہ بجا وورے
 معجزیوں وچہ صورت یوسف جذب فضیلت پوری
 بنیا مین ہویا جاں پیدا فوت گئی ہو مائی
 اندے شیریں ہو پروروہ اسنے طاقت پائی
 روندیاں اکھیں مل جہاںوں گندری چھوڑ پھارا
 سجین اپنی نول سوئپ دتا سو اوہ تے پرورش کردی
 وانگوں جان رکھے خوش مے کرے نہ پک جلدی
 خورش لبانش رکھے سب چیزاں سرمہ ول سوارے
 باہجہ حضور پیاسے یوسف بھلا نہ بھاوے کائی
 شیریں سخنوں مار لیا یا اندر دلاں سما یا
 گھڑی جے نظروں تھئے پریرے دل ہو پڑ وپارا
 لین آرام پوے تے ڈٹھیاں تابہ بھر لیا وں
 سوچ مات ہے چند تاسے صورت نور چمکدی

و کچھ باپ جو کہے گدہیں دلموں صبر نہ آئے
 پیغمبر فرماوے اک دن بھین پیاری تائیں
 بھین اقرار نہ کر دی ظاہر دلوں قرار کیا سو
 کیا کرل اُج یوسف چلیا میں تنہا رہ گیاں!
 حال اُج میرے گھر تھیں جاے ایہ فرزند پیارا
 نور اکھیں دا جاوے لگا دل دا مقصد سارا
 حیلہ کچھ بناواں جس تھیں مٹ میرے گھر آئے
 شائع اوس زمانے اندر حکم شریعت کردا
 آہا سی اسحاق نبی دا پٹکا اک کمر دا
 حیلے کارن بھوپھی بدھا یوسف نے لک چوری
 یوسف گیا پدر دی طرفے مٹ بھوپھی گھر آئی
 چور پیا کو گھڑی برکت چک گیا نے میری
 اتھ کر ول یوسف سندے پٹکے کھول لیا ندا
 اوڑک امر شریعت والا اُس تے ہویا جاری
 اوں دل یعقوب بنی دا ہجر پسر وچہ رہیا
 دنیا چھوڑ سدا پائی بھوپھی چلے حکم قدر دے
 رہندا بہندا سوندا یوسف وچہ حضور پدر دے
 خیم یعقوب عبادت خانے دن تے رات گزار
 آپ کھلاوے آپ پلاوے تھیں وال ہوا
 پڑھے نماز عبادت خانے جاں یعقوب پیغمبر
 بعد سلام دور کھت کچھ چشم چھے پیشانی
 جاں یوسف دانید روپا ستے وچہ گود سلائے
 دل چشیاں وچہ یوسف و سیا عشق گیا چڑھ فلکیں
 جیوں جیوں یوسف وڈا ہویا سن پیاں جگواراں
 وچہ کتھان بنی دا بیٹا کردے لوک پکاراں
 بھائی الفت کرن بہتیری رکھن نال پیاراں
 آہی جان یعقوب بنی دی عشق بلند دی چالی

چاہے یوسف لوں ہر ویلے اندر نظر کھاے
 یوسف تھیں میں صبر نہ دلوں تھیاں کہ گدہیں
 برکت گھروں چلی اٹھ میرے دل وچہ فکر پیا سو
 دم دم وکھیں گیا نصیبوں عمدیاں تھیاں پیال
 اس دا درد وچھوڑا میں سر گز سے شکل بھارا
 اس فرزند عزیز بغیر ول شکل ہوگ گزارہ
 گھر میرے تھیں مول نہ جاوا تھیں قلم کھاے
 چیر چوراوے چور پھٹے کوسال سکے گھر بردا
 اندر بلک بھوپھی نے اُسرا تھتہ برکت گھردا
 طرف پدر پھر لویا یوسف مگر علی خود زوری
 پٹکے گم گیا وچہ لوکاں کر آواز سنائی!
 ڈھونڈ سٹکا ویں ہر جا کیتی گرد بگرد بہتری
 پٹکے یوسف چوری کھڑیا سندیاں صدق نہ آندا
 یوسف موڑ لیا ندا گھروں پائی فرحت بھاری
 آئے ویکھے شوق و دہائے عشق نہ ہوئے بہا
 تال یعقوب بنی نے یوسف لے آندا وچہ گھر
 دوڑ گئے اک لمحہ ڈھیاں زخم فراق جگر دے
 او تھے پاس پسر لوں رکھے اک دم نہ وسائے
 پہناوے پوشاکاں پے تن تھیں گرداوتائے
 پاس بٹھایا ہوندا یوسف اس حجریدے اندر
 پوے قرار آرام دے لوں ویکھے شکل نورانی
 جاں جاں سٹا پلو پھیرے ست گرمی جاوے
 من ڈھیاں جنم جاندی مکدی ست پلکیں جھلکیں
 ایڈ جمال جو فریش زمینوں عرش گیاں لشکاراں
 شمس فلک تھیں نور صورت وچہ حساب شماراں
 کینہ حسد نہ آہا اول شفقت کرن ہزاراں
 یوسف کالن حجرے اندر جا گھ پاس بنائی!

یوسف دادیدار تسلیم پیغمبر دے تائیں
 اوہ یوسف دامن منور جمال چمکاں وجہ آیا
 حسن کمال جمال معافی کرے نگاہاں مائیں
 دیکھن ہار رہے تڑپیں اور کچھ دیوں دم سائیں
 اُس کے حسنوں رومی شامی کرے ذکر قبائیل
 سورج چند کد و ننگ سکدے باہجوں پر دھائیں
 اس خوبی دیاں عالی شان سب حیران زمانہ
 اک دن یوسف شیشہ رٹھا ڈھنکس رخ نورانی
 ایسہ صورت نورانی میری جے ہوندا میں پر وہ
 گذر گیا ایسہ حقیقہ حالاً جاتا جان حصارے
 تے یعقوب بنی نے دل نول دے عشق ہو لے
 مظہر نور کرم و اویوسف نظروں نقش نہ جائے
 تیزی دھار برہوندی تیغوں گذرے گت دھار
 عشقا چمک تیری تیش واری جان میری لکھ لاری
 تول میں جوہر تیغ سخن دابے پڑاں طیوراں
 آزاداں وچہ بندی پاویں کنیں خلاص اسیراں
 میں قربان چمک دیہہ مینوں درویشان لجا میں
 جہل جفاے منت خانیوں مینوں پارنگہاں میں
 کی کچھ اکھاں کی کچھ کرسیں میں حیرت وچہ آیا
 تارے نئے وچہ تیریاں کہراں ڈب مرے لکھ تار ویا
 واہ عشقا جان سٹھاٹھ پڑھاویں ندیوں دگاویں
 ڈب گیاں فریاد نہ فاماں ڈب دے جان لڑائیں
 پر حسنوں تول چاہر وگاویں اسدا حال ورائیں
 سیروں طیر حصول فلک وچہ تیری تیز ڈاری
 چھوڑ دلا ایہ لیلیاں واماں اس مترل سرناہیں

وچھڑنا اک ساعت اس تھیں بھاو نہ کد میں
 کس دیاں کھیں وکچہ نہ جھکیاں نظر نہ صد مپایا
 ویکھ دیاں دی اکت نگاہوں میں بہن ہو گہاں
 ویکھ دیاں نے پھیریاں بول نقش نہ ہوندا زائیں
 پاک فصائل نال فصائل اندر عمر اوائل
 کرے ہاں کمال نمائیں دی بنے حمائیں
 یوسف شمع جمال کمالوں تے سب جگ پروانہ
 دل وچہ خفیہ گذری اُس کے بچ حالت حیرانی
 صاحب مینوں وچہ لگدا قیمت کپھر ابھروا
 اکھڑ دین اکدن ظاہر سدے معنے سائے
 یوسف یوسف یوسف یوسف یوسف یوسف یوسف یوسف
 جے دونیں نہ ممکن ساعت سرشک نہلائے
 جان توان دلال ٹٹ جاوےں جاں جوہر حیراں
 واہ تیری سوزاری عشقا زخم تیرے نے کاری
 سے جاناں قربانی گیاں تیریاں وچہ حضوراں
 بیدرداں چادر دیں گھٹیں گھٹیں روگن حیراں
 غالب حال پریم نئے دامن پر روہڑ وگائیں
 تلو نیال دیاں لہراں وچوں جے کڈھ لگائیں
 روہڑ میں کدی روہڑ پندیاں پکڑیں تیرا پیچہ پلایا
 عجز و حال جنگ برہوں والے زخم نہ پاوےں دائرو
 اکناں رخت کنار پہنچاویں اکناں روہڑ گوا دیں
 تون مندا لگام دریا لے دل پوے کوختائیں
 باہوں پکڑاؤں لے حسنوں اُس داسیر ہوا میں
 مل مینوں میں بے پر طائر بال ملن اک واری
 بیٹھوں خست سمندر مدھان کر کچھ گل اکا میں

درخواست نمودن یوسف علیہ السلام بدرجہ بہشتی بہشتی بارجیا بارتیغا و عطا شد او

ساقی آب نشہ دے تازہ دل داروگ گوارے
نقل کباب و گروا کافی برہوں ٹے دل تائیں
گھر یعقوب بنی سے میری طوبے اوی مانند
طرف زمین و کجیے کارن جبک جھکشا خال باں
سبز زرد و برگ سوہاندے ہنیاں جیوں کھلے
پڑسا یہ وچہ برنگال ظلمت فرق نہ نظری سے
خارستان اکل بدخواہاں چھوچھہ کاری آئے
ہور و ختیں وچہ جہاں جا ورا ندیاں ڈاراں
جاں جاں تار ہوا ہلا دے ایہہ وچہ وجد سوا یا
نرم ہوا میں وگن جہاں میں موج چھٹل پت سے
شدیم صبح سوہاندی برہیں مینا کاروس آوازے
میوے نال رہن پڑشا خال گھت گل ہار پوتے
لالہ پونچھال پرہرے جنا ورا نہ جہاندے طوطے
پرہرے چرخ بیر و ساوے سل ل جانے شاخیں
گھر یعقوب بنیدے بیٹا جس دم ہووے پیدا
شاخ و دہے جیوں بیٹا و کسب شاخہ الہی فایق
تاں میں بیٹا میں دیوے کٹ نبی ایہہ عاصما
ایہہ عاصما ہتھ اس لڑکے دے وائم ہو سی کاری
پرہرے سند دی واری میں میں شاخ نہ جی موے
اس دن پاس پلہ روے یوسف عجز دل و عش گزاری
کرو دعا جناب الہوں مینوں عاصما آوے
ہتھ اٹھا یعقوب بنی نے جاں ایہہ لفظ الایہا
لے جبریل زور و عاصما تڑت ہشتوں آیا
خوبی حد شمار نہ کوئی عاصما قدروں بھارا
یوسف جگوچہ سب بخشیں سوہنا جسے کوئی نہ ثانی
سجایاں دے دل شکران و وہیاں یوسف و وہیاں
یوسف لیا ہشتی عاصما ساتیں قدر ووصایا

جوش اٹھا دے جان میری نقل کٹھن غول لیجاوے
جاں جاں جوش حمار نہ لے لین حود و سزائیں
وگن و رختاں جنت میوے فائق خرما فندوں
کسیک طرف فلک چڑھ چلیاں اک طرفے چھایاں
خانک گریہ لپدیاں شاخاں جیوں زلفاں بند کھلے
ایہہ آسمان تے سیوہ اس وارا یانو آگے سائے
جگر حودوں پڑے کر کر فریش خار وچھائے
اس ہر برگ شمشیر شاخے پھرتے ملک ہزاراں
تے ہر دم تحمید پکارتے تینوں حمد خدا یا
شاخاں نرم پیاں جھک جھنگال لالہ میں ہوا
گنبد سبز زرد جہیا ویکھدیاں دل بجاوے
لذت ملی ہشتی میویاں چکھ پون دل غوطے
کھا وں قوت دعا میں دیوں دن تے رات کھاوے
برج شکم بھر حمد پکارن کوک فلک دی کانیں
شاخ عجب اک ایس درختوں ہووے تڑت ہویدا
تسدی ہوش لیاقت تائیں ہوندی عاصما لائق
ایس درختے اندر ایہا ظاہر جو حصر خاصا
ایں یوں رازاں پسراں ہوئی ایہہ عنایت ساری
چوب عاصما کد لائق اشدے تے اوہ کدول قبولے
سجایاں نول میں عاصما کر شفقت غم خوار می
جنت وچوں اللہ صاحب کر کے فضل پہنچاوے
جو کچھ یوسف متلدا فضلوں مسلم تہہ خدا یا
اللہ پاک پہنچا یا اسفل سبصال بخشیں وٹیا یا
صاف شفاف ہر خور و رنگوں درن موافق سالہ
آسدی لائق جنت عاصما سوہو یا ارزانی
عاصما کارن گھری میری اسال سجائے خدا
ایس لڑے ایہہ چھوٹا ساتیں وٹیاں وچہ پایا

انیس بیویاں کھن گے اسدا قدر و دھیرا
وچھڑیاں پل جان پدروی ہووے باجہ قراروں

نیویں شان اساڈے اس حقین تے ایہہ بہت چیرا
ہرم اسنوں کھیں آگے رکھے لطف پیاروں

مشروہ بلند اقبالی پانا حضرت یوسف علیہ السلام کا خواب میں بعمر سال

سوقیں سال عمر دے یوسف اکدن گود پر دے
نال بھراواں جنگل اندر ہی سزم چکن سدھایا
آوندیاں وچہ رہے اک جا بھناں بھار تائے
جیوں گلزار چمن وچہ تازہ شاخاں سبز سو یا یاں
یوسف ویکھ اوہا حال اٹھیا او بھڑ وایا
فرزند کی ڈٹھوئی خوابے کی کچھ نظری آیا
جو کچھ خوابے نظری آیا یوسف حال سنایا
مت ایہہ خواب ہووے فرزند تیں حق اکت بھاری
بھایاں پاس کہیا جنگل یوسف اسنے دیکھا لوں

نیند مٹھی وچہ سنے ڈٹھا کھلے دل دے پر دے
ہیزم بھار حج کر بھناں قصید گھراں سر چایا
اس دا بھار ہو یا سوہر یا گل پل برگ کھلاکے
بھائییاں بھار پئے وچہ سجدے کر او اہل دیاں
سمنہ اکھیں چم پد رنے لطفوں گود اٹھایا !
اٹھ کھلویں کیوں بے صبر کی تینوں دس آیا
رکھ چھپا مت نہیں کسے حقین پونے ایہ فرمایا
سنکے غیرت کھا دن بھائی تیں پر کرن قہاری
سن بھایاں تعبیر نہ لہجی جاوے و ہم خیالوں

دوسری مرتبہ خواب و بھنا حضرت یوسف علیہ السلام کا بعمر سال

اٹھ برس سال دا ہو یا یوسف پھر سنے دس آیا
چلیاں جڑھاں تے نکل شاخاں ویاں آگے خٹاں
ڈوڑکھ ہو یا پڑ سایہ نال سیوے پڑ بھریا !
عیسیٰ مونسے پاک محمد تے ایہہ خوب پیارا
سہر بھائی عاصا اپنا اندر زمین دھسایا
وگی واو جھڑے سیدوہرتی رہیا نہ نام نشانوں
ایہہ بھی یوسف پاس پد رے سنے آکھ سنایا
شوق پیار پد رے دل وارو ہدا گیا دو چلاں
یوسف تے وچہ بھایاں یہ بھی خواب سنائی ظاہر
آپس چہ کریندے گلاں اسیں نہ ہوئے کافی
ویکھو کیڈ دلاور لڑکا دن دن وویہا جاوے
بیقدر دل وچہ نام اسائے اپنا قدر و رہاوے

بہت اپنے وچہ عاصا ڈٹھس اندر دھرت دھسایا
گزر گیاں وچہ سب زمیں دوا سداں بیجاں سنٹاں
برگ عجیب تے شاخاں تازک اصل فروغون ہریا
ایس درختوں میوے کھاندے حال ڈٹھا ایہ سارا
نکڑ خشک رہی اوہ او نوں شاخ نہ پتر آیا
ایہ کچھ یوسف سنے ڈٹھا افضل کرم جھانوں
سن یعقوب بنی نے جاتا اسدا عالی پایا
یوسف دل و مقصد جاتا وچہ سبھناں فرزندوں
اک حسد دی دلوں نہاندے لاٹاں آیاں باہر
پاس پدرا یہہ خبری اپنی جھوٹ کرے وڈیاٹی
ساوَن خود تیں نیواں کرداتے بیقدر بناکے
پاس پد رے جھوٹیاں خواباں چور کھل سنائے

خواب دیکھنا حضرت یوسف علیہ السلام کا بارہواں نمبر ۹ سال

۲۰ گھنٹاں خیر سو سو چہ بکے صحرائی
یوسف ڈروا پیا تڑف داکھ سر پیر نہ آوے
یوسف تڑف چھتاں سو ہول اٹھیا کھنوا یا
سُن پیغمبر درو دلا ندے دل تھیں جوش لیا یا
جان میری نہ جاہ دورا ڈھ صبر نے نوں تھیں
تے اوہ وقت فراقاں واسے کرے لوگ وہا یاں

تاؤں برے یوسف تائیں خواب اوہی آئی
سہک دن پلاوے مارے چاہے مار گواہے
اک گھنٹا جو زور اکتا چاوندیں لے دیا یا
آ یعقوب بنی دی خدمت ایہی حال سنا یا
سچہ حقیقت یوسف تائیں جدانہ کرے کدایں
روز غماندے اکون گئے لئے خیراں پیا یاں

خواب دیکھنا حضرت یوسف علیہ السلام کا بارہواں نمبر ۱۰ سال

آہا کو پدر دی اندر غلبہ نیند لیا ند ا
تے یعقوب چہرول ویکھے چشم چہ پیشانی
کیڈ دلاو کرے نظارا تائیں جیل نہ سکے
یوسف ہے یا ماہ فلک ہے یا خورشید منور
آگند ویکھے کہے پیغمبر قول کیوں بیدل ہو یا
کی حال دس آیا تینوں جس نے ہوش گواہی
تھیں جین نور زین تے درہیا جگت ہوا نورانی
مچھیاں زبیاں نہراں اندر حمد پڑہن عفار ی
ہماور تھیں گل دُنیاروشن چہرچہرہاں لشکاراں
تجھیاں تھیں جگت تھیں میرے حالت ایہ دس آئی
ایہ سب مینوں سجدہ کوئے کر کر عجز ہزاراں
کوہر نطق میرے وچہ نالے عقل ذراست عالی
میرے آگے انہاں سبہا ند ا قدر نہیں ہی کا ئی
صبر دار تھیں دل تھیں غم درواں کڈھ کھڑیا
یا حضرت ایہ حال کوہیا یوسف عرض سنائی
کرے پیار چتے سر اکھیں رورو کے فرماوے
مورج چند کریندے سجدہ عالی رتبہ میرا

دسویں سال صبح دے ویں سورنار و لیل دا
شیریں خواب خوشی دا ویلا اعل تھیکے نورانی
چہرہ دے نور چکے رہے نظر چھپ تھیکے
گذری باپ دے وچہ ایہا صورت ویکھے مضو
یوسف کنب دو لٹھے پکھے حوالوں تھ کھلویا
کہہ فرزند اکبہہ کچھ ڈٹھا خواب کوہی آئی
یوسف کہند اڈٹھا سفند در کھلے آسمانی
وچہ زمین دے سہر جانہاں آب صفای
تن میرے پر چادر نورانی میں واگلوں بڑلاں
سہروم نور ترنی اندر چادر دی روشنائی
لے بابا میں سورج ڈٹھا چند ستارے یا لاں
واگگ جماد خوش تائی عقل قیاسوں غالی
سورج چندوں صورت میری روشن دُورانی
سُن یعقوب بنی غش کھا دار و دہرتی تے جھپیا
ساعت بعد پیغمبر تائیں ہوش ذرا کچھ آئی
پکڑ پیغمبر یوسف تائیں سینے نال لگا دے
قول جاتا فرزند پیارے میرا قدر و دہیرا

ایہ ڈیالائی اللہ باہوں بچے نہ ہو ری تائیں !
 جھل پیار یا سر تے آئی جان بلا آسمانی
 ایہہ سقنہ تعبیر اچیری قدر لے رحمانوں !
 فرزند اتوں سرور ہو میں ندر وہاں جہانوں
 یوسف کہند لے حضرت ایہہ تعبیر اچیری
 فرمایا من خوشیاں جتھے اول غنی اؤ سکتا میں
 ایہہ ہے خواب صبح وی تیری جھوٹ نہ ہو ککھ لیں
 آئے کہیا ایہہ سقنہ یوسف محل نہ دیں بھایاں
 اگھیاں بھایاں وانگ نہ دیں ایہہ نصیحت میری
 یوسف عرض کہے یا حضرت رنج بھائی کیوں لین !
 بچہ یعقوب کہے فرزند اتی سیری بچہ نہ آئی !
 بچہ بلال دل بدیاں کھڑا فرق پاک وجہ پاوے
 یوسف کسب رہیا چپ کن کے ہو رہ نہ عذر لیا یا
 سن یوسف وی خواب پیغمبر سی ظاہر فرمایا
 تے تینوں تاویل حدیثاں الٹیاں سکھاوے
 میں پرغت پوری کر سی تے آ لے یعقوبی
 تینوں رب پیغمبر کر سی پاویں رتبہ بھارا
 مادر یوسف وی ستر ہی ستر نے دی مائی
 سن بھایاں دل حد پتائے تے گرمی وچ آئے
 جھوٹے سقنہ جوڑ سنائے پیونے سچ سنائے
 بنیا میں سنے خود پیو لوں یوسف بہت پیارا
 یوسف استوں بہت پیارا مال جہ ہے ورتارا

تال خودی دے ویر خداؤں نہیں پسند کدیں
 سستی پوے مصیبت کافی حکم جیس رحمانی
 خالہ چند ستارے بھائی سورج با پیماؤں
 مال پیو اتے بھراواں تیریاں ہون وڈیریاں
 وجہ بدن کیوں گئی قراروں جان مبارک تیری
 خار گھیں سرناگ خزانے وجہ ہنگ بلا میں !
 ایہہ تعبیر کہی پیغمبر حضرت یوسف تائیں
 کھانہ غیرت کہہ کر کین دیون ستاں ایذا لیاں
 بھائی تیرے مارن کارن مت کہہ کرن دلیری
 آخراوہ پیغمبر زادے کیونکر پکر کر یسن
 ہے شیطان بندے دا دشمن سخت جبر ہیائی
 یاراں کو لوں پار پیارے پل وجہ جدا کر دے
 ایہہ سقنہ بچہ پاس کیدے محل ٹانگہ سنایا
 اینوں رب نوازش کر سی جیوں میں فطری آیا
 خواہاں وی تعبیراں والا علم تیرے ہتھاوے
 جیوں اسحاق غلیل اللہ لوں ملی شرف تے خوبی
 سرور اداں وجہ سرور ہو میں اندر دلال پیارا
 ایہہ گلاں سب اٹھ سنیاں بھایاں خبر پہنچائی
 اس رٹ کے نہ مکر بنائے ساڈے جگر تپائے
 اسیں پہاڑ وڈر ہٹائے تے رٹ کے گل لائے
 اسیں نہ پنجاں وجہ پنجاہاں قدر گیا اٹھ سارا
 تے اس دا دیدار گذارہ بن دیدار نہ چارہ

لیجانا بھائیوں کا حضرت یوسف کو جنگل میں اور چاہ میں ڈالنا

حال مزاجاں فاسد کر کے خون و گاون نہراں
 ڈاروں توڑ وچھوڑ طیو دلال بھاء گل دہرے کشاری
 جس ویری داخوف ولینوں مت اسد ہتھ آوے

کی جاناں اس دار فناء وجہ کیڈ پتیاں گل زہراں
 جالیں گر وکھلا رکھو یا ایہہ شیطان شکاری
 مت ایہہ کو رخ نہ وچھوڑ ڈاروں جل ویلا بچھتاویں

جہاں یوسف نے بجائیاں تائیں شک لانا چاہانی
اندھ گھروں میں تمام بیٹھ صلاح پکائی !
سل بیٹھے دس دیر تائی سل مل کرن صلاحیں !
یوسف نوں وجہ گود رکھیند اگھڑی نہ مول و سائے
دونوں ساتھیں چنگے ہوئے ایہہ راجیے جابے
باپ ساڈا اچھا جانا سا نوں منوں و سائے
اسیں جج سب عقلاں ولے غالب زور اسایاں
اکبریاں چرواندے جنگل سو سو کار بناندے
دن چر ولے راتیں راکھے گھرے پھرنے والے
اک اک اسیں جو شیریاں تائیں پکڑاؤ اندے گرواں
باپ اسانوں بے نیچانے کدے نہ آفت کردا
سل بجایاں جاں متا پکا یا یوسف پاس سدھائے
بجائی یوسف تیریاں نکال دینوں بہت سکھاوے
تیں وجہ ایہا خوبی و ڈی جھوٹ نہ کہیں کدہیں
سٹینیاں سال جو اک عجاب تینوں سفنہ آ یا
سُن یوسف دل کرے وچالیں سر نیویں چپے ہیا
جے دساں تے پاس پدر دے کیا جواب سناواں
جھوٹہ کہاں تے ربد اعامی سب بھٹیں جھوٹہ منڈیرا
جو کج یوسف سفنہ ڈٹھا ظاہر آکھ سنایا
یوسف ولوں کڈل ہو کے بیٹھ صلاح پکائی !
اوہ ہن دن دن چڑھیا جانا کرے ذلیل عزیزاں
جھوٹیاں پچیاں نکال دیوچہ باپ نہ کہ تیریاں
اس نوں جافوں مار گواؤ بے ہور امنی سمجھے
تاں اس بھٹیں پوناغ ہو کے مٹساوے گل لائے
جاں ایہ مطلب پورا ہووے رمل بجائی سائے
سب کریم گناہ اساوے بخشے کر غفار می
سُن کے کنب پیو دا کہند اسینوں سب بھلاؤ !

غم غمے دیوچہ قیامت اک لک گھڑی و پانی
جوش خروش غضب چا بھنڈاں لدی کھول سٹائی
یوسف بنیامین بغیر ول باپ نہ کہے کدا ہیں !
بنیامین اکھیں وچہ ہر دم دین تے رات گڈھے
دس بجائی اسیں شیر بہا و رکشتی وچہ نہ آئے
سُن رٹ کے فتن خن خیالی جان جگر چاوارے
ہر دم کار گزاریاں کرے حیرت فتنے خواہاں !
خدمت تے وچہ فربانبریاں سائے وقت وہاندے
دلوں اسیں قربان پدرتے ابجے نہ پچھدا جالے
کارا سل ہر خوب اخلاصوں نام ہے وچہ مرواں
بنیامین تے یوسف اگے جان کہن کٹھہر دھروا
کر کر مہر محبت ظاہر شیریں سخن سنائے !
جو توں ہو جھل سن لاویں موتی جھڑ جھڑ آدن
جو توں اچ کل سفنہ ڈٹھا سا نوں آکھ سنائیں
جس بھٹیں ظاہر معلوم ہوندا تیرا حال پایا
کیا کلاں کی کہاں زبانون مشکل ویلا ایہا !
چھپر ہاں چپ لائق ناہیں کی تدبیر بناواں
ج بنال ہن راہ نہ کائی جو پی کرے رب میرا
سُن بجایاں دے تے کجے سد تنور تپایا
یوسف دا کجہ چارا کر پو ویر نہ کریو کائی !
اوہ دو بجائی پھوڑے پیاسے اس نہ کائی چھڑاں
یوسف تے اچ وار ظہن دا بہہ کرے تجوڑاں
یائے دیس دوراؤٹے سٹو جھٹوں خبر نہ لہجے
تاں ایہ فکر اندیش ول باپ ساڈا اٹھ جابوے
کریئے استغفار داں تو بہ اللہ دے دربارے
پھر نیکاں وچہ نام اساوہ اینویں رہی جاری
جے کجہ کرنا ڈر و خدا بھٹیں مول نہ مار گواؤ !

سوٹو چاند میرے کھوے وقت جو میں تہہ آؤں
 وچہ وطن کھڑ پائے اسوں رکھے دانگ غلاماں
 دل لے سارے پاس پدرے بیٹے آن آنا
 پھر سچناں دل کہا حضرت یوسف ویر پیارا
 بھلے جنگل نال اساتے گل جو دل پرچاؤے
 کیوں اعتبار نہ دل تیر یوچہ ساتیں جا مکھاویں
 ایس نگاہ رکھا گئے اسوں بہر اوقات گزندوں
 طفلان کھینڈ پیاری حضرت فرحت سیر شکاروں
 ایگل سن یعقوب بنی دا بدن گیا دل سارا
 تارے وانگ ایک دایوسف نانک نذری آریا
 سب نگول بگھیا ٹالے تے شکل جو میں خوشنواں
 سحر حق کنبیا بدن مبارک ویکھہ حقیقت ساری
 بگھیا ٹالے تھیں یوسف میرا رب رکھ سلامت
 تہہ سوال جو کیوں سائل کیوں بگھیا ٹو ساٹے
 اتھرایہ بگھیا ٹوے کھا کر سن آن بہر نہ
 بابا کنبے کچھ ہوں لگا یوسف نون لے چلے
 و فرحت منقش ہوئے جو نقدیر قلم دے
 بابا کنبے جی ڈردا میرا بے تیس نل لے جاؤ
 غافل ہو مت یوسف دلتی رہو وچہ اجاڑاں
 دندیں گھت انگشتاں بوسے کی حضرت فرمایا
 بے یوسف بگھیا ٹوے کھا واسب کبہ اس گویا
 کرے یہو ابے اک لغز سر جان سب نہ
 تے مشعون درختاں تائیں کڑے جڑ میوں تہہ
 شیراں تے بگھیا ٹالے تائیں کڑے کرے دیارا
 جنگل باش بلا میں کنبن زورا ویکھہ ہمارا
 زور اساتے معلم تینوں کی بگھیا ٹو نکارا
 زخم قدم دے تیزا نون کیہڑا موڑن ہارا

صادق دار و مرد مسافر کوئی گڈے جاوے
 ایتہ تدبیر ہووے والی نئی پسند تما ماں !
 سخن کہتے کچھ زرم ملائیم لفظ سوال جوابوں !
 گھروچہ بیٹھا شاد نہ ہوندا بند رہے بچا سارا
 ہسے کھینڈے نال ساٹے کچھ پیوے کچھ کھاوے
 کیوں نہ یوسف ویر پیارا اساتے نال بھاویں
 کیوں نہ ٹٹ پوانگے آخر الفت سے پیوندوں
 گھروچہ بیٹھیاں نہ نل گئے خوش ہوون گلزاروں
 یوسف طرف دھیان کیتا سوٹوٹھا نازک تابا
 شرکے بھایاں طرف بیغمہ پھر دھیان اٹھایا
 سہک یوسف چاہے پڑے کرال ہنر ہنراں
 اج سریتے اکون لگی کچھ مصیبت سبب ساری
 گر گال وچہ نظریہ بہ ظاہر سخت علامت
 نور نبوت نال نبی نون گرگ نظر وچہ آئے
 ایہہ یہا نہ دلال اراوہ ہویا شکل نشا نہ
 وقت مصیبت واسے کائی پون لگے اج پلے
 تدبیر دل دی مرہلایاں ملن نہ گھاہ الم دے
 گرگ پوے کوکھاوے اسوں تیس نہ خیل پاؤ
 تہہ آوے مت یوسف میرا بھلے بگھیا ٹالے
 بگھیا ٹالے واساتے ہونیاں کہہ بابا کی پایا
 اسیں زبانی بے اس ویلے زوراکم نہ آیا
 حل جٹن سن اکت پکاروں جنگل بگھینے
 جاں روئیل جنگلوں جاوے شیر نہ آئے تہہ
 یوز بلیگاں کپڑے وچہ چیر وکھاوے سارا
 پر بے زخم لگے تقدیر دل اشد مصیبت ہمارا
 بے لکھ شیر درندہ ہووے جا پے اسل کلا
 آئی کون ہٹائی لوڑے کداس تھیں چٹکے سا

فرزند دل دی عرض پدرتے موثرن مشکل ہوئی
 یاب پچھے اے یوسف پیارے مرضی تہہ کیانی
 یوسف عرض کرے یا حضرت وہ رخصت ہو راضی
 میرے ویرنہ ویری میرے کئے عرض پیا دل
 سن بلقیوب رٹا بھرا کھیں فرزنداتوں جاویں
 ہر دم میرے حاضر ہونداں دلوں صبر نہ آئے
 سخی جنگل تہہ نہ معلوم تازاں مے وجہ پلیوں !
 توں پلیوں تے میرے پلیوں چلی نقد تسلی !
 ملنا کدے نصیبے ہو سی اے فرزند پیا سے
 بے نہ تیری مرضی ہوندی گھلدا ناہ کدا میں !
 چاہ سویرے نال بھراواں اذن دتا میں تمیوں
 سن یوسف وجہ دل کے راضی شوق جنگل چت چایا
 رات کئی دن اٹھا چڑھیا سہائی کرن تیار سی
 یوسف مے حق ہتھ اٹھا کے کویا باپ دعا میں !
 جیو مکیاں بے میرے تائیں ایسہ فرزند تائیں
 دل میریوچہ بھاریاں جاہاں چاہاں دید کرائیں
 جلوے کرن اکھیں وجہ سیکر ونگ خوشیدیاں انیں
 وجہ وچوڑے ایس پسے جان میری مستجاو
 اوسے وقت بننا پدرنے سروے وال سنو اے
 زار و تار جدائی کو کے فرق و فرق پکا سے
 کر کر ترخو شویوں زلفاں لٹ گتے تاتندے
 پیشانی تھیں نورندی دی لہر چھڈے رشکا سے
 ابرو ابہرہا رگرم مے چاہری گھٹ پڑے
 اکھیں مے وجہ سر سبھرا پٹوئے نال پیارے
 واہ چکارے وچہ حنائے جان جگر تلہا سے
 وریاں دلیان ملل وئے وائے چنرستے
 محبوبی تے خوبی وائے سب سنگار سنگارے

دل وچہ جاتا تھیر قضاقل ڈھال علاج نہ کوئی !
 قول میں میرے ولد اچر زہ اکھیں دی روشنائی
 میں راضی ہاں سیر جنگل تھیں سجایاں ویکھ فیا مرضی
 خوش میرا دل نال بھراواں سیر کراں گلزاروں
 دل وچہ میرے نہیں تسلی خبر نہیں کداویں
 کیونکر تیرے وجہ چھوڑے سارا روز و ہائے
 مینوں چھوڑا کلا جھڑے توں یوسف اٹھ چلیوں
 جاں بہن صاحب سخی کھلی میں راضی ہو بھلی
 میں منظور کیتی تیں مرضی اے انور سیا سے
 آج جدایاں سرے آیاں وقت مقدر تائیں
 میں مشتاق تیرا ہر ویلے نہ وسار میں مینوں
 سجایاں دل خوشیاں ہویاں جوجا ہیا سو پائیا
 یوسف مے دل فرحت ہوئی باپ کر سیدنا زلیخا
 میں یوسف دی جاں لہی سو پنی تیرے تائیں
 آج من دیاں آساں دھریاں دھریاں دیہر لڑائیں
 تے میں اسدیاں شانیں ویکھاں ویکھاں روکھا میں
 ہسدیاں سدیاں دلوچہ و سدیاں سدیاں زوا میں
 انور اکھیں دایوسف مینوں مے کدے گل با سے
 لنگھی واہ چڑھایاں زلفاں جاں دھر سہ تارے
 تے والا اندے ولول دیول دلوں ل کھلیا سے
 شانائیں زلف دیل شانیں چڑھیاں شوق ہوا سے
 عین نصین دونیں ستائے چک دوہاں جگ تائے
 مشرگاں دی سہر وک ترکھی دیندی روک نظارے
 ویکھدیاں دی دھیری تے دیار دھیری تو اے
 سل لہاں دی اعلیاں اے تے بیدل ہوں طرارے
 دل قربان ذوق دی طرزوں مجبھدے وچکاکے
 لاخو شویاں پیتائے زیبا جاے صرارے

کمر بڑھا کر سوہنا چکا ہتھ ماحصا پکڑا یا
 خوب سوار پتروں بیوئے رخ دل نظر گذری
 کچکاسی اس دلبر دی پستال نال تیار ی
 ایک عہد ہو یا اک واری توڑن ہو یا سبجاری
 اور ک عہد سہاگن لگا جمل فراق قضیت
 اک ذنبیل غلیل اللہ دی تلو چو خوش رکھائی
 تے کب بول شربت والی دے او نہاں فرمایا
 مال گیا خود رخصت کرنے شہر دل باہر آئے
 تے یعقوب نہ پر تے تالوں مولیٰ مٹاں چاہے
 یوسف و لول نظر نہ بند ی نہ گدے دل لہے
 دیکھ لیو دینار و دینوں مٹ جھب ہتھ نہ آئے
 ہنے اکھیں یہ کاهنوں و ندیاں بے ہو چہ دیدے
 لے اکھیں و چار رخ نوری چک چھٹے لٹکے
 کالیاں و میریاں شمع و صالوں لے و وونوں نوٹنی
 ول جیکل بیو نال چٹا ندے آٹھریا جا ندا
 پاس نبی و چہ راہے جاندیاں عرفن کیتی فرز نال
 یوسف ساڈے دل واکھڑا کد سالوں دپیارا
 ہو کے کھڑا بنی فرار وے فرز نال فول مو کے
 یوسف نول لے جھبے مٹو مینوں موڑ دیکھا یو
 وقت پیاس فراس نہ کر یو شربت حرت پلا یو
 بیکھاٹاں نول گرد گیر وول مل دل دور ہٹا یو
 سخت کلام نہ بول نہ باتوں اس دا جگر ستا یو
 کر کے ایہ نصیحت ساری فرزندوں دے تائیں
 خوش محبت خفیہ والے دلوں بخار لیا وے
 اکھیں نے دھ لہر خندی رسس غلے چاہے
 روندے من دھیں رہ جانے بحر مال چھٹا
 لے پیارا رخصت ہو نہ انین کھٹیں بند آئے

او ہو عا صاحبقت والا جو جب ریل لیا یا
 جذب تاثر والیاں رمزیاں کھنگیاں لکاری
 لول نال دلچا ہے ناہیں فرق مے دشواری
 توڑن توڑن عہد دسائے وونوں تیز کشاری
 سب سامان تیار ی والا کر دایا مہتیا
 میوے کچھ طعام رکھا کر فرزندوں پکڑائی
 پاس رکھو ایہ یوسف کارن ہو مے نہ تر حایا
 سبائیال گودیا چا یوسف ظاہر لطف و کھائے
 رخ نور تے جاندیاں کھیں نول یہ نظر اندے لہے
 وچھڑ نہا ریل دو اکھیں نول یہ نظر اندے لہے
 غم سہنے بت و سہنے پنے تینوں وونوں چاہے
 ایہ دیدار نہ جل مٹا کون جھٹے دکھ سجارے
 وگد یو مینوں جبر پئے تے کوہیں جبر و غم ساکے
 جال کوڑن نول تر سن کیوں ہو سی زندگانی
 جتول اسدا یوسف جاند اٹول قدم چلا ندا
 کیوں بابا حکیمت آٹھا واث پوے و وچیاں
 ہن گھروں تشریف لے جاؤ قصہ نہ کر یو بھارا
 کچھ نصیحت میرے دھتیں ہن سن لیو کھلو کے
 کچھ لگے تے گدھ زنبیلوں سنوں خوش کھو یو
 آپ جلال وچ کاراں ہو سو متال کلا چھٹا یو
 ہر دم مہر دلا سا دیکھے اس داجی پرچا یو
 تے ہر دے نرمی کر کے اٹس نول شاہ رکھا یو
 لے یوسف نول لگے لگایا محبوبا جھب آئیں
 جان جگر وچہ دل دے ساکے یوسف رچا جالے
 لہاں درد وونوں اچھلاں ٹھاٹھیں من بندھاے
 چشمے حزن جگر تیں اچھٹا چشماں نے رنگ لے
 دیکھاں جال ہو رخصت جائے سر تے کیا ورتا

چھوڑ چلے بل چھینکڑ واری بس پھیر کد میں
جاہ فرزند حوائے ریدے جنگل بائیں بلایں
آوردن میں خالی خانے پاوچہ وصل مکانات !
یوسف پوچھیں غصت ہوندا پیونے سختی جہتی
یوسف داہتہ کھڑا کیتا سو پسراں چاچا اے
سہایاں گودیا چا یوسف ہوئے وداغ پدرتیں
گنبد مینا چرخ فلک دا جو فاش سدا چہ آیا
دیر پیارے یوسف تائیں لے ہوئے روانہ
سو ہوتا رنگہ جوں تر بونے باپ نظر کر ڈھکی
دیکھو لاہیہ دنیا میں مودہ رنگوں تھکے
رنگا رنگی چھوڑ کر گیا رہا رنگت وچہ وے
ہو ساقی ابو رہزن دنیا شکل جدی ظلمانی
مے رنگین رنگت نہ ختم تیں ہر رنگاں لپٹے
پردہ جا اگھڑ نہ دیکھیں ڈول رنگیں دم دھاریں
بے رنگی وچہ رنگ سوانہ تیں نظر نہ آئے !
وانگ پنگ شمع مے شعلے کیوں جھرجھان جلاویں
نفع نہیں وجہ جسدی یا دی کیوں آغول گل لاویں !
موڑ قلم دل کو صبر کیوں کھول نہ زخم بہانی
سبہ سر تے نقدیر انزل دی پیغمبر رحمانی
دل فرزندوں جانیاں دیکھے کھڑا بنی وچہ کلبے
وچہ نگاہ پدر فرزندوں یوسف گودا شش پا
جاوندیاں دل کرے نگاہاں باپ جھٹے پچھاپا
فریادے پیغمبر دا وچہ فراق بسر دے !
فرزندوں دیاں محرومیاں باہول بیتوں ہول جلاویں
ٹھنڈا کھیں تے مقصد دل دا انو محبوب پیارا
وچہ بوڑیک درختے چھاویں میٹھ گیا پیغمبر
آہی یوسف دی ہمشیر گھر وچہ نسی پیا

جاں یوسف ہو غصت چلیا کروا باپ دھائی
عجب طرحیں مست اسوں ساریں آویں غرت پچھاپیں
محبوبان نول وداغ کو بندیاں مشکل پچھاپیاں
تے یوسف نول غصت کردیاں غصت جھٹی تے
داغ فراق کیتا سوکاری دل تے جگر پچھاپے
دل پیغمبر دا پور دیں ہو یا جدا پسرتیں !
ایہ برہ وچہ گرگاں آیا قتلوں رکبہ خدا یا
کھوٹ دلیں پر مسدول جانناں شیریں گل رزبانوں
تے تلخ چکھے سو جا پے سبے بڑے رنگ شمش
منہ چکھے سونہ مٹھکے چھوڑ تعلق لے لے !
جفاقل دل باہر ہووے بہت رووے کم ہنر
ولاں جھلاں ویاں پردیاں اندر چکھے ہونو لانی
لٹ سداوے مار گواوے تداوے سمجھ نہ آئے
دیکھ تراں دل کدے اشیں عشقوں لافانی
چھوڑ کر گمانی یاری یارا یار جال وچھائے
دور دل سیک لگن تے ٹیٹے کیوں نہ پیر شاویں
تجور سریں مت اوک جادویں بے نہ رمز الی ویاں
برہوں ہن پلیندیاں شائیں موج ٹکٹوفانی
سچیں نو پسروں گھر تیں کھڑا اندھیرانی !
دیکھو دا محبوب یوسفی پھیر جہاں لب چاہے
کیا کہاں ادہ کیڈ پیار دل دا نہاں سینے لایا
انت آتھائیں بیٹھ گیا سو قدم نہ وگے اگاں
جہاں جنگل تھیں تے یوسف لے مٹھ ساں گل گھر
یوسف باجھول گیا گھر دیکھاں گرم گھرانیاں چھاول
جاں حجرے وچہ نظر نہ آئے کیوں کشان بن سدا
یوسف گیا جنہاں وچہ راہاں لوہا ز میں معنبر
دیر گیا نہ معلم آغول دوشن خواب او پیا !

جنگل سے کوچ یوسف تائیں گھیرا دس گھبراہٹ
 تے گھبراہٹ سے کر پوندے پوندے کھا دن تائیں
 یوسف نے رگ نہ چھوٹن دھرتی پاٹ گیا سوا
 رونمئی اٹھی یوسف کتھے سنیاں کٹا یا بھائیوں
 بھائی جانہ دوراؤں ڈٹے پھیرا پھیرا بدلتا
 باپ کے اوہ سیر کرن نول جنگل طرف سدھایا
 ایہ جنگل کہیں بھی جب سے ل بھایاں چاروئی
 میں سے ویر نہ جان دیساں بھلا نہیں تیں جانوں
 نینول جان دیاں نہ ٹوٹے جے سو کر تیں زور
 وچھریوں تل جان جلیندی عمال کون کیشی
 تیرے باہجوں میں مرجاواں تے کی باپ کر گیا
 گھر دیاں نول پھر تھانہ کئی جلیاں توں ہتھ نہ آیا
 یوسف کہندا بھین پیاری نہ کر گریہ زار سی
 بھین کجائے ویر پیارے خبر نہیں تیں تائیں
 بالال سنگھ گیاں کو بھلاں پھیر کے گھر آئیاں
 یوسف جاہ نہیں چھڈ ساون غم دیاں وچہ بلائیں
 کوں کشاں میں تیرے باہجوں فرقت دیوچہ پاتاں
 نجاہ یوسف مٹیل گھر نول سال قریب دھائے
 میں مرجاواں تیرے باہجوں ابھی باپ نر فدا
 میں قربان نہ جاویں یوسف رووندیاں ٹھٹھکیں
 تے توں پیو دا بہت پیارا دل میرے دا پارا
 یوسف دامن پکڑ چھوڑا دے عجز کرے سو داری
 بھائیوں نہ چھوڑا ایس زوری یوسف نول لے نہ پا
 رونمئی آن ڈگی وچہ راستے خالی صبر قراروں
 کیوں فرزند کریں توں ندی روون وقت کیا تی
 سو رو دھتر عرض گزارے یا حضرت میں واری
 یوسف گیا ڈٹھا میں جاندا صبر نہ لے کے اہیں

یوسف روندا باہجہ قراروں نکلا طرف اجاتاں
 گرد گردوں یوسف گھیرا گھیرا دور دہائیں
 صورت سوہنی یوسف والی خود وچہ جنگل لیا سوا
 دوتا آلی باپ ڈٹھا سوکھا اوڑھیاں لائیاں
 ہتھیں ٹوڑ کدائیں گھلیو بابا آپ پسر توں
 دختر رو قراروں کہیا بابا تھیر کما یا
 یوسف ڈٹھس ٹریا جاندا امن پکڑ کھسکوا تی
 باپ نے میں رونمئی رہساں گرجا کھٹکاناں
 میری جان نہ جھٹے تیں تھیں ساری عمر وچھوٹا
 بنہ فراق تیل میں تائیں غم دے جھرسٹھیں
 بنیا میں تیرے وچہ درواں میرے وانگ میرکا
 ویر پیارا مٹیل گھر توں تیں بن میں ٹکھ پایا
 نال بھلاواں جھبہ دے آواں خیر منگو سو واری
 گرگناں تل عزال چرنے کے کہ گھر مڑن کدائیں
 یوسف تینول جان نہ دیاں نال پیار یا بھایاں
 سہنوں نہ چھوڑیاں پلو روز قیامت تائیں
 پھیر کیدل نول طیں ساون کٹ دراٹیاں وٹاں
 جے چلیوں تے ساڈے سر تے وقت غنائے
 کی جاناکت حال گزارے صاحب شان شرفدا
 پا نہیں وچہ ورو فرقیں وقت گزاریں سکھیں
 تیرے باہجوں اساں دونا نما شکل ہوگ گزارا
 بھین پتو ہتھ چھوڑے نا میں رووے زار ونداری
 ویر چلے اوہ خواہر رووے تے ہن پیش بجائے
 دیکھ بنی نے دختر تائیں کہیا لطف پیاروں
 یوسف میرا حبب مڑیسی نہ رو کر غم کا تی
 روون درج تیرے تائیں سچ لال کر زاری
 نال میرے توں روندا رہیں جان ہے یا ناہیں

درد و غماں و چہ مدت عمروں رو رو کر سیں پوری
 رو و ندیاں دل گھائل ہوئی یوسف ہمت نہ آئی
 بابا موڑ سپر نول جھبکے صبر دے نول آئے
 یوسف گیا چھوڑا لے پلو و س پیا بگھیا ڈال
 خوشی گئی غم سہز تے آیا ہو یا بدل زمانہ
 بیو دختر نول چپ کر اوے اسنوں صبر نہ آئے
 گئے پھر بیو ویکھے دوروں یوسف کندے چایا
 جال جال وچہ نگاہ پدرے بہت محبت کرے
 جال پوشیدہ ہوئے نظروں یوسف سٹیا دہرتی
 کچھ بھرا وال مار چپٹیل لال کہتے رخسارے
 کن مروڑے وال تروڑے دہرت گھٹیا بھڑکے
 گردن مار کر لیں تیلی دے دھک سزاراں
 لے فرزند و باپ میرے دیو بیوں مار و تاہوں
 ایہہ کی اندر دلاں تساڈیاں گزری کچھ بڑیا تی
 میں اک عاجز ویر تساڈا وچہ فرما بنداری
 سن سن ماریا اتہاں دو میرا قہر کما یا بھارا
 باپ اسل محبت کرو اتوں وچہ گود دانی !
 جھوٹیاں گلاں جوڑ سناویں بیو داول پتیاویں
 اجے رنگا توں مکر کریندوں بولیں جھوٹ بہتیرا
 پیغمبر دے وچہ گھرانے جھوٹ لگاویں لیکیاں
 دشمنیوں توں باپ سال تھیں کر کے جدا کھایا
 مار سٹیاں جکل تینوں ایہا بدلہ تیرا
 رخصت وقت پدرے تیرے نال طعام بھیجایا
 بیوں نول تیں کارن شربت لاڈ لیا بجالا
 ارچہ پٹر لگائیں اگے جمل عمل دے بدلے
 جان اک مارے یوسف رو رو دو جید نیوں جاہ
 لگے اکاڑی پاس پہاڑی کر دے ظلم مریدے

اج یوسف داپیا اسانوں قہر و جھوڑا رو کر می !
 ویر تے پیو کچھ فرقیں رو خواہر مر جاسی
 یوسف مٹرے ہتے غم تائیں جان ہے دھک جالے
 ویر گیا مٹرے نہ آئے لبہ دیاں ہونڈ اجاڑاں
 اج کنعان نظر وچہ ساڈے ہوئی ماتم خانہ !
 پیغمبر ہن خود کھپتیا وے دگی نہ موڑی جالے
 وارو وار لون اکد و جیوں سنبھال گواٹھایا
 اگے کچھ خدمت اندر جاہنہ سبھے جیل بے
 تن نازک جال ڈکا دردوں کیا کہاں جو ورتی
 چک چک ماریا دہرتی اے زحمت گے تن سارے
 کند اکھ جو تن وچہ دہیا تیراں وانگوں لٹکے
 کیا گناہ تقصیر میرے سر یوسف کرے پکاراں
 میں تقصیر گناہ تساڈا کیست انہیں کداہیں !
 اچا چیت میرے سر آئے تیں سبھے دل بھائی
 کی تقصیر گئی ہو میتھیں کہو حقیقت ساری
 جھوٹے سٹھے کہہ کہہ لڑ کیا کیوتوئی باپ پیارا
 کھاؤں بیوں سوون تیرا سدی خوشی تمامی
 آپ بہیں ہونیڑے اسدے سانوں دور بٹاویں
 پاس نبی نے لافاں ماریں ڈرے نہیں ل تیرا
 بڑا ہوویں کی جاناں خرگید ملن توفیقاں
 وڈا بنیں ساڈے نالوں کوں حیا نہ آیا !
 تیرے تھنوں اسل سبھاں نے پایا کھکھیتیرا
 ایہہ گل بول طعام سگال نول کھول ویکھے پایا
 ایہہ گل کہہ سٹ توڑ گویا شیشہ شربت والا
 پکڑ لیا تدوں تیخ غضب دی وچہ کھپری ملے
 اوہ گول ملن رطاچہ دھرتے دھک پاوے
 یوسف تائیں قتل کن دی بہہ تدبیر کریندے

اوس پہاڑی ایہہ گل سن کے آچا چیت پکارا
 پاس میرے مت تیج وگایو میں ایہہ دیکھ نہ سکدا
 ایہہ گل سن ہو گئے اگا ہاں پر ایہہ قصد نہ ہیشیا
 اک درندے آکھ سنا یا سپیر مقابل ہو کے
 جنگل کے خوشخوار درندے گو سفندلاں کھاجن
 کون ہوندے نہیں ظلم کماندے آخر پکڑے جاسو
 ایہہ گل سن کے گئے اکاڑی تے ماریندے کٹدے
 وچ چراگاہ آن وڑے سو وڑے ظلم کماندے
 ماراں ہاں وچ سے بدھا کچھ کچھ دکھ پہنچاے
 یوسف کہندا پاس پدر دے موڑ کھڑا کٹا ری
 او نہاں کہیا ہن وقت مٹندے بیت گئے اوہ بھائی
 باہوں پکڑ پد رنے جدم ساڈے ہتھ پھڑاویں
 مٹرنے دیاں جھوڑا میدان غ و لیو چہ جاوون
 نادادایاں شیریں خواہاں پیو دی وچہ کنارے
 کرکریا وگذاکے ویلے توں آہیں بھر روناں
 تے اجرام فلک سے سجدے تیں دل ہونے تاہیں
 گذر گیاں اوہ سکھ دیاں گھڑیاں جدوں پد رگلا و
 اوہ سفے وڈیاں والے جنہاں مراد اوچھری
 توں سفے وہ تارے ڈٹھے ڈٹھے سجدے کرے
 مار کر یہاں چرنے چرنے لے دلبند پدرے
 یوسف کہندا مارونا ہیں باپ سنے رومری
 باپ میرا بن میرے رہی روند اعرمتا می
 جے تیں میں تے دم نہ کرنا کویدر تے بھائی
 سن شمعون چھری لے پوند لگا کٹے وگا ونا
 پکڑ موٹل چھیر لگائی وگیا مار پچھا ہاں
 بھی ہاں مار ہٹایا اگل تے شمعون پچھاڑی
 سجنال پاس گیا رو یوسف نہاں طمانے لائے

فل ہنی ناتی ناجائز مت کچھ کریو کارا
 اسدے قتل کرن تھیں کینے تن اجرام فلک و
 قہر غضب وادویش دلاں تھیں سن آزمائزہ گھٹیا
 جے یوسف توں قتل کرسو پچھتا سور ورو کے
 رل گھیاڑ ساڈے ایٹر چیر گھڑی وچہ کہا سن
 دہشت داوین سر پر نیڑے جے اج خوف کہا سو
 مار چھڑا کر تن رنگین پکڑ زمین چا سٹدے
 یوسف رور وعر من گڈاے نہ اوہ ترس لیاے
 جیوں جیوں عجز کرینا یوسف غضب نہاں سرچاے
 جو نقصیتاں میں کیتی ظاہر کرسو ساری
 دید پدر کر چھیکڑ ٹریوں آج کیتی سرائی
 اوہا ویلا چھیکڑ میلا ویکھہ پدر توں آیوں
 اوہ خوشیاں وچہ گود پدر دے ہن مٹھتہ نہ آون
 تے اوہ سفے شان شرف ختم چلے ہو سارے
 خشک عاصا اوہ سفے والا ہن مٹھ نہ ہوناں
 باپ نہ ملنا تو ہن مڑا کر کرسم دیاں آہیں
 ہن گل گھٹ دو باہاں اپنی ویکھ کوین م حافے
 ویکھ اوہا تعبیراں عالی ارج وچہ قسمت تیری
 توں مسجود کواکب سدا روگو اہی بھر دے
 گھال کرال جنگل وچہ تینوں جانہ نہاں جگر دے
 رحم کرو تیں میرے اتے رب لتا تے کر سی
 پیغمبر توں ستاں ستاؤ پاسو بے آرامی
 غالب زوراں والیو اہرز زور نہ رہی کائی
 یوسف ڈر داطرت رویے نیا جان بچا ونا
 پھر دو بے دل یوسف نیا ویہاں اساناں
 یوسف ڈر داہر دل جاوے نیا پھرے اکاڑی
 گئے نہ واہر وہو پھوٹا یا ویر سجھے آزمائے

بھابھیاں تھیں ٹٹ گئیں سال جان یوسف توں سجے
 کہے یہودا یوسف تیرا دون ویلا خاصہ
 کیوں ہسبوں کرتا ہر ساتھیں ایہ کوہیا پاسہ
 یوسف کہندا میں تے سب وجہ ہے اک بھیدا چیرا
 جاں میں تال تال ساڈے ٹریا بل میرے وجہ آیا
 ویر میرے دس زور لالے ایہ پناہ میں بھاری
 جے بالفرض بہاڑ پے سرتا بھی روک ہٹاؤن
 اج مینوں ڈر نہیں دشمن واحدے ویلا یہ
 ایہ دل دی تدبیر جو میری کافی کم نہ آئی
 جنہاں پناہ ولے وجہ میرے دشمن بے مقدرہ
 ملا لاسا ہور کھے دا بنال مست و سرتا
 اسان پناہ خدا ی تیری ہو رہیں در کافی
 ایہ گل سنی یہودا رو یا ہم ولے وجہ آیا
 جان میری نقل بھائی میرا پ میرے داجیارا
 میں قربان تمن تھیں تیرے پیریاں تخت کھاناں
 بھائی دیکھ یہودے تائیں کہن کرے کی بھائی
 مر گواں اس طفل زہری دل تیرا چسپا یا
 توں وچ بچ طفل دے پھیلوں پھیلوں قول قراروں
 کہے یہودا ایے عہد دل پھر نا لازم آیا
 جے نہیں مارو یوسف تائیں میں پہلے اردو میں
 مارن دیاں یوسف تائیں میں وچ جان جیلاں
 اوہ کہندے تو تال ساڈے کیتیاں آپ صلاہاں
 عہد دل پھریوں بھائی کہندے تہر غصہ چسپا
 مارن دا کہ عہد نکایا کیوں بن مارن لگے
 بھائی سو سو منت کروے پیریں ہتھ لگاؤن
 جے توں اج چھوڑیا یا میں خود بھلے پچھتاؤں
 تے مینوں مرہتہ نہ آوے ویلا کدی اجہیا

باہجہ خدا میں ولوچہ کہندا میں کجہ تھانہ
 اس پاسے دا کھول خلاصہ بھائی یا رخلا صہ
 لے یوسف ایہ روئے ویلا غیر اعظم وجہ واسا
 گذر جب اک حال گئی خوف گیا چک میرا
 کون بندہ جو میرے تائیں چاہے ٹکھہ بھایا
 جے کا مشکل آن پولی خوب گرین کاری
 شیر آفات جنگل تے ظالم دیکھن مار گواؤن
 تال اونہاں میں خوف نہ کافی مینوں فکر کو یہ
 میں بھلا تھہر اٹل دی موٹن ہار نہ کوئی
 ہن مینوں بن صاحب سجے رہی پناہ نہ ذرہ
 وقت بھلا نہ غافل ہوویں رو رو حاصل بھرنا
 توں کڈ میں نے کونہ جھلے تیری سچ خدا کی
 پکڑ کلاوے یوسف تائیں دامن ہٹھہ چھپایا
 مینوں مارن دیاں نہ موئے زور کرن جے سارا
 جان فدا تن واراں تیں تھیں غلصہ وانگ غلاماں
 عہد قراروں پھر با عبادوں کی تیرے دل آئی
 جالی تان مکر دی دیکھو زبرک مخرج پھسایا
 توڑیا عہد جنہاں عذاراں دور پئے اعتباروں
 نہ چاہاں میں بے تقصیر یوسف ذبح کراٹیا
 ویر پیا سے یوسف توں جان تصدق کر ساں
 ظلم کرو سرخون چڑھیں رفتی بھرن گناہاں
 یوسف نے حق میں ہو بیٹھوں حیرت دا خواہاں
 کہے یہودا عہد قراروں تیں تمامی ہارے
 جے یوسف توں مار یا چا ہو مینوں ماروا گے
 ویر یہودا نہ کراٹیاں نام نہ لویں چھوڑاؤن
 تے جو ٹکھہ نہ اسگے پایا آج چھوڑاویں پاؤں
 جے توں ویر نہ اسل پرتے مینوں درد کوہیا

آج ویلاست بچہ بچہ تاویں چھوڑے مارگوا سیٹے
 منے نہ یہودا ہرگز نہ یوسف نول چھوڑے
 چھوڑے ہودا دامن میں بیٹھوں یوسف نول کواری
 نہ کرڈیاں ایک بڑاں چھوڑے ایک دو گھڑیاں
 ویری ویر زندہ کھلیسی تے کداساں قبولے
 دوشک پہنچا چا رہا می ظاہر کہیں زبا نول !
 اکا تیغ روہاں سرکافی مار دفن کر چلو !
 جہاں یہودے جاتا اتھر ویر نہیں بن ملدے
 تاکہ کیا منت مارو جاولن خون نہ سرتے آوے
 جے بالضرمن رہیا ایہ زندہ کوئی کڑھ لیجاوے
 مطلب ساں یہاں چھوڑے تھیں درو سہے ایہ سجائی
 تاجق قتل گناہ کبیرا نہ ساڈے سر آوے
 جان کھو ہے وچہ سو اسول چھوڑے معیم نہ مارو
 شرط منی ایہ سجایاں آخر یوسف نول دہائے
 یوسف ڈریا جاں بچ جاتا قہر کماون لگے !
 تے ایہ عہد پدروا غللوں توڑ گواون لگے !
 وچہ اجاڑ دکھاندے کھو ہے من سٹ جاوون لگے
 ولے در تیغ فراق پدروے درو ستاون لگے
 یوسف روڑے یہودے دل دل واسن پکڑ پکارے
 مارو تیغ کرو دو گھڑے اک واری مر جاواں
 من سو کہنا نظری آوے کہو قید بندیری
 باپ میرا جے لے نہ میںوں میں کی کراں حیاتی
 اکی گنگان فوڑ شع منے لے نہ جے روشنائی
 اس اندھیرے کہو ہے مالوں چنگا گوراندھیرا
 میں تے پیو وچہ فرق نہ پاؤر حم میرے پرکھاؤ
 من یوسف تھیں ندیاں آہیں کرے یہودا لاری
 رسل نہیں یوسف اوٹوں جے پکڑا تارے

ایہ سفارش نکر سجائی سر تھیں درو ہٹا سیٹے !
 سجایاں منت بہت گذاری روڑے کے ہتھ چوڑے
 اوہ چوڑے کی اک دلا ندی مار بجھائے ساری
 مارگوا سیٹے خاک دبا سیٹے جاہ غضب دیاں جھریاں
 اکاڑی یہودے ولی مارن دیاں نہ مولے
 روہاں تائیں پکڑ لوؤتے مارگوا و جاوون !
 کٹ کر شااعمریاں والا دو گھڑیاں وکھ جہلو !
 من یوسف میرے تائیں قتل کر نوچہ پلے
 اسول وچہ اندھیرے کھو ہے سٹ چلو جاوے
 چھوڑے زندہ پاس پدروے غالی نول نہ آوے
 زندہ رہے سرے جاں جہاں ساون فکر نہ کائی
 تے اک شرط کر وکو اتوں چھوڑے چلاوے
 ہو زریادہ رنج نہ دیو قوولوں مول نہ مارو !
 جنگل وچہ اندھیرا کھو یا ترس کنارے آئے
 کھو ہے دیوچہ میرے تائیں سجائی پاوون لگے
 جان میری وچہ بھر پدروے توڑو گا وون لگے !
 میرے میرے درو غماندے ویٹے آون لگے
 فرقت دے غم روہاں دلا ندے دلنوں کھاوون لگے
 کھو وچہ میںوں سٹو تائیں میرے ویر پیارے
 ایہ تکلیف جو کہو ہے والی زندہ مول نہ پاواں !
 ویر میرے چا تیغ وگا ہو عرض قبولو میری !
 کرو نہ جہاں پد رتھیں میںوں خلق دسرو چا کائی
 جیون دی وچہ چاہ اندھیرے میںوں طلب کائی
 یا مارو یا پاس پدروے میرا کرو بسیرا
 جے پاؤتے مارگوا و کہو ہے نہ سٹھا ویا
 نو سجایاں نے قلبہ کیتا آہے وچہ قہاری
 بدن مبارک تنکا ہو یا چڑھے فلک شکاے

ستر ڈھانچاں یوسف اپنا آہیں کر کر رو یا!
 ایک مچھ سترے دجا کڑتے رہن دیوگ میرے
 ہن ایہ پردہ پاس تسلی میں بہت کفن جل سوتا
 سجائی کہندے چھڈ دے یوسف نہ کر لیاں قہر
 اس تھیں جو زیا دہ لوڑیں سد سنا کے یا مل
 سجدہ کرنے والیاں کولوں سنگ شے اچ پردہ
 ویر چھوڑا ون لوہ نہ چھڈے کروا منت ڈاری
 چا یوسف توں رسا پایا کھو ہے وجہ و پایا
 کیا کہیں اس کہو ہے حال دوزخ دا دکھلا واد
 پر کہہ یا اس دے اندر غم دل گیری صاوا
 یکین آفات جہان دا درد و کھان دا کھا واد
 نگہ اندہ کر نظر نکیندیاں ولول سیرن کھا واد
 پانی اس دا ایک کوڑا پیوندیاں دم جاوے
 فاسد کرا خلاط بدن تھیں باہر کڈھ وفاق وے
 محرق جھے آب بخاروں صفایاں دیاں آہاں
 ہجر تاراں وی امید ول سداں لیاں ہاں
 ڈونگہیاں دھم فراق انگوں ڈونگہا بہت ہٹھاں
 قہر جنم دا اس کولوں سنگ دانکھ پنا یاں!
 تپے تھوٹھناں دا بالن درد بدن وجہ لاٹاں!
 نفسیائی غم جو حدس تھیں رکھ دایق و دبیرا
 تے ظالم دی گور برابر اندھیرے تھیں بھیرا
 بھروں خشت ملی غم چونہ آتش حسد سپا یا
 دھیر رکھار دھوڑ یا ولے نقش کٹھے بیدرداں
 چالی سال کمایاں ہویاں گنہ عمنان وجہ آہیں!
 مرکز ہفت دوا تر غم دا در و حصار بلائیں!
 بدخواہاں مے دلدیاں گال دیرانی وجہ آہاں
 رات تھلا پر قبرے والا چند ستاریوں خالی!

شر مندہ ہو منت کروا کڑتہ پکڑ کھلویا
 نگہ کر کے سٹوتا میں اندر کھوہ اندھیرے
 میں وچ ساری عمر بھراؤ نگہا کر کے نہ ہو یا!
 کفن تیرا تیری کہو ہے ایہہ ہے تیرا حصہ
 سوچ چند سوچہ کر دے دین لباس ہنر ہاں
 کہہ ہر گئے تارے یا رلی سورج نور قمر دا
 دوش پیا شعلوں غضب تھیں کہو کھوایا باری
 گنٹ لیا پھر رے تائیں جان دھوٹے آہاں
 سپا شعلوں اس وجہ ظالم ہرک زہر ہاں ساوا
 درد و ریغ فراق عزیزاں باز تھیں پچھتا واد
 اس دانا زبانی لیندیاں کرن بلائیں صاوا
 جہناں دلاں وچ صبر و ڈیرے انہاں دا پرتا واد
 تے بدبو اوہی سندی مغز دماغ جلا دے
 کر تحلیل رطوبت تن تھیں پلوچ ساڑ وکھا وے
 و ہندا جوش حرارت اس تھیں دانگ زندییاں ہاں
 رور و زار تھلا دنگھ بھیرا دانگ برہوندے گہاں
 سرج آزار ازیت بھیراں دانگ دلاں بدخواہاں
 ہجو مل وی آس ملی تھیں اس و اقدم آگاہاں
 یار و چنیاں تھیں وانگوں اسدیاں لسیاں وٹاں
 دینا دے مغلوب تھیں سوچ و دھاندھیرا
 نادار لں دے فکر معاشوں ایہ نمونہ دھیرا!
 خون جگر پر درد و لاند اکھول گند میں رنگ لایا
 بیٹھ وچوں دم سر دھیر سیدیاں اٹن دکھانیاں واد
 کرکارا پھر رونی سواری درد سوکائے سبائیں
 نقطہ جیم جدائی والا چاہ مدار ایذا میں!
 اس کہو ہے وجہ آن سبائیں نے سلاطیناں
 روز گنڈ ہے پر حسرت وائے ایہ پر سوز حوالی!

کس منتخب وجہ ماہ عطار و چھیں چاہ ملی مشہوی
 نور انھیں آرام ملاں و اصبر حکم و اسایہ
 جہاں بجایاں کٹ لئی یوسف کہو ہے وجہ و گایا
 چاہ حبیب پکڑ میرا پیغمبر پیغمبر و اپسار
 کئے حکم فرشتہ نیا سدرہ چھیں یکبارہ
 پکڑ لیا و نہ ہوا لیں یوسف جیوں نازک گل چایا
 سر رفت کھات شیبانی تال آسرام بھٹایا
 برکت لب سب پانی شیریں ہو گیا وچہ دم دے
 یوسف دی خوشبو یوں سدی دور ہوئی بد بوئی
 سب آفات پکڑ چہ اسدی ہوئی دور تمامی
 شٹ بھراواں یوسف تائیں اتوں پتھر دے
 مڑ سحائی ول گئے چراگاہ کرا یہ کارے سجارے
 سائل تہہ سوال کیا ہے یوسف علی پایا
 وجہ زمانے ہو دینی دے سی اک عابد رب دا
 شیت بنی دا پڑ ہے صحیفہ آما نام یہ سو دا
 یوسف دا وجہ ذکر صحیفے اس لوں نظری آیا
 ہو یا شوق دے وجہ غائب ہے یوسف و کجیاں
 کرے دعا لکھ یا رب یوسف جہاں لگ یوسف ہووے
 عرض قبول ہوئی درگاہ ہے آیا حکم ربانان
 اس کھو ہے دے اندر تیوں یوسف بنی ملاواں
 تدوین ہووے اس کہو ہے وجہ مدت رہیا مدانی
 نیت فرشتے حکم خدا تھیں غیبوں خورش لیا و
 جہاں بجایاں بہن یوسف شیخا عابد خیراں پایاں
 اوپر تھیں جہاں گیا فرشتہ پکڑ تھلے ول چاہے
 گل ملیا کر شوق بہراں حالت آکھ سنائی
 بیا قرار دے وجہ میرے جہاں توں نظری آیا
 بجا نیاں دا توں گلہ شکایت یوسف کریں نہ کافی

تے ایہ چاہ رہیا چاہ کرا ماہ لکھاک واری
 ادہ محبوب بنی دے دلدا اس کہو ہے وجہ آیا
 جبریل و مقرب تائیں حکم الہی آیا
 بیشک و اسوار شیبانی صاف کرو تھل سارا
 اکھ جھک تھیں لگے پنتا کرک تیز اوڈاری
 قتل و جنت باراں وانگوں پکڑ تھلے ول آیا
 پانی چاہ کر جوش اوچھلیا لبساں برابر آیا
 آب صفا پر لذت ہو یا برکت تال قدم دے
 وانگ چرخ بدن دے نوروں جاگہ روشن ہوئی
 گل آرام تسلی ہوئی اس دی بے آرامی
 چھیر ہووے دے کرنت و رہے بھائی سارے
 یوسف داں انھاں کہو ہوں نیرے پیش تے بڑ سارے
 ایہ تقدیر الہی انھریوں کہو ہے وجہ آیا
 دن راتیں وجہ عمل عبادت شائق ذوق طلبا
 وجہ تلاوت ذکر عبادت رہے مدام آسودہ
 خوبی حسن کمال مراتب ہو سی عالی پایا
 کراں زیارت یوسف دی میں بے ہوئے وجہ لکھیاں
 میں بھی کراں زیارت اسدی عرض کرے ایہ رووے
 کرا لہام کہیا اس کہو ہے اپنا رکھ ٹکٹاں
 جہاں لگ یوسف توں نہ و کھیں نہ تہہ جندگواں
 رات دے وجہ ذکر عبادت کرا سی زندگانی نہ
 اس عابدوں کہو ہے اندر عزت نال کھلاوون
 نظر و گایوس اوپر ڈھٹا نور کھنے و شنایاں
 و کچھ یہود اسوقوں اوٹھیا پونچھ ملیا وچہ رہے
 وجہ اڑیکاں تیریاں یوسف مدت اسال ہو مائی
 ہر اک و مقصود پوچا رہیں میرے وانگ خدا یا
 ایہ سب میرے لئے کارن تہہ مصیبت پائی

ایہ گل اکھ خداؤں سو نپیا یوسف بنی حقانی !
یوسف وچھ رہیا مستحب سدی صدق سفایں
آما یوسف نکو ہے اندر وچھ مصیبت سبباری
تازے رحم فراقاں ولے سینے دے وچھ کاسے
اوہ پروردہ ناز خوشی ہووے وہ کنارے
وچھ جدائی دی تمھائی جان لبساں پر آئی
اُس نکو ہے وچھ سی اک پتھر وانگوں تخت وچھایا
فوس مصیبت سرے آئی یوسف نے دکھ پایا
رحم کریں توں میرے آتے تیں بن نگہ تائیں !
رب کہے لے یوسف میرے دل غناک نہ کر یو
میں تینوں سلطان بنا والی پر تخت بہاواں
ایہ نہ جان چیرے تائیں توں جانیں یہاں
اتہاں جتاویں بن مکے توں وچھ بڑیاں شان

ساہ شہد امیر اکووم وچھ عابد ہو یا غانی !
رب دے فضل کرم دے لطف غافلے بے پروا ہیوں
وچھ فراق پدر دے ہر دم کردا گریہ زاری !
دونینال ویاں ندیاں اندر تاریاں لاٹن ہاں
ہن دینار پدر دے شوق جانیں کھلیاں
مین وچھنے رنج رنج رنے کر گریا و جدائی
جبرائیل یوسف تائیں اُس تے پڑھیا
میں عاجز تے سبائیاں میریاں کیتا ظلم خدایا
میں بندہ توں صاحب میرادہ اخلاص سائیں
سبایاں ولوں ملدے اندر شکوہ رنج نہ دہریو
سبائی تیرے تیرے اگے کر عاجز پہنچاواں
تے ایہ تینوں سیس لواون عجز کرن پیارے
ایہ وچھ عجز رہن سہیو میں کر کر غدر بیاناں !

توں آلودہ یوسف لانا پیا بیونکا اور ظاہر کرنا باپ کھا جانا بیٹے کا

آما سبایاں یوسف تائیں جان نکو ہے وچھ پایا
رات پئی سب روئے پندے گدی طرف سٹو
چھیاں کوماں تیں چھیاں لخرے گوش پتیکباری
میں جاناں ج سرے آئی کچھ مصیبت سبباری
میں غم وادیل فکر چوکاتے ساری غم خداری
لے وردا ہن جان میری یا تیری تیز کشاری
لہراں چھوڑ وچھوڑے والیو دونیو کر لاؤ
سندیاں سار بنی مے دنوں لایاں درد اویاں
کویں پیارے یوسف باجھو میرا ہوگ گذارا
اُن لے فرزند تماں توں کر دے گریہ زاری
لے فرزند وچھ تہاں یوسف دسدانا میں !
ماہ سنور خوبی والا کس پردے وچھ آیا

کر بکری اک دج اٹھا میں کرتا خلق ڈو پایا !
بیٹھا باپ اٹھیکے اگے اندر شوق سوائے
سُن یعقوب قراروں چلیا زحم لگا سوکاری
یوسف میرا ہوگ وچھناں پسر کریندے زاری !
کی جاناں آج او سے غندی اُن ڈھکی سحراری
دہس وچھ بیٹھ جگرے رس تیں مینڈی ہن یاری
ویٹ رہن جگ روئیاں روئیاں بھور وچھ پتاؤ
وقت گئے جدو شیاں پایاں ہن سرختیاں لایاں
یا رب تیری رحمت باجھوں مینوں جیوں سببارا
باپ بچھے ادہ صورت کتے جو میں بہت پیاری
کیا کتے مڑ پھر کدڑی روئیاں کر کر آئیں
الو اختر لوزن ملک دا کس نے پکڑ چھپا یا

لشائ وچوں اوہ ولف گھردی کدہر ہوئی موانہ
 پر مئے اوہ صورت زیبا بلک تمام معانی
 اوہ محبوب نہ آوے نظری جہدیاں مٹھیاں گھلاں
 کی ہویا کیوں روندے آئے کس آفت نے مارے
 اوہ کہندے اس دوشن گئے پیش دہن نون سکر
 تاروندے اس گھروں آئے پی مصیبت بھاری
 وگی کلام پتاندی ایہاں کے تیز کشاری
 روموں روم سپے دکھندے روموں شام آباد
 لایڈ غشی آہنی نی نون بھلا جان جہا نون !
 تن ٹھنڈا دم نہ بدن وچہ بیٹھے پکڑ ہلاون
 بیٹھیاں جاتا باپ اسٹا دینا چھوڑ سدہایا
 دکھا سن باپ پیارے اسیں گئے ہولوسی
 سانوں چاشیطان بھولایا خوف سبحانل دہانل
 جال فزواں سوز دے یقیں منظور ی وچاکیاں
 تمیراں وچہ ہارے سارے اسیں گناہیں جانیے
 رون تے کرلاون سجھے ویلا ہمت نہ آوے
 باپ پیارے چاہا دن پھیر ڈگے وچہ دم دے
 مرون ویکھ احوال دکھاندا پیغمبر دے گھروے
 اسیں سجھے مجانبے جھگل گئے اک یوسف رہندا
 یوسف دئی وچہین پیاری طین پس وچہ درواں
 خواب اوہا دل لائل مارے جو ڈھٹی سرور تی
 اوہ ویلا دل گھائل کرواں جاں روندی چھڈائی
 بنیامین جو چھوٹا بجائی اس نے جنراں پایاں
 سن دیس چلے جگرے پرنے روندیاں وہ انھیں
 یوسف گیا نہ ملہتہ آیا اہل البیت نبیاں
 صبح ہوئی کچھ ہوش پیاسو کچھ بنی کنگانی !
 کبری خون لگا جو کرتہ جھگل نہیں لے آئے

وچہ لٹاں اوہ شمع نہ وسدی دل جس واپروانہ
 اوہ مئے ڈر مئے مقصد کیوں ہو گئے نہانی
 کہو عزیز و یوسف کتھے دل گھائل وچہ سلاں !
 یوسف کتھے فرزند و ملطریا پ پکارے
 یوسف پاسا باب بجایا کھالیا گبھیا ٹرے
 سجاوین اسیں سچے لکھ واری تیں دل نہ اعتباری
 سن پیغمبر غش کہا دہرتی آن پیایک باری
 شامل لا سچ تک ہنگز چشم نہ سول اکھاڑے
 نہ ہلے نہ سادہ بھرے نہ بولے حرف زبانون !
 نال ہلایاں سول نہ ہلے نہ بولے حد دل ہلاون
 اسیں بے کم مندا کیتا وڈا ظلم کما یا
 روز قیامت مشکل ویلے کیونکر لے خلاصی
 کرفوس کہن ہن ساڈا رہیا نہ کچھ ٹکناں کہ
 دنیا وین اسٹا مہقول جامی کس زلیاں
 پیغمبر از روہ کیتا نفساں مکر کھلا رے !
 حال نبی میں کہاں کوہا قلم لکھے جل جاوے
 آئے اہرام قرار نہ دیون وچہ زخم الم دے
 کہن پس اس سختی نالوں اسیں جھگل وچہ مرون
 پیغمبر در دھاندے ایڈک بھار نہ سہندا
 دل دیاں کاری نضال آئے غم وکان کرواں
 یوسف گر گل گھائل کیتا نگل لیا سو وہرتی
 ہیج ہوئی پی جانی سقاں نہ رہیا کالی
 یوسف نون گبھیا ٹرے کہا دا خبر پتاندی بجایاں
 ہمت نہ آوے یوسف جھیا ویر کر وریں لکھیں !
 روندیاں دیاں ملل ہون پوریال وچہ قفسیاں
 جے یوسف گبھیا ٹرے کہا دا اتندی کیا تانی
 باپ اگے دہر کہندے ویکھو روہیں نوئے

کرتے ڈٹھا خون آلودہ غشی بنی ستر بجاری
 رکھ لکھیں تے کڑے تائیں بنی غشی وجہ آئیا
 اٹھ گیا دل جنگل جہاں ہتھ قیص چھیندا
 اسے درندہ بو ظالم زاد یوسف کا ہنول کہا
 سر بلند پہاڑاں چڑھ چڑھ گئے ذرا ق پکاسے
 پھیر بنی دل گھڑے مڑا یوسف نام زبانی
 ہوش کدیں بیہوش کدیں پراوہ ڈکے نہ باہر
 اندر زخم بجوتی باہر حکم فقنا وجہ راضی
 اکھیں تے دھر کڑے تائیں پیغمبر فرمایا
 سنے دی میں اس نہ کیا شوق دے دی کاروں
 توڑ گئیں بے جان میری قل طدی اس نہ ٹٹی
 خن بھنا ایہ کڑے ڈٹھا کھول بنی رحمانی
 خون ڈوبایا ہویا کڑے ظالم نظر سری آیا
 تا یعقوب نے جاتا ایہ قریب پتلا دا
 یوسف اٹے ظلم کما یا حسد ستا یا بھایاں
 کھول قیص کہے فرزنداں پیغمبر کنگانی
 کھول قیص ڈٹھا میں سارا دل حیرانی
 کس لفظ اندے پرے اندراوہ مستور معانی
 نہ پیرا بن خاک آلودہ نہ چٹیا وجہ دنداں
 تن یوسف نے زخم نہ لایا نہ وجہ خاک رلایا
 سن فرزند پئے وجہ حیرت بھل گئے تدبیروں
 سما جنگل تھیں گرگ دلاورا توں پکڑ لیا
 لے بابا ایہ گرگ ستمگر قہر کما وں ہارا
 تا یعقوب بنی نے ڈٹھا گرگ کھڑا بیچارا
 کیوں کھا دا توں یوسف میر کیوں ل تر سن آیا
 یوسف میر اسو بن چند دل روشن دل نہ آیا
 تے توں طرف ضعیفی میری نظر نہ کیتی کائی

یوسف میر پدے ایہ خوئل زخم کھلا گناری
 ہوش بنی مڑ چے کڑے یوسف چھوڑ سدا یا
 کھڑا پہاڑاں اچیاں آتے بڑی پکار کریندا
 آخر تیں زخموں کنبے سخت عذاب خدا را
 سن سن کے وجہ جنگل جہاں دل درندے ساسے
 چم قیص دھر سچا اکھیں اسد می ایلا شانی
 چن اکھیں دل زخم کنبے ہنچہ نہ ڈھلے ظاہر
 پراوہ دم دم جوش عمامہ اندازہ دیوے بھارتی
 خواہاں تیر یا سچیاں یوسف راز نہ میں ہتھ آیا
 پھیر بلاں امید ویسی اللہ دے درباروں
 اس میں توں میں کدیں جاں بنو بند چھٹی
 خاک لگی نہ کڑے پھٹیا زخموں نہ نشانی
 کا بگسیا نہ اسدے اوپر ظموں دند چلا یا
 کیونکر کڑے ثابت رہندا اگر گ کوئی جے کہاندا
 تے افسوس جو عاصی ہوئے سرفعیال چایاں
 تیں کہو بگہیا ڈے کہا دپت میر انورانی
 سچ کہو کی بھیت نیارا اسوچہ نہیں نشانی
 بعد کروستا ہی رازوں دھر ستم برہائی
 کیڈک گرگ پیا را اس دا بنی کہے فرزندان
 لاہ کڑے گیا زندے توں پھر کس رنگ چٹایا
 کہن گئے اسیں گرگ یا وال سچے ہاں تقریروں
 کر کے قید زنجیریں اسوں پاس پرہے آئے
 یوسف پیا را پکڑ لیا سو کیتا پارہ پارا
 ویکھ اکھیں بھرا یاں خوئل قیص درو پکارا
 یوسف توں جے کھدو و ظالم و ظالم کما یا
 تو را کھیں دا ہوگ کسی دا کیوں دل فکر نہ آیا
 یوسف باجھوں حال اسدا اگر گا ویکھ کیا تی

گھر میرے دی برکت پوری اودہ مقصود جگر د
 کھاؤں لگوں ترس نہ آیا کھاؤں ندیاں مرجاویں
 اے گجھیاڑا جاڑ گھرا توں کیا لگا ہتھ تیرے
 دلیر یا توچہ جسدیاں روضاں اٹھس نازا شائے
 تے دولہاں تبسم سیریاں توڑ جھبہ رخصا کے
 لاڈیاں دوڑنغاں والا اودہ محبوب ہمارا
 یوسف سوئے توچہ دکھانے دوواکھیں تھیں میرے
 کھاؤ واس بدین جے اسدا ہڈیاں دس ٹکناں
 میں وچہ زلف تھیں جسدے زار رہیا وچہ عندے
 یوسف پکڑ گیوں لے دندیں چا وچہ کس نکانے
 جاں توں میرے یوسف لے تے ظلموں دندھلائے
 کی کی زلہاں کر دایوسف چھوڑ گیا جب کافی
 فائے دریغ میل اودہ یوسف مینوں نظر نہ آوے
 کیوں گرگاؤں قہر کھایا تینوں جسم نہ کیا
 جے ایہ دند ظلم دے ظالم توں یوسف پر بارے
 جے توں کہا دایوسف میرا تینوں کہا نہ بلائیں
 را کا یار پیارا جسداسو ہتھوں چھٹ جاوے
 را کو یار تیرا جسد یا را جس بن یا نہ کوئی !
 جہاں پیغمبر نے بھرا آہیں رورو کے فرمایا
 سسکے گرگ بنی دے اگے حاضر آن کھلویا
 کر یعقوب فلک دل اکھیں عرض کرے یا باری
 نال طفیں محمد سرور جو سردار نبیاں
 ایہ گجھیاڑا ساتھیں بولے سچی گل سناے
 ہتھ اٹھا پیغمبر جدم ایہا عرض گزار ی !
 دہر متھ توں سر گرگ نیلا تے کہہ دے تائیں
 سراسر دے دہر متھ پیغمبر کہندا اے گجھیاڑا
 ولیا گرگ لبیک نبیا تھو درود سلاماں !

کیوں نہ گذری تیرے دل وچہ ہوگ عزیز پرور
 جے کوس میل اوسف کہاوا اچھ زیدلہ پاویں
 ظالم زادہ تیریاں دنگل کھولے کھا گھنیرے
 وچے سخن شرمیناں بھیاں زیب بھرے رختار
 دنگل دے ہو غل دیوچہ تاڑے توڑ کھلا رے
 کہو گجھیاڑا مرد و جوان کیوں کیتوئی پارا
 اے ظالم گجھیاڑا کیتو کتوں میرے پیرے
 ناک ہڈیاں کہا کیوں یا کر کے زور دھکا ناک
 کہاؤں وقت تے یا نا میں اسدے سوزالمے
 نزع کوں سر گذری اسدے کی کی دروہا نے
 حل فراق عناندے جیہٹے کی سننے وچہ اے
 کلمہ حق کوں تو حیدوں و گیا گذر زبانی
 شوق جہد یا وچہ سینے میرے اچھل اکھیں لول کہاوا
 ہول قیامت راؤں دل تے یاد نہ مول لیا یا
 تیرا میل جھکڑا ہوسا مالک دے دربارے
 وچھیں ناہیں دوہیں جہانیں سرگز بھلا لداہیں
 اے افنوس اودہ دکھ سہارا وچہ بیلا نہ آوے
 تھیں گیا کیا توں ضائع ہن غنوار نہ کوئی
 گجھیاڑا اچھل یوسف کھاوا کہہ کیوں ترس آہا
 سر نیویں شرمندیاں اکھیں تین لبو بھرو یا
 اعلیٰ اکبر توں اک خالق جیں ایہ چھت سواری
 تے برکت اسحاق خلیلوں عالی شان صفیاں
 یوسف میل کوئے نکھادس بیچ تہا دس جاوے
 عرض قبول ہوئی درگا ہے حکم کرے رب باری
 بول خدا دے حکموں گرگا پچی گل سنا تیں
 بیچ سنا کہ حکم الہول جھوٹ نہ رہے پو اڑا !
 بن بن بیچ نہیں کجھیاڑا صاحب پیش غلاماں

بنی کہیا بگہیا ڈرائیوں قسم اللہ دی بھاری
 تہہ سوندا سدی گرگا جسدی خلقت ساری
 بھوٹ نہ کہیں نہ ہاریں صدقوں ویکھ میری زلیخا
 گرگ کہے میں قسم نیا تو بہ لکھ واری !
 میں نہ تیرا یوسف کھا دینوں قسم اکی !
 آتش آب درندیاں ہر شے مڈھوں حکم رہا ناں
 میرے تے فرزنداں تیریاں کیتا ظلم نبیا !
 جھوٹ بدھا اُنہاں میرے اُتے پاس انت ندامت
 میرا جھوٹا ناں اُنہاں دے ہو سی حشر دھاٹے
 سچوں جھوٹے ٹھاریا جاسی اللہ دے دیباکے
 سُن پیغمبر صدق لیا نڈا تے پھر مڑ فرما سیا
 ہے معلوم ابھی بے تینوں یوسف دیکھ حالا !
 اوہ فرزند پیا رامیرا سچیاں خواہاں والا !
 گرگ کہے سب معلم مینوں پر میں کہنا نا میں !
 بنی چھے پھر کھنوں آئوں گے کتول جاناں !
 گرگ کہے یا حضرت سُن لے میری گریہ زاری
 مصر وں ٹر یا شاے آیا ملنے سبائی تا میں
 راہ وچہ گرگ لے کچھ مینوں اُنہاں خبر سنائیں
 یا حضرت سُن ایہ گل میرا دل قرار سدھایا !
 ویر وچہ پناں میں عاجز تھیں دل وچہ درد ہزاراں
 روندیاں لکھیں جگر تڑا دل تھیں خون اچھلیا !
 خبر پائی میں سو یا سبائی مینوں ہوش نہ کاٹی !
 دل بریاں میں جگر اچر زکے کاتیاں عنماں وگایاں
 میں لبھال اوہ یار نہ لہجے جسدی یاری بھاری
 آتش شوق لہجے بلبلے لاٹ چھٹی تن جا لے
 سُن ایہ گل بنی دی کہیں بھری سرتک عنابی !
 انساناں وچہ شوق محبت چاہیئے جان گوانی !

کیونکر میرے یوسف اوتے زخم چلا پوکاری
 کیوں کھا دالتوں یوسف میرا سچ سناک واری
 توری طوت ٹول کیوں کھا دی جو میں بہت پیاری
 ایہ طوفان میرے تے بدھا فتنہ تھت بھاری
 مینوں بے نقص اُنہاں نے پکڑ لیا گھت بھاری
 پیغمبر دایدن مبارک روانہ آیا کھاناں !
 کیا کہاں ایہ تھت بھاری کیڈک قہر قضیا
 میں فریاد کراں در رب مجھے حبدن ہوگ قیامت
 میں ہو یا بدنام جگت وچہ رو کہیا بگہیا ٹے
 گرگ کہے فرزند نیا جھوٹے کرن پکارے
 اوہ میرا محبوب نوزانی کس پردے وچہ آیا
 آکھ سنا کتھ کٹھیں جا میں ماہ جبین اوجبال
 دس مینوں سُن کتھے ہو سی بے داغ گل لار
 چغل سداون وچہ بگہیا ڈال جھلی عمارا سا میں
 واس تیرا کس دس قدیمی وچہ کس کوٹ ٹکاناں
 گمیرا وچہ مصر قدیمی جہت رہائش بھاری
 شوق زیارت وید پیاسے چائی جان انا میں
 سچا وچہ دام انا میں لوکاں مار یا تیرا سبائی !
 میں وچہ عنماں تڑا دل ونا میں جنگل وچہ آیا
 کھا دن پیون چھٹا میں تھیں گز سے روز تاراں
 میں دیدار کرن لوں آیا عالی روند اچھلیا
 وچہ اجاٹے ہو سودائی کروا رہیا دوصائی
 جنگل باش درندیاں میریاں سناں کوک دویاں
 جسدے ہجروں جاندی واری زخم رہے دل کاری
 وائے دروغ میرا اوہ بھائی جھوٹ گیا کتھ جا لے
 ایڈک یاریاں دل حیواناں شوق طلبے تابی !
 عشق عجب پر ہے دل جھلے عشق بنی نون آئی

یوسف نے وہ شوق محبت اشک بھرے چہرے
گرگ رووے دکھ دیکھ بنی داوردو لیوں لیا
بنی کہے کہہ گرگا ظاہر توں ایہ کتھوں پائی
گرگ کہے یا حضرت ہر اک دن نال آراوے
ابراہیم خلیل اللہ نے تنہاں کجہہ فرمایاں !
جو بھایاں نوں منے جاوے الفت نال پیارے
تے احسان کرے جیکوئی عالی درجہ پاوے
یا حضرت میں نے کولوں خبر سنی ایہ ساری
شوق ولیدیاں کا چایاں چاہیے عشق ہو لائے
سنی حدیث بنی نے بھی پر تاشیر ادائیں
تے فرزند نال نوں فرمایا ویکھو راوی تائیں
گرگ کہے یا حضرت تیرے ایہ فرزند پیارے
لاؤ سنن حدیث نائیں میں کیوں وودہ الاواں
گرگ گیا ہو وداغ بنی تھیں عکوں کہہ گل ایہا
فراوے فرزند نال تائیں سمجھ حقیقت ساری
وچھڑیا ہن یوسف میں تھیں ملنا واٹ وداڈی
بد و منکال میں ہا کلاہوں جو تھیاں نفسا نوں

غم دل ویکھ بنی دے ظاہر روں تائے ابر
دل تے جگر دوا اندام تھیں گھل پانی ہو چلیا
شوق محبت گرا جو شہی تہہ کتھوں ہتھ آئی !
واو اسیرا کرن زیارت پاس تائے وارے
اک ایہی حق واجب کیتا صلہ محبت بھایاں !
چھٹ عذابوں رتبہ پاوے باجوہ حساب تھائے
تے جو حسد عداوت رکھے کیوں موزن خجائے
تمال زیارت کارن کیتی بھائی طرف تیار
چال مطلب سہر ہو پنچیا آخر دکھ جھلے سر بھاک
فرمایا پھر دوجی واری گرگا پھیر سنائیں
پکڑو یاد حدیث بنی دی پاوانت جزائیں !
ظلم کما دن شرم نہ کہا دن عقل قیاسوں ہائے
در تہیم اخبار نبیاں کنہاں نوں آکھ سناواں
تے یعقوب پسروے جہول رنگیری وچہ رہیا
دلاں تادریاں گل بنائی مکر ایہا مکاری
جھجھیل کراں ہن بھارا ایہا کارا ساڈی
ظلم کیتا تال میرے اُتے جھوٹے ہواس گلوں

آہا مالک سوداگر کا معہ قافلہ چاہ پراور نکالنا حضرت یوسف کا
چاہ سے اور بچنا بھائیوں کا سوداگر کے ہاتھ تھوڑی قیمت
پراور لے جانا ان کا بطرف مصر و حکایات راہ

و لوچہ درد ہو یا انگہ راقطہ کھت بھائیوں !
تائب جگرے دولت خائے کراش دیکھاواں
چہرے نہک دل ریشال تہی روں بے تسکین
رخت جھلے صبری دلدا گھرے ایس چہرے

لے سالی بھر جام شرابوں دہ غموران تائیں
شعلہ شوق امشاطن غالب جاں سستی وچہ آواں !
بچ بچ سرن آتھد جالے ہو ہو بریاں سینے
سینے لٹ جہنا مذے بلدی ہجر سجدے دلفوں

جاں نے عشق غلام صبر سے نازک نوکان لایاں
 مظہر شان اسیدا ہر دل جس واسطی پر انا
 ہر دم یارو بیند تیرے کھول کھیں گھٹ جہاتیں
 تے ڈھپ جاں زنگار ولیدے روو تیراں برکتیں
 نین پریم نشے وجہ بھنے منجہ روڑ ہاون ندیاں
 بے وجہ شوق تیرے پیرا کرے عدول نتارا
 دہس دل رمز وچے وجہ کھاکے جسد شوق شارا
 کتول واک چلی اسوارا تند تیری اسوارنی
 بہن سیار لیا وکائی یوسف نول لے چلے
 باقی حال یوسف والا وجہ فراق پدردے
 سبانی سٹ کھوہے وجہ اسے یوسف رہیا اگلا
 روون لگا کر منہ فلک ول یا والی اسماناں
 عبد گناہیں یا غفار عرض کرے در ماندہ
 کل طفیل اسحاق غلیلوں بخش میری بریائی
 رون ملائک وجہ اسماناں شکے حال اوہیا
 نامو یوسف صاحب کہنا دور کرال ویکو ساکے
 صبر دیاں یعقوب بٹی نول تیرے وجہ وچھوٹے
 سن یوسف ول پئی سلی رہیا اندوہ نہ کائی
 پڑھ یوسف ہر ویسے اسول تین لے ہٹ نکالے
 یوسف پڑھے وقا حیدائیں ہو یا حکم باناں
 نے پیرا ہن موتیاں جڑیاں تن اسدے پہنایا
 ستر کھل فرشتے لوری رب نے پاس بٹھائے
 تدنوں اس کھوہتے گھرے آئیں کروانی
 کھڑے دا وچہ مصر مدامی سن اس حال بیانی
 وچہ کنعان ایہا خود دیکھا خوبے نظری آیا
 کدہ آستینوں باہر کھڑا رہیا اس آگے
 چن چن ملاک موتیاں تائیں سجا رہے ٹھہرے

شوق طلب پوچہ دہانہ غفلت واکاں چایاں
 ول ول کے گھٹ ڈونگے بھنے جوش سحر پیمان
 اونہا ریاں نول گن ملدے کردیاں نظر صفاتیں
 شوق تیر پریاں لائل بلیاں نور کھلے مشکواتیں
 اکا اک پکارا کردیاں دہین سجاویں سر دیاں
 رازنیا راق من سارا اک اک کرے پکارا
 جاپے شوق دے نول اوہا جیں وجہ ہر ورتارا
 وچہ ناسور نہ گھٹ سر نیزہ لے متاں دم جاری
 مصر آؤ کے مغرب زادی زخم جہادول سٹے
 اکھ دلا کیا سرتے ورتی نور پاک قمر دے
 رات پئی دل وحشت دہانی ویکو مکان کولا
 تیں رحمت جیں انت نہ کائی کھلا لطف حزانہ
 بہت گناہ سر میں جس کارن اسجا بکڑ لیا ندا
 اس زندان غضب نے وچل مینوں بخش رہائی
 تاپہتا جبریل جنابوں کہیں آن سنیہا
 مصر کھاناں تیں تخت بہاواں دیاں مراتب پہنار
 تیوں کرال عزیز جات وجہ روز گئے رہ مقوے
 یوسف تائیں جبرائیل اک دعا پڑھائی
 برکت اس دعا کدہاں نہ وحشت دل دہانے
 جبرائیل لیا کلاوے جنت وچل کہاناں
 تاپو یوسف نول بی سلی صبر دے وجہ آئیں
 تاپو یوسف وچہ کہوہے تنہا وحشت خوف نہ کھائے
 ملاک ابن وغر وچہ انہاں صاحب باز رکھائی
 اک دن مسافہ ڈٹھس اندر عہد جوائی
 شٹ سوچ ایہ چرخون اسدے وچہ آستین سبایا
 ابراہیم سوچ دے تے موتی برسن لکے
 بھر صندوق ہو یا نل راہی چشم کھلی بچیتا

پاس معبر حال سُنائی اُس تعبیر سُنائی !
 برکت اُس دی دنیا دولت سب تیرے ہتھ آئی
 دنیا دین اُسے دی برکت تینوں نے تمامی
 تینوں جانے عالم سارا ہوسن عالی شان !
 مالک نوں سُن خواب حقیقت وحی شوق نشانی
 ڈھونڈھ کرے وجہ غایباں گلیاں بچے پتہ غلامی
 تا آواز کہے اُس ہاقت ڈٹھا شوق جہاں
 سُن آواز گیا مڑا نوں شوق رہیا اوہ تازہ
 سہرے دو واری مصرول شام ولایت جلیے
 وجہ کنگان بچے دن کاٹی جل کچھ پتہ نہ پاوے
 ہن ابھی لے مال تجارت شاموں ٹریا آ یا
 وجہ جھل اُس کہو ہے گئے کیس اُس آ مارا
 کہو ہے جھل س لوری شخہ ڈٹھے جانہ روانہ
 ابر سفید کرتے چھایا سایا نور و جیبا یا
 دام دوال گھمگھم خوفیے کھوہ فل سجدہ کرے
 اک گدھا کرناں گندھ اچھٹ سٹی اُٹھ دیا یا !
 سٹ گدھے توں جھٹ تعلق جھٹ ٹھیلے فانیس
 ہو ر سفید جنا وڑ ٹھٹھٹھ عیب کسی ڈاراں
 جانولل دی صورت سوہنی ویکھ سجھاں من جھلنی
 مالک ابن وغر دے آپے دو بروے سن یارا
 پانی لین کھلے ایہ دولوں مالک نے بھارے
 جبرائیل خدا دے حکموں تا کہو ہے وجہ آ یا
 تے توں چندا جیا نو لانی بدر تیرے رخصت
 توں ماوہ چند کرم واپورارا زجید ہے وجہ بھاس
 پڑھن لکول ج دیس پرانے کرنے نوں روشنائی
 چل اوڑیکاں تیریاں یوسف داغ دلا نوچ پائے
 منتظران نرت وجہ اوڑیکاں رونمایاں قت و ہائے

اک غلام تیرے ہتھ آوے کنگاقل سبھائی
 آخر تینوں وجہ بہشتاں اللہ پاک پہنچا وے
 نام تیرا وجہ دنیا رہی اُسز تیک مداحی
 برکت اس دی یاد رہی گامروا وجہ جہاناں !
 ہوا سوار مصیقتیں چلیا آوڑیا کنگا فی طہ
 شوق طلب وجہ باہجہ قرارول حل غالی آرا موں !
 بچے ابھی کر صبر پیاسے برساں تیک پہنچا ہاں
 تا اوس عادت پکڑی دائم ایہ ہمیش اندازہ
 جاوندیاں مڑاوندیاں بھی وجہ کنگا نے آوے
 لاٹاں بلدیاں شوق دلیدامڑول مصر لچا وے
 طرف وطن ول مصر سدھاناں جھل گیا سوراہا !
 ایہ کھوہا نو کوہ کنگا نوں جس وجہ یوسف تارا
 لاٹاں نور بے اُس کہو ہوں جاوون ول آسماناں
 مالک حال عجب ایہ ڈٹھا ویکھ تعجب آ یا
 یا بنی اللہ من زبانون اسیں تیرے سب بڑے
 کھوہے گرد فدا ہو یا سو سجدے سیں نوا یا
 کسی گیاں اٹھ مصلحتاں نڈیاں توں مت مناع جائیں
 کہو ہے گرد طواف کریندے کر کر شوق ہزاراں
 ڈیرا گرد لگایا مالک طلب کرا یا پانی !
 بشیر مائل نام دوا نڈا و نوں نیک ستارا
 مائل ڈول وگایا کھوہے بشر اکھڑا کنارے
 بہ وجہ دل وچندلہن ویلا یوسف توں منرا یا یا
 وار شرف وجہ ابر و مندے تین تیرے دولت
 نور تیریدیاں چمکاں بھریاں دوعام وجہ پاس
 چلیا چھوڑ قدیمی واسایا راں گھت جدائی
 جہناں دلاں توں تیریاں تاہنگاں شوق تیرو کھپا
 گہاہ چروکے رس دہندے مل وکھ کٹیا ہائے

لو خیر بے صبر پیامندی شوق جنہاں نکلا کے
 زخم جنہاں ندے پہنچے پرانے انھیں خون بھریاں
 روندیاں انھیں بھجے سینے زار ترنڈا لیا جانال
 سحر الٰہی کسوان ولایت گزراں بھڑچلیاں !
 دیس چھٹے پردیسیں علیوں سفرو وراثے آئے
 چھوڑ وطن چل دیکھ کو یہاں پر دیسیاں اول
 ابطیا نول چل وسا ووسہاں بھت اوجاڑاں
 اج وچھڑیاں سولن دوراٹے ڈھونڈیا نواں ہاؤ
 چھوڑ پد رڑھیوں یوسف سن بھیناں سب بہاں
 وچھڑیا تے روٹے رہناں لٹے نول کواری
 پنڈاں بنہ برہونڈیاں کانی دہر سر مل ہزاراں
 درو منڈاں یاں دل دیلاں ہیں گم رہن وچہ سینے
 جنہاں اڑیک تیریدیاں تاہنگال درو جھلشتاں
 چل مل انہاں جنہاں سبک تیری اپنا آپ جلایا
 اپنا آپ تے جو دس آیا کر کے دہم اوڈاں
 تے اوہ شوق تیریدے برے خودیوں کو خودیوں
 حال تنہا ندے شوق تیرینے عقلوں دورو گائے
 لے نہ جنہاں ڈھٹا سخی تیرا خواہیں دل پرچائے
 وچہ اوڈیک وصال تیریدے جگر جنہاں دے تپدے
 بیویوں سن اوہناں بھتیں ریمیں نیوں چوری چوری
 ان ڈھٹیاں چل تار لقاؤں گھٹ پوکا پوچھیرے
 لے ایہ ڈول فہائے یوسف نویں سوئیہ آئے
 نال تیرے ورتار تیرا گزر چکا دینہ کائی
 ہوئی جلالی پیارے تیں بھتیں توہن وچھڑ چلیا
 جنہاں پیاریامدی میں باہجول سعت حشول بھاری
 چاہے قراق نہا ندی انھیں جنہاں ڈھٹول رج ناہیں
 جذب جنہاں ندی کاسی آئی تنہاں مبارک باد

روندیاں وچہ نیر جگڑے پرزے توڑو گائے
 کھڑے اڑیکن واناں یوسف تیریاں رت ادیاں
 اج کنتاں وچھناں تیں بھتیں بدلیا ہو رنڈا نہ !
 تے دل مصر بہاں مل چھلیاں پرکھیا نوچہ گلیاں
 ملے پدینڈے دور وطن کے تیں دل تصدیک
 اکتاں نول وچہ تیریاں درواں چھوڑ گیاں جن او
 اج کنتاں نہی دے گھرتے ٹٹ پیا سوراٹا
 میں نول نور انھیں واکم واسنوں اج چھٹاؤ
 گذرن لگے وقت جنہاں دے تریاں وچہ جلیاں
 وچہ پردیس لویں مکھ والیاں کر لے گریہ زاری
 انفس بھتیں آفاق سماول ہجر وطن یاں کلاں
 نام تیریدیاں واراں پوسن وچہ پردیس زینے !
 چل میں وقت دراز ہوئی تیریاں وچہ فراقاں
 خود دل ڈھٹا کچھ نہ پایا انت تو میں ہمت آ یا !
 ہو وہی وچہ نمک نمی لول لول جوش رچا یا !
 فلسفیاں دہر وچہ صفا ہت گندے سوسفٹا یوں
 اس ان ڈھٹے سن تیرینے لول لول نور چائے
 میں اوہناں دے ہنچ فراقول رہٹے نظری آئے
 نام تیریدے میں اوہناں دے موتیاں مالل چپکے
 واہ واہ عشق تیرا دل شدا خود دل زور و زوری
 اکناں دے گھر روشن کروا کنال گھٹ ابندہیرے
 وچہ فراق تیرے بہ روون تیرے ماپو جہائے
 جال جگر وچہ درو تنہا ندے روندیاں وچہ جلیاں
 اس گھرتوں مڑوڑنا میں میں جس گھر وچہ پلایا
 گذرن چالی سال انہاں دے اندر گریہ زاری
 اکلیاں نول درگا ہوں ملیاں تا شیراں چاہیں
 فرخت شادی دی آبادی اج شامل بر باد

جاں بردے کروان اچانک کھوہے ڈول مہایا
یوسف پچھے جبرائیل کتھ مینوں لے چلے
سیرے باہجہ بنی کنعانی کوں کرے زندگانی
کتول میریاں وانگاں چاہیاں کدھر قصد امٹایا
صاحب نے فرمان میرے کیوں چلے فرمائیں
صاحب میرے میرے تائیں کی پیغام پہنچا
کدھر ولے چلے مینوں ڈول وچھوڑ پدھر تھیں
وحی کہے توں خیشہ ڈٹھایا دایمی یا تا ہیں !
وحی کہے توں صورت اپنی جان اسوچے سنبھانی
وکیہ جمال میرے دل گذری سن یوسف فرما
نل میرا کوئی دے نہ سکے ایڈک من ہمارا
وحی کہے حضرت یوسف وقت وکن دا آ یا
وکن لگوں اج قیمت تیری مشتر یا ندے پے
وتج چلے اج وکن ہارے لے چلیا وسجارا
یوسف سمجھ نہ دست کھاوے روئے تے پھٹا
وکان گئے لیجاوے کوئی تیریاں طلب ضائیں
یوسف ڈول ندھیا بیٹھا جوہیں وحی فرمایا !
کیا پیا اج پانی با جھول اندر ڈول ہمارے
بے خود ہو پیا خود مال سخن کہیا سو ایہا
خوشخبری سال طالع جاگے نجت بہارا لایاں
جا لبشرے وچہ ڈیرے کہندا صاحب مالک تائیں
نور بہشوق نازل ہو یا کہو ہوں ظاہر آ یا
مالک ابن ذر خوش ہو یا جاتش مقصد پایا
مال یوسف توں لے آ یا لیا لوکاں کرواناں
کروا تمل جا پردے اندر یوسف بنی چسپا یا
تے او ویر جو یوسف تائیں کہوہے سٹ سٹا
کہوہے گرد ڈٹھے کروانی اترے سجارا تے

جبرائیل ٹٹھا یوسف توں بوکے کول لیا یا
باپ میرا تیں اس داپہارا کوں وچھوڑا جھلے
رس رس وین چلے کس کوٹے میرے زخم نہانی
کتول مینوں ڈولن لگوں حکم کتھوں دا لیا یا
کھو ہوں کدھر کتھ لے چلے میں پیارے تائیں
کون کوئی جو کدھر کہوہے تھیں لین بندے توں آ
کھیناں سبایاں تھیں دوری کتھ چلے گھر تھیں
یوسف کہندا یا دایمی میں سبلا نہیں اس تائیں
کی تیرے وچہ دل دے گذری ایہی ویں کہانی
جے میں ہو مل غلام کسے دایمیں اوہ وکا فے
کون خریدے میرے تائیں میرا سن دلارا
نل تیرا ج دیون لگا ہتھ جیدے سرایہ
کا کب آئے آج وک چلیوں لے پر یس میں چلے
سجھل گیل توں یوسف اپنا ل کیتوی سجارا
بخش رہا میں لکھ لکھ تو یہ داغ خطا ول جاوے
قید کریں توں داغی ہوویں لکھ خوشیاں میں تائیں
مال ڈول کھچے لازور صاحب را معلوم آ یا !
چالو تاہاں نظر کیتی سو نور ڈٹٹھا چکارے
یا لبشرے ایہ لڑکا لبھار روشن سورج چسپا !
ایہ سورج دا پرزا بالک کھل پیل روشنایاں
خوشخبری تیں صاحب ساڈیا لبھاطفل سائیں !
کہاں عیب ایہ ماہ کو یہا اندر دلو سو نیا !
کر آزاد و دتی خود دختر بشرے توں وڈیا یا !
صاحب ایہ لبصاعت دتی روشن نور خزانہ
تن دین تے تن راتل پچھے کہو ہوں باہر آ یا
دو جی دار و طرے اوہ تدل توں لین حقیقت آئے
کہوہے حجات حقن دل یوسف لیلے نام پکار

کہوہ خالی آواز نہ آئی دھماچو نے سارے
 آہن بندہ کہوہ سے سٹیا دتیاں میاں متوہل
 خو خوار اندیاں شکلاں ڈھیلیاں کتبہ کروانی
 انہاں کہیا مست جھوٹا لاف پڑے مار کر
 اک انورہ جاں کرک مرسیاں خوف مرسیاں
 اڈک خوف پیا کرواناں کرن خوشامد گئے
 دیکھن ایہ برداسا ڈاسے فریانی کروا
 کرواناں ول یوسف ڈھینٹا کھن ڈھنکی زورانی
 فوجیوت مٹے چکے چک چڑھے آسمانی
 چشم سیاہ وچہ رمنان قافل کھون زخم نہانی
 دو باہم سیاہ پرتاؤں مٹرگاں صاف ستار
 زکس بگ کہاں کیا نازک بہن تے شرارے
 بی نیزہ نور اچھارا ویکھ نظر مل جاندی با
 لعل لبیاں و نچھٹو بنے جہناں مثل نہ کانی
 دور رخسارے نازک بھائے بڑی زناں والے
 ہیٹھ انہاں جس کہن زرخشاں ایڈک زبیا آہی
 جان فدا بل واریا جاوے ہوش سے آگاہی
 سر در مکان گرداب زرخ وچہ لعل دھون سیاہی
 تن چہرہ آئینہ نوری یا بلوریں پر وہ
 حل ہوا کہ طاقت دہر دار رخ ویکھے دلبروا
 ویکھن ہار فدا ہو مرادحت لٹاف گھر دا
 واہ درواول بیدروان واقف نہیں قدر دا
 ندیوں ندی جس دیاں کٹکاں گدیاں پچو فیہرے
 واہ وچہ عشق و سنید یو یار ویا رشتاں ڈیرے
 واہ و صورت یوسف والی واہ جس صفائی
 اوہ خوش رنگ دھونڈیاں تے صنعت دی طبعی
 گردن نازک نال درازی وچہ سکنی سواہے

ٹھیر لے کرانی سبے کھیتے تنگ بچارے
 کون تیں کی قدر تساواں ہند کٹھن تائیں
 منکر ہوئے اسان کٹھن پیا مول بنو کنعانی
 پنہیا ندیو چا میں پیا ویکھ مرمنے شہاں
 لٹ اسباب کھڑاں کھانی پیا سوچو پیا ہے
 پڑے زچوں ماہ کٹھن کٹھن لپا نہ اسے
 یوسف ویکھ بھراواں کھنے چھٹو یوسف بی بی
 رات نہ کھن پیا کھتے بچوں بدروں نہ پیشانی
 ابرو توں سیاہ و خدشاں شہاں ہند وستانی
 چک سیارے انورہ واکھوں جہات کھتے کھتے
 ویکھ نگاہ لٹ جانیاں جاناں کھولے زخم جاناں
 کون دلاورہ مقابل ذرا کو نظر ٹکا وے
 دو برو پیوستہ دیوچہ رشکوں جھڑوی جاندی
 جاں کت کھلے پے تیسرے جہت روشتا
 سون چیرے دہرے دو وطنیں کیا کہاں گل
 قربانی ہو جانہ نگاہاں صنعت واہ آہی
 حسن پسند قصا قدر دی نور قلم بھروا ہی
 رنگ ہمیز انان ہی جس بختیں دس دی بھر وادی
 خرمین نور ظہور کرم واکون کہے ایہ بردہ
 غش کھا جھڑا جوش نظر دامن برہوت بھروا
 غم پروردہ دل کٹھن دہر دا دروا عذر نہ کروا
 اٹھ تک ویکھ حسدیاں لہراں بیدر طاہر دا
 تے اک وال نہ حسوں خالی لوں لول بھر بھر
 پرایہ دید کروا قطرہ وس نہ تیرے میرے
 لطف دوسا ہر تے کھڑتاں وچہ ٹکٹ سنائی
 مستیاں چاہر کرے دل گہاں جیت بھری ملی
 سینہ چوٹا شکم سوی مکر نہ نظری آوے

ساق قدم خود را نوس تیشہ رنگ سے کروانی
 جس نے ڈٹھا چھوڑ دیا اندر آت انتظار سے
 حیرت سے چہ چوڑ ہوئے سب کروان بجائے
 اور پوست سے بھیاں برفش و پیکھ میں آید
 ایہ سرور کو صورت نوس ی بروہ کہوہ موسے
 بھیاں کیا جھوٹ نہیں بندہ ایہ ہمارا
 نے شمعوں کے ہستہ پوست نزل و شکوری
 جے توں ایہ اترے کہیں نکل آن تو اوروں
 میں بندہ ہاں مالک سند و الی اللہ میرا
 سون مالک نے خواہش کیتی ویکھ لو و اس تا میں
 انہاں کیا اس میں غائب و وزخ ہے غلاں
 جے نشیں عیاں سے قبول ناں بھالیا و
 انہاں کہا ایہ چو رہتہر اچھوٹیاں کو گلاں
 مالک کہند اس سب عیاں ل کرو چا دیو
 مالک و نیر درم دے کھوئے یوسف ل چکایا
 کل دیکھ ہم غفلت و غور اللہ نے فرمایا
 نہ میں انہاں مراد و لیدی قیمت نام دہرائے
 جے یعقوب کرینا قیمت کل زینا لیندی
 ایہ قیمت یعقوب کھانے بھیاں خیرہ کافی
 یا وچہ مصر فوجی ملک چھوڑ چھڑ کر لو کافی
 مالک کہے پیغیر زادیو سند دیو لکھ کافی
 نے شمعوں قلم کے کاغذ لکھیا بیٹھ اٹھا میں
 دعویٰ اسد الدی نہ کر بیٹے جیگڑا ہو رہ نہ کافی
 نے دعویٰ لکھو ایا مالک یوسف عہد بنایا
 پھر مالک لوں کول بیایا سب یوسف دیکھیاں
 ست مالک کھا دیکھا اسد ویکھ متاں چل چکا
 پازخیہ شکل کل اسد کے کھڑو گھٹ کچا وے

ہوئی بقا کچھ حیرت لے جان چلی فریابی
 واہ واہ واہ واہ واہ واہ واہ واہ واہ
 ہوئی بی مڑ بیٹھے آخر پر حیرت وچہ سائے
 ایہ فرشتہ و بر سر شستہ نشیں نہ لافاں مارو
 نکل گیا اعتبار نہ ساہل سے سونہ قبولے
 پندہیز اس میں اس کو لوں لکھ دیوے بھڑا
 کر اتر جواں میں بندہ ہی جے گل پوری
 سن پوست نے دوچہ جانا عقل قیاس چاروں
 یوسف کہند میں ہاں بندہ کتب گیا سن ڈیرا
 جے نشیں ہو سیزار سما می مارو نہیں اندا میں
 ایہ بندہ نشیں کل خریدو اسوچہ عیب ہزاراں
 مالک کہے پیغیر زادیو عیب کیا فرمایا
 اچھوٹا اسل تنگ درو غول و انگ بادیہاں
 انہاں کہا جو خواہش تیری بھی داخل ایہو
 نے درم انہاں یوسف تا میں پٹریا ہول پٹریا
 بھیاں واسطوب نہ قیمت صاحب بروہ پایا
 و نیر درم کل یوسف سداق دلا لاں پائے
 جان دیندی اوہ اک دیوار ول یہ پسند نہیندی
 تے یا کچھ قدر زینا بھانے جلن و ہر گدھ سانی
 لکھ لکھ جلن فدا دیداروں قول تراروپائی
 وریچ لیا اسل عیب بندہ قیمت حاصل پائی
 و بیچ دتا اسل یوسف بندہ مالک مصرے تا میں
 مہر بنی یعقوب انہاں نے بیعناے وچہ لائی
 ایہ کاغذ مصرے وچہ آخر یوسف دے ہتھ آیا
 کھاں سچہ نصیحت کارن سل اس لوں فرمایا
 نش گیا مڑ ہتھ نہ آوے ساڈا نام کو اوے
 ہو مہیا رکھو جے اسوں تا قاپو وچہ آوے

پٹ تہو چا ڈیرا اچھوئیں دیر کوئیں پھیتاویں
ایہ محل سن زنجیر پواوے مالک یوسف تائیں
ٹوپ لباس مند پہنایا بھایاں مہیڈا تھائیں
یوسف کرے بند بکاراں اہک ذرا ڈھکا کر
یوسف بہت بدایاں کرنا وہ ہو گئے رونہ
یوسف کہند انا کتیں اذن ہووے میں دن
طوق گلے تھہ کڑیاں تھیں بنیاں پیریں بیانیہ
کر کوشش نزدیک گیتے لے ویرا گاہاں
کر رہا چلے تیں میوں بچھے رب تہاں
عزیز میری بھجائیوں بھائیو ہانا پواری
ظالم ظلم کماندے آہے ستر رحم چنگیرا
آخر ویدار کر یو تے چھیکڑا مہیا
یوسف رو رو عرضاں کرا بھایاں قدم اٹھایا
سن رویا تے اہک کھلویا ویر سجھ کھلیا
وہیچ چلے تیں میوں بھائیو رو رو بھچھوڑ دیا
باپ وچھوڑیا میرے کولوں بھیناں بھائی سکر
حسد تہاں دیاں وجہ دلاندے کیڈ کھار کھلا
اج جدائیوں نے سر میرے بھار چولے بھار
پر ویسیا ندے واسیا ندے دس پیا نتھاواں
میں راضی جاں رب نے چاہیا جو میرے سروئی
باپ میرا پیغمبر رب واسی رمی خدمت کر یو
وائے دروغ پردہ می کہیں چھیکڑا ویکہ نہ لیاں
نچر کیا ہن کتوں جاٹاں لیاں واٹاں پیاں
نال جہاں پچا دلید میتیں وچھٹے سائے
میں آوا غمنوں کھر چووک خوشیوں وقت گذرے
لے افسوس وٹا ڈاڈا پیا فرق پردہ تھیں
اج سلام لتاں میں چلیا چھوڑ قبائل سائے

ایہ چھلیا بھیل جاسی دم وجہ واہ گئے غم کہاویں
ہتھال وجہ ہتھ کڑیاں پایاں کھوچھو طوق پیاں
ویر چلے چھو یوسف رویا ہماں پھیر کھڑیں
لے فرزند ویاپ میری پو رحم میرے پرکھاو
جاں یوسف توں رو نہا ڈھنا نہ چھٹے کواٹاں
اک اذن دتا اٹھ لیا یوسف طرف بھراواں
یوسف دوڑے دوڑ نہ ہوئے اڑیاں اچھوڑ گیا
یوسف واپس دروڑیں بھریا زار ویا کراٹاں
ظلم کیتا لتاں میرے استغی میں نہ بد جاہاں
تہر وچھوڑا میں ستر پانی فراقت بھاری
نشاں کیتا منظور ساہاں زور نہیں کچھ میرا
اٹکو ذرا سوں گل میری ہن رخصت داویدا
اتر ویکہ یہودے تائیں رحم دے وجہ آیا
تدوں یوسف نیڑے آیا آن سلام پوئے
میریاں توڑا میداں پہلے توڑ وچھوڑ پیاں
آس میری ان گئی گئی مڑوڑ توں کھڑے
پیغمبر دے بیٹے ہو کے کیتے ایڈک کاسے
ہن کہ باپ لے مڑوڑیوں بھور ملل دیر تک
باپ نہ لیا جانڈی وادی میں ٹر چلیا
کھیا ہوئی بدفن سیر وجہ پرانی زہر تہی
تیں چو کیتا بخش دتا میں ہوراں ظلموں ڈر یو
میریاں حشاں دید پردہ تھیں تہدیاں وچھوڑ گیا
گند سبر فلک سے نیچے حال جھلے ایہ لیاں
کی جان ہن نال پرایاں کی پوسن ورتاے
تے اج بند یواناں نہا نہا جہاں درہ دتاے
جاں لک جان سہے ہاں ہاں سیر سے چھوڑ تھیں
خون جگر ڈھل جائے زلیخا چھٹ گئے دید پیا

سُن سُن سبیاں گریہ نہادی جوش دلا تو چھوڑ آئے
 بے زخوف پیر و اموی سُن لے یوسف سبائی
 باہوں پکڑ گئے تہنوں اک یوسف تائیں
 تنہو پٹ لے کرواں شہرل سبیاں لدا کے
 تاکہ این غمزدار نام بیچ اک بروہ
 رکھ یوسف نوں نظر حوائے نال رہیں ہریت
 نال بیچ خواگے آگے یوسف دی سواری
 قہر یوسف دی داورندی راہ وجہ ظاہر آئی
 ویکھ دیل بے درد سہ پہلوں جھل نہ سکدی غم نوں
 بکھیر دے لے پینڈے دور دور آویں
 لے داور نہ زند تیر میں جو نازاں وچہ پایا
 میں وچہ گور تیری سکھ پائے سکھ پکڑ پکڑ
 پردیسا لوچہ جھلے چلے مینوں دیں پائے
 اے ماور میں ٹریا جاندا میریاں تنہا مہاراں
 ویکھ میرا مکھ چھیکڑ واندی میں مٹا نا نہیں
 انہاں مکاناں تے شہر میر چھیر نہ ہوس پھیر
 تربت پاک تیریدی دیدوں میں کھیں پئی پریر
 واہ دروا میں چھوڑ سدا ہایا لوڑا ہوا سبیر
 ویکھ مائی میں سنگل گل وچہ ہتھریاں ہتھ کڑیاں
 نال فریب پد رتھیں مینوں جنگل ویر لیا کے
 ماریا مینوں بریاں وانگوں تے دتیاں یڈیاں
 گرنگا وچہ کہوے سٹیا توں سنگ چلا کے
 ویکھ مصیبت جو کچھ گندری میں چلیا کتھانوں
 وائے دریغ میرے فرزند قہر ول پیا پوکا را
 ایہ آواز نہ سُن کے یوسف بخش کہا بھڑپا تازہ
 نوں رکھیں ول میرے داؤل فرزند میں واسی
 حکم الہی موڑ نہ سکدے لوں میں تے جب سدا

وچہ ندامت روون ساسے اسال غنٹ سبیاں
 گھول موڑ لپکانیے تینوں تیری تخت جھکا
 ڈیرا پٹ لیا کرواں چھوڑ چلے سب ہائیں
 گھوڑیاں زمین کسائے سبناں ہٹھ ول مصر سب
 ناقہ تے دہر یوسف تائیں شس حوائے کرا
 رکھ نگاہ تے کھانا پینا حاضر کریں سوئے
 وچہ زنجیراں ناقہ آئے کرا گریہ زار می
 اوچھلیا دل روایا یوسف ویکھ میرا مکھ مائی
 دل پتھر پھٹ پڑے ہوئے میر ویکھ الم نوں
 دل پر غم تن رکھیں بھریا غلہ لیندیاں لاناں
 پردیسا لدا پندرہ دورا لے ظلموں ہا چلیا
 بید پر رتھیں طالع ٹٹے وچہ چھوڑ گئے پیارے
 ہو پر دلی میں ٹر چلیا در در جگروں کھائے
 ناقہ دہرے قدم ول رکھیں بھریا مہاریاں بھار
 تاکہ قدم نہیں گئی نصیبوں زار پردیساں آئیں
 نین نہیں سڑوئے میرے خاک قدم پر تیرے
 کی جانناں تھن ہون سیر کس دہر تی وچہ تیرے
 ایہ گل بول شہر تھیں چھوڑا قدیاں وچہ قہر
 بہر سٹایا پد شہر لے گھٹ پیراں وچہ ہتھریاں
 ویر کھائے دکھ پہونچائے قہر غنٹ بیچارے
 کچھ جنگل وچہ کندیاں نند پکڑ جھپٹاں لایاں
 کرواں پردیساں میں بن دے لے سدا
 اج وداغ ہن خبر نہ آگے کی سر پوچھا توں
 واہ درد اس قہرے درد ول میرا جگرو پارا
 پھیر قہر تھیں دوجی واری پیا بند آواز نہ
 واہ لے میں جا چھوڑاں سُن سُن گریہ زاری
 پوے مصیبت بندے تائیں باہوں صبر دیاں

ویلا صبر کر بیٹا توں پیغمبر زادو !
 کٹ سر سے تے بنیاں یوسف ویلا زینہار
 کیا کالی ہن دکھ لسا ڈا مینوں ل وانا میں !
 سپریاں جہل نیماں جتوں لدا لدا ل رضا میں !
 دن کافی ایہ دنیا بیٹا اس واضحٹ بسیر
 سن سن اپہ پکال ل قبروں یوسف سرست مٹنے
 خالی تاجی ویکھ لیجے جندوں شور عجب آیا
 سن ہاک کرواناں اندر کرے بے بند پوکارا
 رو و تھپ تھپ جیو ابے ویلا دیا کیو جہا میں
 تو ہو تھپتی دل تیرے آیا اک بندہ دروازی
 صا سب تیرے خبر دئی نول آبق بندہ آبا !
 جے آہن ملے جہا میں پوری نول ہو درواں اعتباری
 یوسف کہت رہیں نہ لسیا مادر قبر و سیا لی !
 ایک گل سن کروانی تائیں ولوں عجب اکچھلا یا
 یوسف اک طہا چیریں جھڑا عشق کہا اور دھری
 ہوش پی اٹھ بیٹھا یوسف سر سر پوے رکھ رو یا
 میں پرہیزی مان ترٹا مال عماراں دل جلیا !
 جے میں بہت گناہ کماے تو میں بخش نہارا
 بخش میری تقصیر تھی رحم تیرا ہے سجا را
 بے وفا تمام نہ ہوں نے نوید قبول !
 وہ جہاں اندھیری چلی شور پیا جگ سارے
 کرواناں دے چنرا شتر جدا جدا ہو بھلے
 بدل اک سیاہ سر چھایا گرج ہلا کی دھرتی !
 سرمہ چین کھلاکے سارے رن نصیبیاں ماکے
 آبا اس زمانے اندر وائے ایسہ ورتارا
 شامت کارن اک سنگر سچاں ملن سبزائیں
 وچا مان خلدے رکھیا حضرت یوسف تائیں

جو تیرے سر وستی جاندی انی گل آرادو
 جے تیرا دکھ میں سر آف خوش ہو جہاں سارا
 شکوے رنج نہ کر فرزند لے چھٹ جانو تھیں
 فضل کرم دے بچو جہیں تر تر داغ گوا میں
 ہمن جاوےں دکھ شکے سدا جان برقی نہ میرا
 سبیراں بٹھا قبر تھیں بیٹھا صبر کرے سہرا لے
 نے ہاک کنعانی بنادہ بے شروں کت دیا یا
 کم گیا یوسف بندہ کنعانی سیارو !
 میرے دے ہوش نہ سکدا تیرے جی جانتا میں
 یوسف دٹھا ویکھ گیا سوے غافل کنعانی
 صورت تیری جہاں خالی تے اسان ورنایا !
 جی ایسی نول آبق بندہ عیب بڑا ایہ بھاری
 کن زیارت اٹک گیا میں ہو فریب نہ کافی
 یوسف دے رخصتے آتے نرم طہا خیر لایا
 باپ نو ویکھ بھیش نہ دھاکے اور شکلی سرور تھی
 یا ہاک نول رحم اکبر نول جاسے جو ہو یا !
 میں فرزند بنی تیرے لا اوچ کنا سے پلایا
 رحم کر میں نول میرا و تے میں بن نامی را
 تینوں معلیم حالت میری اسے میر غدا را
 آواز غینوں پیا اندھیرا قیر عذاب نزولوں
 جڑ تھیں لکھ سکھ بجا رے جھڑے طلو بجا را
 پیا تر نزل وہہ کرواناں تھر ساراں پدہ جھلے
 دے سنگ کیو تر بیضہ سنت مصیبت ورتی
 کس ظالم نے ظلم کما یا زار کرن بجا رے
 ظلم کرے اک سبداں وچوں قہر جھلے جگ سارا
 کرواناں نے سختی جھلی چلی جان ازا میں !
 گرد بندہ فرشتے ہوئے دور کرن ازا میں

مرو کروان کہن اسے یارو کس نے ظلم کیا یا
 آیا جس طمانچہ لایا حضرت یوسف تا میں
 میں یوسف نے سچی کہتی اُس دُعا گزاری
 سبب سے کیا جاوے کہتا یوسف پاس شتابی
 آکر وانی یوسف اگے رویا زار و زار می
 میں حاضر ہونے نال چہ پڑاں توڑ میرا سہ سارا
 رحم آ یا نل یوسف تا میں گیا غصہ مت بھارا
 ہمتا اٹھا گزارے عرضاں منگے فضل جہاں
 لفظا بچا یہ وجہ نہ لے کل ہی روشنائی
 مالک و پچہ کر مت بھاری یوسف پاس بدایا
 تے متوجہ ہو ہو کہ مالک یا نل تا میں
 وجہ نال دعا ہے اُس دے حاضر شفی نرمی
 حکوت صفت گواہ و دعا اولین صاف گواہی
 دل اسدا آرزو کرنا پینا و سپر تنہا ہی
 لہ لباس نمودا و نوین گل زینچہ اوتارے
 گھوڑے تے چا یوسف تا میں شیش پیش روانہ
 شہر آ یا بالیس و نہا نول جانیاں اندر رہے
 بست پوجن رب منن تا میں وجہ کٹر گرا ہی
 جان یوسف توڑی سٹا لوکل جیلانی وجہ آئے
 سیں جہاں سب عرضاں کہے اے نوری سلطان
 کی تے میں توں کس دہری واپس مجبور پیار
 جے توں ہو رکے دا بندہ چہ کہہ کس بنایا
 سن یوسف فرامے لوکاں شان خداوی عالی
 ہے اوہ اک جواک شریکوں سدا عالم سارا
 اوہ اک سب و مالک خالق جو چاہے سو کوا
 چھوٹی بڑی سبیل شے اسدی ملک ایشیا جاری
 میں کی تے میں تیں چکے سارے اسدا جبار

کس ظالم وی شامت کارن قہر اسان پرا کیا
 اس کہیا میں ظلم کیا یا آ یا قہر سدا میں
 اوسے وقت اسدا تے پئی مصیبت بھارا
 ہو عاجز کر منت اسدی ہووے دور خرابی
 یا حضرت میں ظلم کیا یا پائی سخت خدائی
 بخش گناہ میں بچھا اس حضرت کیوں او گناہارا
 میں توں عاجز صاحب رحم سا نول بخشہارا
 یا رب تیرے عاجز بندے بخش اماں عذابوں
 سینہ اندھیری گئی جہاں رہیا نشان نہ کائی
 خدمت کردا بندیاں و انگوں بچھروں میں نوا یا
 میں انسان اجیہا کوئی سنیا نہیں کدائیں
 سب مروت و ایہ جاری مقدر میری گرمی
 ایہ کو ہوگ فرشتہ نوری جس تے فضل الہی
 کرنی اسدی خدمتگاری سا نول لازم آ ہی
 پالیو شک شہانی تن تے تازی پیش گزارے
 چچے چچے واک غلاماں مالک سن کرواناں
 اُس جاکرے لوک تنائی بت پوجینا ہے
 جاترے کروان اوتھا میں یوسف تے ہدای
 نان مروان سبک شہر یوسف طرف سدا ہے
 حد بشریت نہیں وہ کیا من تیریدیاں شانان
 یا توں آپ کیدا بندہ اسان تعجب بھارا
 سر جہاں تیرا وہ کہہ پڑا جس ایہ کرم کسا یا
 خالق میرا دانا پینا جگ سارے دا والی
 سب جگ ہے پیہ لیتا اسدی اوہ اک سر جہاں
 توں میں سن جو دے اسدا اوہ اک خالق ہوا
 اوسوں پیوڑ جو ہو نل یوسف پائے انت خوار ی
 جس نے اوہ اک جانیا تا میں اسدے طالع منکر

غافل لوگ یہاں ٹھہر چکے تھے اور ہاتھ دھو رہے تھے
 یہ سب باتیں سن کر پھر سے عرف ہیا لوں ملی
 سن لو کمال ایمان یہاں اور رب پچھاتا
 سارا شہر سچے نلن مردان نور ملے ایمانوں
 وجہ بالینس پرستش رب کی گھر گھر مٹی جاری
 تو یہاں پہلے لیا کرتا تھا ہونے کے پھر روانہ
 جان ہسانی لوگ بھی دیکھی صورت یوسف سنہری
 مہر مہر صورت یہ سب لوگ ان کے گھوٹائی
 یوسف نے اس محبوبہ دنیا کو گن پرستش سانسے
 سال بڑا پہنچا نہ اندر رہی پرستش بہاری
 کی ہاتھ اور صورت سوہنی رہی مٹی کیا معانی
 اٹھ کر دلی اختیار شہر الگت مہارال
 شہر قدس داؤدالی ستار شہر قدس آیا
 استقبال کروا دے صاحب دے اندر شہر لیا
 گیا امیر صبح اٹھ چھوڑے کا سن استقبال
 کون تھاں سردار جو لوگ کس تھاویں تھیں گے
 مالک ابن فخر وچہ ساؤسے کہن جہدی سرداری
 مالک ابن فخر ہر سالے ملے ہمیشہ درواری
 آگے میں پر لازم نہ ہی اسدی خدمت کاٹی
 پاس امیر فرشتے تدوین کیٹا آن پور کا را
 اسویلے وچہ خدمت یوسف دوسو ملک سواری
 وچہ تھیل شکل نورانی کہے امیر تہارک
 کون امی توں حال کو یہاں حقیقت ساری
 تھو لے دھڑکوس و حال میں اوہ صاحب تیرا
 یوسف کہند جس نے تینوں میرا حال ستایا
 کہے امیر مثال میں کیا جو مینوں فرماویں
 چوٹے بست ایہ کوریاں شکلاں مہر و فاول غالی

دوبھ مران وچہ کچھ نہلات ایہ محبوبہ دنیا
 اوہ بیوہ اور سے دی دنیا جسدیل صفائی
 توڑ تیل ہی صدق یقینوں کو خالق جاتا
 یوسف دی تینیں مبارک ایہ تاثیر زبانوں
 نور ایمان ولاندے غائے کردا جلوہ کاری
 جا بسین لگا کے تینوں مہر مہر حوال
 حیرت تھے دربار حلیے عقل رہے ہونہری
 پاس رکھی مہر وچہ تھیل پون مہر ولسانی
 خیر شہری حال نہ سنیوں و ہم ڈیہ پڑا
 یہ مشک سرد وچہ ہاں کافر ہوئے ناری
 انڈاں ڈیدیاں تار کیوں غرق کھتے اک فانی
 شہر قدس دل قصہ کہتوں کے قصہ جزاں
 پیا پکارا اٹھ امیر صاحب تیرا آیا
 حکم منوں جو کہے تھا توں خدمت سدا پجا
 چا ملیا کرواں رہے چا بھو پاس جائے
 کیا راوہ کتول جاں رخت کیا کچہ جائے
 رہیا امیر تھوب بن کے ایہ کیا حکمت سہاری
 ہن تعظیم میرے تے اسدی لازم کیوں گزاری
 ایہ خادم میں صاحب وانگول سوچے کی جڑائی
 ہے جہدی تعظیم تیرے پراوہ ہے یوسف پیار
 خوش رفتار نہا نہ گھوڑے زینت نہ کیاری
 یوسف پاس گھاسے پچھیا کی میں اسم مبارک
 یوسف کہند جہدی خاطر چلوں نال سواری
 کہے امیر کیا کس تینوں خزاں مالہ سیرا
 تیرا حال کے تینیں پایا میں پر اس داسا سیرا
 یوسف کہند توڑ تیا تینوں تا واحد رب پاویں
 پتھر چیل گھرے ترکہاں نال پون بد حالی

آپ جنہا کو چہ چند نہ دانش سندن نہ و کجمن کانی
 آپ جنہاں بہتر باہجہ مرادوں کسبیاں دین منزل
 رب کرے مقصود میں شرب دے کار سواے
 چھوڑا رکھا در صاحب والا در روز گئے کہا ہے
 نے امیر تاجاں توں توڑاں شرط نہ پاک میری
 یوسف کہتا شکریوں در در نہ ہوں یہ کانی
 کے نل تیار ہو یا سو کرے امیر بخارہ
 یہ یوسف نے چھپے آدن سائے بہ فطاریں
 عرض کرے یا حضرت یوسف تیرا لشکر بھارا
 شہر میرے وچہ جاگ ناپیں کتھے کران اوتارا
 یوسف کہتا فکر نہ کر قول بہاں نہ طلب طعام
 یہ حفاظت میری کامل نال میرے ہمراہی
 حیرت نال امیر قدس ی عقل گئی وچہ غور گئے
 گیا امیر قدس وچہ لیکے حضرت یوسف تائیں
 جاں یوسف نے قدم ٹکایا اگر اندر بت خانے
 ویکھا امیر کرے بت پرزے منی مسلمان
 گئے وڈے شہرے سارے دین سے وچہ
 طامش طعام امیر منگائے یوسف پیش کہا ہے
 حاضر مجلس کل کروانی سج گئے کہا ایہا
 ایہی ویکھا کرامت سجاری کرے امیر تسلی
 کہے امیر سوں کو انوں یوسف شاہ تباہاں !
 یس غلام جہدے کرو انوں سداں عالی شان
 یوسف شاہ نہ والی ساڈا یہ خود ہے اک بروہ
 مالک ابن دغرنے یوسف کل حریز لیا ندا
 کہے امیر جے مالک صاحب وڈی شان بکھا ہے
 میرے نالوں خویاں دیوچہ صاحب غالب چاہئے
 سن مالک شرمندہ رہیا غافل کہے زبانون

دانش چند کھیں کن والیاں پوچھن تنگ ایہا کی
 توڑاں بہاں کر کرٹے ٹکڑے رب سنے فریادوں
 تے یہ ظالم جاں غاکی عیڑاں کرے پوکارے
 جاں ویکھے ہر دروا والی اس در میں نواہے
 ویکھا کرے بت سجدہ تنوں میں عظمت تیری
 جمل دل بت و کلاماں تینوں سے ہر طلب ایہا کی
 سو نہ نال شکلاں طرز عجیبہ محسن لشکر بھارا
 ویکھا امیر رہیا مستحیر یہ کیا عجب بہاں !
 کہا نا پینا کھیرے وچہ نہیں مر تب سارا
 ایہ اسوار ہزاراں لاکھاں ہر ہر پور ستارا
 ایہ مالک خورش عبادت فکر نہ گت مقاموں
 رات نے یہ جہان نہ ہونے ابھی فضل الہی
 تے حیاں سے دل یوسف وکھن لوک کھلے
 تے کروان غلاماں واکھل اندر خدمت سائیں
 رکھ سر پیر میں آیت ڈکے ویکھنی سے شانے
 بت جھوٹے پوجاری ظالم یہ بازی شیطانی
 توڑنا لیاں شبیہاں صدق یقین لیا ہے
 چاہتا رک حضرت یوسف سبب حال ہوتا کہ اسے
 اک لقمہ خود یوسف کہا دا طامش لیے پر رہا
 جاں یوسف دیاں شاناق ٹھیا جان خدا ہو علی
 والی دین دلی دا ایہا باہجہ افواج سپاہاں
 غفلت دیوچہ دریا ڈیاں جوش کرے کرواں
 ایہ ڈر ہے خادم سارا مالک ابن دغرنے
 سن کے لوک سے متعجب سنیاں صدق نہ گنا
 بروے دی اسان خوبی ڈکھی مالک سچ کھرا ہے
 جاں مالک کھرا ہے خوبی دہو دیوں تنگ لاپہ
 صاحب یقین کیوں پروا وڈا عقل مراتب شانوں

یوسف کہوہ انہاں تھیں لئے کرے امیلا جس
 پیا امیر کچھا شری انہاں کرنے نفل پیکا راں
 یوسف جا چھوڑا لیا سال خدمت عمر گزاراں
 یوسف پاس آئیاں ہاں فوجاں کرواناں غم وہاں
 زمین ملک وچہ نور چمکیا جنگل کھا دھمک دا
 اس صورت دیاں بڑیاں چمکاں سوچ ویکھ سکدا
 فوج امیر ڈٹھا چمکا راہرت جھڑے سب بیوں
 نعل نواب تاشرولے دیہ رخسار رنگینوں
 کرواناں دا ڈیرا تدنوں پہتا جا لکھا نے
 شہرے جاندیاں خبراں سنیاں شہر عرس ہن آیا
 ویکھن بیوں لوک عرس جسے دنک رہن ہمار
 آن عرس دی خلقت ویکھی یوسف نال نکا ہاں
 شہر عرس وچہ سن جبالاں ایڈک چمکاں لاسے
 نور رخاں وچہ لاناں بھکھن نور تاشر دندیں
 انگشتاں سبز رنگ عنابی مستیوں نین شرابی
 تن نازک موز وینوں قامت سروچھن جمو بی
 اوہ سبھے نورانی شکلاں موعن سن وگلیاں
 گویا نور تاسے موتی ہنہ صدف تھیں آئے
 اوہ سرشار شراب جبالوں رنگ تے مستانے
 یوسف تائیں ویکھ کسے نے کیتا ناہ نظارہ
 کتھوں آئے کتھے جاناں کتے نہ حال کچھا یا
 جاں یوسف نے حالت جاتی لوہڑ دہرتی تے آیا
 میں بھلاؤں بھٹنہا را پکڑ نہ انت خینالوں
 پئی ناسر جاپیارے نہ کردل غم ناکی
 حال یوسف سرحدیوں چایا ڈٹھے لوک ہزاراں
 اہر تعظیم گزارن سجدہ کرن ادب سواری
 ڈیرا پٹا ٹرے کروانی اٹھول مصر سدھانے

تدنوں ڈیرا پٹا کروانی تے ٹر گئے اگا ہیں
 لے اسواراں جالیا سو باراں نال ہزاراں
 اسیں بندے اوہ شاہ اسدا واسنہ لے چندہارا
 یوسف بر قعلاہ لیا سول کس دل سے ٹکا نے
 دل ریشاں یاں زحمال آئے پیا غبار تک دا
 ایہ خالی کیا عاجز بندہ جو اس سے دل تگدا
 تن دیاں تن رات نہ کوئی اٹھیا مرد زمینوں
 روہڑ گئے نئے ساریاں تائیں دم وچہ نیا دینوں
 کون چھوڑا وے کس دی طاقت ایوں حکم ربانے
 یوسف دیوچہ دل دے ہو یا سن سن شوق سوایا
 صورت سبزی ویکھ بھڑکین حیرانی وچہ سارے
 چند سوچ دیاں شکلاں نور روشن رنگ صبا
 رین اندھیری تھئے اوہالا چھپ چھپ تھیں تائے
 لوہڑ لٹا ندیاں رمزاں غم نے دل وچہ صرل کھنڈیں
 بریاں ویکھا نہتا ندے چہرے نہن اندھیتیابی
 شمع مٹھے لہلہل پر خشاں لے دلفا توچہ خوبی
 پھل چھڑن منہ نکال کر دیاں جھڑن تبسم کلیاں
 مست عرس تے لوک من تھیں پینوش طر آوا
 بے پرواہ تھیں کمالوں اندر شان گمانے
 کسے نہ ڈٹھا رعیت کر کے اس دامن دلارا
 یوسف تائیں ڈٹھا لوکال ویکھ نہ کئے بھلا گیا
 سرحدیے رکھ کہے زبانون بخش خطاں دیا
 شیشہ ڈٹھا عبرت پائی رحم کریں میں حالوں
 یوسف توں سن ملی تھیلی رہیا اندوہ نہ باقی
 دوڑے آون کرن زیارت سن خوبی دیاں ساراں
 یوسف ویکھ کرے تھکرا نہ حمد تینوں یا باری
 وچہ منازل راہاں اندر ایوں حال وہاں

الک ابن فرعون کے رشتے والے یہ روایت
 بنت سلام فرشتے کے رشتے والے سوار
 جدہر یوسف رہندا بہند مال فرشتے رہندے
 لوگ فدا ہو رہندے سارے ہوندا جتہ اوتارا
 بدل اک سفید سر سے تے اسنوں رکھدا سایہ
 آخر حد مصر دی بہتی منزل کٹ مراحل
 مالک ابن فرعون نے ڈیرا آن ندی پر لائیا
 اس دن روز جمعہ جاب مالک پہتا مصر کنا سے
 مالک کہندا یوسف تائیں تل یوسف وجہ پانی !
 پالہاس شبانہ یوسف آ یو مصر لوزا حی
 آخر یوسف وجہ نیل ندی کے لاه جامہ جاوڑیا
 سی تہ بند کمر آسمانی ہو رہننگا تن سارا
 ورثر یالٹ لیا سو وقت غرابے دنوں
 زلف پریشاں رخ چھٹی جمع ہوئے دن راتیں
 سنبل شاخ بنفشہ تازہ ٹھٹ ذرا مانتوں
 روز فلک رخ چھل پیاں سو نیل ندی اچھلائی
 مرتز تاریاں لایاں یوسف نیل خوشی وجہ آیا
 یارب ایہ کیا صورت سوہنی ان وجہ نیل سمائی
 بحری جانور ان وجہ ش دن روز خوشی دایا
 کر کے غسل ندی دے وچوں یوسف باہر آیا
 لڑکیاں لکھیا آسن آہی دہند فلک تے چھائی
 بدن مبارک یوسف سند سورج وانگ چمکیا
 لو پھری وجہ مصر ستانی لوکاں حیرت دہانی !
 تدنوں مالک چاہر شتر تے یوسف لولے دیا
 اک پکار پئی ازغبول سنی مصر دیاں لوکاں
 حیوانی اک نظر کر یکھے اک دی شکل پیاری
 ہن حیران ہوئے ہو مصری کیتا کسے پوکارا

جو یوسف یاں خوبیاں ٹھیاں کی کی کراں حکایت
 ملک لہی آرا سماںوں کر دے خدمت گاری
 وحشی جنگل ہو راوڈال ان سلاماں کہندے
 برکت یوسف ہر جامہ قدر کریندے بھارا
 ہر منزل وجہ خوبیاں اسدیاں مینوں انت آیا
 آلا یا کرواناں ڈیرا نیل ندی دے ساحل
 بے قیمت گل خنداں مصری ہن وکنے پر آیا
 دسویں ماہ محرم سندی کہن مورخ سارے
 گردنبار سفر دہو بدنوں لاه پوشاک پرائی
 ان مصر قریانی جاسی تیں پر فضل الہی
 فرشتوں عرش گیا چکارا لوز فلک جاچڑھیا
 پوکے جھلک وجہ جرم فلک دے چکے جویں ستارا
 نعل لباب وجہ برق درختاں نظر پوکے رو خنداں
 حنماں کمند زنجیر الی لے ناگ بچے وجہ کہاتیں !
 نادر ختن فدا سواری اس دلدار کندوں !
 برگ چمکے چہ لب بدے ظاہر جانوں گھٹ چھائی
 آب صفا وجہ چھپیاں ترتر گردن جوش رچایا
 حوت فلک وجہ رشک لپکے وائے درخجہائی
 سر طمان سرطن نہ مویاں جوش نہنگاں جایا
 سورج وانگ بدن دی چمکوں لوز حکمت وجہ چھایا
 سورج وچوں بدل پوشیدہ جب وجہ کم روشنائی
 اوہ اندھیر ہو یا سب زائل مصر تمام دھمکیا
 ایہ روشنائی کتھوں آئی رل مل کرن کہانی
 نال نمل شوکت شانے درے مصرے آیا
 اک بندہ ان ایٹھے آیا نین جہدے وجہ جھوکاں
 خوش ہووے خوش ہے ہمیشہ پاؤ فرحت بھاری
 ویکھ رہے کو نظر نہ آیا مصر تھکے لہر سارا

دروازے پر لہبیدے آئے یوسف نظری آیا
 تا جاتا سب مصری لوگال راز گیا کھل سارا
 شاہ قیطوس عزیز مصر و نام لے داریاں
 سن سن صبر کیا اٹھ دل دے ڈیرا سواری
 استقبال کرے وجہ رہے جا ملیا کرواناں!
 ویکھ سواراں عقلاں گئیں تے حیرت وجہ آیاں
 شاہ بچھے کرواناں کولوں ایسے کھو کیا نی!
 مالک عرض کرے سلطان سورج چندایہ نہیوں
 میں سوداگر و تاج لوں اس کر قیمت دریاں
 سن حیرت رکھ دندیں انگل شاہ یوسف تھیں نی یا
 یوسف کہتے مالک سچا مینو مل لیا یا
 شاہ مصر وچہ شہر لیا یا ناں اپنے کرواناں
 یوسف دی شاہ خدمت کردا ویکھ حسدیاں شانیں
 یوسف دی سن سب کرواناں شاہ کرے مہمانی
 تربیت غلام رکھے وچہ خدمت یوسف دکر کرے
 حیرانی دیاں وچہ دریا والں نین اوہناں تے ترے
 بعد ضیافت یوسف تائیں لے مالک گھر آیا!
 مصر لگے سک گیاں نہراں وگنوں انگ کھلویاں
 مصر لگے بیماریاں خفاں مردے لوک ہزاراں
 مصر لگے وچہ تعلیم تعدی شہوری یڑیاں
 مصر لگے رکھ سکے ہر جا بگ جھڑے پھل مارے
 مصر لگے وچہ قحط گرانی روندی خلق جہانی
 گل بلا ہر آفت بدیاں سپہ مصر وں اٹھ چلیاں
 مصری لوگ کہن اک دو بے خبر نہیں کی ہویا
 سارے شہر لوکارا ہویا مصریاں بروا آندے
 سورج و انگ کہاں جے مشکوں کچھ انصاف نہ پاوا
 تے جے کہاں فرشتہ اسنوں تا بھی بھلا جاواں

ہو ویکھے غش کھاٹے ڈگے حیرت جویش چلایا
 معجزیوں اس صورت سندی ہویا سوک پکارا
 جاں یوسف دی شہرت ہوئی اسنوں خبراں گیاں
 شہر اسوار ہزار رکابے زینت نقش نگاری
 جاں یوسف دی صورت ڈکھٹی رہیا ہودیوانہ
 دل بیدلال نہ کیوں لیجاو لں تیریاں نور صفایاں
 سورج ہے یا ماہ منور جو رپری یا کالی!
 یوسف نام غلام بندیا سوہنا حور وں پریوں
 گل پوکے تن جاو لں جانوں برہنکے دریاں
 لے او زور شید فلک دے مالک کی فرمایا
 بھجایاں پیچ لیا ہتھ اسدے جاں ویلا ہتھ آیا
 صورت سوہنی یوسف والی ہے سما وچہ جا ماں
 مالک بن وغر واد مراد آندولی نور خسترا ناں
 کرے اوتار اعزت سیتی خاص جگہ سلطانی
 اوہ یوسف دی خدمت کرے الفت وادوم بھرو
 پرواہ نین رخن خود نیویں طاقت دید نہ بھڑے
 اپنے وچہ مکان معلے اس واسطو بنایا
 جاں یوسف وادقم پیا سونیاں جاری ہویاں
 جاں یوسف وادقم پیا سوہلی شفا بیماریاں
 جاں یوسف وادقم پیا سوہلی نور صفایاں
 جاں یوسف وادقم پیا سوہلے ہوئے کبہ سک
 جاں یوسف وادقم پیا سوہلے امن ارزانی
 ایہ یوسف دی برکت مصری خلق مرادوں ملیاں
 کھوٹ دلاں ہر چھوٹ نہ ناں مصر وں ٹکھلویا
 کون کہے اوہ بروہ ہو سی ارہ محبوب ملاں واد
 تے جے حور ہشتی آکھیاں لعلوں سنگ بناراں
 ویکھدیاں جبل جانیاں تائیں سن جنیریاں ماواں

کیڈک بڑے اقبالوں والے یہ جس مالک گھروا
خاکستر وچہ سمیٹے ویکھے دروہیجر واجر و
وچہ جمال جلالت ملک وائیں نظاریوں درو
کیڈک ہے تاشہ نظری علی ازماج مرد
جان جلدوم گنگا ہوں تے ایہ مقصد شر

کیڈک رویاں والے ہوسن جنہاں کیتا پردہ
نظر ونگا ندیاں صبر نیاوے ایہ مالک پردہ
اچا چیت وکھنڈا اک دم رور و حاصل بھڑ
اہل نظر ہو گھائل مردار س زہر نظر و
میں بھند سے لاسٹ برہمندی جان پندہ درو

ہجوم خلقت مصر کا دیدار حضرت یوسف علیہ السلام پر اور نعمانی لگانا مالک سوداگر کا

جذب قلوب تاترو لافوق جگر بھر جاوے
رخت لے کے شہجیات اولائے ہوش لئے ہشیار
اٹھریا وچہ مصرے یوسف خلق رہی دیوانی
نور زید لیا مذوس کھنوں شکل جدی دیوانی
گرد محطے مالک والے جمع ہوئے آسارے
یوسف لوں وچہ حجرے مالک پریاں وچہ بہایا
مالک ظالم ظلم کیتوئی سورج کریں نہانی
ایہ کدچیر چھپاؤں والی چھپے نہ مشک تاندی
تے زلفانیدے وچہ زنجیراں کردل قید اسیراں
سنیاں گے جنہاں تے ٹٹھا اہنا نول شوق سیلا
بیکاراں ناچیر کھلاؤں کر چھٹیاں بلغاراں
زیریں چھٹی لئی ہتھ شالوں جلوہ مار پری داما
مہر جا سلام کیتا سوسب علیک پکارے
شیریں آب طعام لیا کے سجنال پیش گدے
ہور کہو کیا حاجت کافی مرو پچھے سوتاخی
ایہ تمنا نظر کرم تے جے منظور خصاروں
یاک دیدار لاس ویکھاں کیڈ جمال صفا ئی
بروز جمعہ کو سوداگر ساں ویکھو لوسہ باب سارا
مل لیو یا ویکھو کھیں جے ایہ شاق تساہیں
جکھ بھکھ تیز طلب دیاں لاٹل صبر جلائے ساکے

وے سائی مے ساغر باقی پیوندیاں کھ جاوے
وہ جیاں صبر نہ آوے دلنوں دلبرے دیداروں
دلبر شامی مہ کنعانی پیغمبر رحمانی
ایہ کی شے لے آیا مالک وچہ دلال حیرانی
یوسف بھٹیں وچہ کھڑکھڑ ہمال غلقال جوش کھلا
سائے یوسف یوسف کروے سوز دلاں سچایا
خلق بھرے وچہ شوق دیوانی ویکھاں کنعانی
لڈ کھڑی بھرے وچوں ویکھو لال کوار سی
پروہ کھول نظر کر ویکھاں رمزاں بھٹیں تائیراں
چار چوہر سنندریاں کوکال یوسف مصری آیا
مصر مصری کن وچڑھیا کھیاں نور بہاراں
مالک پا پوشاک شہانی سرد ہر تاج زری دا
تخت بلند رکھا کر بیٹھا خلق وڑی دربارے
زربقا ندیاں فرشال تے لوک جٹائے ساکے
تحفے شامی خاصاں تے ہوئے شاد تمانی
اہناں کیا کنعانی بندے شوق ساں دیداروں
حاجت اسال خیر باد سییدی مل منگیں لے کافی
مالک کہندا تیج لوال لٹس ویکھن قصہ ہمارا
ہن جاومت اسال بولا وجمیعہ دوراڈا تائیں
سن مٹر گئے کھرا نول ساکے چاہڑے عشق ہولاک

انکی فحیر ہجوم خدایوں کیست اور با سے
 ظالم کڈہ قمر جاہرہ حجابات گمناں اک واری
 ناز کمان کرشمیاں وانی تیر و بہرے وچہ پڑے
 مالک بن و غریبے دروا کڈھ و کھا اوہ بردہ
 سچ انور جے اُس دلبر اکدے ہوندا بے پردہ
 اب گم و اسرق جبینوں قنبرے ریس نہ کروا
 در شیم و مثال ہے رشکوں اُس دایانی بھر دانا
 تے مجروح شرفی اک مہیہ و کچھ نرناف و اسروا
 لیا لوکا وچ چھبے یوسف مالک نے طہت پروا
 تے لوکاں وچہ شوقاں و زوقاں خودیوں او بنائے
 مالک و کچھ ہے کی مویا خلق ہوئی دیوانی
 لکھ لکھ بندے صاحب سدا اُن نیا فوج آئے
 یوسف وچہ جذب تاثر خبر نہ کتھوں آیا
 خواہ اُن پیارا خلقاں یوسف جینے سں آئے
 جینے دل نظر او ہا من سے اثر سے کدرازاں
 جہاں مالک نے قدر نہ جاتا جو ہر نظر نہ آیا
 تدریوں فرشتے مالک اگے کیتا آن پوکا را
 سو دینا روپے اک ذرہ یوسف و کچھ سوئی
 مالک و پر کر کے پکارا لوکوسنیوں ساے
 سُن خلقاں نے ہوش اٹھایا سینہ و رہیا دیناراں
 یوسف صحن اندر وچ کھٹے میٹھا ماہجوں پر سے
 اندر وار گیا جو جھڑپا نشیوں ہوش گوانی
 رست لکھ مر ڈ گیا عش کہا کہا جھڑپا او پروہرتی
 اک نگاہ لے لئی دلال یوں لے قتل زبانان
 لٹ گئے لے چیم صبر یوں جاناں کل آیاں
 جہا نداناں تہنگ چروکی شوقوں گدیاں میں
 جان تصدیق تے سر صدقہ تن من سب قربانی

گرد محل طواف کریندے یوسف طرف نظاے
 ان ڈھکیا ندی رمن پجاری اُسے شوق کٹا رسی
 کڑے عجز ملک وچہ مہرے پڑے شوق نظر سے
 مصر تمام غلام نظر و اس شہر گدا سں دروا
 غرق خجال ہے وجہ ندیاں تروا آب گہروا
 تے اس جھیر یوں نور قمر طاقت تاب نہ دہروا
 اک دیداروں ہوش رکھے ایہ کس کو یوں ہے صرا
 آربی النظر وے تکراروں رسدا جسم جگر و
 بندہ زروا اڑیاں کدیا جھڑپا صکے دلبر و
 نئی امیر فقیر ہزاراں الٹ چو پھیر یوں آئے
 یوسف کیٹ جہانوں باہر خلقاں کیوں حیرانی
 اک دو جے بھٹیں علی اسے اک بھٹیں ک سو
 ایہ مالک دل پردہ چھپایا اُس نے مغز نہ آیا
 مالک طالب دینا زروا اوہ رتس نظر ملی وے
 کدناں و چیندا جدلی سنیاں اسٹول مل طرازاں
 یوسف کیڑک جگ بھٹیں سو ہننا ظاہر آکھ ستایا
 اک دینا رے اک دیداروں قدر کھٹے میں سارا
 جس دینا رے ہووے پلے کرے نظر مت کوئی
 یوسف اک دیدار کراواں بدلے اک دینا رے
 ہر دینا رے یوں تے جاون اندر وار ہزاراں
 جاندے لوک نگاہاں کرے تے جھڑپے وچہ درک
 جان رہی پر کچھو جاتا تے کچھ صبر نہ رانی
 مالک سے گھر مصریاں تے آن قیامت ورتی
 ہوش دماغوں حیرت اٹی جان جگر قرباناں
 یوسف دیوچہ شوق محبت عقداں ڈسدا پایاں
 ساق برہنہ و کچھ سجدی طرف سر کیوں ناہیں
 دلبر و دروازے جاندیاں یلطفوں مہمانی

یوسف نے در خلق انباروں رو کیا راہ نظر دیا
 مست لکھ ڈھیر لگا دینا روں مالک انت نہ پایا
 سب بیہوش پئے جاں ڈکھے مالک غلاماں
 بے آواز پکاراں کوئے بڑے ابن فخر نے
 کون سے اوہ مردیاں وانگوں خبر نہ دینا سندے
 کناں وجہ پکاراں کوئے کئے نہ سرت سمہالی
 مالک حکم کرے چاہناں کڈھ سٹو کڈھ باہر!
 آدم زامخ دی صورت ہوش حواسوں خالی
 بیہوشا ندیاں شہر و بایاں گھریاں خبراں پایاں
 فجر ہوئی دن لکھے لکھے لوک کر سندے زاری
 صبر قرار دلانڈے اٹھٹھے ویکھ کنال دیداروں
 صبح ہوندی توں در مالکے صہیاں جوش بچا
 زرقربان سے زرداراں بے ایہ بل نظر دیا
 زردتیاں بے دلہر سے واہ واخوش قبالی
 بے دیدار رکھے بل آہز واہ واہ قسمت عالی
 تن زیریں دینار عشا قال مالک نے دیبارے
 زردول داملوک رضا دارا ضرب فناؤں!
 جے لکھ قلب سال زردولدا جید ہے معذوری
 قلب جنہاں زرقربان خالی جہاں مہاں ماؤں
 کریں قبول نہ جے توں ایہ زردہور نہ جھیلے موئے
 مالک نے دروازے کھڑیاں مصریا نئے کر نہیں
 کر کے افن عنایت سیتی لے دینا رشتا میں
 مالک کہند اکٹیناروں رج ویکھا وال نامیں!
 اوہو حال اول والا ہو یا نال ستا ماں!
 پیوئیں دس دن رہیا تماشا مالکے دریاے
 مسکیناں گھر حن و پچائے صبر نہ کرن دیداروں
 جو جو ملک عزیزیاں پایا اس سورے وجہ ہائے

نال پیاریاں پیو دھڑپاں صحن گیا بھر گھر دیا
 اک ساعت وجہ شان حسدا ایہ لٹش نظری آہیا
 انہاں اٹھا کہوہن جاوے باہر کومت ماں!
 اٹھ مرد و ہن گھروں جاو گھریں اوڑھن گھرے
 بلک جہاں دلفوزیں چھڈھو عقل برہو بندہ
 واہ عشقا دربار تیرا ہے کبریاؤں خالی!
 ڈھیر لکھے جاں کڈھ سٹاے گرد محلہ ظاہر
 ہوش گئی لے صورت انہاں زیبا معینا توانی
 چاگئے لے ڈولیاں کر کر راتیں ہوشاں یاں
 اوہو صورت اچھیں اگے کردی جلوہ کاری!
 کنال حال انہاں داسن سن پتیا جگر حساروں
 لے دینار دیکھا اوہ صورت وید کرن آہیں آئے
 ایہ سنگریزہ مل گوہر داتے کردا مل زردا
 جے نہ ات زرد کاری آئے بہلاڈھوں تہ خالی
 ستر یاہی مخ زردی دازر دولت عاشق والی!
 کت لیکھے لکھ واری واریاں کارن اک دیدارے
 قلب اوہا جے نام بے بھی مالک جمل رضاؤں
 لے دیدار فروش کریم دے کر عقلوں منظور می
 جے تیں در منظور نہ مالک پھیر کتھے کم آوے
 زرتیرا توں زردا مالک تیں بن کون قبولے!
 بنہ بنہ ہتھ گذاریاں عرضاں دخل دیویں کیوں ناہیں
 وقت ذاق دراز ہو یا بی حجب دیدار کر میں!
 لوکاں اک دینار و دہایا کرے قبول تدا میں!
 درباروں بیہوش پیا ننوں سٹیا کڈھ غلاماں
 شوق طرک چہرہ بیکر چیدیاں سٹیا شاکسے
 گھر مالک زربھری خزانہ دنگ رہیا اسکاروں
 دیداروں پر صبر نہ آوے چرٹھے ویرہیر خائے

زیر سر خوں پر حجرے خانے گما حساب شماروں
جو کہیا اک بندے بکیت پاویں دولت بھاری
یوسف نول ان وچین لگا مالک وچہ بازاری
شعلہ شوق چکیا سینے چل بل گئے ہزاروں
خودیاں تھیں بچو دیاں راستے نین لال ہیشاں
مل مالک سے جلال کا ہے مل خریدن آئے
و کچھ دیاں دی جذبہ داوے مل کرے رڑھ جا
جاناں جاہنہ طلب فے ملوں مالک منے ناہیں
وچے دوزخ وچے جنت وچے دنیا ساری
وچے درد فراق خواری وچے آس او دھاری

کچھ لیا زمرہ دیاروں مالک نے اس کاروں
اوہ تعمیر مبرا والی سچ گئی ہو ساری
انت جمعہ جاں گلا گیا پھری منادی ساری
ماہ کنعانی وکن لگا سومر گیا پے داراں
خبر سنی تریاق وکن دی زہر بھنے بیماریاں
کر سرماں پے سرمایہ مشتمل دہل چائے
چل عشق الج اوتھتے لے چل جتے یارو کاٹے
مرداں جان کچی وچہ سائے قیمت ابے آگاہیں
جاں فلہ بھاری ہر شے دیداروں سوواری
وچے خوشی وچے دشواری وچے صحت بیماری

فروخت کرنا مالک کا حضرت یوسف علیہ السلام کو اور آنا بازار غم کا خریداری
کیلئے اور اسلام لانا اوپر چننا زلیخا کا وقت پر اور شناخت کرنا حضرت یوسف علیہ السلام کو

لٹ گئے لے دل دیاں رختاں نین تاخوالے
تے نویں مکی وچہ جالے وچہ جلال جہاں لے
عشق پلا وے جوش رچائے پندیاں صبر وچہ
گئی قباب حجاب نظر تھیں جوڑ و تھیں سکھ سیتے
بحر اونویں مستحق اونویں تشنہ دورنا زہول
تریاں داں دولہاں پوکا رن تیک ہزاراں صیدیل
عسب بھرے بیدرواں واٹھوں چھوڑنے لاویں کھال
بھکے بھکے لہٹ کرے روشنائی وچہ پردیس زمینیہ!
منہ حضوریاں پوندیاں پوریں جلدیاں چال توکے
میں قربان نہ چشم جہ کمال روز قیامت تائیں
والشمس والضحی تھیں دہر یا نقش اکھیں وچہ لایا
ہتھوں کیاں دلاں پر درواں ملی ملن تسلی!
ان یوسف داوکنے ویلا لین زلیخا چلی

آسانی دکھلا چمک داں دورین وچا لے
بیٹھ عزیزاں بزم پیالے پیتے ذوق پیالے
تے احوال بیانوں گڈے بحر نشے لے پیتے
جان میعاد ہویدا ہوئی فرقت فے دن بیتے
تے ایہ نشہ برہوں بے بہرہ اتوں تے انجاموں
پیوندیاں دل رے ناہیں جے پیون سے ندیاں
آعشقا ہن ویلا عیرا تیریاں نرت اوڑیکاں!
وچہ دربار تیرے جنڈا جے جہل بے اک سینے
گھاٹیاں عشق اوکھیرے پینڈے راہ پون ات سوکے
پردیاں دیوچہ رسدیاں مزاں دل لیجاں جلدیاں
لوز صبح وچہ سب فے دامن جان کھلن پر آیا
ویلا ان قریب ہو یا کی عشق بشارت کھلی!
یارو کنیند احبنا آیاں قیمت پوے سو لی!

کوک پی ہے جاگ پیاسے ہے نہ کچھوں تاوا
 اک مکان عجب خوش طرز دل صاف فرخ چنگ
 وجہ ستون رخاے کیتے زیریں ہو سوارے
 نال ستونان صورت موزنل نہ یہ صورت سارے
 مارا وڈا رولان وجہ بہندے زیب قندیں رول
 وجہ پزلن نہ یہاں بھریاں رہی تھی چھریاں
 میر اندیوچہ جہا چھہ عقول رنگ تدم اوہ کوکے
 سرور یہ لکھیں جوں مستل جھکریاں لاناں لوری
 نواہ منان چوک کدہاں نواہ بول اکا و ن
 خوب صندل تختیں کرسی نہ یہاں مالک نے بیواں
 کر گلا کرسی اسدے ابر سو بنے نقش لگائے
 تار یا نوٹاں چمکے سوئی کرسی نے وچکے
 خوشبو یوں پردن رکھایا اسدے اکت کناے
 ایہ یوسف نے بیٹن کارن سارے ساز سوارے
 اٹھ منادی فجر چوٹے ہر طرف پکائے
 ویکھواں ج اس سودیوچہ بانہ کدہت دم ہائے
 ویکھاں کول لوک دو عالم خوش درم درینارے
 اج قطع ہتھ کسدے رنگے تے بسوں غم ہائے
 وکن لکاح یوسف کو کوئس جد ہی و ہم سارے
 عملن میں بہن دھروندے ویکھ نظر کے
 ہن اوہ صورت وکن لکی نقال نے ہائے
 جلو خرید و کرواج ویلا ویلا بے دیدارے
 اج دیدار ہنال کل بیدار ج کر یو نظارے
 سینے چورہوون ول پرزے لول لول درو تارے
 جل ویکھو جس ویکھن کارن تیں سبھے بہاے
 دلبر وادل برزہ ہو کے جل اک نظر گذارے
 کئی پکار مصر ویاں لوکاں جوش پئے یکساے

ایہ یوسف واو کتے ویلا محشر واو کھلا وا
 مالک خوب سوار بنایا جس واسٹان وڈیرا
 کر پیوند بلند مکانے رچے جواسر سارے
 چوستان لعل زمر ورنیاں بازو نقش نگارے
 ویکھ پیو رشور گواون آن یون جھڑ فاروں
 گزن دی موزونی کو بول طرز صراحی پائی
 مولیٰ پیر بجے نقاشوں پیر نہیں ایہ سورے
 درتیم پران وجہ لٹیاں ہیں وجہ خوبی پوری
 نہ دہر چھ نقوش ستونوں روغن رنگ گواون
 ایڈک خوبی لوکاں تائیں ویکھن وجہ نہ آئی
 چاچو پھیر جواسر لائے چمک فلک فل جائے
 گردبال بدریاں شکال گوہر وجہ ستارے
 جس تختیں مصر مصر مجلس جنرگی تاتارے
 یوسف سورج ایہ سب چیزاں چند جھکن تارے
 اج بندہ کنعانی کو کو وکن لگا بازارے
 تے مجلس وپہ مشتر باندے کسوں طالع تارے
 تے حرمان جنہاں زرد زلال واس تنہاں وبارے
 بہتہ جنہاں سرمایہ ناہیں اوہ روون بے چارے
 بین جد ہے تاثیر اوائے زخم جنہاں بھاسے
 جس صورت دی صورت اکتے جلے جبر وچہ نارے
 شوقول جان جنہاں لب آئی وروم لین اوہاے
 کوک پی اج مفت زیارت بہت جہدے و تجارت
 پھر مڑ و خل ملے یا ناہیں دلبر وے درباے
 جان ہفتاد ہزار جابول نور جدے لشکارے
 مالک تائیں ملکاں و تیاں رخت گھرانے سارے
 جال جھنق تہسم لب بھیں وندلے لشکارے
 اکن ہوش دماغوں چلی کردے مرگ شائے

اوہ پیارا کو ساعت جس دی سخت جدا کی !
 کی جہانوں آج کتھے جا ساں وں پوواں کس سرور
 جاں مالک نے کہیا یوسف چل تیغوں میں یکاں
 یوسف رووے باپ و چھناں سر تیغوں نہا گیا
 سن مالک نے کہیا یوسف ایہ کہی وڈیا کی
 دیکھن لوں میں ل لیا ندوں یکاں جتھے چا ہاں
 سن یوسف ہو عاجز کہندا ایہی سچ مقررہ
 سن کے مالک قدیر کی گامیں میں تھیں شہزادوں
 نام میرا توں ظاہر کیتا خفاں وچہ وڈیا کی
 مالک آب لیا نہلا یا حضرت یوسف تائیں
 وال سوار جڑے وچہ موتی حکمت نال پروے
 والوں لڑیاں موتیاں جڑیاں پیشانی وچہ لڑیاں
 تے اوہ رخ پر زروں سورج گرد جڑے سیاے
 زرخش دیا پوٹھوئی گل پسراہن پانیا
 سپر تاج زرعی داد ہیرا ترے گھر دی آہے
 نے پوشاک سوہاریں ساری بدن مبارک پانی
 انور موتی قد نہاندے دانیال جیڈا راراں
 ولے کنناں وچہ سنہری مندریاں نکشتیں
 لنگن ہتھ مرصع زریں اوپر گوہر ساے
 زیور تے پوشاکاں سجھے رلہ دیاں ملدیاں دیاں
 زریں چھٹی دتی ہتھ زریا تازی سچیر منگیا
 دونوں طرف رکاب سنہری ہتھ لگام روہری
 شہر خیرول خوشخیری زیادہ شیریں تر گل کوں
 دست آموز خجنت دیاں واساں رام سچیل حاروں
 یوسف نوں سوار کیتا سو کیا کہاں اوہ ویلا
 اوہ یوسف دی صورت سوہنی زیور زیب چڑھائی
 جہاں جہاں نظر وچہ آئے کڈہ بکرے جاوے

سن پرایاں بند یواناں دیسی کلال دکھائی
 واور داہن کتھے دس منیغوں میں پدروے
 قل ول سٹا دل غم بھناں در دا ندیو چہ یکاں
 خبر نہیں توں کتھے وکھیں گھر میرے دل آیا
 کہو ہوں کڈہ مکے کے آندوں میں کچھ دیکھائی
 میں گھر صاحب میں آج بروہ نہ کر نظر چھپا ہاں
 توں صاحب میں عاجز بروہ غم نہیں آج فہم
 تیرے لطف کرم دیاں یوسف سمیرا سر تے چھاوا
 تیری برکت دولت دنیا گھر میرے وچہ آئی
 سپر پوشاک بدن پہنائی کی تس صفت سنائیں
 وال سیاہ وچہ تاریاں گول موتی روں ہوے
 کچھ کناریوں ول قل کھڑیاں جان فدا بیکان
 تار و زلف کنار پلہرے پڑ پڑ گوہر ساے
 کمرے زریں ٹہکا بدھا موتیاں جڑت جڑا یا
 گرد و زلف چمک شہر بھلی لٹ کھڑی وچہ آہے
 نعلینا ندی خوبی سن سن چھوٹ قلم نوں آئی
 پڑ پڑ جڑے عجب استادوں نال طلالی تاروں
 تھپوے لعل سوہے سیاے جڑے جہنم وچہ شہر
 گل وچہ طوق جوہر والا قوس قزح وچہ تارے
 اوہ محبوب کے پر نوروں میں چڑیاں زریاں
 زریں سا زمر صع سلا زینت وچہ سوہا گیا
 اسپ صبار تارے نہ جس تھیں جڑہ باز نہ بہری
 موڑ و مول ہر برسموں تے چند نوں ناخوڑوں
 اسپ جہا حاضر آندا خیال نال ہزاراں
 جلوہ وکھ پر دی دیاں جایاں وگے خبر وچہ سیلا
 سہری خلق سمیہ زن مردال آج وکھلی لوکا کی
 ہوش اوڈا وے مالک اوے بیڑیاں پور ہڑا کو

مالک وانگ غلاماں پڑے گھوڑا آپ لگاموں
 شان ڈٹھے جال یوسف اپنے اندیشے وجہ آیا
 کر کے منہ ملک ول یوسف اس میں حمد پکارے
 فرمایا میں کہو ہے اندر وجہ معصیت سجاری
 گھلایا جب اسرائیل مقرب و تن آن سو نہیا
 جوار کھن مصر کے وڑے چلن پکڑ رکابوں
 اس نے اوہ وعدہ صاحب سے پورا کر دیکھ دیا
 سن مالک وجہ لو کھاں کہند ابو اس کے زباؤں
 نال تمہیں یوسف تا میں ہر طرف لیا کے
 جا بھر کھڑا ہو مالک اچا کر کے پوکا سا
 ماہ منور پر دے وچوں با ہر ظاہر آیا
 سندیاں ساری سب نفقت شوریا وجہ جگدے
 تروں جولا نگاہ حسن واسسوار بیگانہ
 طور عظام صدور جہاں تلپ کلیم جنہاں سے
 دروازے ول سپر جاوچین جال وہ پیا پوکا سا
 ستر خدمت کارن خادم یوسف نے ہر پاسے
 وجہ فرخ مقام جلا میں آن وڑی سواری
 چو بدراں نول حکم کیتا سوروک رکھو تائیں
 چو باران ہر طرفوں لوکل روک لیا کر زورا
 بیٹھے آون دیو کرسی اتے پردے جال اٹھائے
 تا یوسف نول نال آرانے کرسی طرف لیا کے
 جان مالک نے کرسی اتے یوسف آن بہایا
 جال اوہ صورت ظاہر ہوئی چمک پئے وجہ سنگل
 چوٹن شاپی سب خلعت جاو نہ پشوق ہولائے
 سمبر گئے دل بہتوں چھٹے لخر پئے بہراں
 پہلی وار ویچھیندیاں کیدل جان کئی اک چھوٹا
 زبہر وڑے قلندر کے کینے زخمی ویچھ مریخوں

آن رکاب پھڑی وہ مرواں فخر جنہاں چنا مول
 کنعانی بیویں پکڑ سجراواں چا کہو ہے وجہ پایا
 کیوں نہیں کر ظاہر حضرت مالک عرض کرانے
 مان تر ڈانگن تن بھین کر و اگر یہ زاری
 مصر گھاں میں کرل معر زرتہ دیان اوہیا
 ہن و حال تیرے پر ہوسی مثل جیالوں ترواں
 میری قدر ول اس صاحب میں پرقتل ہول
 سوچے جو کھٹھن میوں کسا وڑو سجی ایمانوں
 منہ پر برقعہ پایا ہویا خلق ستاں ہر پاسے
 یوسف آیا و کچھو لو کو دید کر کے جگ سال
 ویکھو بیوے قیمت نظروں میں ہتھ نہ سہرایا
 طرف پئے بن ڈھٹیاں بھرے کر و گئی سپد کر کے
 سرقتل عشاق رقیباں کیتا چاہڑ روانہ
 آرنی انظر دے وجہ نشیاں محو و نین اٹھائے
 تملوں پر دیاں تھیں و مکہ نڈ ڈٹھا اوہ چہکارا
 پیش سوار کھیل کارن جو وجہ مصریاں غاصے
 گرد چو پھیر یول ہو بے صبری خلق اٹھی ہل ساری
 و وڑن ناہیں کرن نہ بلعمرن نہ لوکل زائیں
 و وڑ ہو کھانے اٹھکے صبر کرواک سجورا
 بیڑے دید کرن و دیلا بے شال شوق سوکے
 گئے چھپے کپھیاں ولے نالو نال سدہائے
 برقعہ چایا کھنڈا اٹھایا و لیں النسمیلا یا
 شیخ بی پر بے ترفندیاں اندر شوق پتنگاں
 چو بدراں دیاں جاناں گیان وکدیاں چکاسے
 حشر نمونہ مصر لواچی گیاں و لیں پوکاراں
 و نوچے سینے بریاں ہو کے لشک برہو تدی سچوں
 لعل بنیندے چہر مصریاں نڈ نہ ہوئے زرخاں

کھل دل سپہ مو او طلبدے کیتے نفع چاہوں
 اچانت ہاروتی میدان ویکھیا ندری اکھیں
 شمع جمال فروزنل والی لاث بی جمل لکھیں
 کوار ڈٹا چھرا ویکھدیاں زن مردان
 ایزک زخم اکھیں وچہ وپہ چمک چندیاں
 لون بزدل جوانیت رہی اوار گئے وچہ دل دے
 سب چھپاپ بناندی بھارت ویکھیں چکر دے
 اویداوار سہار ڈٹال نون شیشہ ڈاک وادی
 کی طاقت اچہ شیم نکاری ضرب سے سر جانی
 شکل مبارک یوسف والی فوج کئی کرلوکاں
 اکھیں تال نامدیاں اکھیں بکر پے وچہ جھوکاں
 عبرت گیر دوٹین سیلے گہاہ کھن تلوار میں
 وال پروتے موتیاں ولے پھیندے رخساریں
 صاف عجب پیشانی زیبا عرق چمک لشکاریں
 پر اوار دووٹیں حساے ٹک دیاں نہ لگال
 قدر نگاہ نہ ایہ بے اوبی پیش و دھول رہاں
 ساق برق سنو پینی دند فروغ صبا حال
 لب لعلی وچہ لک شفق دی خون چکر داد ہریا
 وچہ زرخال غنخب والی آب کرم چاہ بھریا
 چہر مبارک وی موزونی مرکز وچہ مدور
 شیرینی پر وچہ تبسم نیکی گفٹاریں
 موتیاں ل جھلکدیاں زلفاں تال و لال بھریاں
 لوکاں تائیں ویکھدیاں ہی کئے قرار داندے
 مجلس وچہ پے پکارے مالک زرگاناں
 مردیاں ڈاکھ انت نہ کانی ورسے جاناوے
 دس ہزار دے وچہ لیتی مہنسے وچکاے
 پنج ہزار لے وچہ پیراں لوکاں جان گواہی

کم گئے پڑھ دفتر مصری ہاروتی تاریکوں
 ہمدن ل نظر دیاں واپس ہتھ نہ آون لکھیں
 جھل دلا سر ہر ہریاں جھنڈاں بھنڈاں نہ لکھیں
 اوہ ظاہر ہر اکھیں سہیاں ہوز جنوں سرکواں
 رس رس خون فلان وچہ ہسپا مال پھونڈا بندوں
 زن مردان نہ ہوش و ماٹھیں نہ بولن نہ ہدے
 ناصتہ برقی حسد کی تھنوں زخم وچہ نہ ہلے
 سنے سنے واد پکار نہ رینیاں شیم نہ کھولے باری
 لکھ غنیمت سٹاٹھ شیں تے جے جائے بھاریاں
 نین چمکے تاریاں وائوں تیز اوہا نڈیاں کا
 حیرت پیاں جاناں گیاں واہ واہ سودار وکاں
 ویکھدیاں لٹ لٹین وانا نون ہر وچہ ضرب کاریں
 کرکھال سٹ جانہ دلائوں ہینہ زلف دی تاریاں
 نیز یاوانک سٹے دیاں چمکان لہو وچہ چکاریں
 پین اکھیں کل جاہنہ نکھال چکر د وکن اکا ہاں
 سنے نگاہ نگاہاں لے یخو وچہ ٹرن پچھا ہاں
 خود بیباں خود دینی بجلی سنے چمک کئے پچھا ہاں
 لالو لال گیاں ہوا اکھیں ویکھ جنان مہربا
 وچہ رواب پتیر تریا جس بکھیں ویکھن سریا
 تاکے ورتے طوق ملاوں سورج تاج منور
 وندیں چمک صبا حال لوز نور رہے رخساریں
 مصری جھڑے تڑاک زمین تو ویکھ نہایت کیراں
 تلیاں پچاٹن جاے پھاٹن توڑن وال سر قند
 قسم تینوں لکھت نہایت ویکھ گیاں جلی جاناں
 زندیاں ویرے سبھاں مچھو نہ ہو کے متوالے
 پنج ہزاراں حیرت اندر تون موکے بھاپے
 دوڑ دیاں جال ہوش نہ رہیا سرت نہ باقی کالی

لوگ ہوئے اک بکے بکے اک ہو گئے دیوانے
 اندری ویریاں کچھ ہوشاں نیویں کرن لگا ہاں
 مالک کرے بندہ پوکا رامشتر پوزر لکھو
 سن لوکاں سر نیویں کیتے قیمت کہہ اٹکے
 جوش پی وچہ بزم لوگوں مشتراں دل دھوے
 جی تپا نہک حسرت تارو چوٹ لڑا نہک کھوے
 ستر گھٹت نیں دھیرا وچہ نیویں ستر کھیر تو
 وقت وکھن دا بھرے تہہ کھال تہہ ہولاک
 کون خریدے سوہناں بندہ نازک اکھیاں بھڑ
 احسن خلق کلاموں صادق فہم کہاں رساں
 نوری شکل حیا پرور وہ رکھے شمشیر لڑائی
 صاف یقین خضب تھیں خالی پر حکمت تھیں سینہ
 بولو مرد و کون خریدے یوسف ماہ کنعاں
 صبر او جاڑے عقل تارے کا کل دی ویرانی
 کون خریدے نازک بندہ حبیدیاں مھر واراں
 کون خریدے بدر منور حسن جبر استواں
 ناز و راندی شاہنشاہی نام جبر ہے پر آبی
 بہت لطیف ظریف کہیا اک ہے نبوت باقی
 سن مرداں بھٹ گئے کلیجے جان چلی پیہ سانی
 یہ ندیاں سکناں یوسف و چنداں شہزادیاں
 شیشہ ڈھٹا یوسف تائیں ویرہ ویرہ وچہ آہیا
 سر نیویں فریاد رور و اللہ دری و ڈریا
 میں ہاں بندہ مالک سند یوسف کرے اشارت
 کون خریدے عاجز بندہ پر ویرہ تارباں
 بے طاقت ناستخوان جیدل نہیں دلت و باکا
 سکے کہے پکارا ویرہ ویرہ لڑا نہک تائیں
 شان تیر ہی سہی تھیں لی سکے تھیں تھول خالی

اکناں نشہ عشق و اچھاپیا عقلم ہے بیگانے
 چشم ضعیف نہ تابش جھلی شوقاں قدم نکا ہاں
 یوسف و کجاں کل خرید وایہ بے خودیاں جھڑو
 اٹل دال نہیں جگسا لٹکے کدھیری ساسے
 یہیناں تیرہ پیاں سے ضرباں کے بہہ نکھوے
 یہ وچہ روٹا کے جھڑوے کھ نکھ جان تولے
 سر پایہ دی بے سہا سہا کون سہیت نہ کہوے
 کون خریدے سوہناں بندہ نازک اکھیاں بھڑ
 احسن خلق کلاموں صادق فہم کہاں رساں
 نوری شکل حیا پرور وہ رکھے شمشیر لڑائی
 صاف یقین خضب تھیں خالی پر حکمت تھیں سینہ
 بولو مرد و کون خریدے یوسف ماہ کنعاں
 صبر او جاڑے عقل تارے کا کل دی ویرانی
 کون خریدے نازک بندہ حبیدیاں مھر واراں
 کون خریدے بدر منور حسن جبر استواں
 ناز و راندی شاہنشاہی نام جبر ہے پر آبی
 بہت لطیف ظریف کہیا اک ہے نبوت باقی
 سن مرداں بھٹ گئے کلیجے جان چلی پیہ سانی
 یہ ندیاں سکناں یوسف و چنداں شہزادیاں
 شیشہ ڈھٹا یوسف تائیں ویرہ ویرہ وچہ آہیا
 سر نیویں فریاد رور و اللہ دری و ڈریا
 میں ہاں بندہ مالک سند یوسف کرے اشارت
 کون خریدے عاجز بندہ پر ویرہ تارباں
 بے طاقت ناستخوان جیدل نہیں دلت و باکا
 سکے کہے پکارا ویرہ ویرہ لڑا نہک تائیں
 شان تیر ہی سہی تھیں لی سکے تھیں تھول خالی

سن فرمایا دوجی واری بے ایہ کہیں نہ بھائی
 کون خریدے بندہ جسے لطف الہی ہوا ہی
 کروا عرض پکارا سن والہ بے ایہ کراں پکاراں
 وحی کرے رب یوسف تائیں رہ خاموش پیارے
 شہر کسے پکارنا دوی اوہا لفظ پکارے
 جتنی قیمت ظاہر آکھاں کل نہیں سن لوں
 بدلوں بدرہہ اسٹروفا لگا کاک لیا یا
 پس ہوئی بہن قیمت و دھڑی ل خریدن سارے
 ہر منزل وچہ یوسف سند استوق پیا سو بھارا
 چڑی اک مسکین ہجاری اٹی سوت لیا نی
 اس صورت دیاں معنیاں عینوں کر مجبور جھکا یا
 اک تو مگر نے سو بدرہہ انویں آن شٹایا
 اوّل ولے اوہ اک بدرہہ اپنا چاک لیا سو
 دینیں پلین ہن دھپے جائے قیمت انت نہ آفے
 ہو را میر لوکل چاہے دو جا ہو چڑھا فے
 معنی وزن برابر یوسف اک نے عرض سنائی
 کچھ کھانا نہ سپاہ قیمت و کٹاک گئے نزلے
 جسدی کھٹی ہٹی سرمایہ اوہ روٹے غم کھا فے
 آہ و گے وچہ جولا نکا ہے شہر باندے ولدی
 دولت متحد ہزاراں بیٹھے ہتھ بکن کراہیں
 بہتی قیمت وچہ نہ عنیاں شٹ امیدال گہاں

سچی گل پوکا رگبت وچہ جس وجہ نقص نہ کائی
 ابن البنی بنی دا بیٹا ابن غلیل الشہری
 تینوں پھیر خریدے کپڑا خوف کرے جگسار
 ظاہر کرساں قدر تیراں فضل تیرے بھائے
 مشہور یا نہ سے دل شہر باندے کون اوہ مہار
 کون اول جو کرے دلیری مل کرے اسن لوں
 گنتی وچہ ہنڑا بھائی یوسف طالب عسنا یا
 ہر طاقت وچہ غریب لیلے شہر پیا لکھا فے
 تن مرواں ہر اندر مالوں گئے کرن پوکا رن
 جے لے تن لوں آئے یوسف وچہ عرض سنائی
 میں خود دل دا واہ شٹایا آمداسب سرمایہ
 اک ہزار سو ہر بدرے یوسف مل سنایا
 دوجے اوپر تاجا غالب بھی محروم گیا سو
 اک تھیں دوجا کرے دوجہ لالے ہو روہا فے
 وار و وار پکاراں پیاں کچھ شمار نہ لے
 عمل بد جٹاں والے دوجا دونی کرے دوجائی
 دیون ملک ستا عین دولت سن گھر بار کاکے
 میریاں شٹ امیدال گیاں یوسف ہتھ نہ آفے
 یوسف داخل جاک تھیں بجا راحہ ست سیتی ملدی
 گذر گئی بہن قیمت اسدی وس میریوچہ نائیں
 لوک کہن ہن قیمت اسدی شاہ بھر بکراں

حکایت بی بی باغ

عاو باندی وچہ قوم آسیدی سہزاری تے شاہی
 نہ ہونے تے صبر لکھا فے اس دا نام نہو را
 بھول کمال چٹہ روزا دل اب لکھ وچہ منے
 جیدانی گدے کاری گدے واگ غصہ بکھا لے

باغ نام سے اک عورت سرور مصر نواج
 پہلی عمر کواری رعنا سرور چین دا پورا
 حیدرول نقابوں اکھیں کھوئے تیر چٹن دروغ
 اوہ دونین اوہا سیال دلے سستی نہیں متولے

ساقی بنیں خماریاں والے پر پھر دیکھن پیا لے
 دل سنگین اسہانندی تریوں رسم کے تن گلے
 لطف آمیزاں خال مقابل معنیاں مغز نکالے
 لبال و لولیں ترخون ڈبا بان و نوین قاتل خون
 پلک و وناک برہو میاں ڈال سوہنیاں گھیا ڈالی
 ناز و راندی گردن آتے پیر سر پہ لکھواری
 نورِ ریحون لشکرِ زملاں تھیں لہو و ہوا سیاسے
 نعل بے ترخ بد رنخور و رند چمکن تارے
 شمع رنخوں پر وانیوں و انگول جگر طعمرن ڈار
 بینی بے اپنے آتش جلے نظروں پر سر پہ
 زلفاں ناگ سیاہاں ظالم ماند ریاں کٹ کھاون
 مشاطہ سو منتر پڑھکے زلفاں میں ہتھ پائے
 وال پروتے موتیاں والے لٹکن نال کنایے
 سینہ بڈیاں لال چھلانڈیاں بھیاں سرنہ تپا بتا
 گوئد جہانندی گوئد ن والی طاق اندر ستادی
 واہ پیشانی خوش نورانی سے ہمدی ہمدی
 اوہ نازک گل لالہ نالوں خوش بیدار چین تھیں
 گزرو گے بہارِ نظر وار و تشخیص طیبیوں
 اوہ خوش رنگ رنگت وچہ رنگی اس تھیں بہت اکھا
 دولت بھری خزانیاں لی مشرق و قلمندان ی
 مال جہاں خوشیاں پرول تے نہ ٹک دا
 یوسف نام اچیا سوہنا و بھیدیاں چند جاندی
 مال متاع خزانے سارے شتر میں کٹھ لدا
 اک عماری ناقہ اوئے زرکش زلیخا والی
 بازغہ آپ سوار سی تے بانڈیاں ہوڑ ولے
 جن ندی دی اہو میں تری قونچ پریدی چاندی
 پیا پو کارا کرو لواچی ہر جا شہر گرائیں

ابرو جھکے کماناں گوشے سحر طرافرق وچالے
 ایہ دو گڑا جیں سر پہ کدی نہ سرت سہالے
 زحل نتائج تے اقلیدس نقطے تھیں خطا ڈالے
 حوراء و صفت سنی تدرہ ہو سی چیر لول وہ موزونی
 چھٹی وار کرشمیوں بیوس پیر مٹکے کد خالی
 تے شب بلدا زینت کارن منگی زلفاں و ہاری
 قوس قزح دو ابرو اگے صاف جھول ہولے
 لبال شفق وچہ سلک سیارہ سورج دور حناے
 زخم کرشمیوں میں دل کھسے اس واکچہ نہ دار و
 چھکے نظردی نوک جگر لولوں دن بھر کے دکھڑ کے
 جگا میں میدان برہوندے کارن کمند لیا وں
 اچے درے مت انگلیاں لول ظلم کرے کٹ کھا و
 نال تو اضع و خندے اگے جھکے ادب کر سائے
 لہدیاجی ندیاں نازک ویلاں پیچ کھتن ول کھاون
 ناقہ کھال غیر طبت لب لب کے مبارک بادی
 نور بچنے وچہ حسن ڈباے زلیخا چو ہمدی
 پرستیموں پیرا ہن تن تھیں تے چرب بھمن تھیں
 تے اوصاف حسندی و صفوں محل کے ترتیبوں
 جیں تک پہنچ سکے کرشمی و صافانڈیاں ہاں
 صاحب قدرتے حسنت والے عمر کئے سن بھانڈی
 آسنے سنیاں ارج وچہ مصر و لبر شامی و کدا
 سن وچہ بجاہ لکھانڈے شعلے لیتے تاپ آندی
 لکت و ہیز چلی دل مصر شوق سنیہ آئے
 کل مرصع ساز عجائب نقص ستادیوں خالی
 وٹے نال غلام روانہ شتر لدے زرنالے
 روشن رنگ سواریاں والی ہر بندہ ہر باندی
 لے اسوال و ہاجن چلی بازغہ یوسف تائیے

شکل مبارک تیری وچہرے کسدا نور چمکدے
 کس نے ساری صورت تیری سوئی جیو یا
 سن یوسف! غوطہ جانا اور حدت کے دریا میں
 صالح پاک بناؤں والا میرا حق دلا ر
 وچہرہ سمندر قدرت والے چرخ حساب نکلا
 لے بی بی میں بندہ جس والو سے وانگ سارا
 میں بچا رہے تے ملک سارا کس داکنی پیدلا
 ہر وقت چمک داسہر جا قدرت دا چمکلا
 جاکے جیہ جیہ ہر ہونے و نہ ہونے مت کہ جیہ
 وچیں حق جیہ جیہ عشق کھاوے جس کے دانا شمار
 سہرے عشق یوں یوں غلوں جیہاں پڑ پڑیا
 جیہاں جیہ جیہ نظروں کا یوایہ نیال پائینے
 ایہ نا چشم نظاریاں لالوں جسدی و میری کانی
 ایہ آئینہ ظاہر والا اس وجہ عقل جھٹکا
 دل آئینہ ظاہر والا میوے آب بقا
 ولع سیاہ نہ گھٹ صفو سپہ رکھو لگا و غباروں
 مت سوروں کی پیاسے معدیاں تھیں دل پاویں
 صورت بہت اکا پر معنے بھیدے جاں تھیں
 صورت ویکہ نظر و ہر معنے راز سے ویر سارا
 چشم ضعیف تے سورج چٹا تاب نہیں جھلسکری
 جے خود چشم مقابل سورج چاہے رکھ لکا
 تے اک چشم ضعیف عنایتوں تابش و ہٹ جھلے
 ایہا و ہپ پوے جاں نظری دسوں علی چاہے
 جواوہ سورج تابش والا دسوں خبر ناہ کانی
 اسدے جیہ نہ عاجز کوئی جاں ہے غم سکری
 وکھپے ٹھٹی جاں نظری آوے سورج دا چمکلا
 جاہ اوہ غم عکس وچہرے لور امید اکا وے

بالی لاٹ حسن دی کس نے جیہ کا ویکھہ سکدا
 میں پیدایش خاک زمینوں یا کاشے آسمانوں
 اوپارک جہاں میں بندہ کہندرا باز غم تائیں
 جسدی صانع قلم و قسط و سورج والا نگیارا
 اک اک یوں نہ کہم دے جیہوں ہر ہر روشن
 میں اک نقش کر دے میں نقشوں تے اوہ جیہ جیہا
 وونی لذات غنی ہر شے جیہیں کس بن بچلا
 نور اکھیں کھنڈرات کر سید احکمت و اشکارا
 مسرت سہاں نہ ہونے اوت رازا جیہا سجارا
 مستی عشق عشق و دل جیو کال سن الزنیارا
 کت گوشتے کشیں روضوں و گیاں تیری سمجھنے آیں
 جہاں جیہیں وچہ معنے چمکے اوہ لوزی نے جیہے
 ایہ خود غانی غانی ویکھے رہے متوالی
 سخنوں رسا کڈ ہے دل باہر جاں ظاہر کڈ
 اس برزخ و ادخ و ہر قول خبت ول چمک صفو
 گردا تار صفو وچہ جھلکے نور قدم اسراروں
 سبلیوں جلی صورت پر معنی کس کرفوں گلاں یوں
 جاں نگ لے اشارت ناہیں قول کہہ جیہ سبلیں
 تے معنے بن صورت تین پر ہوں نہیں کہہ سکدا
 مرنے سو دھپوں جا پے اسدی لاٹ چمکری
 ہرگز اسدا انت نہ پائے چشم نظر جل جافے
 کھوئے نظر تر اک جھڑے سوتا ریکی وجہ چلے
 اس جیہیں پرے کیانی آکھے ایہا سب لکھ پے
 رات سیاہی ویکھ سکے سو جانے دن روشنائی
 ایہ مثال سے دی ایہا طبع جو جام جگن می
 پروہ ضعف جلال چھو جائے بلبل جیہیں جیہیں سارا
 اصل بچے سو خاکوں یا ہر جلوہ ہو روکھا وے

جے توں یار سپاسے خاطر ہر شے جھٹیں جھٹیں
 جے چاہیں سوئے استائیں یہ در چھوڑ نہ جائیں
 جس نہیں خبر نہ رہیں اکدم اوہ دم غافل ناہیں
 بلیں جہد و پیراز احساناں میں جھٹیں خبر نہ پاویں
 پھر مٹو دیکھو جو سب کچھ اُس دانا کچھ تیرا میرا
 ہر مصنوع نہیں بن صانع میں مصنوع بیچارا
 ابرو طاق کچھ پرکاروں تیغوں نظری آئے
 صدا و صدا و دھڑکتے اٹھیں سے سمجھو نہایتوں کیوں
 گوہر سدا کیسے یاں نہ یاں جس پر در کہیا یاں
 تے جس نہریں پانی طیا گل تازہ رخسار یاں
 زس رب نہ دیکھ چہن و چہر ایو چہ کہے نہ لکھے
 لے بی بی میں تیرے و رنگا بندہ یاں رحمانی
 ناں مثال لال گاہاں سُنیاں سکھیاں فریق وڈیرا
 پھیر کہاں مت سچا جاویں جے ویلاں پاویں
 وقت و پاند دم دم گوہر آہوں اب بویا ری
 وہ ہن و ہونڈھ جو تیں ہتھ آئے جی و جوہر یوں
 پریشہ و قدرت نہ رکھ دی فانی دینا ساری
 او پیا دی راہ ملا مذا فضل جہاں تے باری
 سُن تفریلاں نازک معنی زن انھیں کھل گیاں
 شیشہ و کچھ جہاں من بجا ناں تے ہتھ و گایا
 رنگ گول تک حیرت و ہانی موسم لے بجا لال
 چمکیا طور کرم جھٹیں شعلہ جدوی طرب سدا کو
 میں قربان تیرے یا حضرت کر کے عرض سنانی
 جھنپا میں صں پیا را چھوڑ ہو س دی باری
 ای سعادت مندی میری آن ڈوئی در تیرے
 تب حیات بہا ظلماتوں نور طلبی نادرے
 شیر ہیا وچہ کچے تن دے بجیرا دم مارے

جے توں پائیں سو کچھ پاویں متناول کتبہ پڑاویں
 جے ایہ چھوڑ چلیں در گدگد خبر لے مدہ تائیں
 اوہ ہے پاک ہوندا جے غافل ہوندا یوں کدا ہیں
 جے خود و دانگ بلکہ صورت دیکھو پھر شے نہ پاویں
 کتبوں نسبت کوں پکاریں تیرا سن کھنڈیر
 جے تیرے حرف بندے دریاں زلفاں نقش قدم بگا
 ایہ پُرکاروئی کس طریقوں کیوں یہ ناز نہ پاسے
 سے دھڑکتے کتاب لکھے وچہ لکھے ایہ و لکھیں
 کا کہناں گاہ رفلک سے سن تیاں نہ بیا یاں
 اسدے شعلہ کریم ہی لہریں پلہ سے بے رخ ہزاروں
 جھڑن طیور سے بے غافل جہاں نہ کھنڈیں نہ کھنڈے
 رگاہ پیاں تن ہڈیاں تے رنگ ایسی فیض باری
 تے او پاک مثالوں کو لوں اُس دانشاں اوچیرا
 باہجہ اکا غم ہو رہماں ول حجات نہ سوہنگا میں
 جے مہر یاہ صانع طالع طالع در جھٹیں لکھ واری
 غفلت چھوڑا جے ہے ویلا خوب لے ناخوہوں
 عشق جہاں دل میں ہوا ہے جس گئی بے بھاری
 ناں شادت سمجھ گیا نہکے واہ ماہ بر خون واری
 ترہائی وچہ دریا شربت دب مرزاں لیاں
 سے برہوں بوجوش رچایا اک لہجہ لکھ پایا
 ہن چا جتوں نظر و گائی نظر پیاں نکلاں اسراں
 آت رانی دی لوں لوں سٹیل لالٹ بے بندی پاؤں
 تم گئی لوں کٹھاندہ ہیر یوں چا سٹیا و شٹائی
 حقیقت میں ہتھ آئی چٹدی طالب مجازی
 غوسٹے کہا ندی گوہر پایا لہجہ بے لعل نہ پیرے
 پاڑوٹھی کلہ ارارم دی پھیریاں سچ ارادوں
 ایسی خبر ہو چکا یونہیں بند کھلا سے ساسے

توں مینوں رب میلن توئی بہت احسان کیوئی
 اتیں جیسا جیس پرشید بلیا ڈبیاں تار کیوئی
 رب جزا دیوے تیں شاہ اندر وہاں جہانال
 ایہ گل آکھو گئی ہو رخصت مال سبب لٹائے
 کندھے تیں ندی پاکشیا لیا لباس سمدرا
 ساری عمر عیادت اندر تے وچہ شوق وہانی
 ہو غواصل گئی وچہ غوطے گوہر مقصد پایا
 پیر پیادہ اوں علی پھیر ملی اسوار می
 نور ندی وچہ نہانی رہوئی جس نے دی و باری
 کشش سی پھر بندی ہو کے نئی آزاد می ساری
 یار عزیز اجیا ملیا جند قدم وچہ واری
 واہ مرد و مرغا و ڈب و ڈب رن گیاں وہاگے
 قدم کچھے اس زن نے مردا جے تول قدم ٹٹائیں
 لے وکیندا حضرت یوسف مجلس نے وچہ کاسے
 مشتر یا ندا شور وچہ پھیرے یوسف نے و بکار
 کرے بلند پوکار منادی مرد و وہو و وہا و
 ہتھ لو پھر سچہ نہ آوے روو گے کر زاری
 جوش پے لکھ لغزے اٹھے سن سن ایہ پکاراں
 قیمت لے ترقی اندر وہ حساب شماراں
 ویکھ جھڑی ایہ اوہا صورت جس دیاں لاناں بلیاں
 جسدے عشق سندے پروانے وگ ملکا نوچہ چلے
 جس شاہنشاہے مینوں خواب وگے پروانے
 جسدے شوق لکھ لانا جو جھڑکے سکیا لانی
 لے نہ پلکے گوندن والے جین مینے دی میں مٹی
 پئے رہن نہ ملیا مینوں اس دیاں درواں پٹی
 ایہ اوہا جیں دھاڑ غنٹب دی میں سفینے وچہ لٹی
 جگ وہا ہے وچہ آہیں خوشیوں چوک نکھٹی

وچہ گریبان جان میری دی زاد مراد سیتوئی
 اید ہوں ہوں حیل ل بھلا سفت خوار کیوئی
 عمر گذاراں ادا نہ ہووے شکر تیرے احساناں
 کر آزاد غلام کینراں ساسے دلوں بھلائے
 چھوڑ صنم وچہ ذکر ال فکر ال پھر یاورد صمد و
 ملیا یار نہ گیا خالی واسٹ کٹی کم آئی
 پتھر توڑ کریندیاں پرزے لعل چون س آیا
 سچی یاری پارے تار می فیض قدم دی تار می
 جان قدا اس زن نے قدموں جو ہو مراد سدا رکی
 سدھے راہ گئی شہوہ پایا پائی نعمت سجا ری
 نقد و میں اس سودا کیتا عشرت و بیج اوہا ری
 نام وری دیاں پکاتاں میں کیوں جے دل غٹنگے
 یار لے تے مقصد پائیں کدی نہ اولت جائیں
 بال ترے پنکھی آ لے پر پیتے ڈارے
 وچ جہناں وچہ اصل حقیقت سود گئے لے سجاے
 وک چلیا اج ماہ کنعانی متاں پھول پھیتا و
 ویکھ کیو جیں مل نہ پلے آخر جا ندی واری
 کچھ دیداروں کچھ پوکاروں جھڑ پئے ہزاراں
 تدنوں آن زلیخا پیتی قتل ہوئی دیداروں
 بال یا نے خوابے مٹی جس شعلے وچہ چلیاں
 پئے راج چھوڑائے درواں مصرینے گھلے
 چھٹیاں لکھ صبا دے تھیں سد بلا یا خانے
 دایا ندی وچہ کوکھ بند سی لٹی بال ایا نی
 بسمل نیم لٹی گر گھائل کرو وگا یس بھیٹی
 غارت گردواہ لشکر برہوں ول مصرے سٹی
 جس دیاں درد عنامدی قیدوں جند نہ ساعت چٹی
 جیں دلبر دیاں وچہ ذرا مال رہیاں اس تر ٹی

اوپا صورت نازاں والی زلفاں کھٹل داراں
 زخم جہدے ہو گئے پرانے وگدے سہے فوگے
 گھا جہدے وجہ سینے رُکن دونیاں وچہ نیاں
 ایسے فوگے سب قہر قہنیے جو میرے سر بنیاں
 اس صورت ویاں قائل روضاں لشکر جنہاں چڑھا
 جہنم جھمکنے نہ پلوچہ باہچہ اوہدے دکھ دروہوں
 جس دازخم لگا وچہ چھاتی چشمالاں لہو پلٹے
 پٹ گھروں جس دورخ سٹی اک بلدی وچہ ڈالی
 نین جہدے دولشیاں ولے تند شراب نیے
 جسدیاں خواب خیالاں اندر لٹ اکیس گیاں
 جسدے اکے یدار کرن نول کھیں چہدیاں رہیاں
 جو وچہ خواب تڑدی تائیں مینوں چھوڑ سد پایا
 تے ایہ ویدا ویاہلیاں نول روک لگا یا
 نال میرے کر سوہنیاں گھلاں تن من سلگ گیا
 بچہ نہ شکاں تے میرے پلوچہ ٹھاٹھ چڑھایا
 تے رونڈی نول وچہ فراقاں نیس بدیس رولا یا
 ایہ اوہ مٹھیاں گھلاں والا سپچیاں قولاں والا
 میں سر لکھ آفات ورہائی نین جہدے گھٹ گالی
 میں مرگیز ری سدے دروہوں یہ اچ کھتوں آ یا
 غارت کر گستاخ دلاور مینوں لٹ سد پایا
 دل میرا اوہ مال بغل دارا تو رات چورایا
 سوہنیاں کالیاں والاں والا اوہو ایہ سپاہی
 ایہ لوٹیرا اوہو میرا لٹ لے گیا جو راہیتیں
 نین جہدے گھٹ گئے جگروچہ زہر جگر بس بچنے
 ایہ اوہا چڑھ جسدیاں فوجاں میں عاجز سد پایاں
 ایہ محراب رواں برواے سجدہ گاہ دلا ندے
 ایہ دونین دواہروہیٹاں اہیاں جنہاں کماناں

جسدیاں تیغیاں گھبریاں جگر گیاں ملک کاراں
 اچ اوہا میں قائل لبہا آب جہدی تلواں
 جسدی اک برہنہ بالن ماں ظالم نے چنیاں
 جسدی دروہیں سیر سر تے گھٹاں عنانیاں چڑھیاں
 بادشاہاں گھرجایاں گھٹاں عمر قہنیے پائے
 ایہیں مصر سہنت کھلاری لٹ رخ میرے دروہوں
 تر لیاں چہ ملاپ جہدے تار لوہے جہیہ چٹے
 پروہیاں ندیاں جھگایاں واناں اجے مرادوں خالی
 دو گھٹ تلخ دتے اک شیریں روٹ گئی دریا
 جسدی ماری میں پروہیں دروہناں چہ پیاں
 میں شہدی تے جسدی وہیں سر تے سختیاں سہیا
 بال برہوں سولا نبوذا یا تے مڑ سہتہ نہ آٹیا
 گال کھیں وگ گیا پلک وچہ پھیر نہ پھیر پایا
 مینوں کل نہ گل کچھی مڑ پٹ سکھوں دکھ لایا
 تے وسدیاں نول کدھکھٹاں نین ندیوں ی رڑیا
 میں لدی سار نہ لیس کیسا عمر بھجلا یا
 اندر خواب گیا چھٹ ہتھوں کر کے طالا بالا
 جان میری وچہ درواں گالی برہوں جالی بانی
 ایہ اوہا جیں ہڑہ دروازاں میں سر جاہر جھلایا
 کیونکر بیٹھا نیو یاں کھیں مہن کس کھیں شریا
 میں بے دل ہو چھوے دوڑی تے ایہ ہتھ نہ آیا
 جسدی تیغ صقلدے خانے رکھدی شاہنشاہی
 ہتھ نہ آیا واہاں لایاں نین سہے دو گھاتیں
 پھر دو مکھیاں جس داو گیا دل جگروہر وکھنے
 گھروں اجاڑ کھتی ویرانی تے دتیاں ایذاں
 مڑگاں نے دکھ نیزیاں تے سر جاہر سیر سر آٹے
 اچ لبہا اوہ جس نول عمروں تھکی لبہ زمانہ

ایہ اوہ نیزہ دار بہا و فتح جہد کی جنگ ہیں
تے وہ چہ جہدیاں درو جہدیاں گدیاں کالیاں لائیں
یہ اوہ باز جہدیاں ڈالیں کوچ ہی میں پہنچے
ان مقصود و کینہہ دنیا مل و با جاں نکھیں
ارہن دیاں آیتے و کڈا یوسف کے خریدن ہادی
ایہ نصاعت نو خزانہ اسدی قیمت بھاری
فلن ایہی کس سقاں علی کھٹوں عشق لیا یا
لیڈک پاس جمع کر رکھی درواں دی سرایہ

جہد کے درو میں عمر گزاری روئیاں بھڑکیں
میں عاجزوں چرخانہ کے روئے گیا گیت جہاں
نور شمع ازہ صبر میرے دھتی جان شعلہ
رو رو گدڑ قراروں رہیاں و کیکہ سجن دیاں
حاصل ہے وہ چہ مجلس ڈھکے آن بیو پاری
ہن کاہک دی حال حقیقت آکھ سناواں ساری
کی کی پئے جہاں دکھانہ کے کیونکر حال دیا یا
سورج عشق چمکیا سرے وقت جلن دا آ یا

خواب میں پھنسا زلیخا کا حضرت یوسف کو بے ہفت سال کی اور مجبور ہونا

کھت و پچہ نام طلب سے سائی دو کٹ شوق لبوں
تے ایہ جام دکھا نہ بھڑکیوں نہ لالہاں مو لے
اور دواسر کو کال کڑی رات فراقاں والی
جھول جوش برہونہ چلاؤ ٹھٹھ می لے آیا
ہستی سوز برہونہ دیاں لائیں مشکل جہدیاں لائیں
جل مل جان قلمدیاں نو کال پڑے ہوز باناں
شاہ ظہوریں بڑا سداوے معزب و چو دیاں
تے سلطان و امیر مولے کھٹوں کھیں نو آئے
وانگو برے خدمت کرے قہر غصہ بھٹیں ظرو
اک دستر آس نام زلیخا پڑا نو از صفا کی
طیمو سے نول بہت پیاری ویکھے سو سو وری
نازیں پالی خوشیاں والی عنوں نہ پایاں سداں
دایاں کو دکھلیندی نازک عمر بھنی ست سائے
لجبت بازی رات و ناوچہ کار رہا دن کا کی
ہو چکیاں اوہ ناز بہاراں اک رات و سائی
چس رائیں نول پئے کمندیں جس شبیدی شکر
رغلیں اجرام فلک سے پائیاں دیوچہ سارے

میں فنا و چہ رہ پڑا جاواں چھٹے بہانہ عذابوں
لکھ لکھ خوشی غلام رسولے جے محبوب قبولے
آیا راہیں وچہ اوڑھیاں جہاں نے سرت سہیلی
چا وچہ خواب لٹ ہو شیاراں و لیں البہ لایا
تن من ساڑ شمع تے آجڑا لٹ چہ ہڈے پروانہ
حرف نکھن یا کہن کدہیں نال کلام بیاناں
مشتہری سے فلک دی خام اسدی ٹھل کدے
دن کے رات رہن وچہ خدمت نوں دلا نوچہ کہانے
راج جہانہ دے ملکاں اندر اس و حال اکھیرے
حورال سداں خدمت گارل پریاں چیز نہ کائی
اسدی خدمت خاطر واری اسدی فرحت بھاری
تے وچہ عشرت عیش بہاراں کڑی ناز بہاراں
وہ وہ مارن تاریاں تائیں نین و نازاں لائے
ایڈوں لہجہ بھول پٹ کھتی جہاں نیند روچہ آئی
پھر ساعت سہ گدڑی جانندی لہجہ نیا مت آئی
ندیانہ سر چا فلک نے نقش لگائے ناری
کھل کھل کے وچہ و سہن دیاں لہلہ لہجہ شکر

کالی رین جہانگیر کے تارے وانگول زخم عشاقان
 تھے قہ لاه رخاں بھٹیں تارے ڈنڈب نور جہانگیر کے
 نور کجہر و چرخوٹے کہاں کہاں ماراں عیش جولاراں
 بر زم افروز طرب چڑھ زہر و چھکے چرخ کناسے
 اکبر خن زہن کے غباروں چھٹے خون غارے
 بونچہ چرخ مریخوں بھیکہ بھیکہ لٹ چھٹلن زنگار
 قند قلب فلک مریخوں کرین طواف سیا سحرے
 لڑت شہاب چھٹی ویکہ لڑت دیریاں کوسہا سحرے
 اکا ہکشاں گل گشت حنائی چرخ رستا صبی کورا
 اکبیں کھوں میں ملن چو سید لڑت گشت سے
 سبز انوریوں وچہ پھارن تر سہیاں شبنم بھٹیں
 شیرہ سے انکوریوں سم سم خود شجر ہی سے خواراں
 صد ہا خود رو گل کو ہساری ریس کوکب کرے
 پھل پھل بھور پھل پھل شادوں ہم بہ و نالہ ہر سرے
 ٹوڑیاں سبز تبا کھانڈیاں جوں سستی وچہ آتیاں
 سبیر بادیم سہرا دان سہرا نامہ سہرا گل ناموں
 شہرہ طور ظہور کمرہ شمس لٹ چہڈے نورانی
 شہیل شاخ حصار اوڈانی زلفانندی ویرانی
 سہن وی شب زندہ داراں حمد بہار ربانی
 سر و سہی وچہ باز آراوی گزریاں سرور ترانوں
 وچہ دیار شجر صنوبر وچہ ہیا چھیل اوڈار سی
 روضیاں گرد و کیندیاں نہراں چپ چپا تیاں سجے
 زونئی نے سر جاپا نہروں سرور کام اوچارے
 چھیاں نال پیاریاں یا مارن نوچہ وصل گذارے
 ایہا رات سعادت والی جھلریاں نرم ہوا میں
 جھولیوں بھر مھر لے غنم بھٹیں سو تھے نذر نے
 واسن بھر بھر نانیوں جھاڑے کچھی رات شہالاں

برگ گلاں پر عشق تر لہوں وانگ مستحق شہا قباں
 زخم اوکھا زخم لاکے خا ہر اندر ہر دم فکرت سے
 چھن چھن نور و رہے وچہ سینیاں شہر شہ زندہ داراں
 چاہر قدم سر نقش عطار و بیکہ بیکہ کھنکھارے
 موت حشرت زہی رسس میں رہا ہوا کہاں کہاں
 رسیا رنگ سہیل بہن بھٹیں رسس ہسیا بانگ سے
 فرقہ ہاں قمرانی گپیں دلیر سے حر ہارے
 حکم ازاد سے لہجہ عشق و غلوں شش قدر و کجبارے
 دے لعل عیون کناسے نازب نور قمر و را
 جاگیاں دل تیرہ رنج اندر جھپک پکڑے
 شیریں لب سے وچہ بھوکے غنچیاں آب کمر زہر بھٹیں
 لالیوں بھڑکے پیاسے بھٹیں غ و دلاں چھالوں
 بوٹا ویش نہاں جھالوں ناز کرین وچہ پردے
 تے او نہاں واسن نے گلزار میں بارے وچہ گلے
 عہد لیلیاں وچہ اہلیا ندے خولہ سرج کراں
 تیریاں نوٹ سرور و شاشے وید کرن گلزار طہر
 سنے ہر برگ کلیم وچہ ناں توقع شگے عرفانی
 دس چشم چمن وچہ پوری کرے نگاہ نہانی
 وچہ چنا و رکھڑا ہمتہ بدستے وچہ تیسرے جھالی
 وہنے رشک میں نوخیزاں خوش قامت شہادوں
 اس شہل جس نے وچہ خاری کبھی شکر گزار می
 تار بقیہ نیلو و بھٹیں ہیماراں گھر لیجے
 تے کتنے خفا تال ساوے صندل نے گھر تارے
 خلق سنی انہاں وکدے پانی راتیں غسل تارے
 لٹ چنبہ گلزاروں بہن باد صبا ہر جا میں
 نازک ناف عز الال بھٹیں لے لئی صبا ہر خانے
 رچیا اثر و انیس غلغل درے کھلے اقبالوں

ناز لٹی اوہ نازک بالک طیمو سے دی پیاری
 زلف کھلی گل کندل گنتے تار سیاہ حریری
 میٹا اکھیں وچہ نیند فرحت فارغ ہاں جہانوں
 اوہ بھینر کی ہوں نگا چھری برہوں ہتھکاتی
 والوں نوک دیوں دو مٹر گال جھک جھک کے اسیا
 نعل لے دو باہم لب تھیں قفل دہن پر لایا
 اینویں جتھہ قضا و کیندی پھولیں ہتھ کڑی
 کن نہ سننے نہ کھیں و کھین مہول نہ شور لاوے
 پئی زلیخا نیند را ندر دل دے پردے کھلے
 اپا چیت جوان ڈسٹھا سو واہ قربان حوائی
 داغ کھلا وچہ بدر و سائے اس وچہ داغ نہ کائی
 دو محراب جنہاں چہ گہاں نیزہ وار سیاہی
 عین کہن دو صا دل تائیں ایہ لہجہ بجا را
 نین کیا کی کہاں کو یہ ناز بھرے پڑ تریوں
 ڈونگے زخم انہاں دے کاری نکل دو سلو جائے
 دریا جوش نشے دی ستیول موج چھٹن لڑ بدے
 ترف مری دل برہوں لٹا جہات نہ جھمک لارن
 نیویں چشم نہ قدموں چائے شرم بھری پر کر کے
 اک سفیدی نازک جیہی ابو آں رو میلے
 جال یہ نور چمک لے سے دو ہاں بہواں چمکے
 سوہنیاں لہاں سوہانیاں دونویں لعل سن رنگینی
 آب حیا توں رت رت واری لعل ہویاں ہویاں
 غنیمت چہ ذوق ڈونگہا جھک پوسے وچہ لوروں
 جدوں زلیخا صورت ڈھکی ویکھ کہاں کی ور قی
 یمن لہو بھر آئے سفے کھلی جوش خمار ی
 برہوں بھوک و تا سولا نبو کچھ سر پیر نہ آیا
 ویکھ تروت جھڑ عقلوں بھلی عشق اپنے لائے

نیند مسٹی وچہ نرم فرستیں مستی ناز کھلاری
 چہو چندے دند سناے نقش مستھا تقدیری
 تیر قضا وک پہلے برہوں قوس کمان آسمانوں
 تیر چٹا تقدیر کمانوں آن و جا وچہ چھاتی
 روک اکھیں دہر دے دونویں بند برہوں لٹ گیاں
 تار و زلف دو کنا تائیں کندیاں وچہ پھسایا
 دو کینیں دو اکھیں اگل اک لہاں پر دہری
 دو بے ہتھ جگر وچہ سینے کار و تیر و گا وے
 جھل دلا کچھ ہوں لگا زخم و بے تن ڈبے
 لکھ زلف نہ بھیراں والی نور و رہے پیشانی
 زلف رسن وچہ باز گریاں دل دل آفت چھاتی
 مرد مکان دیاں چنکاں قاتل پر پر چھری سیاہی
 ابجد خولن برہوندے مکتب کھلا ہوگ بھارا
 سچ سچا لکے وکے پائے چھا ڈگھن پر پریوں
 مصرع لٹن نے روم او جازن شام یمن دہم کائے
 سو سو پردے چیر لڑا ہن جان جگر وچہ کھپدے
 لے خرا کا تھے مقابل روہر گھن یا تارن
 قدر ضرور کفایت نظر ول پیش ور ہر ڈر کے
 بینی نور فیروزاں تائیں لوک دہری چا سیلے
 پوسے جھمک ہجرم فلک لے ڈبے بجان شکر
 نرم لطیف مطر زریبا عرق اندر سوزونی
 زرین گوئے ذوق فے آتے الٹ کھلویاں ہویاں
 ساری صورت صورت نور ی عیوایاں کھنویں
 جان رہی پروہم تحسیر و یہ تن و گیا نہ ہرتی
 نازوری وچہ کیجے وگ وگ گئی کٹاری
 سینہ چیر کلیجہ ٹکڑے شور و داغ رحیا
 ضرب نگاہ سرخاری لگی ٹٹ تلن سد ہائے

نیز نگاہاں قاتل چشماں بہ جگر وچہ گیاں
 سفتہ ڈٹکس شعلہ نوری وقت عناندے آئے
 چھٹا تیر کمان برہوندا وصیا جگر نہسانی
 عشق کٹاروں گھاٹل ہوئی موج وگی دل دروں
 ایہ ناسور برہوندا ظالم ہوں لگا سو جاری
 تیغ برہوں دہس جگرے گیا کہاہ کھلا پرکاری
 پھٹ سٹی غم لگا بھاری خاک رسی کر زاری
 جھوکاں مست اٹھیں وچہ چچا قاتل قاتل ہونوں
 جھلا ہوندا میں سو ندی ناہا دس نہیں پرکائی
 چلا گیا سن موہ پیارا رہا جھوڑواں بھارا
 دم وچہ شاخ جلاہاں چھٹ چلیاں گٹھ گٹھ لیاں
 پر پر فاستے برگ نہ میوہ بیج وگے تھال پے
 نلفا ندی زنجیریاں ولے گزن تیج پہاے
 جھولیاں بھر بھر قہر بلا یوں سرتے چا وگایاں
 چھوٹے عمر فقیئے سہاے سرتے نہ چھوٹے
 زخم لگا دل عشقوں کاری رہی زکینا کہاں
 روہڑتی وچہ سترے روغن تل تل ریاں کیتی
 سو سو واری نیند راند ریشیاں پے گیاں
 اٹھدی سار ڈوٹھا چو پھیرے اوہ رشہ نظر نہ آیا
 تین دو تین ورہی رت جلدی دل ترے من گھڑا
 من ترنی برہوں لٹی دل وچہ کرے دوہایاں
 میں وچہ تیریاں نیز نگاہاں واکہ بھی بن پانی
 اٹھیں ڈھٹو حالامیر پاس کھلو ترٹ فانی
 اچاچیت پیاں سرخزیاں چلی جان اڑائیں
 سرکیاں میں ترٹ نظر وچہ و تو تاہ دلا سا
 رات کو یہی میں سرگذری سستی ہسدی رسدی
 پاڑ گریاں پارہ کیتس رخ ناخون وگاے

خون چھٹا ہڑ ہڑی زلیخا کتے نہ خبراں لیاں
 بھراوہ حالے اول والے کد سفتے دس آئے
 پٹ نہ سکے ایہ دس تاہا دہر چے پے کافی
 گرمی شعلہ برہوں ولے سترے دم سردوں
 جس زخمے داسر ہم ناہیں وجہ پہلی واری
 لوک نہن اوہ زندگی رہا ایہا ہمت بھاری
 وائے دریغ کیا ایہ صورت حسن ی وید کٹاری
 وگ وگ جان نے ہار گیا سولٹ گیاں لے اونہیں
 اکا دہار تر تھی رمزوں چا وچہ دم ترٹ فانی
 بوٹا بیچ گیا وچہ دل دے جس داکھم نظارا
 نوکاں تیر کٹاریاں ظالم ڈنگن جان ملولاں
 کئی تیر لکھ واہاں لاون شاخ نہ من ٹٹ سکے
 کر قیدی چاسٹ گیاے جتھے پیش نہ جائے
 روک بھنیرا درو گھنیرا ہن کد من دوہایاں
 توڑ ہڈیں غم بھرے بہتیرے سکھ کہے وگاے
 بدن ہائیں سب کچھ توہیں س حرفیدی قاتل
 آپ گیا پھٹ چھوڑ گیا اس پیچھے جو سر پیتی
 فخر ہوئی سو جس جس تلیاں آن جگائی سیاں
 سفتے دیو وچہ صورت جس دی عجب تماشا لایا
 سیاں سیاں وچہ تنہا جا پے یار نہ دسے پھوڑ
 چھوڑ کیوں کتہ کہا کل کر کے واہ کوہاں لایاں
 ترٹ ترٹ جھیر عقلوں گیاں زار حنیڈیاں کہانی
 چھوڑ کیوں جاں میں جینری کسں رکالں دوہائی
 ناہیں وچہ زمین آسمانں میریاں درو وائیں
 چھوڑ کیوں کر زخمی یارا اج عنماں وچہ واسا
 وچہ سفتے لٹ لیاں برہوں جاگی نین برہن می
 کہرت پنچہ سوال اکھیرے دم دم در دسواے

ظاہر شرم نہ بولن دیوے چاہتے تھے وگائے
 دل دارانہ ظاہر کردی بنوں جہان و سائے
 دل و بھید نہ ظاہر کھولے وچے وچے جو ریوس
 بلبلیاں بذر وار و لیدے لاناں سو زکدازوں
 جیوں غنچہ دل پارہ پارہ وچوں قطرہ خونی !
 اندر سپ سمندر تھکے موتی راز نہانی !
 خار و بے وچہ دلایاں کھیں بڑکن غم دیانی کال
 پر وچہ طلب مراد حقیقت مرودہ دل زندہ
 قد میں دہریاں پس کنیزاں کردیاں خدمتگاری
 بانڈیاں سول سجدہ کر کے ہونڈیاں کافر ناری
 کافر کیش جنہاں دیاں کھیں سرخ ناری رنگینی !
 ایہ جو حیرت خود تھیں غافل اپنا آپ بھلایا
 پر ایہ راز چھپاؤں کارن کردی ظاہر داری !
 گلاں کرے نہ معنے سمجھے سمجھ دوراڑی وگی !
 قدم دہرے پر خبر نہ کانی روز کٹے دیباؤں
 دل رووے پر اٹھیں پس جنہاں نظر نہ آیا
 تن جٹے پراوہ بے خبری جال پئے گل سداے
 زیور وچہ ڈبالی ہوئی اس ول آون ہڑیاں
 سیاں ٹال کلاماں کردی دل وچہ ہو ر معانی !
 دیوچہ روندی ایہ کی ہو یا کی وگ گئی قصاؤں
 پون گے ایہ کیا قضیے کون کٹے کا بھر کے
 کیا خوار ی ورتن لگی لوہڑی لٹی سرکائی
 ایہ کی فتنہ ہوں لگا ظاہر تھیں دل میرے
 کیا باکھلا من لگا غم برہوں ترا حجبو لا
 لکے دیکھ دے نوں سجاے کاریاں کون کریں
 اچ تقدیر اندی مینوں دین گی کی جھڑ کال
 گل نہ نام دکھنا جاتاں اچ رہی سبندی

تے اندر وچہ ظالم برہوں غم دی ٹھاٹھ چڑھاو
 مار برہوں نے کلی کیتی خون دے دکھاوے
 غم اندر دل کٹ کٹ کھائے حال یہاں سو اووین
 پراوہ واہ سہارن ہاری بوند نہ ڈہلی زاروں
 ظاہر ظاہر وچہ مضبوطی نظر نہ حال زبونی !
 وچہ پتھر جیوں اک المیہ حال گھٹے زندگانی
 تن زندہ دل مرویاں داخل خبر نہ کانی لوکاں
 واہ و عشق جتھے جہل و گداج جمع صداں کروندا
 پراسنوں کچھ خبر نہ کانی اوہ وچہ گرین زاری
 اوہ مسجود جویں بت چینی بے خبری بے چاری
 سی مسجوداں نہاندی ایہا خوش پیکر بت چینی !
 اوہ نقش اکو وچہ دل دے جو سٹھنے وچہ آیا
 نال سہیلیاں رسس بہندی دیوچہ رہی نیاری
 دل ول بھرے کلاے غم دی برہوں جو سہیلی
 ہونہ سوارایاں غم دیاں لاناں شوق طلبی و فل
 جس ڈٹھا سومر جاوے صبر آرام جلا یا
 اوہا یاد دے وچہ ہر دم تیر کھبے دل حیدرے
 دروز کھال نے میخاں گھڑیاں گھڑیئے وچہ جڑیاں
 اوہ ہوشدیاں چہریاں وکیاں کھوں زخم نہانی
 تیر غضب کی جھلن لگا غم درواں دی داؤں
 کی ایہ اچ تقدیر قاصد گیا سو نہا کہہ کے
 میں تیری بے سجاگ کتھا یوں تیر غضب دی آئی
 کون کڈ ہے اچ واہر و کیہڑاں پیاں گھن گھیرے
 آن پیا سر میں عاجز تے سو آفت داوڑا
 ایہ پیرا ہن شاہی والا ہن وچہ خاک لے سی
 کن اوکھا بڑجد ہرواں کچھاں پون دکھانیاں بھڑکا
 کیہی لایو لاون ہارے واہ و احیرت مند دی

لکھ لکھ چا میرے گل دلو چہ کھل گئے آج سائے
گل وسیندی میں وجہ نازاں آج نتانی ہوئی
گل عاقل تے آج دیوانی بیوس میں بیجاری
گل خوشبو میں وجہ جمعیت ہنس ہنس وقت وہائے
آج ادا وہ سرج سرج روواں وک درواں وہائے
نواں تھنیہ سر تے آیا کدے نہ ڈٹھا سنیان
سو سم گیا بہاراں والا وقت خزاں دا آ یا
پچھلے روز خوشی تے بیٹے غم دی واری آئی
باپ میرا جے ملکاں والا روک نہ سکدا مو لے
جھجھور دلا کر گریہ زاری وقت عنان دے آئے
دین کرو تیں تین تہی دے جلوہ دکھ پاؤ
تاہنگ لمی تے آس نکمی ساڑ کر یہی فانی
کروی رہی زلیخا اینویں دل دیاں دلو چہ گلاں
دن سارا دچہ غم و لگیری آہیں ناں وصالیا
پہلی رات جو قبرے والی سراسر دے تے آئی
یا ندیاں رخصت ہو ہو گیاں سو بہیلیاں سجے
لبھ تھکی اوہ تھ نہ آیا اڈیا دور و دور میرے
ہتھ پساریاں دے تاہیں رین اجیہی کالی
رٹ کے زخم نہ سون دیوے کدایہ درد سوکھانی
لاٹ برہوں ایہ جالی بالی خجہ نہالی کالی
صبر گیا وجہ قبر پیاہن خبر نہ کیا کی ہوناں
قطرہ قطرہ اشک دکھاں و اتاروتاں پروناں
رات سویں دکھ لوں پئے نول روندی روناوی
ڈٹھے چرخ کھلے دوتاے جو میں چنبے دیاں کلیاں
جہل نہ سکے سہار برہونداہن آہیں جھپٹ چلیاں
وٹنے نہ دھواں آ یا اسدا رات پئی وگ چڑھیا
لاہو شوق بے جل دل تھیں تھواں باہر آئے

رو پٹر گئے وجہ بھر نشے تے مستی بھرے نظار
تے ایہ اوہ بیماریاں ناہیں جسدا دار و کوئی
کار میرا گل لُبت بازی تے آج گریہ زاری
غیر مرکب حرف نصیبان ہن کیوں جوڑ وکھائے
رہس رس ورس وجہ دل دے درنداروندے دن آ
کدھ کدورت دل دیاں کھیں آب صفالچ پٹیاں
نواں سیا پانویں تکا تے رات سنبے پایا
تازی سنب و جایا برہوں دریاں فوج پڑ پائی
کون چھوڑے اس دکھ کو لوں کیڑا غم قیوس
رووندیاں مرجانے ویلے تین رہن بھٹاے
ندیاں نیسریاں کھل جگروں رووندیو پڑ جائو
وہندیاں اھیں نے نت کرنی غم دی دفتر خوانی
آہوں لاٹ چھٹے کس جا پے دوزخ وچ نچلاں
سو رنج ڈبا تاے نکلے کھتیاں جھل ل لا سیا
منکرا تے نکیر عنان دے حاضر سوز جدائی
رہی زلیخا درواں لٹی صبر گواہا لہجے
جال کھلاے کر لکھ چارے اوہ وگ گیا پرے
نیند نہ آئے تھدیاں اھیں دہیر یا ندی چہ لالی
نین وگن دوساوں جھڑیاں تر ہو گئی نہالی
مقصودوں ہتھ دلوں خالی لیکھ کڈیں بدغالی
ایہ اھیں پر لکھیں ہویاں سال لکھیں بہروناں
چھٹی لہر قبر دی نہروں جھول لہو دل دہوناں
طرف ملک تک رو رو کھندی میں طالع نے ساری
انہاں نداندی ریس کریدے جہاں جنم لال لیاں
دن سارا گ اندر جلدی ہن کھجکھ لال لیاں
گو غبار بھرے سو گرنی صبر وچے بے سٹریا
سٹریاں آہیں سینے وچوں باہر کدھ وگائے

بلدی اک گھتی چا برہوں بد چہ گوشتے تنہائی
 وہواں آہیں گھٹ لیکھ سیاہی رات ایسا سوکالی
 یا وہیا سوکل و احالہ سسیا زخم و دہیرا
 کل و زخم لگائے مسرت پہنکے گئے روئے
 مستیوں ٹٹ ملی زحل توں قدر بلند اقبالی
 اہو تیر برہوں واسطے جگر تیرے رت لہراں
 اچھاتی کٹے متھاٹھو کے سپینے والی اڑاوے
 پیہرے باہاں کہو سہ دلو چہ فال چائے
 کدی سر ہاندی کدی پاندی کلاٹ عتیاں کہاندی
 حال جیہوں ہندیال ویکھے دور و کرے دوہاں
 وگورگوہن رور و عمرال سیتے نہ ملن دواہیں
 بے اہرام قراروں خالی دھوہد کھکھے پیشانی
 رات گئی کچھ انہیں نکا دیہیں شجریہ یا کی کاں
 اوہو صورت حاضر کے اسٹکے چشم حیا لاں
 درو غماندے و منہ خالقہ دہر بیٹھی لے اگے
 لے میرے محبوب پیاسہ اسے مقصود ملائے
 لے میرے شب تار لو تیرے لے وچہ دیدہ ہوا
 لے وچہ دروہی وے وید لٹ لٹی دیا چورا
 لے وچہ خواب تیرے دیدہ دل و وعالم کل مٹوڑا
 لے جین غلے آئینے ولدے پیر قیدوں اسزادہ
 لے وچہ نزع تکندیاں سننے شیریاں وچہ ہدایاں
 کی جاناں توں کھول آویں کھول قصدا اٹھایا
 خبر نہیں توں کیٹھری تھانوں گنتھ ٹکاناں تیرا
 کی حکم توں کس داپیا را پندہ کس دے دل و
 خبر کیا توں کس زینے رکھد ملن شتا ہنشا ہی
 کی اکھال گل کہی نہ جاوے مست مارن سن ماپے
 جے میں میں وچہ فرق نہیں تے کی ہے درو جہانی

نہیں حرام اونہاں چہ اکھیں جنہاں بجا رہدانی
 کرے تلاش علاج قیا سوں رو قضا نوالی
 تیرے کھاسو کڈھن لئی ہو یا گھاہ کھنیرا
 جھولی کھولی کھڑی دکھن طالع رزق دھوکا
 آہیں درو غماندیاں بھریاں جسے درو سولی
 درو دکھاں نے تن من اندر کٹ کٹ بھریاں ہیرا
 اکھیں میٹ وندریک لے وندی وند کساوے
 کدے اٹھے کدے بیٹھی بوندی آہ دریغ پکار
 صبر قرار نہ آوے دل نوں ملن لے کر لاندی
 بسے ظالم آپے پہلے کیوں نہیں روچہ آہاں
 چشم خون وگے وچہ تیرے روز قیامت تائیں
 واہ حیرانی سرگردانی صفت گیا ہونانی
 عشق دہری چنگیاڑی تے ہجر لگایاں جھوکاں
 سر زانوں دہر اگے بیٹھی دل گریاں تن نالاں
 کرے خطاب پیاسے تائیں تیرے چھٹ وگے
 مینوں روہڑ وگاوں والے تیرے زخم نہ جانے
 ویکھ تیرا رخ نور و کد اٹاے جنبش کہاندے
 لہوہ کیوں لے موہ کیوں تے باقی لہجے نہورا
 قامت تیرا انگ قیامت مثل نہ رکھد چوڑا
 تے توں آپ قیامت قامت عکس قیامت لہوہ
 ابرو قوس تیرے دو دل تھیں کوٹاں چار نواں
 راہ جاندوں لخت کمانوں میں پر تیرے چلایا
 خبر نہیں توں کیٹھری جنسوں وگیوں ایلو طیرا
 اوہا کون سوہا گالوالی توں جس نول نہت بلدا
 تراف مریندیاں حال نہ پچھاواہ واپے پرواہی
 خبر نہیں میں پایا ناہیں یاہیں توہیں آپے
 جے توں ہورے میں شے کائی آخرا زکیا نی

دل عاشق اشاریل کروادم دم رلہ منائی
 یا میں عشق تیریدے زخموں قطرہ ہاں ک غمی
 سچ ایسائی میں شے کائی توں سب نور صفائی
 توں کچھ چیز سبھاں تھیں سوہنی تیری شل نہ کائی
 نام تیرا جے معلوم ہووے ورو کلاں دن راتیں
 تیغ چلا یو تیر نظارہ سچٹ کھنٹی تاتانی
 روندی ویکھ نہ دہ توں چلاوے کیلے پرواہیاں
 زلفانہ زنجیراں ولے چو کیوں کھٹ سبائے
 جان وکائی واروے میں زلفانہ زنجیریں
 گزر کیوں وجہ اھیں دل سے ہو تلواری فوادی
 ہتھووں چھٹ کیوں جے میر لوں لوچہ میوں کائی
 اوہا صورت سوہنی تیری رس رس رہی کلجے
 اچاچیت برہوندے رن وجہ میں تیرے ہتھائی
 جان رہی پرغندی دھاری مرغ اوہا گل کٹیاں
 میں بھرنی نہ رہوندی ہی توں سستی توں پھٹیا
 میل دو گوشتے نازکمانوں تیر کیوں جڑ کاری
 نہ اوہ زخم اجہا لگا مر جائی اک وار می
 کر جاگ دو دھڑاگ وودیل تھیں میں عرض گلداری
 گزریوں کر بیمار جہی پٹ اراروں پیاروں
 کی کرنا سر دہرنا بنیاں ہدیہ جے اس پیاروں
 تیری نظر کی وجہ سقے خوشحالی پر میری
 اٹھ نصیباں نے رخ بدلیا دم وجہ ہونی ہوئی
 کوں کہاں وجہ میں میریے گنہ ز کہیں تکجائے
 کچھ لونڈی وجہ میراں تھیں میں جن وجہ بہا میں
 کھنڈی واو لیبوں منگیاں جے اوہ لے کدیں
 بخش میری بے ادبی جہیں بخش تیرا دل دہریا
 آخر ہجہ تیرے دم کائی میں کٹ سکدی تا میں

میں دکھ بدی کدورت ہو ساقوں سکھ خیر فکرا
 یا توں ظاہر تے میں مطہر حالوں گوناں گونی
 ہر اعتبار نہیں کچھ باطل باطل سو فسطائی
 میرے وہم گمان قیاسوں دور تیری ڈویائی
 وجہ محراباں تیریاں دوہاں پڑھاں دواں تھیں
 خبر نہ بھی مہر نہ کیتی میں سر کیا وصافی
 سو کھنڈ تیر لوچہ جانوں میں جسیاں چسپایاں
 اک دل کھولاں دو تن پوندے دس نہ پانہاں
 مارگیوں پر غزرنہ کائی ویکھ کلجے تیریں
 کھل کیوں پر صورت رہیا واہ تیری اوستادی
 تین تیرے اوہ جھوکاں ولے واہن جگر کٹاری
 تین دو ترک لو تیری پھٹے اس صورت دیکھجے
 واہی تیغ درینج رہیا پر سوڑ نہ ہو روگائی
 اندر دکھ ترقندی رہیاں زہری دہر چٹیاں
 توں کر چو کلجے میرا کی کھٹیا کی وٹیا
 کھیا تیر رہیا وجہ دل سے مار نہ پارتاری
 تے نہ اس علاجوں رہیا عمر بھیاں جے ساری
 تیرے کن نہ پیا آخر میری گریہ زاری
 تا بیمار سکے چھا ایہ دکھ نہ رکھ سکی پیاروں
 روکیاں روگ لئے خود جسدی زلف سیاہی رو
 واہ تا شیر نظر دی تیری دکھاں نے سکھ گھیری
 باہجہ تیرے دیدار ہلک پھر رہیا علاج نہ کوئی
 پیر دہریں وجہ میراں تھیں ڈال پون مت چلاے
 پیر رنگیلے نازک تنیاں ایہل سکدیاں نا میں
 اہیں فرش وچھاواں اس واقعہ تیری راہیں
 ایہ پرکار مقام نہ اس واسو زالم تھیں بھریا
 دم دم کٹ نمک بھر دہر دہر ہوندے وجہ کہا میں

مل مینوں تے ایہ ویرانی ویکھ میری خود اکھیں
 کیوں مٹخہ نہ لیو میری دہر چٹکیاڑی لکھیں
 میں سر جلی بس کر چکی دلا دھکوں گھٹ چکھیں
 دل چھل یاد نہ مینوں کافی دل سادہ کی جاناں
 اینویں رو نہ دی وین کر سیدی قہقہے کرے کوئے
 وین نہ کے مین نہ سکے چین نہ ڈھکے ٹپے
 بال الجنے دل تھیں کڈے دروین رات وہانی
 چھپو بولے مٹھی بولی تے چڑیاں چھلایاں
 در در جنہاں دل سولال جڑیاں نہاں نیند نہ کافی
 اٹھ سویرے اکھیں دھوپاں شکوں میل تار سی
 مت کوئی مجھے وہندیاں اکھیں راز مٹاں کھلجاو
 صبر گیا جل لاٹ برہوں تھیں دل جلیا وچہ پرواں
 ایہ انجان کھلا رو برہوں آن کھلاریاں نزواں
 ایہا جال رہیا دل کافی ایہا در وچھو ریاں
 پلک سوایا ہونا جاندا دن دن غم وچنداں
 رات نے وچہ حیرت رہندی حبیبہ وچہ دنداں
 ہن غم دل تے جوش لیا ہے جہل دکھاندی فائے
 پرویاں دیو چہ ایہ رنگ خون رہن نہ مول دباے

میں ترہائی اوچھڑ چلی تڑپ مراں وچہ پھکیں !
 میں دیدار تیرا سچ وکچھاں مل لے جے لکھیں
 توں یا رات تو دیکھو کہاں توں جے دروغ نہ رکھیں
 عشق تیریدا کھار قیامت میں پر کرے ٹھکاناں
 کٹے سنائے آہیں ماسے خاک لوے سٹراے
 عنبریاں میں کھینڈیاں ناہیں کیتیاں غم وچھپے
 مرغ صبح برجھاڑو جائے گردا کوک رو بائی
 بیدرداں دیاں غفلت خوابوں اکھیں وکھڑاں
 دم ٹھنڈا کھراٹھ زینا زیندیں حبیبہ و بائی
 پانی بک اولار دونخ تے کیتی پردہ داری
 لب ہمد وچہ باطن روفے دلتوں صبر آفے
 تے اس چہریں رنگت بھریوں ورواد نیندیاں
 بازی ہار دنی دم پہلے داؤ کھبرے دم سہواں
 ایہو دن تے ایہو راتیں ایہو نیت سٹریاں
 تاجو ستوریاں وچہ ونا مذے در دھسی وچہ بندیاں
 اکھیں تپدیاں مالا جپدیاں زرد ہوئے لب خنداں
 رنگ برہوندے تدول سوہاندے جلیا وہ اوجا
 پرے جال سکے اس رنگوں پھیر نہ چھپیں چھپاے

تعجب کرنا حالت زینجا پر صاحبوں کا اور دریافت کرنا وہ ایہ کا

تدبیراں نے پرے اندر ایہہ دکھ کدے نہ آئیا
 عشق کو کھایا مک دانا میں آخر جوش کھلاے
 پر ایہ کویں چھپا یا جاوے کد پرے وچہ آئے
 جے اوہ دھواں نہ دکھلاے لاٹ کڈے چھپٹ جاوے
 ایہ وہ سر چڑھ گئی درختیں حال سبھا دس آئیا
 ہتھ پھوایا پیٹھی پوہنجے چہری کھتی وچہ رگدے
 ٹھنڈے ساہ بھرتے جا پے اس داراز کیا کی

عشقوں تیر وچہ جتھے کاری ہے نہ زخم لو کاٹیا
 عشق ایہا وچہ لکھاں لٹش بکھکھ لٹاں مارے
 آپ زینجا عشق لو کٹے دلدا بھید چھپاوے
 وچہ وجے دل لا نبولاوے دھواں نہ دکھاوے
 برہوں ویل گی وچہ ولدے اشکوں پانی لایا
 کدے کد میں سیاں مٹے مین دونہراں کدے
 کدے کد میں آہیں بھری بانیاں نوں دس آئی

کدے کدے وجہ ادھیال راتیں مین سنے ہمایاں
ڈالوان ڈول سہنت بھونڈی خالی صبر قراروں
ہتھ پلے تے کچھوں تافے اکلے نیند نہ آئے
تے اوہ چال نہ ڈھیل سجاوے نہ اوہ ناز نہو را
نہ اوہ شیریں گلاں بھیاں نہ اوہ شوق لباساں
راتیں خبر نہ کی کچھ حال دلن وچہ حال اوہ اسی
نہ اوہ چمک ستور چہرہ نہ اوہ لب دی لالی
نہ اوہ غمزوں ونگے ابرو لے نظری آئے
نہ اوہ ہنس لٹایاں کردی دلی دالڑ پھڑوی
نہ اوہ اک تھال پیر دکھناں بھندی اکروٹھڑیاں
بوکباب دے دی پاؤں آہیں نال کنیزاں
اک کہیا سو سوہنی و فیری افس دلاڑ
اس توں نظر کسے دی لکی حال رہے ویرانہ
اک بولی کسے جادو کیتے ویری نے کٹ جڑیاں
کچھ بیماری ہوگ نہاتی اک ایہا فرماوے
میں ڈٹھا خود وچہ ورتاے ہوندا ایہو حال
اچاچیت جھروکے وچدی شوخ کوئی دس آیا
جے ولبر مٹل وار ہندانہ پونڈی وچہ درداں
ووجی کہندی جی ایہانی پر توں تھوڑی بھلی
موہن بارو سیندا ظاہر ایہ کڑی سوچارہ
کون ہوندا رخ ویکھ ابدے نولن نہ ہوندا بڑہ
جے کدی کسے جھروکے وچدی اسون لبو سدا
ہن ایہ کسے جھروکے دیول تھدی ویکھے ناہیں
اینویں کرن وچار کنیزاں اسدیاں کچھ اوائیس!
دلی اک سیانی سب تھیں وقت دلاں چھلانڈی!
ٹٹے جوڑو کھائے شیشے وچھڑیاں توں میلے
روندیال چاہا سائے پلوچہ یاراں یار ملاوے

ڈٹھی کدے سر و سر ٹپدی کاریہاریاں دایاں
کھاؤں چٹاپیوں بھلا کم بولے گستاخوں
خٹاک لبیاں تراکھس دو لونیں کھیلن مول خجوا
تے اوہ خوشی نہ لبیاں تبسم دلنوں چین نہ بھو را
نہ کچھ فرق سجہا پے اسنوں سندس وچہ پلاساں
ہر دم ننوں حجاب دسیندی تے ہر وقت نراسی
نہ اوہ چونپ نہ شوخی باسا رہوں اکلے غلی
نہ اوہ انگل ٹھوڑی آتے رکھ رکھ سخن سناے
نہ اوہ نال خوشی خوشی بھونڈی نہ غصے ہولڑوی
ہر دم دسدی دھیں جلدی مین وساندے جھڑیاں
اک آفت اس تے ورتی کر کر کہن تمیزاں
چشم گئی کر زخم کسے دی روک ایہا سوچیاں
سجاری نظر خدنگاں والی کیتا پکڑ لٹا نہ
دیویری داسیا ہوسی ہو رہن دوکھڑیاں
اک شے بن عشقوں مینوں کالی نظر نہ آوے
اول ایہا عشقے والا عاشق ملے نوالا
بے تقصیر سٹی کر گہاں بھیر نہ دید کرایا
گیا نہ زخم نہ وار ولبیا ایہ روندی سرگواں
ایہ کا خواب وچہ خیالے عشق اندھیری جھلی!
لیندی کچھ قدم وچہ سونل حرکت نظارہ
ایہ کچھ سرخیالی ہویتے ایہ رکھ دی پردہ
وچہ چھوڑ کیاں باریاں رہند چشم سے دل اسدا
انہیں تھیں محبوب نہ ڈٹھائے نال نگاہیں!
پر کچھ نال یقین نہ پایا کی ہویا اس تائیس!
محرم مڈھول نہاں گاندی سیو نہار ساندی
چھڑک گلاب کیا ننوں ہوشوں بخشے شرمیلے
مویں گیاں داستر پڑھ پڑھ سفے روپ کہاے

گچھ درو جنہاں تول نگہ کرے انہاں غمخواری
 زخم جنہاں نگ جاوے سینے مرہم لاوے کاری
 لے ہوش قدم تھیں جسدی اسنوں فن سکھاوے
 تے جنہاں چور چوراون جھگکا انہاندے رخت دیواوے
 جنہاندے روگ پرانے ہوئے دیو گھول وائیں
 روئیاں بہ اکھیں پہونچے ہسدیاں وندا کھیرے
 جنہانوں حال وواسیاں مکن انہاندے امن پرچاے
 رات جنہاندے سفنے اندر آون شکلاں نوری
 تے اُس آپ جوانی ویلے خوشیاں دوق شہدائے
 دل چل یاوہر ہوندے ساسے تے مرے دولا ندے
 تے ایہ آپ کیاں موہ تھکی اُس موہ کئے نہ لال
 پر ایہ شعلہ جان والا ڈٹھا نہ کس داجھاں !
 اوس نے ڈٹھا حال زلیخاں چال وضع رنگیلی !
 جالت عشق نشاۃ وچا نگ گیا سو کاری
 شمع اکھیں داو گیا کافی ناوک غم نے والا !
 جا بیٹھی اوہ پاس زلیخا گھول گھتی میں واری
 حال تیرا میں ظاہر ڈٹھا ویکھ جے دل میرا
 غم نے شوخیاں نال ہولائے تیں وچہ سن نازیں
 کدہر گیاں باجھیاں لال تے خوشیاں دے طالے
 کتھے گیاں تیراں زمناں تے اوہ نازاں شائے
 میں قربان میں اوہ ہودانی ہویں جس کناے
 تے میں جان جگر دے ندیوں تینوں آب پلایا
 شیر مہرے ووجھنا دیوچہ سوون وقت سلایا
 شیر مہرے تھیں وڈی ہویوں مہرے یوچہ پلیوں
 کس نے تینوں کھلی کیتا درو کھدیوچہ پیوں !
 کیوں مریکیوں کی کرچکیوں ہویوں حال آوارہ
 کس قاتل دیاں اکھیں قاہر ویکھ گیاں دل تیرا

سٹھیا پرلیں آسٹے کر کر منت واری
 تے جنہاں راز کھلن داجھو را کردی پروہ واری
 تے جنہاں موڑتھوں چھٹ جالے باز ہن پٹیراے
 جنہاں واجکت نہ کافی واپہو جھم انہانے کہانے
 تے جنہاں درو دلاوچہ تاہا انہاں کرے سترائیں
 تے جنہاں جھکے برہوں لے بیٹھ نیا یو پیہرے
 تے بیماریاں جنہاں قدیمی روگ چھنڈے پن پوکے
 او تھے عقل ابدی بھی ویدی وید کرن نہ پوری
 سیاں جیہاندی نظروں سیرا روہر تھتے وریا
 لسنے نرمیاں گرمیاں والے ڈٹھے وقت ہانے
 عشق مجازی اسدے لگے حفظ سبق و سن راز
 تے کدی انہاں لگا دیاں اندر لائے تھکی ولہاں
 اوہا بھکدا لعل بدخشاں راج زرخیزوں پسلی !
 اوہ سنے ایہ وچہ قھیاں کردی گریہ زاری
 اوہا اککاری آیا بدل کیا سو حال !
 اے میری فرزند پیاری سن لے گریہ زاری
 تول اوہ مینوں نظر نہ آویں نہ اوہ چالا تیرا
 ویکھ رہیاں میں ہو دیو الی صبر نہ ملے کدہ میں
 ایہ دلب کیوں زردیوں کتھے بھرے تبسم والے
 رسدیاں شہد کلامان زک اٹھ وگیاں کت کاری
 گو وچہ دی وچہ نکڑی ہوندی خوشیوں قت گذارے
 تے میں تیرے بھیجن کارن دل تھیں فزون چھپا
 جان تول جاگی داگ نصیاں ہس ہس کے گل نایا
 سچ کہہ راز چھپانہ میں تھیں کس آتش وچہ جلیوں
 خوشیاں کردی نازیں پلیدی کت فتن جھپ لیوں
 دکھاں بھرے کیم ترے روگ لگائی بھارا
 کہو کس دی ایہ دھاڑ کر تھتی ہے اوہ کون لو تیرا

کس نے من گئے کرگھائل بڑے تاڑوا لے !
 کس دیاں مڑگاں نیزے لہے سل دوسلو کدے
 کس دیوانی کیتا تینوں کس نے وارحہ لایا
 چڑھ پڑھ مہتر بہوں لے کس نے لوگ سنگھائے
 کس نے نعل دہری وجہ آتش نقش مجرب والی
 تے کس نے یہ وکدے پانی بھوک عزت چلائی
 پڑھ ستونے دہائے آتے بھوک گنڈ ہیں کجیاں
 پاسر پڑھ اسم جمالی کس نے نین دیکھائے
 پڑھ آیت بونچندے جے مرغوب کس لم رشتی
 تے کس نے شیرینی کائی تینوں بھوک کھلائی
 پڑھ آیات بقید موکل کون تیرے دیوایا
 خلقت الالبابوں چچے کس نے کارن یاری
 ہیبت نک داخلوت اندر کس نے درد کدیا
 کون بندہ کس کیتوں بندی لے زرد پیاری
 کس نے لیٹوں کس پھٹ سیٹوں ان تیری کس مٹی
 کس دیان نال کنڈیاں ہو جوں تیرے چہ پھیاں
 صاعق برق و نل نقیس کسے تین پر شعلے جھائے
 کس دیاں لباب شہری تیں تیں توں کہاں کرچکے
 کس نے ہوش لٹائی تیری لٹ لیوں کس ہیا
 دس زلیخا رکھ نہ پردہ کراں تیری غم خواری
 میرے نالوں و دہ پیاری کون کوئی ہے تیری
 جے توں لیوں درد نہ وسیل نت دس کتلی تیں
 بھید دے واکھول پیاری کرکاری دکھلاواں
 تے جے ہوگ فرشتہ کالی بہاں وچھا مہلا
 تے جے ہوگ پری واسیرا مہتر تیں
 جے پیدائش آبول خاکوں تا بھی کم سہ نہا لایا
 جے اوہ شوق طبع واکڑا وستر پاوہ بہترے

کس نے شوق پلائے تینوں بھر بھر عنوں پیالے
 جین خوشی دے بوٹے دیال کر وکدی وکڑے
 کس تعویذ دلاون والا تینوں کھول پلایا !
 کس نے تیرے لٹن کارن غاریں چلے کھائے
 دل تیرا نعل ورا آتش کیتوں عطلوں خالی !
 ایہ چٹکائی چاٹ اچانک چا تیرے چت لائی
 نقانات عقد دیاں سحرہ تیں سرکیوں وک پڑیاں
 پر تاثیر نظر نقیس تیری زخم جگر وچہ پائے
 تے کس نقش کھسے ست ناری مکھ دے وچہ دہرتی
 تے کس خاک قدم چپ تیریوں چا سر بیٹھ دہائی
 تے کس نے ایہ جڑیاں والا جال مہاں کل پایا
 بہت بہن ہم بھیا پڑھ بھوک کیا ست سوواری
 کرکار کچھ ایڈک سچارا کن تینوں وکھ لایا !
 تے اوہ رنگت رخ تیری دی کسے لئی او دہاری
 نین کدے وک پنے تیرے پر جنہاں پلوچہ کھٹی
 کس دے عنوں دوجہاں نازک زہن شکر کول ہیاں
 ایہ سینے وچہ دس زلیخا کس نے زخم اکھاڑے
 ایڈک صدمہ کس تیں پاوہیں ول ویکھ نہ سکے
 ایہ دوین تیرے کیوں وکدے کہہ کی بیا قضا
 تے جے حال نہ کہیں زبانون کون کرے تہہ کاری
 تیرا ہو نہ تیں وچہ کائی میں تیری توں میری
 بھید اوکھاڑے باجہ زلیخا ہوں نہ دور بلائیں
 جے اوہ بھچی چو کا پا کے تیرے دام پھساواں !
 لاہ اسمانوں نال دعائیں تیری کراں تسلا !
 پڑھ بھوکاں اوہ حاضر ہوئی چا پکڑاواں تینوں
 گھڑی پلک وچہ سد منگاواں بیویں وصل پلایا
 موہ دیاں دل حاضر ہوئی تہہ بھجہ اگے تیرے

سارے دروگنے بہ دوائی ویدن نال سناے
 کاش کہنے در مان نہ دسیا کارن اس بیماری
 بوان ہیا ٹول کھول تھنیہ و رہو وول دکھ تیرے
 گب شتر پ جو دوائی والی سنی زلیخا ساری
 سچ کہاں از ماواں بیہ بھی بھیدا کھا ٹل دل دا
 حال سناون گی جبرم چھٹ گیاں سو آہیں
 نہ بچہ پاں میں کی کچھ دسل کس وانا نام سناواں
 کون کہاں اوہ کیہڑے تھاول کس دہرتی داوالی
 کون کہاں اوہ کون ہنیوں یا ہر کون سکالوں
 خاکیاں تھیں لکھ پاکی اسوں پریاں کنول پرایا
 کی دسیاں میں دس نہ سکدی دس جوک نہ رہیاں
 کاش نہ میں کیوں دیکھن ویلے دوڑا وہاں لڑ پڑا
 کی آکھاں اوہ کتھوں آیا پچیر کدہر مڑوہا یا
 اسدے لایق زمین فلک نے تھاول کے کدہرے
 پراوہ جان تے دل وچہ آہیا تھاول اٹھنا نہیں
 میں بے کیف ڈکھا اوہ دلبر کوں کہاں کیفیت
 جے اوہ کاہن نہیں بکون صورت نازاں والی
 کس نے جایا کتھوں آیا لٹن نول گھر میرا
 میں ہاں محض عدم اوہ ہستی اوہ باقی میں غانی
 اوہ مشہور مشاہد آپے میں ناہیں شے کافی
 کسدا حال کھیں تول میں تھیں میں عاجز کی جاناں
 جان میں ڈکھا ویکھدیاں ہی ہو رہیاں بردہ
 وچھڑیاں داملن سوکھالا ایہ اس تھیں دکھ بھارا
 چوں چوں سنے اندر آیا تازک رمضان والا
 سن دوائی وچہ حیرت ڈر بی کچھ سر پیر نہ کریا
 بس دہیا چھڈو بھی چھٹ مہنت نہ مہر ہو ملی
 وہم تیرا اغاث احلامول جوڑا سکال لیا یا

تے اس دے دکھ کٹنے کارن سو تدبیر بنائے
 سورہ یوسف دا دم کرناں پڑھ اسفل کواری
 جگر تیریدیاں زخماں والی مریم ہے ہتھ میرے
 بی بی اسید جوہولن ملی درو میریدی کاری
 کو نیک کاری کرو دکھاٹے یار و ساوے دل دا
 رو رو کے پیرا ہن بھناں کہندی ابھساہیں
 کن لٹی میں کس نے پھٹی جرم کدہے سلاواں
 کتول رہندا کتھے بہندا کس پتے کس ڈوالی
 کون کوئی میں کون کہندی کیہ کہاں نہ یا تول
 تے اس جہیا کوئی وچہ شہتیاں نہ سنے وچہ آہیا
 وسن دے اوہ لیکھے والیاں بگیاں خود رہیاں
 جدول چانک آکھ دڑیا دل میرا لٹ کھڑیا
 تے اوہ کون ٹکاناں ہو سی جس وچہ ہے سما یا
 جھوٹ کہاں ہے کہاں تھاول تھاول ودا وچہ وکھ
 دل بھی گیا تھولن جس دن داہن مڑلدا ناہیں
 مرت کو وہم کرے اوہ ناہیں جاہل ہے بدیت
 آخر کوں سماے برنخ عالم وچہ مثالی
 کتھے پیا کتھوں کھلیا میں سر جا پڑو شیرا
 میں معقول خفی وچہ ثانی اوہ محسوس عیانی
 میں مقید ہاں اعتباری مطلق اوہ صفائی
 میرے وہم گمان خیالوں اس داوڑ ٹکاناں
 دانی پاس نہ لیخا روندی رو بوگلاں کروی
 جس وانا نام نشان نہ ظاہر حال کہاں کی سارا
 کھول زلیخا دائی تائیں آکھ سنا یا حال
 کچھ تدبیر نہ کھلی ظاہر انت ایہا ضربا یا
 ایڈ جیائیں خواہیں ڈوب دے مست ایسی عملی
 تول طغاک اوہ سچ کر جاتا اپنا آپ گوا یا

لکھ ہزاراں خواب اب بھی وقت تو قتی آوے
 وچہ تو اے بدن دے رکھدا دہم سپہ سالاری
 کوڑا نقش خیال تیروچہ دہم تیرے گھر دھریا
 جس شے تے توں عاشق ہو لیاں وہ ناریں بن
 وہی نقش مجسم توں توں کر کر مشق پکایا
 دامن عقل سدا پچھڑ جہید دہم اوڑھ لیا ہے
 جھوٹی خواب ایہا بی بی ابی اس سچ نہ بھورا
 کہہ زلیخا جھوٹیاں تائیں آون جھوٹیاں خوابیں
 وہی نقش میراں ہو یا عقل تیرے نے پایا
 دہم بیمار نقش اجیہ کد گھٹ سکے کدائیں
 اوہ بے مثل اجیہ سورج پرویاں تھیں گ جھاٹے
 جے ایہ سقمہ جھوٹا ہو ندا کیوں کروا غم ملے
 دانی کہے نہیں جے جھوٹھی تاں بھی ہمتہ نہ آوے
 کہہ زلیخا جے وس ہوندا کیوں ہو جاندی میرے
 ایہ ہے دہم دلوں چھڈا سونوں مٹو دانی فرناوے
 وہ کہندی توں آپے وہی فہم سخن نہیں ناہیں
 دہم تیرا اک مشت لکھا ندا تے ایہ عشق پسندتر
 اثر نصیحت کردی ناہیں جان گئی سودا لی
 بدلیاں ویکھ برہو تھیاں لاناں پنا آپ بچایا
 جس توں دکھ اسے توں درداں ہو رکے غم ناہیں
 ویکھ دکھ ندا دوزخ بل دا دوڑ گئی اٹھ دانی
 سن طیسوس پیا وچہ حیرت نیر چھٹے دکھ داناں
 نظر علاج نہ آئے کوئی کون کرے ایہ چارہ
 دن راتیں وچہ روون گدے نیند کتے نہ آوے
 لے ہن جھوڑا دکھ بھر لالاٹ برہو ندی لمی

عقل کون جواس دے تائیں وچہ خیال نیا و
 جتوں دہم دہرے رخ قول لکے طبیعت ساری
 توں اداس ہوئی ہن لفتوں درد بھناں ل بھریا
 خالص وچہ وجود نہ اس دا بجاوین لہجہ چکھیرے
 جھوٹا نقش دیا غے دہریا کا ہوں کوہ بنایا
 جان لگ عقل نہ کرے ولایت تینوں کچہ نہ چاپے
 بہاؤن بیوں چھوڑو توئی کیوں گیا چک زور
 میں سچی دی خواب نہ جھوٹی جھوٹ پلے لڈاں
 رکافر عقل تیری لا پچھڑ چاہے شمس چھپایا
 عکس صفات حسن تک جسدی خودا وہ سکنا ہن
 عقل دہم جے اڈن ابدیوں روہا ندے پر سادے
 ایہ تے کانی سچیاں رمز الائن پیاں میں پلے
 ہمتہ نہ پہنچے جس مطلب توں حبیب عاشق ہٹ جاوے
 گویں ہٹاں کچہ چارہ ناہیں س ناہیں ہن میرے
 من پرچا وچہ کھیل سیاندے دہم دلوں ٹھہراوے
 ساڑ نہیں مت دہم تیری لوں ساڑ کھٹا نوچہ آہیں
 ہن کیوں بھل عزمتاں گیاں سیفیاں منتر جنت
 سر نیویں ہٹ گئی بچیا ہاں پھیر نہ کہن کالی
 جس لگیاں وہ سن نہ سکے جے وچے دکھ پایا
 پایاں جھوڑے قصم نہ چھوڑن حرب زلیخا تائیں
 جاطیمو سے حال سنایا غم دی چھری وگائی
 جے ہے عشق سچا دکھ دیسی ہو سی زخم پراناں
 رہی زلیخاں وچہ غماں دے دن دن حال آوارہ
 لاٹ بی غم سینے وچوں ہوش کھسی غش کھاوے
 آہی خواب عذاباں والی ماں دکھاندی جھی!

گزارنا زلیخا کا سال بھر گریہ وزاری میں اور بارہ ماہ کہنا!

روز بچہ ہزاروں رہے وارات ایسا ہے باقی
سال اچھا روزاں والا سر پر کو کال کروا
تو رت رہن غول سے پھر دیاں جانہ بہاراں
ناگ برہوں ڈنگ گیا جگر نول تے لج پاس نہ رقی
ایہا نہ ہر چھوڑا وے بندوں توڑا غلال غلاتی

وہ اک جام صبر دا ہر پاکھول کہتی میں ساقی!
وکیجہ عنیاں دا وقت دورا ڈا جگر چلے دل ڈروا
رنگ برنگیں و سدریاں دکن غم درو اندیاں اللہ
زہر سی مشکون ہو ہو وچہ حریق عراقی!
جان چھماق برہوں جھڑو گے میر رزے حراقی

بارہ ماہ زلیخا بی بی

چڑھیا جیت چٹاراں ولبر مینوں نظر نہ آوے
میں تیری ہو رہیاں بنی کیوں توں نظر نہ آوے
تاہنگ تیری میں کتے لے جیات گھٹاں جندوں
میں تیں شے نول میں کر گیا وچہ منہ وچا راں
جھل بیٹا کھ پیال گلزاراں جھلیاں باد بہاراں
دل میرے زخم زلف تیریدے پائے پیچ ہزاراں
گل گل مے سر پہل روندی مالی دی گل زائے
جیتھ ہوا میں سینہ ساٹن وانگ جھوڑیوں یاراں
لے محبوب محبت تیری کیڑک آفت بھاری
دل میرے وچہ تو میں آیا بہ بہہ جیتیں جہا تیں
پاڑ جیتے سر پر گڈے ڈھپ وچھوڑے والی
نہیں دو پیکر دیو وچہ سینے جیون آج چپکال لے
توں سینے وچہ روندی پٹدی چھوڑیوں کریرے
ساون پڑھے بدل سر آون ندیاں نہرا چھالے
آب سروں وچہ رہ پڑیاں یاراں جند پک یا کھڑیاں
کالیاں کھٹاں سوہا یاں سرتے آہیں جوش کھلاں
عبادوں بجاہ میرے دکھ بجا لے پتے داغ بجا
روون داوڑا میرا مین وساون جھڑیاں
حال میرے دی شکل بھاری وکیجہ کرے اکواری
اسوج آس دورا ڈی مینوں روندیاں جگ ہانے

دل وچہ ہر دم او صا دس دانہ وچہ چیم سہا
وچہ رہیوں دل وچہ میرے کس تیں میں جھپاں
بال لبہ کتے لکیوں میراں سنی پوکاراں
توں کر کہندی دور و سیندی ڈر ڈر سیج ستاراں
سنبھل شاخاں نال سوہا لے توڑ زلف دیاں لال
میں وچہ پیچ بھسی پس مڑا یار نہ لینیاں ساراں
تے میں لہجہ دی ڈالی ڈالی مالی دے چمکائے
کون اوہا جس میں غم کھتی کس تیں بچھاں ساراں
صبر لے تے ہوش لٹا وے جان کھڑی کڈو ساراں
ساعت صبر ہو ظالم و کچھیں نہیں میرے بہ گہا تیں
سو رن غم دے ہڈیاں مغزوں کر ڈکھلا یاں غالی
ایں زخم تیرا ج میرے سینے دے وچکائے
جے اکواریں مڑواریاں جاں قدم وچہ تیرے
نہیں میرے ہنجہ لہریں ڈب دے بحر فراق وچالے
میں تار و کشتی باجہوں نہیں ڈو وچہ ڈریاں
یار لے میں بنے لکدی لے پک وچہ تارے
روی زمین دا تختہ گلیا میری گریہ زاموں
بل یارا میں تیرے باجوں سختیاں پایاں ٹپاں
خوش اقبال اوہا جس تیرے جان قدم پرواری
سوہنے والیاں کھیں وھا کو سندیاں نور و مگانے

دن ر ووال میں راتیں چھوڑاں تاکے کراں سپاے
جے بے عشق تیرا سہیلیاں مل بہشت نہ کافی
کینک کینک برہنہ دے دیاں نے مینوں ٹٹ سہا
دیکھ لو اں ہن طالع اپنے مڑکدے پیارا
کر پھیرا دکھنے ہوئے مڑکھیاں وجہ دوری
گھر ماہ عملے پائے تیریاں واہ رضا ہیں!
رخوں نقاب اتار کر تمہیں سفینے روپ دکھائیں
پوہ ہمیںہ ٹھنڈا چٹا ہوا جگر و دھیل سٹریا
گھر میرے توں پیر نہ پاویں دیکھ دکھائیاں ہیں
وید تو ہیں دکھ تیرا مینوں میں تیری توں میرا
ناگہ گہائی دلدی آتش جان گئی ہو میرے
کر گھٹاں توں مڑنہ لیا نے ایہ درد نہ کئے
جے اکو اریں میں بچچاں بعد سلام دعا یاں
سجگن ماہ فراق توں روندی ہی اکھیں چروہے
ہن ایہ اکھیاں سوندیاں ناہیں نیند کھولے لہنے
دلد خون اکھیں تھیں زہندا غم دیاں وگن کٹاں
ایسے حال زلیخا تائیں سارا سال وہا یا
چڑیا برس دے غم بھارا طاقت نہی نہ بھورا
اکو سال زلیخا تائیں غم دے سوزو بالوں
گذریا سال اکا ہرے غم دہن دوہریدی واری
ہو صابر تے شاکر ثابت سر پر سب غم چایا!
نیت کراں فیراواں آہیں اللہ نے دربارے
توہن بالوں تیر دغا ئیں دن وجہ لکھ لکھ وائے

دن ماتم میں رات قضیئے یہ دوزخ میرا چلے
جے بے گرانہ دوزخ حاجت کافی انج جلی
اوہ دلبرے نین ترکھے وک دل کاری آئے
کر گھٹاں چل جاناں دم وجہ ایہ اس واور تارا
سینہ پڑے جگر شرارے تن میں ہو پا چوری
مدت جلی بلی میں دروہیں ہن تے آہ جلیں
کیتوں گھیر گھڑی بھر بھلی نیند اکھیں چہ پائیں
نہی رات فراقاں وانی یار نہ مڑ گھر وٹریا
ایہ آخر دکھناکے توہیں ہن کیوں شہین بچچاں
توہیں دوست توہیں مالک توہیں آپ لو تیرا
جیوں جیوں کراں عاج دکھنا تہیوں تیوں ہوں دیکھ
کاٹھ ہو یا تن میں سک میرا ظالم نین نہ سکے
توں یہ نین میریو چہ کھتوں ندیاں ٹور وگیاں
واہ واعشق تیرے مینوں کھڑے سکھ کھوہے
آن وکھیاں دیہ شعلہ نوری کھلیاں نینا نوالے
وجہ قضیاں تیریاں روندی گئے مہینے باراں
نہ اوہ کھلیاں نینداں غالب نہ اوہ یار و سایا
اکھیں یک رہن وجہ مالی بدل گیا ہو کھورا
دوزخ دیو وجہ کٹن نالوں بڑا ہزاراں سالوں
گئے کلام دلوں دوحرفی طالع فال و چاری!
ہن طاقت نے حالت بدلی سطر بجھل پایا
تا اوہ یار لے وجہ سفینے دیکھ لو اں دیدارے
تا اک تیر نشانے لگا کوک سی درگا ہے

دوسری دفعہ زلیخا کا اور کمال لیا گئی قید کرنا باپ کا

خودی تکبر مان گماناں رہے جہنم واسا
کر علاج تے پوے قضیہ دل میچے غم کہاے

بھرسائی دیہ دوجی واری فیہر لستے واکا سہ
سودایاں دی حیرت مند دی گئے قضیہ وچاے

جے دوبار نہ ظاہر دسیں تے توں نظر نہ آویں
 جنن دا وچہ خوابے دیوں مینوں نیند نہ آئی!
 میں راتوں وچہ کئی پہ بہہ پیش دہرے غم تیرے
 خال کولوں میں ج رتیں منگال نیند او دہاری
 کبھی کہتی میں ناں پیارے بستر خاک کھارے
 پہنچ کدایں ویکھ پیارے دوشیا ندے کاسے
 دلول تیریاں درواں مینوں چا آتش وچہ پایا
 بارگیوں کر چارگیوں توں کھڑے میرے دلے
 جیتوں میں ننگہ سائے ہو رعلاج نہ کائی
 ایہا اس دی گریہ زاری غم ایہا فریاد! وال
 روندی روندی اکھیں تے جھینیاں جہلیاں
 تے اوہ جیہیہ نکالنے آئی لبیاں ہن تھیں ہٹیاں
 اوہ آہاں دی مدجولی ساکن کرو کھلائی
 ضم رہیاں دولیاں فقاوٹ کس دلول ٹھہرانی
 اکھیں مینیاں تے دل کھلا اثر دغا میں ہو یا
 سافٹے وچہ دوجی واری اوہا شکوہ آئی
 اوہونا زہور تازہ اوہو سروسر وجرناں
 اوہو کارہیاں زلفاں لیندیاں لٹک ہولارے
 اوہو بعض لبیاں رت بھینیاں دند شفق وچہ تارے
 اوہو طاق بھوندے دونوں ہن ادب پکاسے
 اوہو دید وکھاندا آجس لائے دکھ بھارے
 اوہو لٹے جاوے والا ملیا دوجی واری
 ویکھ چھٹے گھاہ خون فواسے ویکھ قدم سرد ہری
 لے ولدا رنگنداں والیا خوبا میں واری!
 جیوں جو گیا جو کچھ ہو گیا سن لے درد کہانی
 میں پر تیریاں درواں باہول جے اک ٹھہری دہا
 میں جے فراق تیرے دکھ کئے جان غما نوچہ ڈالی

سفنے دیوچہ میرے کولوں کیوں ہن لکیا جاویں
 جسدن دا توں چھوڑ سدا یوں مینوں سرت نہ کائی
 میں جاگاں تے طالع تے واہ واطالع میرے
 جے اوہ جاگے ناں میں سوواں میٹ اکھیں کواری
 ایہا مینوں سون نہ دیوں دکھ دلول سو بھاسے
 کیڑک زخم دے داں بھاسے برہوندے پیکار
 بے تقصیر ہی کر کھال تینوں ترس نہ آیا
 ہوئے زخم پر لے دلے نے ہن ہولن ہلدے
 میں بھار نہ مار فراق کرجا دور جدائی
 ناں نیند روا چھوڑا و گیا لکیاں ہن مرادان
 دونوں اکھیں میٹیاں گیاں بھتہ قضا لے لیاں
 نیند رنے ازختم جگر تے بھتہ دیکھیاں پٹیاں
 پیش دوزیر زربے لب تے مہر خاموشی ڈائی
 فتح ہو یا اوہ کوٹ مقاصد چشم شکائے پانی
 چشم سستی تے طالع جاگے خوشی جی غم ہو یا
 اوہو ر مزاں اوہو غمے ذرہ فرق نہ کائی
 اوہو شہید کر سٹیوں رسد تری بھنی باداں
 اوہو نورندی تے دونوں کھٹا کھٹا چٹل رخسار
 نورانی پیشانی اوہو بجلی دے لشکارے
 اوہو صاف برہوند امیلا ابرودے ویکاسے
 اوہو یا جہدے وچہ درواں رد و وقت گزارے
 اوہو جسدیاں وچہ قضیاں کیتی گریہ زاری
 رد ویکھ قدم دیاں تلیاں عجب ہزاراں کردی
 تیرے ناز کر سٹیاں تے میں قربان بچاری
 جے نہ مری میں مرجانی توں مت غام بچانی
 منصب عشق حرام میرے پر تے میں جنڈیاں کھانی
 جسدن دا توں پٹ سدا یوں میں نہ سرت سمہالی

روندیال خول جگر داد رد دیں نہیں سگے وجہ لالی
 نہیں میرے پرچہ جدا یوں جیوں اصراف کالی
 جسدن داتوں میں میرے اُتے غمزنوں وارجلایا
 جس دن دایں تینوں ڈٹھا اپنا آپ بھجلا یا
 جس دن دایں تینوں جاتا جاتا ہو رگوا یا
 جس دن دایں تینوں بھما مور بھاسٹ پایا
 جس داتوں میں گھرا میرا ہسیا نہ کالی
 جس دن داتوں لانا بولا یا میری جان جلائی
 جس دن دی تول میرے اُتے واپسی تیز کٹاری
 جس دن وجہ سفتے میں تے گھٹ گیوں چھکارا
 میں وجہ درو تیرے دھیس ہو رہی پچھتا
 وکھ میرے دکھ عاجز مائی جتنے تھیں بچھائی
 درد میریدیاں واسراں پیان بسیں خلیاں گیاں
 سر میرے سختیاں آیاں روندیاں دایاں مایاں
 لکھ پناہ میں کون بھاری تے وجہ کس شمسائے
 حراف ترف میں سردی رہیاں مروتوں پرے پار
 جڑھ سکی رس رہندیاں شافل واہ بہوندے گائے
 وچھڑ گیوں جدو گائیں تھیں جھاست دکھانو چھڑاے
 ایہو تیریاں درد داں والے بیوں ہے سیا پے
 تہ میں سوئی نہ میں زندگی پکڑو پے لٹکائی
 تیں پر قسم اُسے دی ایھا جس دایں توں بندہ
 تدد سو گند اُسے دی جس نے ابرو طاق تولے
 تینوں سوکھائیں سر جھنارے بے عیبا سلطان
 دس جواناں نازیں بھیر مار مزل اُسے استاد
 تیر اندازیاں باز شو خاتہ سند صیا والہ
 بچ کلام صبا حوں صادق صاف گوہری آویں
 صدقوں بھکے کذب تھیں خالی درد گواہوں والی !

نال تیرے غم برہوں لے دل بھریا ہمتہ خالی !
 وجہ فراق تیرے میری جان دکھانے کالی
 میںوں صبر آرام نسلی خوا بے نظر نہ آیا
 جسدن دایں تینوں پایا خودوں روٹو گویا
 جسدن دایں تینوں منیاں دل تھیں غیر اوڈایا
 جسدن دایں تینوں پوچھا پوچھا دا دل آیا
 جسدن داتوں میںوں لٹیا درواں نے لٹ پائی
 جس دن داتوں سچھوں چھٹا میں روئی بچھتا ئی !
 خون جگر دا آب دلیدار سیہا اکھیں تھیں جاری
 تر دن داتوں فال اکھیں تھیں کھل پیاسویار
 سر چنکا کر لکھ لکھ داری اس جیوں تھیں جاتا
 جس دایں نے شیر چنگھایا دیکھ رہی سودانی
 شوخیاں میریاں توں لٹ لیاں روندیاں میریاں
 نہیں تیرے روک روٹو لایاں میریاں سب دایاں
 وچہ محراباں تیریاں دوہاں روندیاں کوٹاں چائے
 نہیں میرے درد وون پارے نہ سکے جڑھ مائے
 تن من ہو یا حل انگیا سے نہیں دگن دکھارے
 آہ جلا یاں غم دی تابے اشک رڑھایاں آئے
 ہجیر تیرے ایہو میںوں ماتم جاں وچھا پے
 سال تجھے ہن کریم کایو دی آن وکھا کی !
 جس نے گھڑ زنجیر بنایا گندل زلفاں سندا
 وچہ محراباں تیریاں دوہاں زاہد پکڑ جھکائے
 جس لفا یاں روشن جیسے تیریاں بھواں کدناں
 نوری صورت سیرت والیا رعنا سر و آزاد
 شاہنشاہا بے پرواہا خوش قامت شمشاد
 روشن نور دل شیریں شہدوں خوشنواں گلابوں
 کون کوئی توں کیہرے کوٹوں کی تیں جنس زالی

وسل زینے یا آسمانے چند ہو ویں یا تارا
یا توں صرف برہوں دا شعلہ یا اہانیاں لاٹاں
یا توں عارف منہتی دے نور دے واسارا
یا فی النفس کدھی رمز دل تیں فل کرال تارا
کی سیدالش کیہڑی جنسوں کیجھ میں شے کائی
سن اس نے ایہ گریہ زاری انت ایہا فرمایا
جیوں توں میریاں درواں ندر رو کرین مائی
جے توں عاشق میرے اُتے میں کد عشق خالی
جے تیرا وچہ شوق میرے دروین وقت و ہایا
جال میںاں تیرے خود پہلے دل تھیں سچیاں لایاں
جے میں تیرے رخ کرنا توں کد میںول جھکدی
یا درکھیں مت میرا ہچوں ہو رہیوں گل لائیں
ایہ امانت عشق اساڈا پورا پار نبھائیں
وہرت اگاس کہن جس سجاروں چالو چالیں میں
جے لایاں لاوڑ نہ جائیں جیوں کیوں توڑ نبھائیں
جے وچہ عشق وگن سرتیخال توں نظر نہ پائیں
وودمے دکھ جھبن ولوں وچہ غم نہ کھائیں
میں تیرا توں میری ہو کے تن من خاک لائیں
جے میں چھوڑ جھکیں دل غیناں میں نہ لال کد میں
اکدم دور نہیں میں تھیں توں سچی دور نہ جائیں
ہاں میں ٹھیک نہیں گل جھوٹی ستان یقین ڈولائیں
تے میں عہد دل کدے نہ ہارل توں ہاریناں میں
باجہ میرے کوئی لھیناں میں لہجہ پواں گاتینوں
سکھ کھچاں اساڈی صورت بچہ لقتہ وچہ لدے
ایہ گل آکھ گیا اوہ اونوں صورت پاک چھپائی
تے ایہ گلاں نازک تیغے ہو ہو کے تلواراں
صبح ہوندی توں بنو دا کھی اٹھ اٹھیں چپکایاں

یا توں سورج یا توں بجلی یا توں کجہہ نیارا
یا توں داغ عمال داروشن یا فرقت دیاں اٹاں
یا توں کوکب ڈڑی کائی نور و نور پارا
یا میں حالت منتظر دے دل وادرو انگیاں را
کدہ آویں پھیرا پائی ویں مطلب تہہ کیا فی
میں ہاں خاکی آدم زادہ شوق تیرے ات آیا
اونوں میں کجی شوق تیریدی سرسراقت چائی
ایہا دام میرے گل کو جھی تیریاں رنگاں والی
آخر میں وچہ شوق تیریدے ہاں وچہ درد سوا یا
میریاں لایاں تیراں لایاں توں لایاں میں پایاں
جے میں حال تیرا نہ کجھ اتوں دردیں مہکدی
عشقوں ہرگز نہ جائیں ثابت قدم کھائیں
سٹ وچکار نہ ہاریں توں چاویں متاں تائیں
ہن اس تھیں منہ موڑ نہ جائیں ڈردی چھوڑ جائیں
تے عشقے توں لیک نہ لائیں داغ لگے تہہ تائیں
اوکھیاں گھٹیاں مشکل پیئدے وچہ نہ تھکائیں
بدخواہاں طعنیال ولوں نہ دل فکر لیا میں
تے غیرائل جھات نہ پائیں غیروں جان چھوڑیں
تے جان تینوں میں نہ بنیا تیرا واس بلا میں
ہاں میں دل تھیں نہ تیرے پوریاں کد میں
خواب حینال نہیں ایہ گلاں مت کرو ہم اڑائیں
جے توں ہاں خار کھلاریں خود اپنے وچہ رائیں
میں سچی یاد رکھاں گاتینوں یاد رکھیں توں شوق
یاریاں لے سخت کو شالے یار نہ سو کہہ بلدے
رسی زلیخا خواہے اندر بنو دسرت نہ کائی
وگ گایاں وچہ لدے ڈو گھیاں کھلے زخم ہارال
سفنے والیاں نازک گلاں یاد دے وچہ آ یاں

بی طاقت ہوئے چھٹے کڑے لیاں لایاں
 والی سروں گھٹ پچھ کھوہ خاک لٹے تے رو
 سوا فوس نصیبیاں خواہوں کا ہنوں ٹنٹ جگائی
 سہلا ہوندا میں اٹھدی ناہاکدے قیامت تائیں
 ویلا اکھیں کھسن والا ہوندا ناہ نصیب
 جے ایہ ویلا ہوں ہارا داغ اجھیا لگے !
 کیوں میں من بجھنے رساں سدے دیکھ نہ ہوئی پیر
 کرتھاول نتھاول میںوں نیند مٹھی وچہڑ جھے
 برہوں زہر گئی وچہ تن من تے ہن کچھ نہ سچھے
 پہلی واری دہر بیماری کر لا چا رگیسا سو
 مار گیا پمار نہ کییتی چھوڑ گیا وچہ کا ہی
 خبر نہیں ہن ہاں میں نندی تے یاں موئی ہوئی
 راتیں یار پراناں مدیا تو یاں گلاں والا !
 سٹی نول اوہ سل گیا کر گل کیا کچھہ کاٹی
 ایہ گل کھ جھڑی عشش کہا کے بانڈیاں دیکھ اٹھائی
 دوڑ کھول اوہ باہر چلی دروازے ول آئی
 عقلوں دور پئی تے کوہاں تے دانایاں چلیاں
 گھر کنیزاں پیش کھلویاں کھٹیاں کر کر زاری
 نکل گھول کدہ رس جاسیں کی ہو گیا زلیخا
 کہ کوہاں لگا تینوں کی سر تیرے ورتی
 راتیں چھوڑ گیاں تہہ جی ایہ کی وکی قضا ول
 عقل کتھے لج اوہ دانایاں نال جنہاں ورتارا
 پر کچھ ناہ زلیخا تائیں ہوش و ماغ ٹکانے
 رووے کدے کدہ میں ہسے ڈیدی کدے خالیں
 کھڑی زمین تے ڈگڈگ پوندی تے وچہ خاک ولیندی
 اوہ چھن ایہ بولے تائیں اوہ روون ایہ ہسے
 تے اندر وچہ برہوں ظالم ناگ جگر یوں ڈسے

زیور توڑ سٹے تے چھریاں چہرے رت وگایاں
 اکھیں میٹ پاسے باہاں جکتے دلبر ہوئے
 آپ گئی تے سیریاں نینداں یاروں گھٹ جدائی
 تاں اوہ یار نہ جھلکے جا ندا میںوں چھوڑ کدہ میں
 میں بیمار تے ہتھوں پلوچھڑ دی نہ جیسے !
 تاجاں بھتیں اکوں مردی مردی منزلوں آگے
 طالع انت جگاستی نول آن تے نتھال میرے
 زہر پیالے دردال والے رسے میرے دل کچے
 نبض شناس چنگیرا لیا روگ میرے جس بجھے
 دوجی واری کارن کاری آہیا یار کیسا سو
 عشق پیارا دہار لصاعت جان گئی وچہ سائی
 وادردا ہن موت حیاتوں میںوں فرق نہ کوئی
 روہڑ وگایا توڑا ڈایا ایہ دل سلاں والا !
 چنگا بولیا پورا تو لیا فرق نہ رکھیا رائی !
 اکھیں کھول ڈکھٹا اٹھ لسی برہوں عقل گوائی
 یار گیا سن لبہ لیا واں ایہ دل آس لگائی !
 نا جاتا جو سفنے مدیا کدوں بے وچہ گلیاں !
 راترات لگی کی تینوں کجی عشق کٹاری
 چیر لباس سٹے کیوں زیور کی سر پیازلیخا
 ظالم روگ لگا کی تینوں کیوں روڑ گیں دہرتی
 کس آفت نے ماریوں راتیں گزریں تنگ حیا ول
 کیوں ج نسپس چھوڑ کھڑا سنوں کیوں حال آوارہ
 خدمتکاراں کرن پوکاراں اوہ کچھ سنے نہ جانے
 جے چیرے سروں کھوہے خاک کتھے چاراہیں
 بانڈیاں پوچھیں دیاں سدا تے ایہ ہتھ بلیندی
 اوہ کھین ایہ اٹھ اٹھ دوڑے ول بازاراں سے
 دھک دھک دی پرواہ نہ انہاں عشق جنہاں سے

رور و بانڈیاں عرض کر سیدیاں نہ کراہ زلیخا
 جاے پاڑ کر میدی پُڑے منہ نہ کچھ الاوے
 پکڑ کینزاں موڑ بہاؤن تے اوہ موڑ نہ سکے
 دل اسدیوچہ لاٹاں پالین قول سخن بُے چکے
 ہن ایہ صبر قرار دل ننگی منترل چار گھرے
 اکھیں میٹ رہی وجہ حیرت غم دے ہن گھیرے
 داغ برہو ندروشن ہو یا کھلی چپک چو پھیرے
 ہن وجہ دل دے نظراں کر کر آپ نیاؤں نیٹھے
 واہگ آسبب زدہ اوہ پوچھو دیا ہٹری عشق حناری
 مانوسے دی حال مندرے باہر لول اٹھ نندری
 بھی طیموس سنی گل ساری رور و یازار و زاری
 دیوانی ہو گئی زلیخا خبر نہیں کی ہو یا
 روٹی روگ ڈٹھے بن وید اکیٹیاں بہت دوائیں
 شیخ رئیس جہانڈیاں عقلال سرنبویں گریاں
 قرشی جیہ موجد سرائیہ کی کر سکدے کاری
 اے افسوس گواون کارن روگ پڑناں دل دا
 جاں اوہ کامل وید نہ ملیا چر ہڈیں بیماری
 آخر عقلمنداں فرمایا قید رکھو زنجیراں
 تے اوہ حال کسے نہ معلوم راتیں دے پیمانا
 طیموسے زنجیر سنہری جڑیاں موتیاں والا
 تے چا حجرے وجہ سٹائی ہو رنہ عقلال چلیاں
 رات دنے وجہ غم دے حجرے عقل قیاسوں لی
 دانی ویکھ بھرے دم ٹھنڈے یا وجہ جوت ساری
 تے اوہ کچھ نہ کہے زبانون سفوف خبر نہ کائی
 ایہا حال رہیا دن کائی سفینوں ہی خاری
 تے دانی ول کزوں و چاریں راز کیا فی سبھا
 اوہو یار کتے وجہ سنے وگ پا گیا اُجاڑا

پراس کہنے سننے ولوں بے پرواہ زلیخا !
 بچپن پلو اوہ پاڑ چھڑاوے باہر نسی جاوے
 تے غیرال تھیں کہیں ڈسکے دلبر لول دل تیکے !
 مست الست پریم نشتے تھیں زہر چو اک پیکے
 عقل قیاس حواس برہونے تل تل کیتے بیرے
 شوق طلبہ کی لاٹ دیوچہ بلدی شمع اندھیرے
 جان ہو دور گئے اندھیرے ٹھلے لاز و دھیرے
 جس دلبر لول باہر لہجہ دی اوہ شاہگ تھیں نیٹھے
 خبر پھری ایہ وجہ قہائل درداں بھری کشاری
 ہن وجہ عمال کئی جبک غوطے چشم شکر لول سدھی
 دانادان لول درد سنایا کروا ہدی کچھ کاری
 ناے باپ دکھس دل بھر پانین لہو بھر رویا
 اثر خلاف ہو یا پر ظاہر و دھیاں درد بلائیں
 وجہ قانون علاج نہ پایا اس دردوں ڈر گیاں
 علم ذخیرہ پاس جہناں اوہ روول زار و زاری
 یوسفی طب کفایت کردی وید ایسی جے بلدا
 جس تھیں شمر رہے پیو سوچے کراں کیا کچھ کاری
 ایہ کوشالے برہول والے کدہ ٹھڈے تدبیر ول
 ایہ دیوانی کر کر سٹی جس نے مار نشنا نہ
 دختر دے اوہ پیریں پایا چند دولے حلالا
 مت ایہ کرے خوار اسانول چھرتاں چہ گلیاں
 باہج حواس ہے متوالی بہتیاں درداں والی
 آئے جافے پھیریاں پافے حال کچھ سوواری
 تے اُس ہوں نہ ہوں کسے دافرق نہ جاپے آ
 پہلی واری صبر ول ہاری ہوش بٹی ہن ساری
 شاید اگلے کارے اُتے ہو رہو یا کچھ کارا
 تے اُس زخم پرانے اُتے مار یا ہو رو وگاڑا

رات کہتے اس درویشی توں نیند گھڑی پھر آئی
 جدل زلیخا مدت کچھ ہوش ذرا کچھ پائی !
 وکچہ رُنی اوہ آہیں بھر کر روندی پیدل ہوئی
 رو رو کے اوہ کرے پکاراں نئے رات سیالے
 آج کتھے توں جسیدی آتش میری جان جلائی
 وچ آڈیکال تیریاں ہر دم میں کر دی ساناری
 جاں ملیوں توں دکھائے چاک مرگ دہائی
 دارو منگیا درو لیا یوں چٹکار جسم کیا
 وچہ اندھیرے دیو چاہیا قید خانے وچہ ہتھی
 دل میرے وچہ غم واکنڈ اجدال کڈھا ون آئی
 طلب شراب دلا سے آیاں و تو زہر پیالہ
 وال ترٹا چشم میری تھیں نیز یوں کڈھ سدا یوں
 مدینہ منگیا اندھیری کھلی واؤ ٹھنڈی تھیں لویاں
 نیند منگی تے مرگ لیا ندی آبول عرق دھنوکے
 میں کھیں وچہ سمر منگیا توں بھر خارا ڈالے
 زریں طوق گئے وچہ چاہیا توں جانگل پائے
 رونے دی بیماری اتے میں دربان بچھائے
 جاں میں روز خوشی دامن گیا شب فرقت عملائے
 میں ترہائی شہرت منگیا خونی جام پلائے
 جاں میں ٹھنڈا کھین ی منگی تا توں نین جلائے
 جاں میں چاہیا درو فرقا توں میری چھٹ جائے
 میں چاہیا دیدار تیرے تھیں اڈن میرے کڈھوائے
 میں جاتا غم برہوں مگدا اچھے زہد کماے
 میں چاہیا وچہ درو تیرے بھپس ن کو تھامیں
 میں چاہیا غم عشق تیریداروسٹر گھٹاں ریائیں
 میں چاہیا یہ عہد برہوند لوڑ اڈا والں وائیں
 میں چاہیا اس دنوں کھاخن دلوں ہٹ آئیں

اوہو مومی شکل دماغول ڈھو وچہ جان سمائی
 زریں ناگ ڈٹھا وچہ پیراں کیتی قید سٹائی
 اپنے حال تے بیجاری نین بہو بھر روئی
 چانن تھیں ندھیر نہ جانے دن تھیں ات نہ جا پے
 تے اوہ جسدیاں سچیاں قولان زنجیراں وچہ پائی
 جیتوں کدے میں میں واری ہٹے میری بیماری
 پانی منگدی تیں دہرائی توں پھر جھپوڑھائی
 میں پیدل اسواری منگی چاسر اوٹھ چکایا
 سی ایہ نت دعائیں منگدے سیر نین کو بہتی
 نین سوئی گھٹ گڈھن لگی وچہ بوڑ گوائی !
 ڈنگ و ہموڑیوں منتر چاہیا ناگ لڑا یو کالہ !
 درو علاج میرے داچا ہیا توں سر سام لیا یوں
 ہاسے دیو چہ آسے دسدے نین لہو بھر رویاں
 خورش منگی تے زہر کھلائی ساولں طلب تہوے
 پیرنگے میں موزہ منگیا توں پھر چوڑھائے
 میں پازیب وصل دی منگی توں زنجیر پوائے
 دہندیاں نینان یوچہ ندیاں توں طوفان چڑھائے
 رات وصال منگی میں رو رو دکھاندے دن کڈے
 منگیا صبر ملی بے صبری سکھ منگے دکھ پائے
 میں آ رام اشی منگی توں سب بند ملائے
 توں فرقت دے درو والے کچے عہد پکائے
 توں دم بھر ہو کھڑا مقابل نین درو نوں ترٹھائے
 توں کچھ راز بڑے فرماے زہد بڑا درپائے
 توں کہیوں نہ ہیں عشق توں بت قدم ٹکائیں !
 توں کہیوں نہ انت کر کے پورا پار سینھا ہیں !
 توں کہیوں نہ ہیں توں جاویں مثال انہیں
 توں کہیوں نہ ہوں کھ بھار اڈر دی چھو بھائیں

میں چاہیہا میں تینوں آکھاں زخم فراق گواہیں
 میں چاہیہا سکھ و سناں سیاں چہ کھیلاں تر مہلوئیں
 میں چاہیہا بے قید رہاں تے دس سال بلند لہریں
 میں چاہیہا اس روگ تے کروید بھال کت جائیں
 میں چاہیہا اہل کہاں کسے نول سینوں صبر بلائیں
 میں چاہیہا نہ ماں کسے نول توڑ دس سال پرواہیں
 زخم دورا اچھی لائیو ہونا صورتوں رسیاں
 اک نل پیا کھلاون لگی بچ گیاں سو گنڈ ہیں
 بے مقصد میں مقصد منگدی جان لول ہتھ دھوئے
 بھلا ہوندا میں ہوندی نا ہا مانو نہ مول جنیندی
 جے نہ زہر دتا کیوں آخر تک گھٹ لنگھائی
 ظالم دانی نے میں تائیں کاہنوں شیعہ کھایا
 اج وداع کر گیاں مینوں بہت پیاریاں سیاں
 اج میری فرزند دی ولوں مانول کرے بیزاری
 کل سکاوت ولے میرے نام لیاں شرمنازی
 اج گمان دہاں میں کس کے تھا تو نہ رہیا کالی
 کر پیمان گیاں نول کوئی کتھوں بھل لیا وے
 تے وجہ قیدی دی دروہ کیڑا خیر چوچا وے
 میں سرگئی لٹاؤے سھانے روو و میر پوسو
 قید ہی وہی ولے لے کرے وین جو کرے
 باپ ہتی دیا بے پرواہا میں دکھ بھری کھی
 لے وجہ خواب لوٹیندیا یا رات براتی آویں
 بے پرواہ نظر دی رمزوں سینوں ول لیجاویں
 جان ہفتاد ہزار جالوں رخ پگھنڈ چٹھا ویں
 چا پردہ ججھات وگا ویں پتھر نول لگا ویں
 اٹھ صبا بھاس دلبر واکد ہرے تھا نول لکھناں
 قول سچے تو جھوٹا نا میں پر میں جھل نہ سکدی

توں کہہ گیوں نہیں جے زخموں غ لگے تہہ تائیں
 توں کہہ گیوں وکن ستر تیاں اتول نظر نہ پائیں
 توں کہہ گیوں جے میری ہو کے تن من خاک لائیں
 توں کہہ گیوں نہ کہیں غیباں غیر جان چھوئیں
 توں کہہ گیوں میں جے غیباں میں ملال کدائیں
 توں کہہ گیوں نہ جے میں بیا تیرا واس بلائیں
 پھر پھر میں غم کی جالی پر پھٹے گل بھسیاں
 وندا پانی رسن لگی چہل گیاں چڑھ کند ہیں
 شاید میں میرے دکھ بھنے اے نہیں ج روئے
 تے جے جی جنیدیاں کھانے زہر طعام پونیدی
 جے گل گھٹ نہ ماریا مینوں کیوں نہ ندی لٹا
 میرا دفتر ہستی اتول کیوں نہ نام گوا یاں
 بانڈیاں تے سب خدمتگاں سب سب جھڑ گیاں
 بد پیوندی میری کولوں پیو سہر سہر خوار ی
 دیکھیں زخم اکھیں سب سب میں ترس نہیں ج کہاں
 پائیو نے خود دہی رٹھ جانی قید بندی وجہ پائی
 جن بے باہجہ پناہ نہ کوئی اس نول کون لاف
 سکے قول نہ دروہا وں مینوں صبر نہ آوے
 بھلا ہویا میں قیدی ہوئی نہیں سمجھ چھٹ گیو
 دھی تیری چڑھ ناز ہولارے انت جھڑی میر
 دیری ننگ ناموں تیریدی کیوں تیرے کجھی
 وقت نزول تیرا شب بچلی جان جلوہ فراویں
 جان توں کی یاری لاویں لگ بندی وجہ پاویں
 تاسی ولین لینے لاویں خودیاں جبار سجھا ویں
 تے ہر رگوں لاٹ چھڑاویں لکھ لکھ طور جلاویں
 جوں دروہ میرے پر کردا ول زور دہنگاں
 تہر وچھوڑے سخت ستیا یاں ہاں ل نکدی

دل لے گیا نہ مہر کیا یو مارگیوں وجہ فرقت
برہوں بال عنال والا نبواک لگا یو خانے
جلال پچے جے باہر جاواں تا قول مارگواویں
تیرا تیر گیا یہ کاری سینے نے وچکا کے
اج طیب نہ تین بن کائی میراں دردال والا
اقل وے زخم آتے تول اوہو مرحم لائی
نام تیرا تین کچھ نہ سکی تاں میں درد کر سیدی
تھا تو تیرے پتے نشانی کچھ نہ لئے زباں تول
تول خوشیا نوچہ بیٹھا ہوں چھوڑ دینوں وجہ غم نے
زندیاں دیوچہ واسا میراں وچہ شماروں
واہ واد روا سخا نداجہاں وچہ عشق کٹاری
حال زلیخا دم دم دوناں روندی جگ وصالے
ور و بھرے دونین اہدے تھیں و ہمدردت سو
جہاں پیراں واں کچھ رووے تہہ نہ نین ترا
نہید رکھا قسم سوواری اس تھیں رخصت ہوئی
کدے طعام پئے تول گے منہ نہ لائے سوئی
عہد پکا کر دیں تھیں ہویاں دوا کھیاں اقرار می
رہیاں زخماں وانگ ہمیشہ رات برکت جاری
غم دردال نے قسماں چایاں ختم نہ لے کدہاں !
تے اوہ نظم اچھے وگن کدے نہ ملن دوائیں
گرم آہاں نے سینے اندر بہہ سوگندال چایاں
کیتے قول قرار حکمرنے ناں وفا میں پالے !
کرہیاں دماغ کہیا سواینویں ہے کوشا لا !
اسہا حال زلیخا سند اتے ایفویں و تارا
مشکل واٹ دورا ڈا پنیڈا نہ رہبر ہمارا ہی
بال ایانی برہوں ظالم سبب را سبھا رچوایا
جہاں ایہ زخم پرانا ہو یا لگیاں ملن دوائیں

نین میرے دو تیرے زخموں ہن لہو چہ غرت
میں پچے تول باہر پھٹول دہر وچہ تیر کمانے
اوپا قول تیرا سواینویں کیوں تول رحم نہ کہاویں
کائی تو انا پیٹ نہ سکے زور کرن جے ساسے
کھول پلا یو سفنے اندر مینوں زہر سپا لہ
جس تھیں ہوش حیات والی رہی امید نہ کائی !
غم دردال دی اٹھیں خولوں طوفان چڑ سیدی
تا میں جا طواف کر سیدی سچے صدق ایمانوں
میں کہاں لے سینے اندر رڑکن گھاہ الم نے
آج بیزار پرایاں سکیاں میری گریہ زاروں
سنبہاں دلاں وچہ درد نہ ہوون مرن بھلا کھواری
زخم پئے زنجیروں پیروں دلوچہ زخم سوا کے
تے اوہ دردیں تہی رونی پئے اٹھیں وچہ ٹوٹے
تے سینے وچہ دل بھی زخمی تے حکمرانچہ پاسے
صبر قرار تسلی تا میں بڈھوں ملی نہ ڈھوئی !
تے خوش مزہ ہزاراں شربت قدر نہ رکھا کوئی
آپ سکن سوگنداسا ہاں تو بہ لکھ لکھ واری
کھولے رازا یہا وچہ روزاں خاک قدم گل ناری
زخم تیرے نہ ملنے دیئے ایہ کم سوئیہ سائیں
تے تدبیراں پیش نہ جاوون روز قیامت تا میں !
تن من کرال جلا سواہیں اندر سوز جھڈیاں
بہ شب نین تیر مینوں خونوں بھر دیوں پیالے
صفہ لفتش لکھا ٹریاں رکھاں یا رپارے والا
نال عنانتے دردال دکھاں سال گذار یا سارا
زخمی پیر نہ زاد مرکب منزل ملی آہی
سٹ نہ سکے چاوں اوکھا اس دماغ کھیا یا
دل کائی آرام کماکے وکسی پھیر کدہاں میں

عشقا چل صبر گھر نیٹے منزل اچے دوراڑی | پانی چٹک کرم داراک دم جلدی جان اساڈی

تیسری زلیخا کا خواب دیکھنا اور نام و نشان دریافت کر کے ہوش میں آنی

ہن ساقی بس کریں شراہوں تے دیہ جام گلابوں
کھول اکھیں دم کاٹی پھر مٹ ویکھ لو ال جگہ سدا
پر وچہر مزورائے وراہوں رکھے پردہ داری
نہیں محال ہے جے دلبران بنے گھر آپے
کہاں کہیں رہوئے محبوبوں و ہندے خون فوارے
انت مجازوں بعد حقیقت ڈھونڈیاں تہہ آفے
جے مکہ وقت وصال دوراڑا پاہل میںد وکہاں ہے
میں سنیادریان دکھاندا اس سکھاندی دہرنی
اچھل وکس غلام رسولا تھاں نہ قدم ہلایاں!
عشق کھڑا دربار تیرے تے دیہ ستوں ڈیایاں
واہ عشقا توں کیا اچنبہ کدے زنجیر پواویں!
کدے بولا لیاویں سرتے جوش خزانندی کاٹی!
کدے کدے سکھو سیدیاں تاہیں عمر بھیتس ویرانی
کدے کدے میں ہسیدیاں تیں عمال روٹا پواویں
ولہ شیشہ کدے وچہر دلے ڈونگھے زخم لگاویں
گردا بے گھٹ گشتی ڈوہیں ڈریدیاں بنے لاویں
بس پچھے اک رات زلیخا رو رو کر دی زار می
دل ہو موم عنان دے تپشوں مٹ پانی ہو چلیا
بیہوشی وچہر نیندر جھلی خبر نہ کتھوں آئی!
بیدروان یاں تھیں وچول و دہی کہی کجھ بھجورا
ہمسایا ندی دلدی غفلت شاید جمع ہو آئی!
سعد سعید ہسیت ساعت کھول سعادت والی
پڑھ آیت وانشس نصیباں خوابے شکل ویکھائی
طالع شوم سخی ہو آئے نقش ٹٹا کیوانی!

لے آرام خمار غداہوں مستال حال خرابوں!
گذریا درو حساب کتابوں یار لے میں ہسدا
دوسر وچکار عنان دے خوشیاں کارن چار کاٹی
پر عاشق جاں خاک نہ ہوئے وصلوں قدر پہچا
ساقی برہنہ ویکھ بجن دے گہاہ ہلن مٹا دے
شاید گذر خطاؤں دلبر عیباں توں گل ملا دے
جے امید نہ پاوے عاشق تڑپ تڑپ مڑجے
کھڑ کلیم پکارے آر نی طور نہیں سٹ جرنی
محبوبان دے راز سوہان دے وچہر کلام پر لیاں
رنگ برنگی و سیدیاں سیدیاں جسدیاں مڑا لیاں
لٹ لیجاویں عقل کدے میں موڑ کدے وچاویں
کدے صبا شمال پہاڑوں واہ تیری وڈیاٹی
اچڑیاں مٹ پھیر و ساویں کار تیری حیرانی
کدے کدے میں روندیاں تیں کر شفقت گل ویں
رتوں و ہندے گہاہ کدے میں سرم لاٹاویں
پھیر کدے ہر ہور لیاویں مینوں روٹ پیر لجاویں
جھل پیاسو غم و جھولا صبر قراروں ہار می
ہو بیہوش جھڑی غش دہانان ل جلیا تن بلیا
اس دی کریں نیندر ناہا شاید ایہ کیا کی
جاگ دیال لکھیں ایہا آن وڈی کر زورا
دہریا نیندر نام اسے و اچال وچہر چشم سمائی
سٹ وچہر لاٹ میرج جلائی دفتر تھیں بد قالی!
چہر عطار و تھیں جاوا ہے سدا بدہ عنان گوا کی
نیندر دبوچہ سنگر سمائی اوہ زہر و پیشیمانی

تاوچہ سفتے تہی واری شکل اوہا دسیا ئی
 ویکھ زلیخا پیریں ڈکے کر کر گر یہ زاری !
 پہلے نام ٹکاناں پناہ میں دس شتابانی
 ہیں توں کون کتنے گھر تیرا جوچہ کی سداویں
 فرمایا جے تدہ زلیخا ایسا دل داسجھاناں !
 اپہ گل آکھ گیا اوہ او توں جھپٹی جان غذا بوں
 بیٹھی اٹھ زلیخا خواہوں دل توں پیاسہارا
 مرن ہٹی ہتھ صحت آئی آپ لبھا ترصائی
 وچہ کنگان شنوائی آئی ہوش داغ صفائی
 لگے سی سو بھری دکھانندی دکھ نہ رہیا کائی
 دل ہے فرحت اندر شکریہ لکھ واری !
 کرے پکار کیناں تائیں سمجھے حاضر آیاں
 باپ میرے توں کہو بشارت آن زلیخا تانے
 جاں طیموس سنی خوشخبری خوش ہو گھو توں یا
 خیر کرے خیر اتاں خوشیاں وندے مال خزانے
 بہت زلیخا خوشیاں اندر کردی عیش بہاراں
 نال عزیز مصر دے میری ماپے کر سن شادی
 دن تے رات اپنا نوچہ وکرل خوشیاں نال گزاسے
 کر کے گردنوا حول نکال بات مصر دی لوڑے
 نیل ندی تے کنڈے و سدا مصر نصیبالا
 ہر پانی تھیں پانی اسدا وچہ صفات زالا
 باد بہار مصر وچہ وایم گلزاریں رہ گئیں !
 نیل ندی دیاں مصر بہراں گھر دی کن وچہ بہراں
 مصری لوک سمندے پور و لاں چھلاں تھیں خالی
 باغ زراعت سبز ہمیشہ چھیاں گلن یاں شاخاں
 خصاست نیک مصر دیاں لوکاں نہاندی گل باری
 نقش انہا ندے سوہنے سوہنے دل وچہ زلف سوہا ندے

شوق جہد نے ہوش لٹائی جان دکھا نوچہ پائی
 واہ واسچیاں تو لاں والیا عشق تیرا ہے بھاری
 پڑھ پڑھ نام تیرا دم کرساں چلے دلوں بیتابی
 آکھ جواب سوال میرے دیا چھرتاں چل جاویں
 میں ہال پ عزیز مصر و امیر مصر ٹکاناں
 پہو بھٹی گم گئے ستائے خلق اسٹی سب خواہوں
 غمی گئی دل شادی آئی چکیا بخت ستارا
 عقل ملی دیوانے تائیں نابینے بینائی
 صبر لے اہرام بدن توں اکھیں توں روشنائی
 گئی خزان ہن قسمت اسدی چک بہار لیائی
 منزل عمنائ گئی ہو پوری گزری دردخوری
 کہے زلیخا راتیں خوابے ملیاں نور صفایاں !
 کھل گئے آج میرے دل تے راز عقیدے سائے
 منہ سپر حرم پیار کیتو سو جہب زخیر لہا یا !
 مڑوچہ ہوش زلیخا آئی پہتی خبر جہانے
 دن دن خوشی و لیوچہ تازی تے امید بہاراں
 عمر گذاراں نال بہاراں ملے غموں آزادی
 ڈاھ کر سی وچہ سیاں بھندی مجلسے وچکار
 واہ و امیر مصر دا واسا اسدے ناز بہوے
 ہنر بہشتوں نازل ہوئی جگ وچہ نیل او جالا
 آب خشک یا باد مضر وید کہن ترس حال !
 باد خزاں توں دخل نہ اتول حکم ایہا سینے
 دل تے جان سے ہو قیدی ویکھ مصر دیاں لہاں
 مصر دیاں سبقتیں چنگار ت دے خوشحالی
 مصر عمارت وانگ بہشتاں نچیاں نگیں کاخاں !
 بہیاں ناز کواریاں کڑیاں انہاں چال نیاری
 شوخ طبع پرہیز دلاں وچہ واہ نصیب تنہا ندے

مکمل ہوا اور اس کا دل خوشیوں میں تھا اور
 سوچ کر کہ وہ نہیں رہا تھا کہ اس کے لئے موت سا
 وہ چاہتا تھا کہ اس کی موت اس کی اندر ہر تہائی
 اور اس کی فخر کا مذکر و ذکر اندر چاہا خاتون
 شاہ و عزیز اور نہ اندر والی اس کے حبیب نہ کافی
 وہ عزیز مرصعہ ذرا والی مصرعہ لایت تازی
 کرن صفت و ذرا والی اس کی مال جنہاں تارا
 وہ چہ خوشی نہ کھا کہ شوہر اس فوق فیصلوں
 باہر عزیز زبانون آگے سزا جگر بھر پاوے
 اور ان راتیں بن اس کے ہرگز کرے نہ بات کیدی
 انور عزیز مصر کے دل کے جس میں تہہ پکار
 اٹھائے پیوستے سکھ سوویں پہنے زیور سارا
 اب اٹھا روٹھکا کچھ ظاہر مرصعہ زلال والی

روز جمعہ و جمعہ میں ندی سے آون تاریاں وں
 ریل کے اوہ ساریاں گاون ہیں سن پرچاؤن
 بڑا سچا رست کجا مصر و مصر قدیمی نامی
 کہ شکاری ذات جولا ہے نہ من قحط و زرتیں
 تے اشرف مصر و جہلے اسل صفت کیرا
 واد عزیز عزیز و لانداجس دی عزت بھاری
 وصف عزیز قیاسوں اوچی خوش تھیں جبار
 نام عزیز مصر و جس دم مال زبان الاوس
 ہر ہر ولوں و لے گل اس کے صفت لیا
 آپ کے یا ہورال کوں شہری صفت سید
 ہر و تارے نام اس کے واسطے چٹا
 اینوں روز خوشی و چہ نذران نت ایو و تارا
 میں قرآن میرے آغوشا عقل بھری متوالی

پادشاہاں طرف کے قاصد آنا خواستگاری زینجا کیلئے اور
 نا امید واپس جانا اور خط لکھنا باب زینجا نے عزیز مصر کو اور عقد ہونا

طیو سے دی بیٹی تائیں مڑول عقلاں بیباں
 عقد زینجا خواستگاری ہر اک عرض گدا
 خواستگاری کے خط پہننا پیش گدا کے سارے
 ایرانی تو رانی کافی بھی ہر ملک مقاموں
 جاتس ہے آج کہاں نہ ظاہر پاواں درو سوا
 ظاہر دس جو کتول تیری دلدی غبت بھاری
 اک عزیز مصر و میرے دیول رافے آہے
 اسل عزیز مصر و اول اس دی جہولی پائیا
 مطلب صدق صفائی والے لکھے نام تمیز
 سب سلطان اسل خلیس کرے استعیں خواستگاری

عبدول زینجا سرت سہاں لیس خیراں گیاں
 بادشاہاں سن قاصد کھلے مغرب طرف ویا
 اک دن قاصد ہی شہاندرے جمع چکر بابے
 جا کیا سوا یہ خط آئے ایہ روموں ایہ شاموں
 سن دی رہی زینجا چپ ہو مصریوں نام نہ آیا
 باب کہے لے روشن اکھیں مقصد جان پیاری
 اس کہیا ایہ سو پچھا ہاں نہان من ل چاہے
 باب گیا مڑ قاصد لٹکے ایہا عذر سنایا
 تے خود طرف مصر دی لکھیا رقعہ نام عزیز
 نام زینجا گھر میرے اک دختر بہت پیاری

پیار دے کہ لب بندہ رخصتی نام سے دل کھسے
 کہے مکن و پھر کن نبیوں عشق نہ درج عرائسے
 شام سے یہ یوم ولایت شام سیاہ شادوں
 بیسیوں جبین کھٹے قل سے تھک کرے دیان بھوں
 کابل کے شہر میں قابل رنگ برائے بانی
 بہت سے تھکے سو تو بہ رنگ کے پد زنگوں
 خبر نہیں اس کشتوں کی سیال نیرازام پیارا
 سواس کرو تھوں کرم نہیں رہی وجہ کینری
 جہاں یہ نظر عزیز پہتا پڑھ خوشیال و چپا یا
 میں چند اور صاحب میر جس اینکھت کیا
 اس احسان تیر پدا شاہ عمل شکر گزاراں
 مگر قاصد طیب سے لے جا یہ خبر سنائی
 من کے خبر قبول زینہ شکر کرے لکھنوی
 ایہ خوشیوں دل راضی راضی دم دم فحرت بھاری
 خاص زلیخا کارن بیٹوں ڈھولی آن عماری
 طے و دل ع کرن رورو کے ارج فرق اسائیں
 رورو کے میں قت وہا نے ارج خوشیاں اچالا
 کہو مبارک ڈولی پاؤ اکلین شیر نہ چچا توں
 کرو نہیں سراجیوں سیو پاس میرے بہ زاری
 میں بیزار لساں وچہ آہی اس سجدی ہری
 تے میں جہاں مرال کارن رورو و عمر گزاری
 عمر و کمانی پوری ہوئی در فرقاں والی
 جس وان لوں چرو کیا آہنگال ارج چلی سواری
 چھوڑ دیو ہمتہ سکیو میرا تے یہ کرو نہ زاری
 شادی سے وچہ سوک نہ کہتو ایہ کچھ ماتم ناہیں
 کہاے سکن سوہا گانولے مینوں چاہر ہنلاؤ
 کر سو اول دی منزل خود مینوں چہڑاؤ

سچ تو رن تو زنی روئے روئے کہا تے سے
 رام نہیں در اس روم کدیں کھدی توڑ علاتے
 تر کال ترک سے لکھواری جا پے خطا خطاؤں
 چاہے بھار بھار پوری نولوں روکے دم تنوں
 آپ فرنگ شہزادوں کوڑا ملک ملت حیرانی
 تے اوہ شمع جہاں تھرتے جہدی وانگ پتنگوں
 کہے عزیز میر و میرے شوق ایہی دل بھارا
 صاحب رکھے دائم تیرا شوکت شان عزیز ی
 کی جاناں یہ طالع میرے کشتوں جلوہ پایا
 میں خادم انکار نہ حکموں مکھ جواب پہنچایا
 قطرو اک ادا کر ہووے وچوں بھر ہزاراں
 دلج دیج تیار کر ایس ذرہ واصل نہ لائی
 ہن وچہ کھلاں سما کے ناہیں ہوئی مصر تیاری
 سنیاں وری سوہا گانوالی آن کھڑی سواری
 ایہ مرغوب عجائب پڑا پی موتیاں نال سواری
 تے ایہ ہن ہن دل وچہ کھندی ظالم رویو ناہیں
 ہن ہن سے ویلے آئے روون دامنہ کالا
 حوالج میرے دل وچہ خوشیاں تہیں را پچھا توں
 خوشی میری پر روئیو ظالم شرم کرواک واری
 ارج دربار علی میں اسدے ولول جہدی پوری
 مدت رونڈیاں ملیاں ہال ارج ملنے دی واری
 میں سن دلبرے گھر و سناں کر غیث گھر خالی
 لے رضوان چلے ول حبت طالع دہری بھاری
 گئے عنان دے وقت وہاے ہن خوشیاں دی واری
 جان دیو میں ہمدی جاوان ووق خوشی دی ناہیں
 جانے تیج میرے پہناؤ تے خوشبو لگاؤ
 پاس میرے کر گریہ زاری نہ دروین دکھ پاؤ

میں من مصر علی چٹے یہ مقصد حاصل ہے
 یا پیاں نور زلیخا دلی ریل مصر نہاراں
 کئی بہار غلام کینہاں کو سہراں خزاں
 ناں تجمل شوکت شانے طرے مصر پہنچاں
 استقبال کیا چڑھے کے مصری اشکر سارا
 ہو سوار زلیخا نیڑے خود آیا وچہ ڈیرے
 تہو پاس زلیخا سدرے آٹھوٹا کھلارے
 تہو دے اوہ کھڑا مقابل مامہن پاس کینہاں
 اسی تہو وچہ زلیخا زینت تے وچہ زہہاں
 چہ ماہاں وا پینڈا اسمتول ملک زلیخا والا
 واہ طالع میں ج ساراں جو چاہیاں سو پیاں
 میرے واکھوں دنیا اندر کس نے مقصد پایا
 جمدے شوق اسانوں لایاں آلیا وچہ سہے
 جد و عزیز تہو دے اگے کروا کھڑا کلاماں
 دلدے وچہ زلیخا تائیں شوق حناری چانی
 لے مائی وچہ در و جہلی میں لکھ آفت چانی
 روزے وار ہے سر صبر دل بھکھ تریدن سارا
 ویلا وصل قریب ہو مائی شوقوں بلیاں لاٹاں
 جے اک نظر نہ ویکھاں کہیں ہن دل صبر نہ آئے
 کرتدیر وصل حقین گے ویکھ لوال اک واری
 دانی کہے نہ ہو بے صبری ویکھ ہن دھلاواں
 کرو گئی سو تہو وچہ دی چھوٹا چھیک لگایا
 جتھ عزیز مقابل ظاہر دیوں نظری ہے
 دہیری چشم زلیخا سندی جال کن یوں وگی
 ویکھ عزیز مصر دے تائیں کوک کہے اوہ ناہیں
 ویکھ کہے جو خوابے ڈٹھایا اوہ نہیں بیچارا
 اوہ خود نور ایہی اندھیرا شہد اوہا ایہہ تھقی

بخت سوتے قاصد کھلے خوش پیام لیا ہے
 دین و بیع دے کیا آکھا زینت زیب ہزاراں
 تختہ رخت چو پائے دیور کیتے مال روٹے
 گئی عزیزے جنر زلیخا مصریوں نیڑے آئے
 دو منہاں آہنگے صیا کیتا پاس اوتارا
 خیریت دیاں خبراں بچھیاں وہ وزہ کیا گیرے
 منہر کچی خیریت اسدی جن کے نوکر سارے
 وہ بچھیاں وہ دن اسمول بہک جہک خبر عزیزاں
 سند صاف دلوں دل سادہ طالع وچہ خبریاں
 اس تھانوں وچہ خوشیاں سمول بھنٹی حال
 ستوڑے روز کٹے وچہ دکھاں سکھیاں گھڑیاں
 اج سعادت بھرے ستاروں سر میر پر سایہ
 ناہا خبر جو دروا نوٹے پون گے گل بچھا ہے
 تے اس جان سیندیاں خبراں خدمتکار غلاماں
 دانی اپنے پاس بہائی رور و عرض سنانی
 اوٹک طاقت رہی نہ کائی میں ہن عاجز آئی
 وقت قریب عسروے آخر صبر سے اس بہا
 ملیا یا رحمدی وچہ طلبے کٹ چکیاں ج واکھاں
 نے اج پاس پیارا بھر دایینوں نیڑوں ہے
 شوقوں جان چلی وچہ دم دے روک تھلی دکھاری
 میں پراہن گھاگے ہاری تینوں یار ملاواں
 دہیری اکھیں ہان مڈر و دھن پاڑ گوا یا
 لے کے پاس زلیخا تائیں نکل اوٹھا ہے
 صورت اسدی نیزہ ہو کے زہر و کھی پر لگی
 آہ بھرے غم ہوش گواوے پانی سرت کد میں
 اوہ خورشید فلک تھیں نور ذرہ ایہہ نکارا
 ایک کنڈا اوہ گل تھیں نازک جس وچہ غولی رکھی

اوہ شہریت ایہ کوڑا بانی اوہ حلو ایہ موہرا
 اوہ مصری ایہ کوڑا تماں ایہ جہے علم اوہ شادی
 اوہ محبت تے ایہ جیہاری اوہ مریم ایہ کانی
 اوہ بے عیب تے ایہ پرغیبیں اوہ دلبر ایہ ویری
 اوہ محبوب میرا نورانی ایہ غم ظلم ظلمانی
 اوہ محبوب میرا جمیت تے ایہ سرگردانی
 طالع ظالم نال دریاں میں ٹپٹ گویا
 اگے کچھ امید تھی ہن اوہ رہی نہ کانی
 مجھی زوں ہمت پاون کی ناک میرے ہمت آئیا
 طالع نال ولیدے دروہوں صلح کراون آئی
 مریم ویری ولیدے رخے ساڑوتا سو سارا
 طالع دے ہمت تیر پھڑایا ویری امید نگاروں
 لے طالع تل نال ساڈے کیا رطانی لائی
 میں رکھ بیٹھ تو قیدی تشنہ دیرانی وچہ پیاں
 میں جنگل وچہ تن تنہائی ساجھی شیر لائیو
 عاجز بکری گرگاں وروی آن وڑی وچہ شیداں
 جھکی بھی شہد پیالے لین لوالے آئی
 چڑھے شکاری گرگاں کھائے کیڑاں آوارہ
 میں بجال کی ٹھل راہوں وڑی بلا میں کھاتی
 شہر گویا جنگل بھدی دوروں شیر دس آیا
 نازک پیر کوڑا نہٹھا سرم یار گویا
 ولے دریغ میری واہ قسمت کیوں ناں میں گیاں
 کیا کراں ہن کیوں کر جیواں چلی راہ اوٹے
 بھلا ہوندا میں غم وچہ مروی ہو ہو کے دن برسے
 ایس سہاراں خوب رتہ پیامرگ چلی لکھواری
 واماں جہاں برسو ندے پیند پیرا ہی ساکد پیرا
 دل زخمی تے جکڑو پارہ دو جا دیں پرایا

اوہ شہریت ایہ دھواں میرا وہ چنہ ایہ سچو را
 اوہ دوست ایہ دشمن میرا ظالم چو رفسا دی
 اوہ گوہر ایہ سنگ غضب و آن و جا وچہ چھاتی
 اوہ نائیت جینر تھی ایہ غم مذکد پد خیری
 اوہ سنگین آرام لے وا ایہ حیرت حیرانی
 اوہ سامان خوشی و امیر تے ایہ بے سامانی
 نہ میں اگے کچھ جوگی دھیں درو سوا
 جے میں درو تیرے جان کہیں ہن آئی
 توڑن کی ٹھل گلابوں کنڈے زخم لگایا
 تیرے لفظاں تیراں والی ہن بے کی رطانی
 کراں طالع تلاش نہٹھا وں درو لگا سو بھارا
 اس میری وچہ بھاتی لایا مار گزاریا پاروں
 میں جاتا سو فدا کی ہو سیں روتیرے درو کی
 زہر پھل رس و ہندی و بھی آپ سمجھی گیاں
 میں تو مشہ راہ طلب سوٹوں سپا پھینچے پائیو
 تے ایہ درو نہ ہو وں پورے عملان نازکریاں
 پیر جڑا ہے تے لہاں باہاں زیت امید نہ کالی
 تھوں ویری میں ذوق محلوں جھڑی میں کرسارا
 بختوں شغل و شغلی بہ گوشے جان چلی اس جہاتی
 پکڑ کنوں جان نظر گزاری کچھ سر پیر نہ آیا
 مدت بھدی وٹھس ورووں گیا بازو سیا
 نازک زلفاں بھدی تائیں غم دیاں گنڈاں
 آپے تیغ و گائی گل وچہ ہن کچھ پیش نہ چلے
 ہونا تانی کیوں ج بھدی وچہ دکھائے کھیرے
 نہ میں نال رہا یاں رلدی نہ میں رہی کواری
 سو حصہ وودھ اگے نالوں پئے دکھائے بھیرے
 تے غم حوالہ نہ واسہر کائی حاکم ظالم آیا

کیا کرال نہیں کہ ہر حال میں رہا تھا ناں
 سپیکے ہی نہ ڈھونڈی میوں ساہووریاں گھر سے
 وادہ میں میوں جان پاندیاں نول کہانی
 ساہووریاں دے سرین جنید سے ویری سوزانہ سے
 یا پیاں دے گھر تم قنیکے کردی سال دن راتیں
 میں گھاگ دل درواں دانی بڑے قنیکانانی
 وادہ مرچا دنا ورا میں ٹٹ گیاں اچھ سال
 آج امید نہ رہیا کالی گیا وادہ است گچی نہ
 ایس سواگ خرابی تے میں کیوں منہ چڑھ بولی
 نہیں امیدیں دل پر چایا میں سلی وکی جانی
 عشق اچھ چھٹی میں دیوں بی پر پریرے
 وادہ قسمت میں کی کچھ منگیا آخر کی کچھ پایا
 فضل کر تھیں بلان سنگدی پے پے تن کاٹے
 تے میوں تیغال و گیاں تے کا ری پیاں
 تے میوں خواہاں آیاں تے سختیاں پیاں
 تے میں تھیں دل چھل ہوئے تے سخت سیا پے
 تے دھک پے سر میر تے مشکل بھاسے
 تے میوں لیکال لگیں تے گھٹ نہ کالی
 تے میں سر تیرے ورہنے تے سخت ستر لیں
 تے بھرے چہا زتی دے تے پورنگھاکے
 تے ساتھی ساتھ رلائے تے روہڑ وگاے
 تے میرے ویرے ویری تے بنو سیلے
 تے داغ لگائے حسرت تے باہجہ رہا کی
 تے سل وچے دل میرے تے وجے کاری
 تے حرف طمع دے آہے تے قنطیول خالی
 تے حرف ہوا ہوس دے تے خالی سارے
 صبر دل عجیبہ قرار دل جہہ سر میر دل و میری کالی

میرے وادہ نہیں ج کالی عاجز حال نہاناں
 چھلپیا یا رتے کٹے ہوڑو کون بھسے کہ سیلے
 تیشہ پیر لگا نوڈ تھیں زہر کے بھر جیبانی
 ایس ویاہوں خوشیاں کرے رہن سلہ تھسے
 تے میں ویاہوں لگنہ دیاں وچہ آفتیں
 آسوی سل دسہنی آئی سی مرادوں خالی
 لٹ لیوں مرچا دنی انیوں پر ویاں دیاں وادہ
 وادہ حسرت میں غم دیاں تھیں کس ساعت وچہ
 وقت وادہ کیوں ظالم بانی کچھ طعناں وری
 کیہ پیاں دوق سواگال آسے نکول نشی آئی
 نیکے رہندی تے سر رہندی اوپا در ویتیرے
 خانی ہی مرادوں روہڑی دھک وناں ہتھ آیا
 تے زخم کے تن میرے غم وکھ دے ویرے
 بے ویش ہوئی آس نہ کوئی سیاں چھ گیاں
 مدت روئی قیدی ہوئی ڈھونڈی دل ایڈیاں
 یار نہ ملیا ویری ملیا تے ویری دے ما پے
 میں روٹا دھک نہ سنناں وگے زخم فوارے
 دسہنت پرانی ورو چالی ظالم کویت کسا کی
 منہا عین کجی رس بہناں پوناں وادہ بلا میں
 ما پے سارے سکے پیارے ہوئے بھیر نہاں
 دل بکھیا رنگ و وادہ میں فراق جلائے
 تن بلن میں دل والا بنو میں رتوں رنگیلے
 گھر چھڈا آئی رہی جدائی مٹی موت نہ پانی
 طمع نکاری آس ادھاری برہوں ورو وادہ
 میں خالی ہتھ میرا خالی خالی سفر آں وادی
 انہاں تنناں میں لکوں پالا کوڑے لارے
 رگاں تول خوشیاں معزول ہڈیاں خالی

بسم الله الرحمن الرحيم

خالی نال پیا واہ میرا میں بھی خالی ہوئی	ہمت میرا مقصود دل خالی ہے میں واہ نہ کا
سرمیا و نایاب خالی ہے میں درد دل والی	ہیو میں درد میرا دل بیتاں اوہ بھی نقیض و فانی
و میرا ہوا کرم اسوا اس دا کھنا و ہاڑا	کھاہ اکھا اوہ وک دا آہا لگا ہو رو و کاڑا
کھاؤں سر و شہر و شہر و دم و رو کو ہاڑا	ساڑو لا لگا درد الم و اکٹھ کٹھ آوا ٹراٹرا
کھنکھ سوک میرا دل و سدا ساوا ملک و روڑا	کھنکھ سوڑا لگا اوہ ہر کھنکھ مصرول ڈا صدا
طالع کوک نکار کر دیا و دروا و دروا	دور سرد و ہر کھاؤ کھا اوہا کلا محرم گھرا
امل والا درد کوک لالہ مطر ہو کا کر دیا	حال مال لگا لگاں روڑو کھنکھ اکٹھ سکھ مر دیا
رکھ سہاں دلاؤ کھ سارا کر کر و رو سہرا	سہو سہم راہ واس الم کھنکھ ہو مو ہو م صور دیا
مطر کھنکھ صمدہ کر دیا کوہ الم سر و صرا	راہ لگم معدوم مراحل راہ او کھا و دل ڈر دیا
کھوہ آرام اسدا کھنکھ واصل راہ سیر گرا	کر کر و روڑو سوں کر کھا و صمدہ اس صر صرا
سورج و معلوم طالع مطلع میرا کرم دیا	کھک عطارد کار و و صرا لکھدا حکم الم دیا
روکڑل اوہا روصل و اعبدہ عہد و روا دیا	سوڑ سدا سوڑ و روڑو مادم واہ و اسود اسدا دیا
کھلا طالع و اس کا را واہ وا واہ واہ وا	حرص ہوا ہوس دا کا رہ واہ وا واہ وا واہ وا
مطر کھنکھ کھنکھ کھنکھ را واہ وا واہ واہ وا	او سویر کھنکھ مطر سارا واہ وا واہ وا واہ وا
کرم اسدا حال آوارہ واہ وا واہ واہ واہ وا	موڑ دلا آرام ادہا را واہ وا واہ وا واہ وا
گھر گھر و ہم سہاک سہا را واہ وا واہ واہ وا	دل مرو و محروم ہما را واہ وا واہ وا واہ وا
طالع کر و رگاہ کو کا را واہ وا واہ واہ واہ وا	آمل موڑ لگام سوار واہ وا واہ وا واہ واہ وا
موڑ مہار کرک دم رس رس دل دارا	رکھ مسلم عہد اسدا روڑو گواؤ کھنکھ سارا
کھنکھ روڑو طمع و اطعمہ دل طماع ہما را	اک سوال محال وصل واکر و حال آوارا
رحم کماؤ کھنکھ و کھاؤ دم آرام دلاؤ	والو وال لہو رس و سدا مہم لاء سکاؤ
دل واکھاہ اسدا وگدا لا دوا گواؤ	وہا داروگ و ما دم ڈا ہدا ورو وصل لگاؤ
طالع مٹاں گھر دل آوہر و سوا سں طراؤ	گم سم راہ مراد اسدا سدا ہا طور و کھاؤ
او کھاؤ کھنکھ و روڑا و عہدہ آوہر کماؤ	اوہ دل دار دلا و روڑو سارس میں صلح کراؤ
موڑ ملا کوہ الا صا اوہ دل دار دلا	دار الملک مصر و مالک حاکم عالم آرا
علم عین و اعانہ عاقل داد عدل دا دارا	محکم کار مکر مکر مکر عہد ابد اک لا را
دل کھنکھ سکدا آہا اس سوا کھنکھ ڈا صدا	آس گواکد ہو وگ اوڑک سو کھا حال سدا
دو دم و ہم دوا ہو لگا ل سکا کھاہ دل دا	روڑو دلا اس و کھنکھ دار و ہم سوا کد دل دا

ہر دم نہ تو دل و ہر دم نہ آس وصال کو سنا
 آس وصال ہوا اس کو اس کی سانس لہو ہوا
 اوروں کا وک وک دل اس کی روئے سدا ہم ہمارا
 دس، حوال کمال نہ دال ہم سبک عدم و
 سنے دیو چہ آون والے پیچے چٹکے پکڑائے
 یار اساتھیں سنے اندر دل پہل بہت گما
 سنے دیو چہ کہ کیا پاں پہ نول پکا
 لانا ہو وجہ پر دیں کیا لاناں جا ہر ہوا
 وصل و غائب پامہ غور و غور سناں لٹ لٹا
 گھڑیے نول نال ساہاں رت ڈسٹو ورتا
 دیکھ نول ہن کوئی گدازیں نال ساہاں کوئی
 میں رونال نول ہندی رہنال یہ دکھ دلوان جاناں
 میں اتھک نہ رولوں ہٹناں تے ایہ درد گھٹناں
 آہ میری رت وندی رہتی وانگ ندی دی لہان
 میں رونال سرگھک پئے نول وں کھٹ گئی نول
 میں مرنا پر وندی رونی میں رونا پر
 لعلن کے گل خاک میری تھیں غمداں کٹیاں تالے
 برک نہا ندے سب رت کے نقش انہاں کال
 گل گل بے سر پہل رونی ویکھے گاجک سارا
 تے اوہ راز و لا تو چہ بہہ بہہ کر سی رو پکارا
 طرف طرف یہ جان لک جند ڈی رو واصل بھرنا
 بے مقصد و چلی میں دانی توڑ مراد جہا نول
 خشت بنانداں خاک میری تھیں پر رونا کر ہیں
 جام خمیر سے پینیاں وگ لہن لکھا
 لازم درد ہوئے متعدی قسمت واہ اساندی
 نہ میں ارج اوہ مغرب زادی نہ گل رخ شاہزادی
 لے مانی میں رو ہر گواہی درد اندے دریا

اوڑک سر کھیا کیڑا اصل وصال سوکھا لالا
 کدھر اس خطا خطاں دا ڈھو ہوا سو دم دم
 بھر ہو جس معلوم اول دا محم و عہد
 کہہ کر مہریم مٹا کر لکھ کر دھ اسس مدا
 تن من نول والا نبو برہول شئی دیس پرانے
 مہول دیول قہر لکے اپنے راج چھاپے
 غیر دیول کھ موڑ بند ہی دا خود کھیں جو چھاپے
 خود دھیں دیو چھوٹ گئی نول کت کھپے پاپے
 نے دھئی ہن میری مئی دن دن کھ سوکے
 بہن ہر سار ساڈیاں کوکال پاؤں شور پکا سا
 کن تیبے ہن میراں جیوان یا کھ سوز جلائی
 میراں درد نہ قال سوزان کن تیرا سر کھناں
 جیسے نال میرے روکھناں کی کھناں کی وٹھناں
 دن میرے سر نہ دے جانے وجہ نہایت تھراں
 سنے وجہ گل کھٹ گئی نول در دیں سٹ گئی نول
 قبر وں نہ و گاندے رہنے نین میرے برہیر
 شراہن گے داغ برہول شخص باغاندے گل لے
 تے اوہ تلف جندی وانگول آہ برہول دی پالے
 ہر ہر بلبل دی ہر ہر آہول براز کھلے گا سارا
 سینے تھیں مجروح دلاندے و کسی خون فوارہ
 میں مرنا دکھ اندر جہنا سہار برہول سر دھرنا
 مر جاندی وجہ گور رو لیاں پٹی عشق مکانوں
 جس گھر نول وہ خشت گلیسی اوہ گھر سنانا میں
 گرد میری جس چشم پولسی وکن خون فوارے
 ذات عفاہول سم خطابوں میں جگندری جاندی
 نہ مشہ باول دیس مصدوی چین نہ ترک خطاوی
 پیکر بند ہی تے ثبت چینی جوتوں نام دھراے

اوہ نہ ملیا میں جس کا دل پا پایا ایذا دیاں !
 نا امیدیاں دی سوا ہوں چڑھے بخار ہوا نہیں
 گرد غبار محبت و سچ بچھا یا سیریل حال طاووس !
 آنرا حال میرے توں بھی یہ روئیں درو گھڑیاں
 سال نہیں سے حیف میرے پرانیہ قضیاں والی
 یہ سوئی وچہ غیبوں سنیاں ہوش سہاں زلیخا
 ایسے سے گھر لے لی تینوں اوہ محبوب پیارا
 تے ایہ خاوند نام جو دہرایا نہ اس نہیں ڈر کا کی
 جے ایہ چار روئے وچہ کر کے تو پیش ہو تیں ول آئے
 ہو شرمناک تیں نہیں رہی شرموں چشم نواؤے
 اوہ محبوب سے گھر اس سے تینوں کس وہاں
 جال یہ غیبوں یعنی شہادت ہی تے کانی
 بیٹھی اٹھ زلیخا اولوین پر وچہ کر یہ زاری
 الجیس پونجے وال سوارے کڑیوں خاک تارے
 سٹھیں جھبے تے پکڑا جھلے سر تے ہتھ پھیر
 تے زور آور قسمت تیری زور لسیا کی !
 تو بھی روئے میں بھی روواں رونا پیا بہتیر
 وچہ قضیاں داواں وہیاں رو دو لووین بھلے
 سو ہی کرے سین بت چینی لائق شان صفت
 لے ہن بیٹھ شفق وچہ رو روغن اکھیں تھیں دم
 پٹ لنبیا نے دھک سیٹوں کڈھ چھٹیلوں گھڑاوں
 دھک بھر سیٹیں بچہ دیئے دجیئے سن لے درو کو شال

بجھتی جن چینی تہیتی بخت تیری بت چینی
 نین تین تپ چین شفق تے تین بت تحت لٹینی
 وائی رو رووین کریندی نان کھاندل چینیاں
 خفیہ حال زلیخا جردی غم دیاں آہیں سینے
 غم کہا وے دھک پیوے ہوم روئے عجز نیازوں

گھر چٹا تے صبر نکھٹا پیر ہٹا گیا کدایاں !
 نقش اٹنگے میرے خورے رہندی دنیا تائیں
 وچہ افلاک اٹھائی شکلاں روئیاں میرے حالوں
 لے مائی میں ان تر لے پے شے وچہ سٹریاں
 ایگل پول چٹری عش کہا کے رہی جو اسوں خالی
 ہے معلوم اندر درگا ہے تیرا حال زلیخا
 جسدی صورت داوسل یادہ خواہیں چمکا را
 میلی نظر جو تیں ول تنگے طاقت ایس کی کی !
 اس عاشق جو شہوت والا سب استغیثیں ٹھجے جائے
 خدمت دیو وچہ حاضر رہی تینوں ہتھ نڈلا وے
 جس تیں سفنیاں اندر تینوں وچہ نین دو کاٹے
 پروہ درو وچہ پڑے والا دم تھکے نہ را کی !
 حالا ویکھ تپے دل وائی سرس روئے بھپا رے
 اسوں روئوں چپ کر اوئے تے خود آہیں ہائے
 بندھ لیا کے ملک پر لے طالع تیرے میرے
 تینوں مینوں ول چھل کر کے طرفوں گورسیا کی
 ہتھ روہن تیری ہر آہوں سٹ ہے سر میل
 آہن بچہ جی دیئے مائے کرم کھچے بھرا یے
 کرتیری جال گھڑیں نسیوں ہویوں لائق غم دے
 منصب شق پچھے جے تینوں نہ سر نہ دھک جم جم
 لے ہن کٹ اندھیریاں راناں بہہ گریہ زاروں
 قال تیری یہاں مصرعے بھراں نقطیاں نوالے

شب خمزی چینی تیری جلیں تن نقش چینی
 بخشیت تجھے تین جی تے زینت زیب لٹینی !
 بنیاں دھک جھانڈے سر تے اوڑک سہناں میناں
 عاجز حال نتانی ہوئی وچہ پردیس زینے !
 پر کچھ دنوں پوے تے اس غیبی آوازوں

نقطہ واز واز

و کھ و چھوڑے دلبر والے دلوں جانہ کدیں !
 تبھوں دیو چہ پرویاں اندر رہی قضیے کردی
 روندی تے کر لاندی تائیں اینوں رات و ہائی
 کشتی ڈوب سہیل بیکانی غرق کیا ہونانی
 قات اگر سی کف خفیہوں ہتھوڑے وچہ لالی
 کدب بیکانی شامی روئوں رنب تے حیرہ وگے
 وچہ زنجیر فنا مسلسل سلسلہ توڑ گویا
 پنجہ صوف کو اکب و سہریاں فوجان نیت بھریاں
 چاہہ اسنان خطوط شعاعی سب میدان وچہ لے
 اوہ ہرنگ صحرے اینویں ہندیال کھیں والی
 نوبت کو بچ دی کھڑکی تدوین مصریاندے دریے
 تنبو پٹ لداے شتریں کیتی فوج تیاری
 مصری فوج سلی دل وگی مضربیاں وچہ ساری
 ناقہ اُتے وچہ عمارسی طیمو سے دی بیماری
 وچہ ہائی میں درواں والی ظالم بندے چلے
 تے ہن صبر قرار تسلی میرے ہتھ نہ پنے
 اوٹھنی دہر قدم آہستہ رولواں وچہ رازیں
 آہیں کو بیاں جل بل جاناں پئے عہدے پھانے
 کر یاد دھکاں داویا جھورویاں مرجاناں !
 ایہ جوانی چمکال والی رووندیاں کھل جانی !
 چوہدویں چنفل روشن چہرہ رووندیاں کھڑ جانی
 اٹھڑ بول نہ سکاں ظاہر حجب عناندیاں گلاں !
 اکھیں روئوں رووندیاں ہن سینہ جلد ابدا
 کالیاں لاناں پر پرتاے لمباں کوہاں ہنراں
 واس پیاس تال پرایاں ہن جو درد دل خالی
 جس محبوب پیاسے دلوں میں نیت اڑیکال
 اینویں بہترے کسے ترے والی داسر کھاندی

ایہ خاوندش ہو یا نہ ہو یا جا پے ات اوامیں
 والی باجوں سکا پیار پاس نہ کوئی دروہی
 صبح ہوئی ڈب گئے ستارے وچہ بھر وشنائی
 دو توڑی ب او توڑی ب سوکھوں باجہ نورانی
 طائر نسہ عقاب فلک واپیا فنا دی جانی
 اوہ خرگوش ہو یا وچہ خوابے تے لہستی اگے
 جال طالع جبار مقابل تیغ لشک دی پایا
 بچپوں نیزہ باز نکرے نیزیاں نوکان ہریاں
 جبریاں ہن صبح دی انھیں زرد ہوئے خستے
 بچھنا ندی کے مروی جاندی تے ملدی جھوٹالی
 زمین کسائی اسپ سپاہیاں واگ پھڑی کھاسے
 تبتو وچوں کٹھڑ زینجا چاٹری وچہ عماری !
 اسپ کوڑے پاجاناں جنگل خاک انجاری
 گل والی گھٹ باہاں روئوں کردی گریہ زاری
 دل میرے نوں دلبر والا درد وچھوڑا سٹے
 میرا دل ج دوا میں ناہیں میرے روگ کو لے
 ساہو ریاں گھر روول اوکھا جگر جے وچہ آہیں
 واہ وادج برہوندا اکٹھا سول گیا سن لاہے !
 پینیاں خنک تے سونا دکھیں زہر عناند کھاناں !
 اچھل وگے انھیں تھیں میری تیل ندی داپانی !
 درداں مہتوں کداں غلامی رہسل وچہ اواسی
 ایہ وچھوڑا سخت قیامت کوں سرے چھبلاں
 جگر تظاف و اشوق چھل داتن ان امن کھلاں
 گھر بیگانے دیں پرے رو رو کوں گذاراں
 کوں جراں بہ دلوچہ آہیں کدلیہ درد سکھالی
 اسدے شوق طلبے لایاں درد مند اندیاں لیکال
 تے والی وچہ دلبرے مجھدی پرکھ پیش نہ جاندی

تے اوہ حال عزیزے والا کی اکھا تو چہ شاوی
 نل سپاہ جہانڈے گھوڑے زینت نل چڑائے
 مست سپاہی سوہنیاں شکال کراتے تلواراں
 گھوڑیاں تے چڑھایے مارن ہس بازیاں ون
 رہو وال خوش قدم سمنداں تر تر بچے تراوے
 سمجے وجہ نیت زینت تازیان خوش رفتاراں
 گھوڑیاں تے دم مورانی رگے وال پریشم تاراں
 اسواراں یاں شانال بڑیاں چھان تار چڑھایاں
 سو بچنے وجہ حیل سپاہی بانگیاں پیریاں والے
 قدمیاں نہ اوہ لے نہ اوہ بہت چھوٹے
 رہے چاندیاں نرم ہواکین تازیان بانگیاں چالاں
 اک پاسے ول تریاں والے مال و مال تے تاشے
 طبل ظنور تے سارنگی ڈھول بدل چول گجے
 بینسیریاں وچہ زان کاون وچہ دھڑے
 ناقیاں لکے سب تھیں بچے جھوکاں لین ہواراں
 گلیں جمیاں ریشم گندیاں گھگھراں وی مالہ
 جنگل دلوچہ اس دھاڑے خوشیاں داہڑو گیا
 سن سن جنگل باش بلائیں بھری زلاوچہ شاوی
 تے جو خوشی عزیزے دلوچہ اوہ وچہ نہیں نہ آوے
 ایہ خوشیاں نہ حالے سن سن کرے زینا زاری
 ایہ روندی اوہ ہسلہ پھرا ایہ پٹری اوہ نجد
 سنوں ویلا ہتھ نہ آوے وقت اہلے ہتھ آئی
 ایہ ماتم وچہ ویں کریندی اوہ خوشیاں تو چہ گانویں
 ایہ ماتم وچہ لیراں لاہوے اوہ کڑنا چھلکے
 اسدے نین دونویں رت بچنے کردی گریہ زاری
 اسدیاں لبال فراق سوکایاں جان لبال تے آئی
 دروغیاں بھر زردی رنگے اسدے دلوچہ نہاے

تے اوہ اسدیاں شوکت شانل خوشنودی زادی
 زیناں تے یا قوت جہانڈے جڑا ستا والے
 پوشاکل شاہانیاں سبھے زینت زیب ہزاراں
 جنگل دیو اسپ کو داون شڑاں بندہ وڑاوں
 باد صبا دی گردن آئے گردوں سبھا رگڑاے
 چھٹی تان نقاریاں وانگوں مستی چڑھی سواراں
 جوگیاں جٹاں ایال لٹکدے پوزیاں زینت داراں
 واسٹریاں چیر لپیٹیاں کینیں اجھنیاں واہ لٹکایاں
 گل کٹھے ہتھ کٹھن زریں نیلور سہرودوالے
 اکواک گھریاں جائے انہا ندے نین لوٹیرے
 اوہ اسوار جہاں تے آہے وچہ خوشی دیاں لال
 قطع جہانڈی صنعت سازاں بھی وانگ پاشے
 نرم آواز باب ستاراں اک ول تو نہا وچے
 مست آواز گویا سی عشقوں آپ روٹھری کچھ روٹھ
 دوروں پرپیاں وانگ دساوں اوٹھنیں سٹکاراں
 ریشم مٹرخ نکلیاں پیاں گوش نکے قہر بالا
 خنیاں گراں یہ جو بن خوشی وار ہے دلاوچہ نکیا
 گوندل ہرنال گوجراں نواں ملی بارک باوی
 ویکھے شان تے کھل کھل ہسے گھوڑا ذوق کوڑے
 تے اوہ آپ عزیز مرصوا شکر کرے لکھواری
 اس خوشیوں ہتھ نرم غذا میں ایس طعام نہ پچھا
 اس نین وراون جھڑپاں اگس دا کھیت پچایا
 ایہ قہقہے پئے مخالف کو نکر ہو وین سالوین
 ایہ والال نون پٹ پٹ سٹے اوہ لاتیل سواے
 اسدیاں اکھیں مست نشے حقون ہر سرے دی دھاری
 لکے تھیں وہ اسدے لہجی لالی دون سوانی با
 تے اسدے بھٹاے دونویں چمک ٹٹھ جھار

ایہ ہر دم پیشانی تہوڑی اوہ چھپیں وٹ چاہے
 کھوے ایہ سوہاگ بیٹوں اوہ داہڑی ہتھ پیرے
 سینیوں الماس سرہ تھیں ایہ یا قوت پرووے
 ایہ بیوند پئے ٹول جھورے جوڑے ٹول سٹھے
 اسدیاں غم وچہ لمیاں آہیں اندر وار جگر دے
 ایسے حالے ایہ سب لشکر تیل ندی پر آئے
 رور و دانی پاس زلیخا کہتے نین ر نگیلے
 نین میرے اج وین کر بندے بیٹھے توڑیے
 نہ وچہ مصرے جاؤ مینوں تہ نہ کرو کہا رو
 کھڑو نہ میری مصر عماری سٹ وچہ تیل وگاؤ
 غرق کرو دریا کے سٹھلے سن ناوہ میر تیا میں
 روٹو دیو میں طالع روٹوڑی ڈوب دیو وچکے
 ساڑ بھول نے بالن کہتی جان میری بیجا ری
 نین ندی دی شٹھاٹھ غنبدی کرو میری قربانی
 رہڑ ورو میرے بیدرو وٹال رہڑے وکھوالی
 اے افسوس کال تدبیراں کانی پیش نہ جاوے
 ایہ بیچاریاں عاجز ندیاں طاقت دبیراں تا میں
 ست زمیناں سن اسمان مال یہ دم بھدیاں نا میں
 ایہ روندی دی گزر عماری ندیوں پار سدھاری
 جان اسواری وڑی مصر وچہ خیر و نڈن خیراں
 خوب محل عجیب ر نگیلے خاص زلیخا والے
 خوشبو یوں ہر جائے معطر جیوں صحتا تار
 کئی ہزار کنیزاں خادم بانڈیاں پیش رکھیاں
 سب سامان خوشی و احاضر رہے زلیخا اگے
 وچہ قبائل اہل عیالیں ایسے دی سوار
 بڑیاں شانناں قدر اوچیر مصریاں وچہ لے وا
 خاطر داری رکھے اُسدی آپ عزیز بے چارا

ایہ زلفا ندے وٹ ادھڑے تے اوہ چھپاں تے
 اس زاد دم دم پیر چھپاڑی اسدا پیرا گپے
 او دیا قوتی گردن ہنر وں چاگردن خوش ہووے
 اوہ سوگ سبے ٹول ویکھے ویکھے وکھوون اوہوے
 اسدیاں جنگل وچہ دوہا یاں خادم خوشیاں کرے
 لنگہ چلے وچہ مستیاں ذوقاں مصر عمارتیں
 وچہ دریائے ماتم والے کزل پیرا ہن نیلے
 یار نہ ملیا میں مگر ندی کر تھکی مکھہ جیلے
 ڈوب چلو وچہ تیل ندی مے حجب عماری ڈورو
 دل میرا پروا غ جہاں ان سب داغ گو او
 وچہ وچھوڑے کٹ نہ سکھ تھکی جہاں ایذا میں
 جہاں میں روٹوڑاں رہن دکھ میرے تے دلبر لڑے
 نین وکھدے وچہ گھٹ گداز واک بجھے اکواری
 اکواری میں روٹوڑی ویکھاں دلدی سرگردانی
 خود رہڑیاں جے دکھ رہڑ جاوے ایہ تدبیر وکھائی
 آپ رہڑاں کھ روٹوڑاں ویٹے ندیاں بھی دکھ کھاوے
 سبار برہول سر جردیاں تا میں تے ایہ سر دیاں نا میں
 بجھتی برہول وچہ ڈبیاں پھر ٹر دیاں نا میں
 تے اوہ زینت نال سنگاری مصر باندی اسواری
 جشن ہے وچہ مصرے خوشیوں دن گتے کئی راتاں
 صاف صحن خوش اندر باہر زریں چھپاں دوالے
 زریں تخت زلیخا کارن فرش صفا زرکاری
 شکل جنہا ندی موتی بھکدے حسن بہلاں لایاں
 کئی ہزار غلام کنیزاں رہن حکم وچہ وگے
 آپ عزیز وٹے تے رائیں کرد خدمت گاری
 اس واکھیا موڑ ہٹاوے ایہ نا قدر کسے دا
 تے اوہ کہیا ہاتھ والا ہو یا پورا سارا

جد و عزیز جو رغبت کر کے آوے کدی کدیں
 پیش زلیخا عاجز ہو کے گل کرے سرنیویں
 پر ایہ شکر گزار ہے ہر دم رکھی رب سوا مست
 وجہ دہاناں مال زمانہ کے دنوں ٹھہرا ہے
 بانڈیاں خدمت گارل ہر دم رہندیاں گے کھڑیاں
 مصری زناں جو بڑیاں قدر دل ستھیں بن ہیٹھ
 ظاہر ظاہر گلاں کرزی دیوچہ کر دی زاری !
 یار مینوں توں سفے اندر کہیاں بیکال لایاں !
 تاہن ظاہر نظری آویں نہ سفے دس آویں !
 تیری تاہنگ مصر وچہ آئی اوویں رہی جدائی
 وچہ پرویں نہ محرم کوئی اک بے چاری دانی
 مہر کماویں دید کراویں خوابے روپ دکھاویں
 میں مچکی مسوں گداری رچے ہڈیں غم تیرے
 تیری خاطر لے پیٹھ سے چھوڑ وطن میں آئی !
 دل مینوں دکھ ویکھ کدیں کیا کیا سرتے ورتی !
 لے تہال جب بیتے مینوں دردال نے سیر جائے
 میں جلدی وچہ لاسٹ پر ہوندے چھڑک نفاذ دلی نی
 سیریاں خون بھڑکیاں میں تینوں نظر نہ آیاں !
 دل مینوں توں ظاہر ظاہر نہ رہو وچہ حجابے
 تے سو کند ہزاراں واری تینوں ماہ جب سینا
 حن تیریدیاں شوخیاں ہسیاں تن بن دیوچہ میرے
 ایہ ورتا رہیا ہمیشہ اندر گریہ زاری !
 جھمنیاں یا قوت پروں الماساں دیاں نوکاں
 وچن سل بکریوں تازے قول پکے دل سسٹن !
 ورہیاں رہی اوڈیکال اندر روندی تے کلاندی
 نہ اوہ یار دس آیا ظاہر نہ آیا وچہ خواہے
 کہے زلیخا دانی تا میں سن لے مال پیاری

رہے دو راڈا قوت چاہے کدو شرم تدا ہیں !
 آپ زلیخا چوری چوری دل پاٹے غم سیو میں
 یار مین دیاں آساں مینوں آوے نظر غلامت
 سخت بہے تے ظاہر ہے دیوچہ وہم ڈوباوے
 تے ایہ یا راوڈیکے روندی بچہ کھیل گھڑیاں
 ایہ جیون شاہ اوہ وانگ رعیت ایہ نیا نو بنیرے
 رات پوے تے کی پیکے کرے وجہاں پیاری
 قول قرار کریں خود پکے کسے ہتھ بھڑایاں
 نہ ایہ دل دی اک بجھاویں نہ دیدار کراویں
 عشق تیرے نے گھائل کر کے وچہ پرویں سٹانی
 اوہ بھی عاجز ایس علاقوں اشدی واہ نہ کائی
 توں کتھے کد ملیں ظاہر توجہ پتہ دس جاویں
 جیون جیون روز و ہاندے ہجر دلی گدے نین و دہیر
 اوہا بے قضیہ اوویں ہجر فراق جدائی !
 کوں رلال وچہ غم دے فرشتیں وچہ پرانی دہرتی
 میں دکھا نوچہ گھائل ہوئی ایہ تو میں دکھ لائے
 عشق تیرے واسچا رکھالیس ہو رہی تھانی
 عمل بیت گیاں وچہ دردال صبر مہاراجا یاں
 جے منظور نہیں یہ تینوں جھات دکھا وچہ خواہے
 وچہ وچھوڑے ناز نہورے ساڑنہ میل سینہ
 میں تھیں نہ سمہا لیاں گیاں تے میں ہوئی بیرے
 غم دا وقت دراز ہو یائی وچہ اندہ خواری
 اوہ غرقاب رہی وچہ غم دے مین وچھوڑیوں جھکلی
 رات جگیندی دین کریندی نین نہ نیند رچھلیں !
 محرومی وچہ دلسوں جانے پر کچھ پیش نہ جانندی
 تدبیرال کچھچین ناہیں جلدی جان عذابے
 معلوم تینوں حالانہ میر غم دی گریہ زاری !

کدھ کمان عقل دی کوئی ماریں تیرا ویسا
 کچھ کتھے جے لہجے تینوں تول بھی کارے ہاری
 سر جاویں تول کچھ حیلہ نہ رہو چپ چپاتی
 میں جاناں تول عاقل و ذی بڑی فیضان الی
 لٹنی عقل اجیہی تیری جے اج کم نہ آوے
 یارے دھک کٹیا جاوے خوشی و دے غم سکے
 رونمیاں میں گھائل ہوئی کوں قرار نہ آوے
 تیریاں بھی تدبیراں و کجیاں کیڈ رکھیں تاثیراں
 میں بیدل دی کچھ کاری جیتوں بہت پیاری
 جے میں اے فرزند پیاری کر سکدی کچھ کاری
 لیندی جہل سرے تے اپنے میں تیری پیاری
 ایچھے واہ نہ چلے میری عقل رہی دیوانی
 میں قربان کیا وس میرے لکے واہ ملاواں
 کہے زینجا جان تیرینوں کیا کرل کتھہ و سچان
 آئے بڑھی میں سر جان دی کرے حیلہ کائی
 جے اوہ ظاہر مل وانا میں سفے کوں مل وے
 کرے آہ زینجا کہندی جس دے روک اوے
 درد میرے کچھ ملکوں باہر کون کرے ات چارہ
 دن مجلس وچہ تیدی گذرے رات دکھانچہ ناری
 کدے کد میں گھر دے اندر جے درین ال کے
 کرے اجازت طنب عزیزوں سعدی ایداراں
 وچہ او جاتاں ناتے اتے رور وین و رہاے
 یار لہجے اوہ وچہ او جاتاں دلے نال آراوے
 جاں جنگل وچہ صبر نہ آوے نیل ندی دل جاوے
 ایہہ قینے ایہو روناں ایہو حال اودا سی
 عاجز حال ہی دل بریاں نہیں ہے دو وکدے
 ہلدی اک نہ ٹھکے اک دم کدے قرار نہ آیا

وہجے وچہ مراد نشا نے کھلے یار سویتہا
 درد میری پاں کرود وائیں سخت میری بیماری
 کیڈک درد جیساں وچہ سینے لائی برہوں کاتی
 میں ہوندی میں دکھیں جلدی تے مقصود دل خالی
 کوں جگاویں طالع ستے و عملوں جام پلاٹے
 پٹیر شک وواکھیں وچوں مہر کریں اج سکے
 نے اوہ شعلہ درد و فراقوں چکے جان جلاوے
 کر بقیہ رگیاں پر دسیں غصہ کرے تقصیراں
 سن والی سہنیوال کر کے روئی زار و زاری
 سر تیرے کد آون دیندی ایڈ مصیبت بھاری
 میرے وس کیا دس دھیاں میں تیرے پرواری
 جس دانام مکان نہ ظاہر لہلہاں کیا نشانی
 چاہیں جان ایہی نے حاضر غزہ نہ مول لیاواں
 یا اپنے تھا نو بنہ شاداں زلفاندے وچہ سچاں
 پڑھو منتر کچھ سفے اندر دیوے یار و کہا لی
 والی کہندی میں وس ناہا ایہی پیش نہ جاوے
 عقلمند اندیاں عقلاں سندی کافی پیش نہ چلے
 اینویں روندی رہی زینجا کہندی حال آوارہ
 ایہا حال رہیا سودت وچہ فراقت سبھا ری
 ایہ غم سوز و چھوڑے والا ہرگز جہل نہ سکے
 سیر کرن دل جنگل جاوے بانڈیاں نال بہاراں
 زخم پرانیاں دردال والا ہر دم و دھدا جاوے
 عشق سو کہا لانا میں ہرگز اسدے سخت تنگافے
 کر کچھ سیر عماری پھیرے مڑول گھال سداے
 و رہیاں کئی زینجا تائیں ملی نہ مول خداحی
 حال ملال رہوندے جھولے ہے جگر وچہ لکڑے
 والی کہے ملا جگ دیتی یاراں یار خندا یا

اُس بڑھی دی عجز و غافل اثر کھلا اک وارے
تے بیماریاں کٹ گواوے یا رداوے یا رلاں
فصل منگو جو فصل بغیر ول دلبر شکل لےجے
نا امیدیاں تے غم ہاوے بیٹریاں پور گھارے

وائی کرے دعائیں رور و اللہ دے و رہاے
کرو خلاصہ رسول دعائیں ویدے بیماریاں
ہن تدریساں تے تجویزاں واہ لاچکیاں سجے
جان عرفان کرم داوگے روپڑ کھڑے دکھ ساے

خرید کرنا عزیز مصر نے حضرت یوسف کو اور پرورش کرنا زلیخا نے

اُس دے جیڈ نہ طالع والا اُس دے کرم سوے
ایتھے دل دیاں دلنوں ضرباں و جہیاں بیوس کاری
جے محبوب غما لوچہ دہے عاشق دا دل کھسے
ایہ مقام دورا ڈا جاں جاں خام جے دس اوے
بیٹی مصر زلیخا دلوچہ غم دیاں نوکاں لایاں
کچھ سبب اس نظر نہ آوے کڑی ڈھونڈ بہتری
دل بیہوش نہ بھاوے جیوں دل دا حال آوارہ
اندروڑے کدائیں باہر دھرت جھڑے عش کہانے
ایہ کیوں باہجہ سبب و دھ چٹے زخم ولیدے کاری
بہ صبری دی ایہ کیا آفت پاوے گھمن گھیرا
اگلے دردیں میں مرگی رور و ابجھے ساہیں
جوان حال سرے پر آیا ویکھیا نہیں کدائیں
اُسدا قدم دکھانڈی طرفے و دہا گیا اگاہیں
دائی نال کنیزاں یکے دہائی ول گل زاراں
نرگس برگ ڈٹھے دل گدے اوہانیں لوٹیرے
تے دلبری بے پرواہی لوں لوں وچہ سمائی
ایہ سہارا کہے ہتھ دلوں نیں بج جنیندے ماپے
ویکھ شقائق دے رنساے دلوچہ لاٹاں بلیاں
دل ول دلوان رہا اُس زنجیراں ول ڈھوہا
سینوں داغ برہوں گل سینے جہاڑے نقش نگینے
لق دق جگن دیوچہ رور و کتنے روز گذارے

جس لوں یار و کیند لےجے قیمت ہووس پے
ان ڈٹھیاں ل شوق جنہاں نول ان ملیا ندی یاری
جے محبوب خوشی وچہ دے عاشق دا دل ہسے
جاں دل جھکٹ ت جاتے پہنچے منزل مقصدیے
جنہیں دہیں وچہ کھوہے یوسف سٹ وگایا بھیاں
دلیل اقرار کیا اٹھ سارا غم دی وگی اندھیری
عمر ساری دیاں دکھاں نالوں درد بیا سو بھارا
جگر تپے دل ترے رووے کوں قرار نہ پاے
کے ایسا میں برہوں جانی مدت دی بیماری
اوہ اک زخم وچھوڑے والا میرے جوک بہتیرا
بس دلا کیا اچھل وئیں سٹ غم رچیوں ناہیں
مینوں جگ جلا ندیاں رہیاں غم برہونڈیاں آہیں
جیوں جیوں کرے ملامت دلنوں لالا سارا واپس
نہ سہ سکی حکم کریندی سد عماری داراں
سچین بھین دل نے پایاں رمزاں ہو رو وہیرے
سرو آزاد سندی آزادی ویکھ غشی وچہ آئی
سُرخ گلاں تے ببل روندی کردی کھڑی سیلے
ٹی مثال سجن دنال ویکھ چنبے دیاں کلیاں
جاں دلدار سنبھل دی زلفوں معزز معطر ہو یا
گل لالہ دی خوشی صورت کھل پئی وچہ سینے
اوڑک دوڑوگی گلزار ول کردی درد پکارے

عشق اور جاڑے گھٹ پوڑے و سیدیاں بہن ندوید
 آبادی جا کر اجاڑیں کو کے در و سپہاڑیں
 عشق وطن و چہ مجنوں تائیں رہن ویندا بے وسدا
 گئی زلیخا و چہ او جاڑاں تا بھی صبر نہ کیا
 اس تھیں بعد پیاغم گھاٹے یار پیا جاں را سبے
 آوے کدے سد ہاؤے مٹھڑ گڑ گڑیہ زارای
 یوسف آن مصر و چہ وڑیا اوہ تدھ و چہ اجاڑاں
 تے اوہ دروڑے وائیں واپستا آخر تائیں
 لوک ہے تھیراں مصر و چہ یوسف نے دیداروں
 ایہ ویراں آبادی مصر ایہ رونڈی جسک ہسدا
 جان یوسف دی قیمت چکدی می خلق خریدن آئی
 و چہ عماری ناں کینزاں گڈری جولاں گا سہے
 خلق ڈھکی سو باہجہ شماروں سارے شہر پکارا
 حال کچھے استھے کیا اچنہ بانڈیاں راز دسا سہے
 کہہ زلیخا کیڈک بندہ جس نے خلق کو سانی
 لے بیانی ایہ سوہنا بندہ اسدا حسن و لارا
 آپ زلیخا جھنڈا ندے اگے ڈب دی جانڈی
 جے ایہ بندہ بندہ سوہنا وکد میں بھی سوہنے لٹی
 کرے و چار نظر کرو کچھاں ڈٹھس کھت نظارا
 جھڑی عشقوں مجبورا واری میں وگ گئی نظاریں
 تول شہر وکس میں جھنگل بھجاں ستے ل وکاویں
 سورج چندک وند تیرید اگل تکن و چہ گھاتاں کہ
 میں واری بازار وکیندیاں و لیندیاں جاتاں
 عشق و میں میں وکدی آہی تیرے شوق و باجی
 آپ گھٹے بہہ رہیوں بچھاڑی مینوں تو راگاڑی
 پروسیاں و چہ تیریوں دروڑوں چھوڑ مکومت آئی
 شوق تیری میں کانگاں چایاں چا وچیل رٹھائی

دوسوں اجاڑ نظر و چہ درے عشق جنہاں دل لیوے
 ایہ آبادی عاشق والی خوش ہووے اجاڑیں
 و چہ پہاڑیں پریت غاریں کیوں اوہ جا جاو ہسدا
 تیں زمان تیں راتان تائیں در و قضیہ پایا
 تا بھی ہو روزاں تھیں اسوں درو و چنداں ہے
 کیا و تدھ آفت جھلی تل ڈوں جا اک واری
 باہجہ قراروں زرق تاروں رونڈی و چہ بہاڑاں
 تیں تاخیر ہو ندی دیداروں مردی جھوڑا تیں
 نوہے خیر پھرے و چہ جھنگل مصر آبادی یاروں
 بے مقصود و خیرے ایہ بھونڈی اجڑی و گھر وسدا
 تدوں زلیخا جھنگل طرفوں مٹھوں مصر سد پانی
 مشیریاں جتھہ جاناں وکیاں مجلس دیو چہ رہے
 پڑھ چا کھاکہ و گھڑیں ڈھسٹ عالم سارا
 یوسف نام بند و کھانی وکد سہے ات جائے
 تھیں کینزاں حسن جھالوں اسکرے جھڈنہ کائی
 حدوں و وچہ ڈھکی جاں خوبی اٹل پیا جگ سارا
 سوہنا بندہ خبر سنی سو وچہ دل وکد لاندی
 خبر نہیں اتھ لٹی جاسی کون کوئی جھڑھ پٹی
 جی نظر چھپٹ گیاں آہیں لیا بچھان سپارا
 کتھوں آیل وکد پھر دا شہر اندے بازاریں
 سائی جان جہان جے قیمت ارزاں بے دساویں
 واریاں ساریاں زلف تھیں تاریاں بھیرا ناں
 میں وکے تھیں اگے وکیاں کوک مخی سلطاناں
 میرھڑی بیماریاں لایاں ج رں بیوں علما جی
 توہیں جان تہی دی ساڑی توہیں گھروں جاڑی
 عشق تیرے وگاں چایاں گئی زین جدائی
 مٹھو دی آئی وہن جدائی کپڑے بنے اج لائی

میں قربان تیرے چہ در دال روئیاں جگہ ہائے
تیرے جیسے بیچ دے ملوں تخت و کن سن تابان
میں دک چکی پہلے دن دی جاں تینوں سرور ہریا
لکھ لکھ شکر امانت تیری جاں میں دھرا پڑائی
میں وجہ آس تیری ہے ہر دم میں دھرم گزریاں
کہے پکارا بھائی دانی میریاں خواہاں والا
ایہ اوہا میں جسدے کارن پایاں اڈا یڈا یاں
ایہ اوہا جس سنے اندر کچے قول گما گئے
دینے تے رات ڈھونڈنیدیاں جسدے جان کھو بہ وجہ پائی
جسدی وچا وڈیک اکھیں نے کنڈیاں فرش وچا
ایہ اوہا گھرباپ میریہ جسدیاں وہماں سیال
تے دکھ جسدے دل میریہ سیال بھی نہیں گیاں
ایہ اوہو میں جسدے ہتھوں دروہیا لے پٹیتے
تے میں جسدیاں وچا وڈیکال کھری سپا پے کہتے
چوکتی وارڈٹھا اج اوہا جسدے نیت جھور پوئیں
ایہ اوہا توں جسدے دروول سنیاں میریاں چھیاں
ایہ اوہا توں نقشہ جس دا وہی نقش ٹھہرایا
وچیکہ میرا محبوب لڈکڑا چھوڑ دلوں بے رحمی
لے مائی ایہ دلیر میرا راتیں آون والا
اجڑیاں لول سا جڈا یوں جان جلا ون والا
درمیاں چھوڑ توفدی مینوں حال نہ پا ون والا
لٹو سہیلیو نظرال کھو لو سوہنے واسنہ نکو
وکیھونی اس نازستی توں ٹٹب چواتیاں لایاں
وکیھونی ایہ شیر شکاری وسدی توں پٹ بیٹھا
وکیھونی ایہ رہزن میرا مال میرا لٹ بیٹھا
وکیھونی ایہ لاون ہارا لگیاں تے ٹٹ بیٹھا
وکیھونی ایہ چھلیا سجا راول چھل کر گیا سجارے

لہجہ بیواں ج و ستر بچھے طر طالع گھڑ آئے
مشرقی ہووے طالع میرا میں بھی یاروہا جاں
تے توں عشق امانت کر کے بھوک میرے دل ہریا
زمین فلک پھٹ پرزے ہووین جے کو کہہ سن پائی
آخری تینفل معلوم ہوئی جو میرے سر بنیاں
عشق جہدی وچہ گو دکھ لیندیاں پتیا زہریاں
جس نے ستھ خیاں تے ڈھیا یاں میریاں روٹھو گایاں
تے میں جسدے ملنے کارن کا ہے دیں پرے
وچہ فراق سمند جس ہے بھر بھر پور رڑھائی
تاریاں بھیریاں راتوں دیو چہ روئیاں وقت وہاں
بھدی پائی ہیریاں بیجیاں پالیاں میریاں نے وڈیاں
تے انجورے جوڑ جہدیدے نے سنی بشارت کیاں
غم دکھ ہے پیراں جس نے میں کارن خود سیتے
جسدیاں سوز فراق والے دن میرے سر بیتے
منت کردیاں ہتھ نہ آیا لہجہ سپا ان اینو میں
جس دا اکا ناز کشہ جگر بھنے و سسر سیخاں
ہے مر جائے ٹہر کھانے تینوں ترس نہ آیا
اکر انصاف جہاں میں وہی باتوں میں خود وہی
وچیکہ سکین تے وچیکہ پیاری لٹ لے جا ون والا
سنے دے وچہ نال اساڈے قول کما ون والا
وچہ اجاڑاں تے وچہ ندیاں سیر کرا ون والا
اس بھتیں دور نہیں چھل جاناں پھیر کتے تک سکو
وکیھونی اس بے پرواہیاں پھیر نہ جھاتیاں پایاں
وکیھونی ایہ ماروڈاری باز تھیل چھٹ بیٹھا
وکیھونی ایہ دلبر میرا دل میرا لٹ بیٹھا
وکیھونی ایہ باہول پھڑکے ادھوا ٹے سٹ بیٹھا
وکیھونی ایہ کارے ہارا کی کی کر گیا کارے

وکیونہی یہ نہیں کہ گیا توں میری میں تیرے
 وکیونہی ہے میرا صاحب یا ہے سارے جگہ
 وڈیوئی اس گھیریا وگھیر یوکل نہ جاوے
 پتیا فنی یہ رس نہ جاوے میں سرخیر نہ لاوے
 دسیونی میں تیرے باہول عینال پاس نہ آئی
 کہ صغیران تھیں ساہجہ بند نیوں نہ کر چھڈ پرائی
 وچہ پر ہوندی لاٹ زلیخا طرف طرف اوہ جلدی
 تے اوہ رور و فلال اندر کرنی ہوش بہتیرے
 اوہ دروہیں رومروئی جاندی ہمتہ ہلدی بچھتاہدی
 کی جاناں میں محبت کوہی آج کسدے ہمتہ آوے
 جب عماری داروینوں چل سٹور وارے
 بیہوشی وچہ رہی زلیخا ایسا گھٹ پوکاراں
 اندر وارنئی لے والی ہوشش کہے کر کاکی
 بیٹھی ہوش سمہال زلیخا خالی صبر راروں
 مت کوئی دل تل لجاوے پھر میں حال کوہیا
 باندی گھل عزیز بلایا جیدے رس فرمایا
 گیا عزیز چکاوے قیمت دسیں بازگاناں
 کہے فرشتہ مالک تائیں سن تدبیر عماری
 عنبر تے کافور درم تے لعل زرور ویناروں
 مالک کہے عزیز تے تائیں تول دیہوٹ سارا
 خازن تول نہرایا اولوں تول دیہوٹ چیراں
 پلے وچہ ترازو والے یوسف چاہیا
 جی لکھا اے دینار چڑھے تے چھا باا جے نہ ہل
 کل خزانے پر زرد چھیرے کر تدبیر چڑھائے
 لعل درم در عنبر مشکول ہر چھپا بے وچہ پایا
 مال خزان شاہ مصر وے تل نہائے پوے
 حیرانی وچہ شاہ مصر واکہند مالک تائیں

وکیونہی ہن سارے جگوچہ کیوں کر بیٹھا ڈیرا
 میں اسدی ایہ میرا ہنر مورال واک کی ملک و
 پکڑیوئی یہ چلانہ جاوے مت مر چھیر نہ آوے
 آکھنیوئی میں اوگنہاری میں ہر رحم کڈوے
 تے جے میں وچہ غیر اندے آئی توں خود ڈور وکائی
 ہنش میری تقصیر کریم تھیں ہن نہ تاب عہدائی
 تھک بھری جاں آ میں بھری لاٹ عینا وچہ ہلدی
 ہن ولبر وچہ دھیریاں بیٹھا کر وائل و دھیرے
 یا رمیر بازار وکیند قیمت غنق لیساندی
 تول جاوے مار گوارے یا تے تول نجاوے
 مت کوہو روہان لجاوے تل گھلاں اندازے
 پہنچا یا دروازے نا تھ جب عماری وراں
 کھول تھیں کچہ کر لے کاری مت رہیں بچھتا کی
 خبر کیا آج کون سوہانن اسدے ورنج پیاروں
 وگ وگ جان دیوچہ سا لگال دروہیا سوایا
 جاہ خیرید بندہ کنگانی جو وگ واک آیا
 جو شکلیں سونے یوسف واک حاضر مال خزانہ
 لے یوسف وے تول برابر اذفر مشک تاتاری
 ہر ہون تولاد ہر چھپا بے پاویں نفع پیاروں
 کھوٹا منگیو بازگاناں کہے عزیز بے چارا
 یوسف دے ہون تول لیندیاں پلے مال عزیزاں
 دو جے چھا بے دھرانازے زر ہون کر لایا
 حیرانی وچہ خازن کمروں بند گئے ہوڈھلے
 یوسف تنہا سب تھیں بھارا ایہ ہون نہ آئے
 یوسف والا چھا بادہرتوں اوپر اباں نہ آیا
 نوزبوت سب تھیں بھارا ایہ فضل غفورے
 یوسف دائل ادا نہ ہووے میں تھیں تول کد میں

ایک خوش ہو یوسف تاہیں پہنچے عزیز پھر آیا
 نے یوسف ہن مال تھا ڈا میرا مال خزانے
 کہے پوکار خزانے میرے تل گئے جیسے سارے
 مال خزانہ شاہی سارے مالک لہر صایا
 پر کچھ وچہ خزانے شاہی نام نہ درم ویناروں
 پر غنم تک خزانیاں ولولہ مت فوجاں ہٹ جاوے
 برکت مال نکلی ہے یوسف اونویں بھرے خزانے
 اونویں آن عزیز کے تائیں خازن خبر سنائی
 آمدی برکت کل خزانے مٹ پڑے ہوئے سارے
 ویکھ عزیز رہیا متحیر یوسف شان کیسانی
 یوسف کہندا ہے نہ ہوندا میرا مال خزانے
 اللہ نے خود قیمت میری کر کے فضل و دہائی
 تن منظور ہو یا دل راضی ہوں میں کے فرماوے
 آجا جاں ہن یوسف وکیا مشتریاں غم وہا نے
 جلا نکاہے یوسف ولے جاں رہی انہاں مرداں
 چہل ہزار انہاں نوچہ درواں جان رہی دکھ لگے
 حضرت پیر عزیزی ایہوئیں کمصیا ذکر یہائی
 یوسف و بیچ و تا جاں مالک نے قیمت خوش ہو یا
 پہلے اسدیاں کہیں نہ یوسف قدر رہے جا پے
 یوسف دے دل گھٹ نظارہ و گیا ہو ش گوائی
 جے جانال ایہ صورت تیری مل نہ کراں کدا ہوں
 ہن بیوس نہ زور کاٹی ہو پوں ملک عزیزے
 شوق تیرے ہن ردواں تر ڈال میں صبر نہ آئے
 کسوں چھوڑ کد ہے دل رہا ظالم نفس کمینہ
 جس داسیں چھٹ اس شخص کد ہرے چائی قہر خوری
 کسدی چا امانت سرتے گھر کس دے اپرائی
 یوسف دے وچہ شوق محبت مالک روند آہا

جو چھپا ہے وچہ چڑھیا شاہاں قبول آ یا کہ
 کرے قبول مصر دا والی تے شادیاں وچہ خانے
 رب اسانوں ہو رجاوے فضل و دے نے بھائے
 دولت دینا رتبہ شہت جو چاہیا سب پایا
 شاہ عزیز مصر دا والی راضی ایس پیاروں
 نے مت سکے دشمن کوئی ٹٹک ٹٹن جنگ پاوے
 خازن ویکھ رہیا متعجب کیتا فضل خزانے
 شاہا یوسف برکت والا اسدے جیڈ نہ کاٹی
 واد درم کچھ گیا نہ تیرا اندر ایس پیارے
 گھر میرے بخش گیا نہ کاٹی میں ایہ دولت پائی
 میں تیرے دل نیواں ہوندا اندر رتبہ شانے
 آپ دتی احسان تھا ڈا میں پر رہیا نہ کاٹی
 تینوں رب فضیلت دتی وچہ شمار نہ آوے
 وہ ہزاراں جاناں گیاں ممر رہے ٹکائے
 ٹٹ امید کیجے بچائے فرقت دیوچہ درواں
 بیماری محرومی دیوچہ اٹھ گھراں نوں وگے
 اک زلیخا عشق نہ لئی ہو راں حال کیسانی
 پھر یوسف واقہ رکھلا سو مڑ ٹٹھائے رویا
 و بیچ و تو سو ظاہر ہو یا پچھتا یا پھر آ پے
 اول قدر تیرا میں یوسف مول نہ پایا کاٹی
 زمین فلک جے قیمت اندر ملے میر تائیں
 میں مجھلا کیوں ڈٹھانا تیں دل نال تمیزے
 کیوں میں زردا طالب ہو یا عقل میری ڈب جاوے
 کس تھیں وار کیوں اے ظالم سو ٹٹے کر سینہ
 صبح کھلی تین معلوم ہوئی کس تھیں رین گزار می
 جان برائی آپ کمائی ہوئی عذر نہ کاٹی
 یوسف و بیچ و یا جیا پتھر و بیچ دیاں کی لایا

چھبکڑ واپسی کر کچھ گھلاں کی توں میں شے کا نئی بہ
 بعد جوانی گھر وچہ سستے تینوں سفنہ آیا
 جو تعبیر معبر کو لول پیچہ گیوں کنگا نے
 رو مانک نے عرض گزاری سچ ایسا ہی حال
 جے میں خبر ہوندی توں وادہ سچ نہ سکدا موے
 ویکھ لتا ڈے معجز یا توں رہے میر ول پڑے
 کر یوسف توں نیکو عا میں میں حتی جا مذی واری
 ستہ او شا جناب ابھی یوسف عرض سنا فی
 زلیخا شکلوں کا مل عقلوں ہر ہر نیک ستارا
 نال عزیز گیا لے گھڑوں حضرت یوسف تائیں
 اگے حلل عنال وچہ واسا کرے زلیخا زاری
 ویکھ لو ال اج کسدے خانے سورج چڑھے کریدا
 ویکھ لو ال اج کون پیاری پوریاں کرے ملواں
 خبر کیا اج کسدے گھڑوں ہووے گی روشنائی
 خبر کیا اج کسدے گھر وچہ برکت پر ہوا وے
 خبر کیا اج کون پیاری جے مقابل ہووے
 خبر کیا اج کون سہاگن عرضاں کرے کھلو کے
 ویکھاں کون جہا نول گذرے وچہ وچھوڑے روکے
 کی جاناں اج کنے طالع چڑھ جاوے آسمانی
 کی جاناں اج کون خریدے عشرت طالع مندی
 کی جاناں اج کنوں دیوے دولت بخت ہوا لے
 کی جاناں اج کنہیں مجلس روشنائیاں پھر جاوے
 اج عزیز لیا وے اسٹول یا تے ہتھ نہ آئے
 زخم میرے توں اج دوائیں ملن ایہن یا ناہن
 ایہ رانی دل صبر نہ آوے فکر میں جان جلاوے
 اندر وار وروں آتوں یوسف قدم طمکایا
 سورج دی نورانی واگوں چمک پیا گھر سارا

یا یوسف فراوے ظاہر میں اسے مالک بھائی
 جھڑ سورج آسمانوں حیرے وچہ آستین سما یا
 اور با عہد یہی میں یا را بھیں نال دھیانے
 میں بھلا دھن وچہ ہوسے اٹھے طالع وال
 عقل دتی کوتاہی میںوں وانگ غلام رسوے
 آج کھلے میں گھلاں ہو یا وچہ وچھوڑے ورنے
 دیوے رب اولاد میرے گھر یا وے پر خور واری
 اثر دناؤں گھر مالک دے بیٹے ہووے با کی
 یوسف وی نادعاؤں پائیں رتبہ بھارا
 اس سووے تھیں وچہ خوشی دے وگد قدم گاہیں
 خبر نہیں آج کی سر گذرے صحت یا بیماری
 کی معلوم آج کیونکر ہوئی میرا داغ الم دا
 تے آج ویکھاں کسدے خانے ہووے نور آباداں
 کی جاناں اج کسدیاں اکھیں پاوے نور صفائی
 خبر کیا اج کس توں قسمت وصلوں جام پلاوے
 خبر کیا اج کیہ طر پیوے قدم مبارک دھوکے
 ویکھاں کون کھے وچہ پاوے خوشیوں ہار پروکے
 ویکھاں کسدیاں رووے اکھیں چڑھ نیرے دنی نوکے
 کی جاناں اج کسدے لیکھیں سچوں سرگردانی
 کی جاناں اج بخت ستارہ کسد چڑھے بلند ی
 کی جاناں اج چاندی کسدے سب مقصود ہوا لے
 کی جاناں اج کسدے گھڑوں لانا نو درو جلاوے
 ایہ نار ب کرے جے ہووے جان میری بھلائی
 ایہ میرے غم فرقت والے ویکھاں کھل کدا ہن
 آج میرے محبوب پیا را ویکھاں کس گھر جاوے
 طاق منور وچہ محلاں نور صبح جھلکا یا
 او ہو صورت سفنہ والی نور و رہے چم کارا

و کچھ زلیخا ڈبری نور مجر دی کا بنگے
 و جھیل شوق دلیں چڑھ دگڑا و ڈھی ہوش دماغوں
 اگر کر وڈ ہا گروہ کندی ڈاڈوے وچہ بھنے
 ہو مقابل میں بیٹے متال نظر جل جاوے
 بیایا مراد داں یا یاں پر اعتبار نہ آوے
 و کدیا رے میں کتھوں غفل قبول نہ کر دی
 کتھوں میرے بھاگ اجیئے جاگدیاں شہ بھے
 ایڈک چیز و جنبہ اکیہ ہر اہمیت کون اوتارے
 جے ایہ خواب ایہائی اینویں یارب خواب کھلے
 پھیرے ہتھ دوا تھیں اُتے ویکھے چار چو فیرے
 گھاں کرے زباؤں ظاہر نال کینزیاں سیاں
 تدنوں اسل عزیز اکاڑی کہے زلیخا تائیں
 مال خزانے تہہ حوالے تھاں مکان جو سارے
 خوب طعام لباس چنگیر خدمت کریں تہامی
 کرے قبول زلیخا سب کچھ یوسف کوں بہا یا
 مٹھو ویکھے یوسف تائیں سو سو شکر گزارے
 قول قرار جو میں سختیں ہو یا یاد ہو وں یا ناہیں
 ترس ایہی یا ناہیں اسنوں میریاں درواں ولوں
 ویکھاں کوں اساکھیں ور تے ہن دلبر ورتارا
 اک دیدار کرل لول ترساں ج اکھیں چہ میرے
 شاد زلیخا وچہ دیدارے ہر دم شکر گزارے
 کس معشوق غلام سدا یا کس ایہ تہہ پایا
 اک پل کولوں جان نہ دیوے یوسف نوں کتو یلے
 ڈھونڈ متگا وے رنگ برنگی کھانے لذت ڈالے
 اوہ کہا وے ایہ رجدی جائے خوشی کرے لکھواری
 عطر گلپوں غسل کروے پوشاکاں پہنا وے
 جو نہیں اس لائق ویکھے مکان بھیں منگوائے

مارا وچھاں جھڑنید پیو و صل شہاندی تاہنگے
 سر مل کے اوہ غار غماندی گل ہو گئے چراغوں
 جوش خوشی دا بہن نہ دیندا عجز نیازاں مئے
 درلوچہ خوشی اوسبارا وچھاں لذت گرداڈا وے
 دل وچہ کہے ایہی میں بتی ایہ خوابے دل وے
 ایہ جو میںوں نظری آوے سفتہ ہے سر در دی
 ایہ سامان مئے وچہ سفتہ مگر نصیبوں سمجھے
 شاہ غلام کدرا ہو آوے کدرا یہ عقل چتارے
 جے ایہ یار لول جھیل جاناں مرگ اندھیری جھلے
 دلیں یقین جو ہن وچہ سفتہ رٹھے طالع میرے
 کہے ہسے وچہ نیر کدراں اکھیں ڈھڈب کہاں
 اس فرزند بیارے تائیں عزت نال لکھائیں
 اسنوں تھاؤں چنگے وچہ کھیں حرمت نال بیارے
 اس فرزندال واکھو رکھیں اندر عیش مداحی
 کچھ یقین ایہا بیداری وچہ دے دے آیا
 طالع میرے حال مرادال کتھیں لئی اوہاے
 ہسے معلوم نہیں یا اوس لول جو میں رنی آہیں
 خبر ایہی یا ناہیں اسنوں دردمیرے سسلوں
 جو مقصود میرا وچہ دنیا ہتھ گیا لگ سارا
 گھیر میرے اج آپے آیا میں لہجہ پھری چو پھیرے
 سب امیدال میں در آیا میرے طالع بھارے
 کس نوں یا را بھیا ملیا جو میرے ہتھ آیا
 ہر دم نظر لسی وچہ رکھے شوق اسی وچہ کھیلے
 بہت جو دنیا اندر حاضر کرے کھوا لے
 اعلیٰ قسم طعام جو میوے جمع رکھا وے ساری
 زر گوہر پعل لباسیں زینت زیب بنا وے
 تے ہر روز نوں پوشاکوں حاضر پیش لیا وے

نویں صبح ہر نوں لباسوں ہتھیں قد سواسے
ہتھیں کمرے پٹکا پہنے خود جوڑا پہناوے
پاس پہننے حرمت رکھے گلاں کرے پیلا
من من ہی مصیبت سرتے روٹے نزار و زاری
جو حاجت تہ دل وچہ جا پے حاضر کرے شتابی نہ
ستے نوا خود کچھا جھٹے خدمت وچہ بیداری
وچہ دیدار ہی ہو ملی نظر نہ ورستی جاوے
ایڈ جنیاں و مانغے رچیا چلیا اثر نظر دا
دیوالل ہر جامیاں اندراوہ مشتوق دس آوے
مطلق اک وجود مقدس غانی ہر اعتباروں
یوسف دے ول ہر دم ویکھے ہرگز صبر نہ پاوے
یوسف رکھے نیویاں لھیں ہر ویلے شہ باوے
کہے زلیخا اپنے دل وچہ یوسف اے ایاناں نہ
بھری جوانی نو رچکیا و دھیا حسن دلارا
مگر کچھ نہت ہو دیوانی مطلب کرے اشاکے
بے آرمی ویکھے نگاہوں یوسف ٹلدا جاوے
کدے دھیال نہ اسول کروارے گنا ہواں روا
واہ دروا دل جس دا بردہ اوہ اک نظر نہ کردا
رودر دا یہ وید نہ ڈر دا ویکھے دکھیا مروا
رہی زلیخا شوق طلب دی آتش اندر جلے ہی نہ
رہے زلیخا اگے کچھے یوسف جان بچاوے
مرے زلیخا درد فراقول یوسف ڈرے الاہول
شوق زلیخا بوس کناروں یوسف کرے کنارا
عشق زلیخا کانگاں چاٹھتے وچہ ڈبڈبی جاوے
درد و بھرے بھراہ زلیخا رمزول دکھ سناوے
بھردم سرد زلیخا ہر دم ڈھک اکاڑی آوے
بے مقصود زلیخا رہندی کافی سبلا نہ بھلاوے

اک جامہ مزدوجی واری کدی نہ پیش گذارے
پاپوشاک نگاہ گذارے شوقول مروی جاوے
حال حقیقت کچھے رور واپل وطن گھر باروں نہ
شکر کرے ہن خوشیاں اندر عمر گذاراں ساری
اس دی کار گذاری اندر حال رہے جیتا بی نہ
وانگ کنیزاں حق گذاراں کردی خدمت نگاری
جبتول کرے نگاہ اوٹے ول یوسف نظری آوے
چہر مبارک یوسف والا ہر جا حنیوہ کردا
سرج چند ستاریاں شکلاں اوہو نظری آوے
لول لول کھن متجالی اس دی رمز کھلی ہزاروں
اس پس کرے پیاریاں گلاں خوشیاں وقت وصلوں
باہجہ ضرورت قدر کفایت حرت نہ ودہ لاوے
ایہا حال واپائی مدت تدفون ہو یا سیاناں نہ
تدال زلیخا شوق وصل دے کیتا حال آوارہ
طرز ہزار کرے نت ظاہر لاکھاں شوق ابھارے
جال اوہ چشم مقابل کردی ایہ خود چشم نو اوے
رور و ہر دم کہے زلیخا حال کیہ دلبر داما
دنیا دین میرے دا پردہ مالک میرے گھر دا
اک نظارہ تارن ہارا نہ اس ہتھیں اج سدا
یا رچنگا پردوں خالی راز کہے ہتھ ملد می
متال جناب الاہول مینوں ایہ عامی کھانے
طلب زلیخا وصل ایہائی یوسف خوف گناہوں
رہے زلیخا دل بہندی یوسف ہے نیارا
یوسف حال نہ ویکھے اسدا ہرگز نظر نہ آوے
یوسف من آن سنیاں جانے جان انجان سدا
یوسف پیرو پیچھاڑی ہر دم ہٹ دا جاوے
اکو بار پیارے والا عشق پیوے غم کھاوے

یوسف اگے وقت فوقتی کر دی کار گزار یں
 اسدی خدمت کرن کینرل ایہ یوسف دی باندی
 زردی رنگ سہیا تن لاسر وچ عناندیاں آئیں
 سارے فن فریب زلیخا ر مزاں نال چلائے
 یوسف نول من موہن کارن ساریاں واپالیاں
 تدبیراں دے تیر زلیخا ول ول نیت و کائے
 پر تاثیر بخار ولیدے اُس تھیں وکن وہکا نے
 بے اندازہ سوز زلیخا در در بڑے غم بہتے
 پُر غولوں کر اکھیں دونوں جھاک زلیخا دیکھے
 طلب وصال زلیخا رو رو غم دے حال دہائے
 حال زلیخا باہجہ وصالوں اک نگہ جیوں خانے
 نظر موڑ نال زلیخا کینے وصل اشا رے
 تک تک وار زلیخا ولول جال دلائے پائے
 اُس نے پیش گزاریاں آہیں نال نیا ز آوے
 سب گروہ جھاکے اُس نے زلفا ندیوچہ تائے
 حسن ندیدیاں لہراں تے اسدے رچھے خزانے
 اسدیاں دلدیاں نکال تے دلبر تے وک گیاں
 دن دن بے مقصود زلیخا در و غماں وچہ ہاری
 خون سکا وچہ حال او داسی ہجر مصیبت سبھاری
 سبھاریں دلبر گھر وچہ آ یا در و فراق ستایا
 واہ واہ دلبر گھر وچہ وسدا رکھدا اے جدائی
 اوہ نیڑے تے ایہ وچہ دوری اے فراق جلائی
 ہجر مصیبت وچہ زلیخا در و جھلے سر سبھارے
 اکٹھوں تے دونیں روحاں تن بندیاں خلخال چکر
 ملل ہتھ انوس کر سیدی وگدے نین فوارے
 دانی ویکھ زلیخا تائیں عرص کرے کر زاری
 ولدی آس پی سب تیری پایاں کل ملاواں

اپنا آپ گیا بھل سارا چاہی عشق حمار ی
 بن یوسف دی خدمت گاری اسدی گھڑی نہ جاندا
 بن دیدار نہ کائی لیتے ہو مر سارا وکلا ہیں
 یوسف دی اوہ وچہ جنا بے کسے حساب نہ آئے
 یوسف دی اوہ وچہ جنا بے کسے شمار نہ آیاں
 یوسف دی اوہ وچہ جنا بے کسے نہ گنتی آئے
 یوسف دی اوہ وچہ جنا بے کسے نہ بے ٹکانے
 یوسف دی اوہ وچہ جنا بے کسے مکان نہ بہتے
 یوسف دی اوہ وچہ جنا بے کسے نہ آیاں لیکھے
 یوسف دی اوہ وچہ جنا بے کسے نہ درجہ آئے
 یوسف دی اوہ وچہ جنا بے کسے نہ وچہ سیانے
 یوسف دی اوہ وچہ جنا بے کسے نہ لے کنائے
 یوسف دی اوہ وچہ جنا بے کسے نہ تھاویں آئے
 یوسف دی اوہ وچہ جنا بے کسے نہ وچہ حسابے
 یوسف دی اوہ وچہ جنا بے کسے نہ وچہ شماسے
 یوسف دی اوہ وچہ جنا بے کسے نہ شان گمانے
 یوسف دی اوہ وچہ جنا بے کسے حساب نہ پایاں
 وقت وہاندے جاندا اس دے اندر گریہ لاری
 پنجر کر دکھلایاں ہڈیں فرت دی ہیماری
 ملیا یار نہ ملیاں جہیا جان مقصود نہ پایا
 سوہنے دے گھر و سدی واہ واہے پرانی
 پاس ہوندا ہے ہتھ نہ آوے ایڑک در نہ کائی
 کرے کباب بر ہوندا شعلے تے وچہ غم دی تے
 پنج خواں سے شش رور ہفت طبعی کا س
 کھلے وال سپہ گل رہندے زور رہن خسارے
 ملیا یار مرادوں پایاں ہن کیا حال خوار می
 ہن ہو گویوں حال تناسلے کہ طریاں وچہ فداواں

سین ترہائی لبھا تینوں دریا شربت والا
 توں پیدل وچہ جنگی زخمی ناقہ ملی عماری
 دواکھیاں میں وردوں ملیاں ہن اوہ اکھڑا یاں
 تیر کھبائیں وچہ جگر دے طالع پٹ کڈہا یاں
 بحر عمارا وچہ باہیں تردی ہتھ شئی تہہ آئی
 توں بیمار بہوندی زخمی ملیا وید سیاناں
 توں بکئی وچہ عشق اجاڑے ملیا طاش طعموں
 تن ننگے نوں ملیاں تینوں ریشم تھیں پوشاکاں
 جلدی دھبہ پھر دی وچوں وڑیاں وچہ محلاں
 دل منزل مقصودے ٹریوں تازی دی سوار ی
 توں وچہ قید عمارا دے حجرے دتی بخت خلاصی
 عشقے پندھ اگلی پیوں ملیا ساتھ چنگیرا
 اک عمارا تہدی تیں دل نہر کھلی دریاؤل
 گرگ فراقوں ملی خلاصی وڑیوں منزل گاہے
 کہے زلیخان لے بڑھی میسری گریہ زاری
 میں ترہائی لبھا تینوں دریا شربت والا
 میں پیدل وچہ جنگی زخمی ناقہ ملی عمار ی
 دواکھیں میں وردوں ملیاں ہن اوہ اکھڑا یاں
 تیر کھبائیں وچہ جگر دے طالع پٹ کڈہا یاں
 بحر عمارا وچہ باہیں تردی میں کشتی ہتھ آئی
 میں بیمار بہوندی زخمی ملیا وید سیاناں
 میں بکئی وچہ عشق اجاڑے ملیا طاش طعموں
 تن ننگے نوں ملیاں تینوں ریشم تھیں پوشاکاں
 جلدی دھبہ پھر دی وچوں وڑیاں وچہ محلاں
 دل منزل مقصودے ٹریوں تازی دی سوار ی
 میں وچہ قید عمارا دے حجرے دتی بخت خلاصی
 عشقے پندھ اگلی پیوں ملیا ساتھ چنگیرا

بیٹھ کن رکھیں کیوں زاری آکھ سنا کچھ حال
 ہن کیا خوف نور دے نہ ہوں ایکیا گریہ زاری
 بے نواہ غم گیا دے تھیں کی ملیاں ایذا یاں
 ملیا زخم و ہائی مدت درد کوں ہن پایا
 ہن کیوں غرق رہیوں وچہ زاری ایکہہ حال کیا
 جسد ار وکھ بھرے شفاؤل تہہ کیوں حال بہاناں
 ہن بھسبھری ہو کیوں رووین ظاہر میں کلاموں
 ہن کہہ کیوں دواکھیں زار دل و ہن وہی سنا کا
 ہن فرما کیوں زاری اندر کھڑیاں سلاں
 بے دل ہو کوں کیوں زاری ظاہر دس پیاری
 کر خنیاں کیوں غم وچہ ڈہی ایہ کیا حال اوہ اسی
 بے تسلی صبر نہ کر داس کوسں دل تیرا
 آئیں گرم گین کیوں ناہیں ٹھنڈے آب ہواؤل
 شکر لے داویلا تیرا کوں ملیں وچہ آہے
 جو مشکل سر میرے ورتی آکھ سناواں ساری
 لاواں واہ نہ پاواں قطرہ ایسی درد کوں شالا
 نہ چرھہ سکاں پیش نہ جائے ایہا مشکل بھاری
 پر بے نور نہ دے کائی آساں توڑ گوا یاں
 ملیا زخم کھی پڑ زہروں رہی وچہ دیکھہ پایا
 تھن گھیر کھاندے بھاتھی ہن واہ پیش نہ کائی
 منت کراں دوانہ دیوے کار کراں من بھاناں
 لقمہ چانہ کھاون دیوے شارع حکم حراموں
 جس وچہ خار دتے پر کر کے استادان چلاکاں
 لائیاں گ برہوندیاں جتھے جھوک وکھاؤں جھواں
 نہیں لگام میری وچہ قابو تازی تہہ طراری
 بیٹریاں پیرا نوں تہہ کڑیاں واٹ ملی دم جاسی
 دور گھروں سٹ واٹ دوراڈا ایہا پیا لوٹیرا

اگ عمال ول تپدی میں ول نہر کھلی دریاؤں
 گرگ فراقوں ملی خلاصی و طریاں منتر لگا ہے
 ایسا حال میرا وہ چہ در زلزلہ یوسف تھیں ورتارا
 میں ویکھاں جھک اسدیاں لٹھیں اوہ نہ نظر اولار
 میں ہو پاس کراں سو آہیں اوہ کنیں رولن پاوے
 لکھ لکھ وار کراں میں وادی اوہ نہ کدے بلاوے
 جے گھرے میں اندر جاوے اوہ مڑ باہر آوے
 میں ہوئی ان ہوئی اسوں فرق نہ جا پے کوئی نہ
 بے پرواہ محبوب تہ تیغ و آتش وانگ تپا ہے
 سچ بچھیں تے اپنی ہمتیں پکڑاں نہ لایا
 میں رٹھ دیوں لٹھیاں برہونہ دی کدے نہ بچاوا
 آپ ہے دکھ دردوں خانی میری جان جلاوے
 میں عاجز و احوال تنہا وال ویکھ نہ ترس لیا ہے
 نہ میں اندر نظر سماندی کدے نہ میں ول ویکھے
 سن دانی بھر اکھیں بانی پٹاں تے ہتھ مارے
 میں قربان بچی توں کہی عشق مصیبت پائی
 وہ چہ قضیاں عمر گوائی چھوڑ ولایت آئی
 ول دس سال میں کر کچھ حیلہ ابے جوانی ویلا
 سن ایہ گل زلیخا رو رو آہ بھرے فرماوے
 دانی کہے جمال جو تیرا بچھیاں سوہ ڈگاوے
 کہے زلیخا اوہ کدہیں نظر نہ کرے اوتا ہاں
 نہ اوہ ویکھے سوہنیاں شکلاں نہ بد شکلاں تائیں
 دانی کہے فریب بہتیرے عقلان حقین پرخانے
 سرواں توں پتیاؤں سو کہا سول نہ کر کوتاہی
 کہے زلیخا کہی پڑ ہی نہ کر بات اگا ہاں
 تے میں تیرے کہنے باہول زلفاں توں اول پائے
 نہ میرے ول زلف ملے ول وجہ یا ر لیا ہے

بچی اکوں اس نہر رٹھ پائی لہر سپر و بہراؤں
 بن ولہروی بے پرواہی شیر پیا وچہ پڑا ہے
 میں قربان اس خبر نہ کانی ہر دم رہے نیارا
 میں ہر وقت طلب وچہ بھونڈی اوہ بچہ گندہ
 میں بیٹھاں کر نیم مقابل اوہ اوہ قول کھڑ جاوے
 جے ہس کراں اشارت گہی اسوں کھلی نہ بھاوے
 آہیں گھر کدہاں جے رو رو کچھ نہ اثر دساوے
 رستوں کراں سوال وصل داسر گزٹے نہ وہوئی
 بلدیال لاناں اکھیں ویکھے گھٹ نہ آب بچھاوے
 جال میں جلاں بلاں اوہ ہمتیں اپنا آپ بچاوے
 دھک کھتے وچہ وہنے آپ بچھاں ہٹ جاوے
 ایسی آگ لگاوے چوری نہ وہول دس آوے
 اسدی نظراتی میں نیویں ذرا اس ترس نہ آوے
 اس واسب تھیں شان اوچیرا میں غائب کس لکھے
 بٹ ننگے کروندوں خالی دھاڑو دھاڑ پوکا رہے
 ابے سرواں خالی رہیوں دولت ڈوب گوائی
 ملیا یا رہی وچہ گھر دے اوصا ایے جدائی
 کنڈل زلف پہا وچہ دلہے ناز اکھیں گھٹ سیلا
 کتھل توں اوہ آگ نہ لاوے خاک اکھیں وچہ پاوے
 اوہ جوان جوانی بھریا کیوں وچہ وس نہ آوے
 اہل جلالاں تے بد شکلاں دسے نہ وچہ نگاہاں
 باہجہ آوارہ بچھاں نہ کروا میں تیں وچہ کدہاں
 تیرخن کچھ مارا جہیا وچہ طلب نشانے
 ول ول کے وٹ چاہو و زلفیں یا اسنے گل پہاں
 اسدا حال عقل تھیں باہر میں لاشکی واصل
 تیرخن دے سدھے کر کراں ول بہت وگائے
 تے اوہ تیرخن دے میرے توڑ ہوا اوڑ لے

اسدیاں بے پروا ہیاں مائی سل و دھیرے لے
جاہ کو میں کرمنت زاری دل تیرے وچ آوے
میں رہی ہڈی نول آکھ کوں اوہ پکڑ لگا وے بنے
دانی چوش غضب کراکھی ہن ویکھاں نہ سنے

اُس دی نظر جہانوں اچھی کد پتیا یا جائے
سیل میغل میں مردی جاندی کوں میرا دکھ جاوے
جہن تیری عرض نہ منے درد میرا دل بھٹنے
سیل دیاں میں کارے ہاری مر مر جانے سنے

جانا واپس پست کے پاس وصال لینا کیلئے اور ان کا انکار کرنا

نویں چوڑیل پائی آفت تن ہلکارگ سبھاری
تن پیلانے نیلیاں ناڑیں جھلٹے تے چٹیا ئی
عمر بڑی تے آس چھوٹیری قدم نکے دم لے
آپے ہڈے نیویاں گھلاں تن منقوش جریدہ
شراب صفاق مرق تھیاں نے پٹ اکاڑنی ہیر
جھنیاں وال نہ کوئی بھواں بھوایاں ہو یاں
چھلے دار دونوں لب سکے گھسٹ وڑے وچ ٹپا
گردن ٹوٹے اگے پچھے کرد وگائی ہوئی
ماس پڑانے کاغذ والی صورت پائی ہوئی
پنجر چھائی منجر کاتی مس گلے وا کھورا
دولستان وڈیریاں مشکاں آب پخوڑے ہوئے
کن نمبو دیاں چھلاں ورگے نک سکا سک کالا
واہراں واکھ پتہ نشانی بھدیاں ہتھ نہ آوے
سن رختار لبیل منہ جا پے چھپر سکا ہو یا
انگلیاں کھدستاں اندر کلیاں ٹھوکیاں یاں
ٹوڑے گتہاں گٹے منکے کھو چاڑو نگہ کھوانی
کروٹیری ساق چوٹیری مولی دھون بہتیری
سیر ہلے تے پیر وڈو لے قدم نہ پوے ٹکانے
دونوں وینیاں وچ استیناں چھیاں تلیاں ہوں
پٹ دنل وچ کالوں ڈورے بتیاں بلیاں ہوں
پڑ پڑ بنم نال بدن وچ ہڈیاں پلیاں ہو یاں!

دوہر قد اکا ہر چڑا موٹھک دسہی ساری
بھری فریول خالی زوروں طاقت بدن نہ رائی
وال سدے تے ونکیاں ہڈیں ہیوس جوڑے
پرول وانگ تر کھلے قامت پر وچ چکن کشیدہ
مکروں دنیا نول لٹ کھا داتے ابے بھرت نہ بھیرا
داغ سیاہوں دونوں کھیں کھن چڑھایاں ہوں
پیری ضعف چڑھایاں فوجاں دند گئے وچ لٹاں
جہل بڑھیبے نے وچ چہرے گردا وڈائی ہوئی
پسلیاں دی دوہیں طرفیں مسطر لائی ہوئی
سٹوڑی بوڑی روڑی سٹوڑی تے وچ عذر نہ بھیرا
اک رگ شکم ہٹھا ہاں دھیا تو بنے توڑے ہوئے
تنگ مستمانہ حوصل کھلا جس وچہ جھیر نوالا
جھیر ہلے جیوں وچہ سولنے چوہا پوچھ ہلاوے
یا عاصی تے وقت نزع واگو یا ڈھسکا ہو یا
بھٹ بھٹاں وچہ نہ مولتے باہل چھلیاں ہو یاں
کباک نکوڑا چوڑا علقن رن شیطانی
سری پسیری زنی لوٹیری مکروں جمع اندھیری
جاں بو لے سو لال چھلاند ہڑوگ پوے دھسکا
بیٹھی دوزلوں دس گر چھیاں چھلیاں ہو یاں
ناٹل بدن دساو ن ظاہر سیال ولیاں ہو یاں
چارے خلطاں سکے وانگوں ل ل کھلیاں ہو یاں

روگہاں تھیں پانی رس رس اگھیاں گھلیاں ہوئیاں
جوش جوانی والیاں چمکاں گھٹے زلیاں ہوئیاں
ایہ دنیاوی صورت پوری گھنڈ چڑھائی ہوئی نہ
ظاہر ایہ تے اندر واروں پُر مکرال دی کشتی نہ
ایہ دوائی جس صفت ایہائی اٹھ ٹری سہلہ دے
بیٹھ زلیخا راضی بازی یوسف آن ملا وان نہ
میں بھی ہاں کچھ تینوں معلم میں اپرا بدن بھاری
یوسف پاس گئی جا بیٹھی میں واری فرزند
طاقت عقل قیاسوں باہر تیرا حسن بنایا
جس تھیں قدر بچپانے رتبہ کاراندے اندازے
جوش جوانی میں وجہ بھیرا عیش اڈاؤں کاری
بھیری فرست عالی میں وجہ دلایاں لگیاں پاویں
سنے نول دکھ درد منداندے توں شنوائی پائی
تے اُس میں پر لازم کیتا ہر شے تے شکرانہ
اوہ مشتاق زلیخا تیری جس سفندیں یوں
یہی وار نشانیل دیدے مصرے سد بولائی
قیمت تار خریدیا تینوں مقصد پاؤں کارن
لات دے وجہ خدمت تیری آپ رہی ہو باندی
جاں آج حال ڈٹھا میں اُسدا رحم میرے دل آیا
قدر بچپان احساناں سدیاں جو میں حال وہائے
آج جوانی تیرے اُتے اوہ بھی ہے شے کائی
وصل کریں توں فرحت پاویں اُس دا جی پرچاویں
توں صاحب اوہ بندی تیری وجہ فرما بنداری
ایہ احسان تیرا حال جیوے کدے نہ مول بھلاؤ
آخر خون چڑھے سر تیرے پھر پھول بچتاویں
نہ کر مشر کرم دا ویلا کرم کریں من بھاویں
نہ مصلاحت میری ایہا خوشی کر دین کا کیا

پستاناندے سر دیاں نوکاں بھیدال لیاں ہوئیاں
سہری گرمی چکھ زمانوں رمزاں چھلیاں ہوئیاں
ابریشم دے نال لباساں شکل چھپائی ہوئی نہ
وجہ جہان اوپا اس بھاوے جو مجنوں نول لیلی
یار ملا وال پوریاں پاواں زخم گواں واں دلے
سر کشیوں آج توبہ کر سی کر کے نرم وکھاواں
گھاگے ہاری کارے ہاری صحت ہاں بیماری
میں قربان بناؤں ہاریوں توں جس دا میں بند
تے اُس جن موافق میں وجہ عقلوں گوہر پایا
رحم داناؤں جس تھیں سمجھیں درداندے آوازے
اگھیں روشن میں وجہ جڑیاں رمزاں پاؤں کارن
تے اس تینوں طاقت بخشی دم وجہ درد گواویں
تے سُن کے دکھ درد بھرن نول ملی تینوں دانائی
ہر نعمت دی حق ادائی واجب کہے زمانہ
دو واری کر گھائل اوسنوں راتوں رات سدیاں
روندی نول وجہ درد وچھوڑے دلی آن دکھائی
دل تھیں درد وچھوڑے والا داغ گواؤں کارن
وصل سوال نہ کردی ظاہر اوہ میں تھیں شرمندی
توں بے خبر تیریاں نظراں اس نول مار گویا
تے کرم کر اُسدے اُتے ویکھ متاں مرجائے
تیرے باہجہ نہ ثانی اس دی کہے پری نے جائی
تے اوہ رہے کیتر مدامی توہیں راج کماویں
کرہن رحم رحم داویلا اُس تے مشکل بھاری
جے آج کچھ اسکار لیاویں آہ بھرے مرجاوے
تے ایہ ناز جو فرحت خوشیاں بھیرے کد پاویں
اوہ تیرے پرواری جاندی کہہ توں کیوں شراویں
ایہ جوانی دوجی واری نہیں کہے تے آئی!

وقت ایسا کچھ کر لے خوشیاں خوشیاں کے دل آئے
 ہتھول گئی جوانی یوسف نہیں کسے مٹلدی
 آج جوانی ہتھ بھڑکت کر لے سودا کاٹی
 اس سودے وچہ نفع وڈیرا لیسے بھل نہ جائیں
 اس تحسنے دل وکچھ نہ بھلیں نظر نہ کریں وچیری
 عمر جوانی نہرو گنبدی حن ندی دیاں لہراں
 جاں ایہ بیت گیا سرویا سور ہتھول چھٹ جائے
 دن کاٹی جب کوئل واسا وکچھ دیاں چل جانال
 جے اسوقت نہ کرم کائے تے نہ ذوق ہنڈائے
 زلفاں دیوچہ بندال کر لے قید کوئی دل سبھارا
 واہ اکھیں دیاں رمناں عمر ایہی نے دن کاٹی
 کر احسان ایہی ہن ویلا جاں جاں وقت جوانی
 عمر جوانی نین گمانی ایہ دن چار زمانہ
 تن بلوریں رخ نورانی تے انور پیشانی
 الفت وادم بھر لے کاٹی جاں لگ ہے سمیانال
 آج سولی تیرے درتے عرض کرے ہو گولی
 عمر پانی بڑی سیانی میں بھی ہاں شے کاٹی
 شاہزادی دیاں آہیں سٹکے کنب گیا دل میرا
 مینوں بھلا نہ بھائے یوسف دور رہیں لکھن سول
 مست میری لگ تاہن نہ بھلیں خوف نہ بھلیں لکھی
 جے آج رہی مراد دل خالی حیف ایہا لکھ واری
 وکچھ اوہدا لکھ میریاں اکھیں روندیلیں نادر وزاری
 ایہ گل سن کے بولیا یوسف چھوڑ بڈی گل ساری
 زخم میریوچہ گھٹ نہ اگل میں ہاں عاجز بندرا
 اس نے مینوں خوشیاں اندر کیتا ہے پروروا
 دلائی کہہ جدال اوہ آپے ایہ سوال گزارے
 یوسف کہے عزیزے مینوں کر فرزند رکھایا

جدال بڈھیا سپر پر آیتاں کچھ پیش نہ جائے
 کر لے خوشی مزے داویلا حسرت رہے نہ ملدی
 تے دل نہیں وہاں پیارے سستا کہے لوکاں
 آج بندی کر چھٹ کسے نوں گھاٹا نہیں کدائیں
 چھلیا حن ڈھٹا میں کھیں چھل مڑ کرے نہ پھیری
 گذری بٹھا لکھی مڑائی کدے نہ پھلیاں شہل
 مینوں قسم میرے فرزند امرا یہ ہتھ نہ آوے
 حن جوانی نوں وچہ دنیا کھوڑے روز کھاناں
 قسم کراں ایہ جھوٹ نہ جانی بھلایہ داغ نہ جائے
 ایہ زلفاں مڑ ہتھ نہ آون الٹا پوے ستارا
 بگو سے سو ہنیاں گلاں رہے در بچ نہ رائی
 عیش اوڈاؤ من پرچاؤ خوشیاں تے زندگانی
 ایہ قالب جاں گئی جوانی رہی ماتم حنا نہ
 جاں ستر ہل پئی ویرانی رہی ہتھ حیرانی
 تے ہن حال سال بچھ وکھیں غفلت جنہاں جانال
 میں سکین نتانی عاجز جس دی وچہ وچولی
 سروں موہول کھجھل وگتے پاس تیر لکھی
 حال اوہدے تے جانال تپیا میں دل ہو یا پھیرا
 اس منداں پر رحم کماویں توڑ نہ سٹیں سول
 اوہ زلیخا تیرے کارن چھوڑ ولایت آئی
 کیوں کچھ خبر نہ لیو اسدی ایہ مر رہی بے چاری
 دس آزادہ تیرا کیونکر فرزندائیں واری
 ایہ گلاں بے وزن بتائی تے توں عقلوں لری
 سر میرے پروڈا اچھا لطف زلیخا سندا
 ایڈ دلیری کد کر سکاں اوہ صاحب میں بردہ
 حکموں مٹن دلیری ایہا صاحب بے درباے
 گھوڑے وچہ این بنایا میرا قدر وود ہایا

گھاس دیوچہ کراں خیانت میرا کیڈک پایا
 دائی کہے عزیز نہ دیکھے تو جس تھیں غم کھاویں
 یوسف کہندا ظالم بڑی تینوں خبر نہ کافی
 صاحب سچا عالم جس واسطی دنیا ساری
 اوہ ناراض اچھے عملوں قہار سے داجاری
 وجہ دماغ زلیخا سندے ایہ کیا وہم سمایا
 کہہ اٹھ نول اوہ ایس خیالوں دل پنا سمجھا
 تے ایہ کم نہ ہوں ہارا میٹھوں ہو نہ آوے
 اید غضب سرچا نہ سکاں میں عاجز دراندہ
 باپ میرا یعقوب پیغمبر اسدیاں میں دل متاں
 دادا پاک اسحاق پیغمبر ابن خلیل الہی
 میں امید رہی دل محکم دور رہاں شیطانوں
 میں ایہ کار نہ کرساں کوئی پو تو خیال نہ میرے
 بداملا ندی بدکرداری کوں اسیلوں آوے
 بس بڑی مہن بول نہ کافی گل نہ کر میں اگا میں
 ایہ گل سکے دائی تائیں بھل گیاں تم میراں
 لگے گل نہ آئی کاری روندی اٹھ سد پائی
 ایہ گل مٹی زلیخا تائیں اک بلی وجہ سینے
 روندی آپ گئی دل یوسف رور و عرض سنائی
 زخم دیوچہ عشق تیرے داکدے آرام نہ آوے
 جان میری دی خبر نہ تینوں جان محبت تیری
 سب کچھ عشق ایہائی تیرا میں وجہ کجہ نہ میرا
 تو میں میرے لول لول اندر کیتا آن و سیرا
 نہ کر رور سے گھر تیرا میں اس بڑی ڈیرا
 عشق تیریدے حضرت یوسف میں ل زخم پڑانے
 ایہ گل سکے نیویں عجیڑوں یوسف رویا زاری
 ویچہ زلیخا آہیں بھریاں تے روعرض گزار ی

ایہ گل مینوں بجاوے ناہیں خوف میرے دل آیا
 خلوت حاضر رہے زلیخا کیوں نہ کرم کماویں
 صاحب کولوں بے فرمانی کرنی روانہ آئی
 نار عذاب مقدر کیتس زانیاں سے حق خوری
 بے فرمانی اسدی کرساں کوں مئے چھٹکاری
 کیا خیال نکارا چہیا دل اسدے وجہ آیا
 لطف کرے اوہ کارا چہیا نہ مینوں فرماوے
 عرض کراں اس کار بڑی تھیں مینوں رب بچا
 راز انہا ند میرے سینے میں فرزند جنہاں دا
 قصد کراں خود اپنے تائیں کوں جہنم گھتاں
 چھوڑا نہاں میں ہو رسا ہے پواں نہ وجہ تباہی
 آس ابھی دل عصمت سندی نور مئے ایمانوں
 در دواں میں جہل نہ سکدا لگے درو بہتیرے
 پھیر بڑی مٹربوں گی یوسف جھڑک ہٹا
 اٹھ چلی جاہ میرے کولوں سنی میریاں آہیں
 جو دلوچہ امیدال دہریاں کم گیاں تقریراں
 پاس زلیخا آن سنائی جو سننے وجہ آئی
 مٹن ملا نصیب نہ میرے آوے وجہ یقینے
 میں یوسف وجہ تیریاں درواں بہت مصیبت پائی
 آہ بھرے جے دل دے در دواں جان میری حلجا
 ایہا جان میری وجہ تن مے عقل بہائی میری
 تیرے شوق محبت والے پایا کھن گھیرا
 تو میں اندر تو میں باہر دل میرا کھیرا
 واہ حیرت میں بندی تیری تول جے درو بہتیرا
 کون گئے میں کسون دساں جو بہر درو ہانے
 چپ زبانون تے شرمندہ مٹن ہنوں تھیں جاری
 میں قربان میرے محبوبا جان تیرے پرواری

میں تے دکھ پہے نول رو ندی تول کیوں ولنگا
میں رووال تول رو نہ یوسف تیریاں رو نہ پلائیں
رون نصیب جنہا ندے مندے خالی سچے ملوول
میں قربان نہ کرو تول زاری تے نہ رو کدایں
میں رووال میں پہے قہقہے دھروول لکھے میں ول
تیں بدے میں آپے یوسف رووال بہ راتیں
دکھ میرے میں دکھا تولی ویکھ دکھا ول رو نا
سجھا ر میرا میرے دھیرواے محبوب پیارے
شعلہ درو میرے دایوس دل تھیں ظاہر آیا
دل میرے دی آتش سندی ایہ خاصیت سجھاری
تے وچ آب اکھیں دے تیری ایہی حکمت ڈا ہدی
ایہ اکھیں دا پانی تیرا میں ول لا نبولا وے
یا حضرت ایہ تیرا رونا مینول سجھا نہ سجھا وے
اک اک قطرہ اشک تیری واجگر پوے چنگیاٹے
نہ رووین نہ بیدل ہووین مینول رو نہ جانیں
تیریاں آیاں میں سر آون میریاں بھی سر میرے
فال وچار ڈٹھے دکھ خوشیاں سانجھے میں تیرول لے
میں اس وٹڈ عدالت ولول راضی ہاں سوواری
میں رووال رو مر مر جاواں دل تے جان جلاواں
ویکھ تماشا بنے بیٹھا اے محبوب پیارے
سوہنیاں سوہنے نین رنگیلے تار نہ غم دے پانی
سجھ غما ندے رہنے ہارے کیوں نہ رہی تائیں
میں پر زور رہوں یاں ندیاں تر تر کے ازایاں !
میں از مودہ کار دکھاندی دکھیں روون ہاری
جے تول ویکھ میرا دکھ روہیں محبوبا ہٹ جائیں
لیاں شاخاں درو میرے یاں میں ول کیوں جھکے یاں
تے جے : ویں اپنے دروول دھراو بھی میرے

منتصب میرا تول مل بیٹھا ایہ کی ہوں لگا
جگ جگ جیویں روون والی روز قیامت تائیں
کر خوشیاں تول عالی قسمت کٹویدل شادول
اکھیں رو نہ ویکھ نہ سکال ہرگز تیرے تائیں
روون عمر و ہاندی میری ایہ دکھ کھٹ نہ ہونے
تیرا روون میں زخمی واجگر کپائے کاتیں
تول نہ رو وچہ میریاں دکھاں ایہ دکھ جان ہونا
نین تیرا وچہ میریاں درواں ہوں نہ اشکول سجھے
حیف ایہی جو چشمہ تیری تول آبے غرق کرایا
جول دلایاں لاٹاں و گیاں آب دکھا یا جاری
جیول جیول نین تیرے دو گدے جلدی جان لگی
ایہ پانی نہ اک بجھا وے لائیں بالن پاے
پو کچھ اکھیں ست میرے وٹول تیرا درو جلاٹے
ہوش باے تن من جالے رکھے واس و جاٹے
سر مٹھے پر میرے یوسف تیریاں درو پلائیں
تول دکھاں تھیں خالی چنگا مینول دکھ بہتیرے
آئے دکھ ہندی دے حصے خوشیاں تندہ جوالے
کیوں ایہ وٹڈ پسند نہ تینول کرناہ گریہ زاری
اشک وگا واں عقل صبر تول ڈونگے وٹن روٹھ پلاں
مینول تیرا نیر ڈبا وے دروا ندے وچکے
ترے نین تیرے اپنی نی میں بطوری رطہ جانی
نین میرے جل تاریاں ملاون درواں شہریائیں
وچہ کوہ سار سیاہ شبا ندے تیناں جھڑیاں لایاں
روون دیہ تول میرے تائیں تول نہ رووین ایہی
دکھ میرے جگ رشید رہنے و سدی دنیا تائیں
رہڑ دیاں جان دیاں میریاں اکھیں درو تیرا وچہ چلیاں
کرو نین بھنے دکھ میرے ناز بہر ہو نوچہ میرے

سوہنیاں لگدیاں ہسڈیاں سڈیاں تیریاں کھنڈوں
 ہوئی ونڈ عدالت والی اے نہ راضی ہو وہیں
 تول نہ روایہ تیرا وناں میری جان جلائے
 میں روواں دل ڈروا میرا من تیریاں ہیں
 جاں بچو بچی نے لطف محبت میں پرودہ کیا
 تے جان باپ پیارا کیتا میںوں بھایاں نالوں
 ہن کیا ویکھ لوں سر میرے تیرا عشق لیا ہے
 کہے زلیخا میں ناتانی ایسے خوف نہ کائی کہ
 میں مردی کر رحم میرے تے وصلوں کہ نہ خالی
 کر کر کر کم دیاں تظاں ویکھ میرا دکھ بھارا
 کھاؤں پیوں چھٹا میرا تیریاں وچہ قضیاں
 نیند حرام آکھیں وچہ میری درد فرقاں تیرے
 میں بچاں کنیز بچاری رحم میرے پر کہاؤ
 میں بچاری کریاں ماری میںوں رو بہر سجاؤ
 میں بچاری عشق او جاڑی نہ وچہ فرق جلاؤ
 میں بچاری کردی ناری تو نہ دور ہٹاؤ !
 سوہنیاں کھیں تازک نظاں و نہ گیاں دل میرا
 بھٹے میں دوزخ دکھیں زلفاں دے زنجیروں
 میں مسوچکی مار نہ سویوں موڑ نہ وصل براتوں
 میں موئی وچہ درد وچھوڑے تیرے دل گہاتوں
 میں یوسف وچہ غم دے تڑپاں رحم نہ کیوں دل تیرے
 میں وچہ طاقت ہو نہ کائی جھلے دکھ بہتیرے
 کر نہ کھٹی برہوں لٹی میں پر دیسیں آئی !
 آہ بھال اٹھ وکن لاٹاں گھروں لا بنو لاواں
 نارنجازی وچہ سطرناں میںوں سہل دیں آئے
 سطر نے سکتیں جے دکھ جاندا خوش ہو میں سطر مری
 اے محبوب نہ کر تول اتناں میں پر ناز نہہورا

میں کد ونڈو تے دکھ تینوں کس دردوں تولوں نویں
 ونڈ میری وچہ کہیں تصرف نہ وچہ عدل کھلوویں
 سن یوسف ایہ اسڈیاں گلاں رورو کے فلوے
 میرے اوپر عشق کسے واخیر گزارے ناہیں
 وچہ کنگھانے چورال اندر میل نام لکھایا
 بھایاں چا وگیا کھو ہے دیں چھٹا اس حالوں
 جان میری تے ویکھاں کائی کیا مصیبت پاوے
 تول صاحب میں بندی تیری کہت خوف کیا کی
 عشق تیرا وچہ جلدی رہیاں تے نہ سہت سہالی
 ہجر تیرے نے نسل وگائے وگدے نین فوارہ
 میں وانگول کس ماواں ظالم بخ جنیدیاں ہیال
 عشق تیرے یقین نیند ورسدی غار اکھیں چہ میرے
 میں بچاری کر میں ماری میں پر رحم کہاؤ
 میں بچاری وچہ بیماری میری مرصن گواؤ
 میں بچاری دردوں ساڑی تے ہن ہو نہ پاؤ
 میں بچاری رو دن ماری حال میرا کجہ پاؤ
 اج قراروں میں چک چلی کیتا صبر تیرا
 وائے دریغ نہ میں دل گھلیا آہاں دی تاشیروں
 مرگ بھلی سو وافر قوں درد غماندی راتوں کہ
 ویلا اے جے جو بخش کدا میں قطرہ آب حیا تول
 دیہ ملو کدا میں وصلوں نہ جاہ پرے پریرے
 بحر عمیق غماں وچہ ڈبے واہ واطالع میرے
 لے مقصود فرقاں ماری تیرے ہجر ستانی
 صبر کراں ہن ہونٹا وے کوس وچہ جل جاواں
 پر وچہ لاٹ برہوندی بلدی مشکل نظری آوے
 چوں مرن دوہوں کھ کیتے دلبر دی بیدردی
 مرگداری میں جل بھجی طالت رہی نہ بھورا

اُس جامع افساد و برہمہوں نے ڈوبد ہی نول لگ لائی
 گذریا حال بیابانوں میرا بے کرم کرویل
 میں بند دی وی عرض کدا میں یوسف نہ کراٹیاں
 میں موٹی کر کہاں ہوئی برہوں قھینے پھڑیاں
 غارت گریں خالغ ظالم جس دیاں فوجاں چڑھیاں
 تیزنگا ہاں تیغال ہو کے جان جگر وچہ وٹیاں
 سرچا ویکھ اکھیں دل میرے اے بہترس لوٹیرے
 مچھیاں وانگ دونین تھی نہ لہر شکیں تر دے
 بے پرواہاں دے سنگ یاری لاواں مشکل بہاری
 سن کے اسدی گریہ زاری تا یوسف فرماوے
 میں بدہ نہہ و ہلا رہنال روا نہیں میں تائیں!
 کہا نمک گھر وچہ عزیزے کراں خیانت ناہیں
 روز یغیا گل ایہ سنکے درد دل کرے پکاراں
 بے اک کار پوے آ مینوں کرنے ہا بہتیرے
 میرے حق اکھیں دی دہیری قول محبوب پیارا
 یوسف کہے جو کار کنندے جیونکر ہو رہزاراں
 خاص کرواک کار میرے سر کر ساں ادا غلامی
 نین میرے دو پانی بھرے عشق تیرے دہرے
 غم دکھ دو فراش بندی دے بستر سولال دہرے
 سرخ دی زردی تے پردردی خانن میرے زردے
 من پرچا دل گیت سناون آہیں وقت سحر دے
 دین میرے شاگرد سداون دل دے آہنگرے
 آوٹھلیندیاں جیجیو میری دیاں دند جو مٹھیاں بھڑ
 دیگ دماغ پکا ولن میرے سوز فراق جدایاں
 شب اندوہ میری نول دیند احسن تیرا روشنایاں
 روندی نول وچہ ماتم خانے ورجن دلیاں مایاں
 مثل انہا ندی باجہ شمارے خدمتگار بہتیرے

علموں عین ہو یا جان حاصل دوہی و دہیر جدائی!
 تن میری دی رگ رگ اندر برہوں لایا میلا
 نین میرے رت نگے دونوں سداون پھڑیاں
 عشق تیرے بے پرواہا سیں میغال جڑیاں
 میرے ورگیاں دکھیں بھریاں رخت سداون کھڑیاں
 آتش شوق تیرے اندر طرف طرف میں سٹریاں
 بٹھاٹھ سمندر دی وچہ تر دے نین پیاسے میرے
 سوزاں لاٹ فراق دل سٹھے اے نہیں ڈوب مرے
 تے آج لان اسے نول ساری میں جستہ بلہاری
 دس میں کار کراں کچھ جس وچہ میرا وقت و ہاوے
 کار غلاماں حکم کرو میں جسے جان حبرا میں
 کر ساں کار غلاماں والی میں وچہ جان جدا میں
 میری کار گزار دی اندر خدمت گار رہزاراں
 اک اک کارا تے ہے دوسو کار کنندہ میرے
 چھوڑاں میں کیونکر مینوں کار دساں کچھ بھارا
 میں بھی اک انہاں بھیں آخر کیوں نہ کار گزاراں
 کہے زلیخا وندگی میں گھر دے کارستانی
 کھڑے دونوں ہتھ پہا جھلے اندر وقت ہٹا
 شوق طلب دوپہرے ولے را کھے میرے گھرے
 میرے گل قوی طبعی بریاں ساز جگر دے
 درد میرا دل پاٹن سیون در زری میرے گھرے
 سینے دے ہندوق میرے یوچہ کھڑ تلواراں دہرے
 تے پیرا ہن رنگیں میرا میں لہو وچہ تر دے
 سینے داتنور تپا ولن دل دیا تیز ہوا یاں
 ندی ندی نہلا ولن مینوں تیراں بے پراہیاں
 توٹن جوڑن آس دے دی وہی دوڑ کو دایاں
 ہر دم میری خدمت اندر بختے ہوئے تیرے

تو مل جل کر ایہ خادم دے ہر خدمت والے
سوا یہ منصب ہو مل تائیں خاص حرام مدنی
جے توں خدمت میری چاہیں ایہو خدمت میری
ایہ گل سن فرماوے یوسف جے میں بہت پیارا
میں راضی وچہ کار و دروڑی کر ساں کارگذاری
کھر وچہ بھین بھین میں میں ناخوش کیوں لڑائی
سن کے پھر زلیخا تائیں ہو رولسل نہ آئی
چپ رہی سن دلہے اندر دہائی سوچ وچاریں
آہا باغ زلیخا والا سیر کرے وچہ جس دے

ہن کو منصب رہیا نہ خالی ہرگز باہجہ وصالے
ایہو کارگذاری تیں حق کر لے ادا غلامی دے
جاں توں ایہو خدمت کر سیں رہساں باندی تیری
تا کیوں میرے کہے موافق نہ ورتیں ورتا راء
میرا کہیا سن زلیخا جے تیں پسپی یا ری دے
کھول کن رہاں میں راضی کیوں نہ رحم کساویں
تے یوسف دی مرضی باہجوں ہو رعلا ج نہ کائی
ڈھونڈ وچا کرے وچہ دل سے لاواں کھڑیں کاریں
اتھ گھلاں کر مائی اسنوں ایہ گزاری دل سدے

روانہ کرنا حضرت یوسف کو گلشن میں زلیخا کا اور مقرر
کرنا خواصوں کا برائے خدمت اور اسلام لانا ان کا

باغ عجیب واہ تائی جس دا ہوک نہ کیسے کوئے
رہیاں عطر کھلا رچھا یا پیکھیاں وچہ دماغے!
صبح ہوندى نوڈا زک غنچے میں ہن گلاں کر دے
نرگس چشم اوگہاڑ نہ ویکھے فت نہ نظری آوے
سوسن سوسن بادبهاروں دنگے ہیا چپ کیتا
گلناراندیاں غونی شکلاں گل لالہ پڑوا غول!
کلعیدار بہنارت کلفہ لاٹ چھوڑیندا باغوں!
گل عباسی سب گل سوری کر دے نار بہاراں
وچہ خوش رنگ گلاں کد لایق رکھے تاب نظارا
گل گچنار کچا وچہ رنگت کھولے راز ہزاراں
میوہ دار درختاں باغے خوان دہرے لیخا ئی
نارنجوں لے رسا جوانی ٹھنڈ پوے وچہ سینے
کھاوندیاں جانہہ دماں وچہ ضعف قواں سارے
گوچھے داکھ لکھدے اچے جیوں کری پرونیاں
ماہ جبیناں دے دل تائیں قوت فرحت آئی!

ہرے بھرے وچہ جوش جوانی اسوچہ نازک بوئے
تائے کھول اگھاڑو کھائے چنبیلی وچہ باغے
لارے لاساؤن بلبل شوق طلبے سرورے
شب دیال خاک آلودہ کھیں نظر پون شرارے
زلف کھلا رہنیل نے رمس جام وصالوں پدیتا
سورج کھی سیاہی را میں لہجی نوچسپ لہغوں
مرزنجوش بخوش مرعند اچھوڑے کسے دماغوں
ہل سنجے کھول چناراں کرن مصافحہ یاراں
توصد برگ ہزار ہزارہ نکلے لہلاب بے چارا
رس رسداتے رس رس وسداونگ پریت گواراں
بادبہار پیکھیراں بیکھیا ایہ خوش خبر سنائی
چکھ انجیر رہے وچہ لب دے لذت چار مہینے
ورم طحال ہزال الکیہ سینے دے دکھ بھارے
تے وچہ دماغ قرفل بوئے لٹے ماہ جبیناں
وحشت تے وسواس اڈلے ذہن دماغ صفائی

شہوتوں وچہ تلیڈیال را کھے رہن مداف
 لاک انہاندا گوہاں پکیاں رس جو وگی جا تدا
 پیوندی وچہ پیریاں نازک خار نہ نظری آوے
 چا وچہ ہرے پتاں بے معلوم چپ چتا تاکھاے
 بیل چھوڑ گھاں دی یاری بچھنے رقیس آوے
 سدرے قد کجوریاں گیاں دودھ دودھ کے پلہاں
 پکیاں لعل کجوریاں رسیاں پرا دہ نظریہ آون
 زانکیاں حاجت انہاں نہ کھلیا پچھے واہ نہ حوزاں
 دن طوطے چنگڑ راتیں تھکے سجکے ماندے
 آب بجن تے ظالم طوطے پھر دے ٹٹلی ٹٹلی
 کتے رنج کتھائیں منہ سو سو دوائے سوکھالی
 فتق نور وودیں وچہ حوزاں کشش پڑے کمار
 میوہ وار ودرخت ہزاراں کھلیاں گل گلزاراں
 غنچگیاں وچہ گلشن زاداں خون جگر واپیشا
 گلبن دے نورا و مراقب لب بستہ گلزاریں
 دامن چاک رورت روندے گل خوش رنگ چمن
 میوے روندے تے گل ہند وچہ پانی غ ہزاراں
 گل زاراں وچہ بیل بولے گل لوں بولیاں کدی
 تے گل حال زاناں کہندا واہ تیری نامردی
 اوہ کہندی خوش رنگی تیری تے ٹھہرت دم بھری
 ہر ہر برگ تیرا آئینہ صنعت صیقل گردی
 اوہ کہندا توں وصلوں روویں قید فراقوں ڈردی
 وچہ گلاندے بیل بھی تے سروان وچہ قری
 وچہ عراقاں چکن کبوتر مور پھرن دیوارے
 ریل کاٹوں کرن فریاداں کوئل دغا کما یا
 زیرک مرغ لکھا شاخوں حق حق سبے گواہی
 ققتس نار برہوں وادلیا دیندا خبر فراقوں

بال سیاہ پیدی سیٹھ خوش آواز ست می
 صبح کھولیں دیاں شریں شریں شربت لب و ہر خوش اندا
 پیر پکائے طوطا چوری پکڑ پکڑا جبارے
 کچھ کچھ دے کچھ کچھ گواوے تداں بیل سداے
 چھوڑ پکڑ چنگ پکڑے کھا شے دج سج دنج طافے
 سر چادر وریکھنیاں ساہجہ ندیاں کم نگاہاں
 واوے جھڑوون زین تے پندیاں ضایع جاون
 طوطے تے چنگڑ باجیاں تھتہ نہ پچھے ہواں
 دین دغا میں شکر گذارن آون کھا کھا جائے
 سیب انار پھال دیاں شانل ورم گمانوں غالی
 گلگل کتے نکدی شاخیں لپچہ گوان وانی
 خشکے ماناں لوں ہر شاخیں حیدر حیدر کتے شکار
 غنچیاں فین گلیا ندیاں بسطال کھوں راز ہزاراں
 باد صبا دم ہر شد وائے غنچے تھیں گل کیستا
 ٹھہرت پیا تلخے برتے گل ہو گئے بازاریں
 رنگ مجازی زود فنا تے قہقہہ ویکھ منے
 رنگارنگ جناوراس وچہ سوڈا زان دیاں ڈاراں
 میں روواں توں کھل کھل میں وہ تیری ہمدردی
 جیں صدقات فناستعاقب شوق اہداسروردی
 توں منظور نظر دلبر وادول جمدی میں بردی
 جلوہ ویکھ سخن و احسن تھیں میں ول تاب نہ نہری
 ہو آزاد مقید قشتوں طے بند صورت دی
 شمشاداں پر کوئل کوئل کے ناز و ناں پر خمری
 منگے مینہ بہا بولے ہر ہر لین ہولارے
 بیٹھ عدالت کہے چوناں عملاں واپچل پایا
 موسیقار اندر موسیقی پڑھا احمد الہی
 وقت نوالے حجاز راوے لکھن اصر عشاقوں

یوسف ایک صفا ہاں کو چک ہو بزرگ عاقول
 ارجمہ رحم مرغ سنہری پڑھدا صدق یقینوں
 جیہاں چھوڑ گیاں گھر و سارے ڈرویاں کل کینوں
 تے باخ وچ آب وچہ غیر حق کرے سویرے
 لکھی وچہ وظیفہ رحیمی لٹ کھا دکھ رکھا وال
 تے شامک دے پیر وچ گچھ کر م نکھٹی ہوئی
 خوش آواز جنہ و رکون وچہ گلستاں زارے
 واہ و باغ جہد وچہ سارے کئی بہشت کنارے
 نازہ روئیل وچہ بہشتاں ایہ گلشن وچہ بہشتاں
 مرمز سنگوں حوض روزیاں پر خوش لذت آہوں
 دو نہم حوضاں تے تخت وچہ سارے کر زینت رکھوایا
 اک سو ہو کر نیک زلیخا خدمت گار پہنچائی
 جے میں آپ حلال نہیں پر ہمسال اندر وری
 اٹھ یوسف ول باغ سد ہایا جو نوران گھرشادی
 کہے زلیخا پاس کنیزاں سو سو کر تا کیسداں
 زہر دیوے لے کھایا ہتھوں عذر نہ مول لیاؤ
 یوسف جس لہو غبت کر کے غلوت طرف بلاوے
 میں آنھوں آزاد کر لیاں خوشیوں عمر دیاوے
 آپ لکھی وچہ باغ زلیخا یوسف تخت بہایا
 آپ مٹھی ول گھرے اولوں شادو لے وچہ آئی
 جس باندی لول تہیں یوسف غلوت طرف بلاوے
 رات ہو آئی جاں وچہ باغے باندیاں شوق سوکے
 اک ویکھا پلم دیاں زلفاں دو طرفیں رخسارے
 اک بھرے وچہ اکھیں سرمہ نازول کرے اشرا
 اک کہے لے ویکھ جوانی میں پر آئی ہوئی
 اک کہے میں پری نہیں پر پریوں پرے پریرے
 اک کہے میں سب تھیں چچی ہننے جوانی آئی!

رنگیوں کر راست جو نغمہ پڑھے حسینی طاہر
 ملی نویر قبول و مادام اسنوں مرغ امینوں
 بوم کلوخ انداز فساد ی بھلا دنیا دینوں
 نہاں وچہ مرغابی بولے کھیتیاں وچہ پٹیرے
 باز عقاب وچہ جہٹ جتول پتہ سبھی مال
 تے گل گل دے رنگاں اتے ببل بھی بہروئی!
 تے محرم اسرار دلائنوں مل دے راز اشارے
 تے وچہ دگدیاں جاری نہاں طرف مجبور جاوے
 تے شاعر اس باغے وچہ یا نکل نول اڑ بہشتاں
 دو دھول چٹا شہدوں مٹھا خوشبودار گلابوں
 اس گلشن دامانی کر کے اوہ گل مرغ پہنچایا
 یوسف لول اس جاندی واری گل ایہا فرمائی
 ایہ کنیزاں خشیایاں تینوں جا کر لذت پوری
 جانظران وچہ سہول لکھی جنت دی آبادی
 یوسف دی وچہ تابع ہو کے بنیاں رہو سریداں
 میں انعام دیاں زر زریور تے تسلیں راز چھپاؤ
 اوہا اول میرے تائیں آن پتہ دس جاوے
 میں نصیحت میری اتے جہ پٹری عمل کماوے
 باندیاں تائیں حاضر کر کے سر سجدے رکھوایا
 ایہ فریب بنایا حقیقہ آس وصال لگائی
 دل چاہیا اندھیرے اندر حال اسدی خود جاوے
 ویکھ لوال آج کس لول یوسف لطف کرے الے
 عرض کرے میں سب تھیں سوہنی کرے دلن بیاے
 میں بھی وچہ خدمت حاضر عمر لول پوے پوکارا
 ذوق طلب نے سنی خواہوں ٹنب جگائی ہوئی
 میں لول کرن سلام ہزاراں پریاں اٹھ سویرے
 مرد کسے لے انگل کر کے میں ول نہ وکھائی

کبہ زلیخا والی اگے کیا کر لیں دس مائی
 واپاں لایاں کیم نہ آیاں ڈھیلیاں بے پرواہیاں
 میں بید رہی نہیں لایاں میں نے روئہ گویاں
 اگر کچھ لطف کو میں کر کاری دس میں ہواں
 یا میرا وچہ تیرے رہنما ہے میرا دکھ و فوس
 میرا رات دنے ورتا راناں سینے سارا
 میرا بوجہ و ہرے دیدار میں سوت نہیں گزارا
 اوہ ظاہر و چہ ہر منظر گھر اس واچھکا را
 ہم خانہ ہم خواب ہم می میرا یا رپیا را
 میں میں تھیں اوہ تھیں تیرے دوری ابے بہتیری
 دیکھو کدہ اوہ جڑیا میںوں جان سے تھوچہ لایاں
 اول آخر ظاہر یا ظن آپے سب کچھ جانے ل
 دل و چہ جان جگر و چہ اوہوتے تن من و چہ ہارے
 لے مائی اوہ ابے بندی نہیں وسد بہت وورا ڈا
 خانہ عکس بہت و انبیاں دل رنگین آئینہ
 باہجہ تیرے میں درواں لٹی پاس کدہ ہر پھولاں
 بہت محبوب رہے کدہ میرے نہیں نصیب صاول
 بدعت کر لیں تھوچہ ہزاراں دل سے نہ لیا ہے
 ایک میں تھیں نیا ہارے کدہ میرے ہتھ آئے
 عید می چن چڑھاں بن بھاویں تا بھی دیکھے ناہیں
 جے مسرہ ہواں میں دل میں نہ وچہ چشم سماواں
 اُسے سپرے کیا ہی مشکلی میں قسمت نے ماری
 دل میرے آفت پائی میری جان کپسائی
 جے میں ڈروی حور دل پر یوں خاکوں یا رنوائی
 لاواں آگ جلاواں خانہ جلاں وچہ جی چاہی
 خاک لوال سر پاواں راتیں رواں وچہ جدائی
 ایڈ دکھاں تھیں مرگ سو کھائی پر جے موت قبولان

یوسف وصلوں نیا جاندا رہیا علاج نہ کائی
 میں جہیا سو کھ دایاں دایاں جگ جگ جیون مایاں
 ہوتی کچی کر لے دوڑ کوڑیاں لایاں میریاں ہوشیاریاں
 جے تیرے بھی وس نہ کائی زہریاں لہ ہواں
 لایا ویدے و ہندیوں دردوں و فوس کھیں نوں
 میں بھی افوتے اوہ بھی اوہ پورا و ہا جے نیا را
 ابے فراق جدائی افوس و کچھ تعیب بھارا
 ابے اندھ میر میری وچہ انھیں دیکھ رہو نہ کارا
 ابے میرا وچہ درد وچھوڑے دم دم حال وارہ
 دیکھ سکھیں میں گدہ رسد پائی جے اوہ دیکھ میری
 میں جڑی سے جان گھر و سیا اوہ سوا جے جدایاں
 جان بنے انجان اساتھیں کار کرے من بھانے
 دھیرا نہ وچہ ترو پھر داویندا لٹک ہولا سے
 تے بید رہیں کیوں تا میں بن سن دروا سا ڈا
 تے بن کھری ہڈیں بھریا بید رواں واسینہ
 دل تھیں میں تیرے اگے درد و لے داخلوں
 کیا کر لیں بھاری ہواں وچہ فراق و بالوں
 اچی نظر نہ کرے کدہ میں میں دل جبات نہ پائے
 چڑھا آسمان ہواں میں سورج و صبح نظر پٹا ہے
 وچہ کناں وہ انگل کھتے گجاں برقی جہاں میں
 بلک ہواں بینائی بھاویں کھین خل نہ پاواں
 یاری بھاری جان باری یا کرے بیزاری نہ
 تے دلبر نے وچہ جدائی میرے گرد اوڈائی
 جے میں شمع جمع وچہ بجلی سرتاپہر جلائی
 پر ہرگز ایہ داغ نہ جاوے بری رہو نہ دی بھا ہی
 عشق اسوں کندیاں پایاں و انگ بھی ترافائی
 قبر میری دی مٹی وچل جمن غم دیاں سولاں

درو میرے ساتھ بل روئے ندیاں نیرو گائے
خونی چٹے چشم میری کے شوق بھی روتی رہی
پرائس بے پرواہ سخن لول باثر نہ میرے درووں
کیا کراں بچھویش نہ جاوے میں کر تھکی زاری
کر حیلہ ک واری یوسف میں دل کرے نظار
من دانی بھر ٹھنڈی ہیں سوچ و چارین پائی
یار ملے ہن اس تدمیروں حکمت کے تغیروں
نر چاہیئے پرکشی خزانے دولت کے انباروں
یوسف دی تے تیری بہر جا مورت و چہ کہاواں
تیرا سدے نال خوبی تھیں وصل کر یا تھو یا
جیو نہ طرفے حوت دو پیکر تیرا پایا ہو یا
اوس کو بٹھے و چہ یوسف تا میں پھرا ہواں
جے ہن میں دل نظر نہ کرواوت دل کرے نکاہاں
من کے شاد و زلیخا ہوئی ایہ گئی دل ساری
کے زلیخا میں ملاواں دولت مال اڑاواں
پکڑے پیر زلیخا اس کے کہندی شاہیں دانی
دل میرے امیدال پیاں وصل ملے اس جیلے
ملے ہن کراں عمارت خانہ رو بہ نظر دولت ساری

سنگتیں مصرعے و چوں نالے ظاہر آئے
تے آتش من میریاں آہیں جھیل کولا ہوئی
ناتائیر میری آہ گرمیں ترس نہیں آہ سردوں
قول غم خوار پرانی میری واہ کئے کرکاری
نین کرے دل میریاں میں شوق گئے چمکا را
ساعت احمد چھ سکھندی اک مصاحبت آئی
فقط نہ رہے و چھوڑے والا خبر نہیں تقدیروں
میں اک کراں تیا عمارت زینت و درہ شادوں
خوئی خوشی دی حالت ظہرائس و چہ نقش مکرواں
و چہ کت رہیاریوں تیسوں پکڑ دیا ہو یا
جہوں ایام سلخ و جہ سورس جیت سماپا ہو یا
عشق پرستال وابت خانہ اسوں چا دکھلا میں
و چہ ادا پد یول جوش انشبی وصل ملے دل خواہاں
و نہ تدمیر پڑی نہ می عمرہ پڑی کارے ہاری
دولت مال میرے کس کاری جان لک وصل نہ پواں
ایہ تدمیر جو کھون نکلی خوب ٹکانے لائی
ز دولت میں خاک برابر بن محبوب رہی
جاہیں جویں تیوں کر ظاہر تیرے مختاری

عمارت عجیب بنوا کر ساتھ یوسف کو زلیخا کا لیجانا انگیراں طلب مال
کرنا اور بھاگنا حضرت یوسف کا بہ صورت انکار پہنچنا عزیز مصر کا عین
موقعہ پر اور گواہی دینا ایک طفل چہاں وزہ نے زعفت یوسف کے

ہو روگ پرویاں وچوں پا وچہ دیں دوہایاں
کوٹے میں کدھلاٹ برہو ندی میں الجھنے لاوا
نے رسوائی واسطہ شیشہ مجلس و چپکاسے

ان سنیاں نول چاسا و سوز فراق جدا یاں
بے خبر انتوں خبر پہنچا و آو روگ و نڈاوا
دیہ خوشخبر رقیباں تانیں آن زلن و چہ ڈارے

جاں ایہی مستی جویش کھلارے ورے رہن کناسے
 کہے زلیخا پاس عزیزے اک دن لطف پیاروں
 کہے عزیز خواہے تیرے دولت مل خزانے
 تے معار عزیز پہنچائے فن جنہاں فرماوی
 حکمے نال زلیخاں سندے دہریاں آن بنائیں
 مرمر سنگ صفائی اندر وانگ صبح دس آیا
 وانگ بہشت انہاں چہ زینت چکن وانگ ستائے
 ہر خانہ زیبائش اندر سوہنہ نظر ہی آیا
 زریں سرور سوئیوں کندا کشتیاں مرصع
 ستواں کوشا سب بھیں سوہنا بہت کشا و بنایا
 چالی وجہ ستون سنہری سوتیاں جڑت جڑاے
 محل کھیں دم پریا قوتوں قطع عجیب زیبائی
 پور سیم سوہنری شاغل برگ زمر دلائے
 شاغل اُتے مور بہائے لعلوں پیر بنائے
 نہ اوہا ڈن داہمہ بولن بیٹھ رہن چپ کیتے
 اس کوٹھے دی چھت سنہری محل جڑے دیاریں
 زریں تخت و چھایا اُسوچے گوہر جڑے چوہیرے
 چھت کندیں وجہ فرش نگیاں تصویراں پر کر کے
 کتے خوشی بھیں ستا ہویا زانوں تے سرور ہر کے
 باندیاں جنہاں ڈٹھا سوچڑیاں خون ندی تہ کے
 دلوچ آب قلم دے بہندہ وانگ نمک کھ کھر کے
 یوسف دی ہر صورت اُتے قامت جھکے قمر دا
 اک ہتھ گردن دوجا چھاتی اس اس خوشیاں کردا
 کھولدیاں دل زخم نہانی ایہہ شکلاں بے پردہ
 ایہ عجائب بہت عمارت ظاہر کرد کھلائی
 جاں بن خانہ پورا ہویا جھات زلیخا پائی!
 سچا ہی گھر صیاد کھلارے باز پھسے اک واری

تے ایہی تمنی لہون نہ جاوے ویت رہن جگاسے
 اذن کریں بنوا وال خانہ زینت و دھ شماروں
 بیتیہیں اذن ایہا کی تیغ جیوں چاہیں کر خانے
 مینا کار نکلی می طائی نقش بہن استاد می
 برفوں و دھ سفید رخاموں دیواراں ہر حسابیں
 کوٹھے ست آگے تے پچھے اک تھیں اک سوایا
 استا طال تھیں وارے جاوے اسدے وکھن تائے
 اسو سول در صندل بازو تے وجہ عاج جڑا یا
 دروازے وچ لطف سوہا وے صحت نال مقطع
 چار ستون عقیق زمر و مرمر سنگ لگا یا
 زریں سب شکم پر نافہ گول ستون لگائے
 ہو درخت سخن وجہ اس دے زینت حد نہ کالی
 دُر رمانی گوچھے جڑ جڑ میویں ستاؤں لگائے
 بال زمر و اکھیں موتی چو پچھ عقیق سوہلائے
 تے اوہ مست جن دے نشیوں جام جہاںوں پیتے
 رنگیں فرش زبرجد و لاہجا وے نقش نگاریں
 مینا کار مقابل گوٹھے ہوون دور اندھیرے
 نال زلیخا یوسف بیٹھا شوق کھڑوے بھر کے
 ہو رکتے کی کہاں کو یہا شعر کھجے ڈر ڈر کے
 ہر صورت دی رمزاواں سچیاں پر مرمر کے
 جانہہ ہتھوں دل چھڑے آخر آہ چھٹے جڑ کے
 نال زلیخا وانگ دو پیکر العنت دا دم بھر دا
 میل و مل وجہ کتے بہا کے سج کہاں جی ڈروا
 تے نقاش قلم دی کاروں ٹھانہ غضب دی تروا
 وجہ زمین نہ اس دے وانگیوں جا اجنبیہ کانی
 ویکھ دواں تصویراں وصلی تون جھڑی غش آئی
 باز پچھے یا پچھے نہ موئے خود پس مرے شکاری

ہمدی آگ لگائیں پھول تپ دل کھلے کیسہ
 ہوئی نول میں مان کارن بیچ فریب چلائی
 ہوئی نول اس لہجہ کارن کروں و صراط چٹائی
 حلوہ دے اس موہن کارن سوہنی شکل بنائی
 متوڑا بہت آگے دل قبضے صبر صبور سی جھلدا
 اس کوٹھے دل دیکھ زینخا شوقوں جوش کھلا
 جھیل جواں کرے صیانت زینہ ہووے شوق سولیا
 اس کوٹھے وجہ وژن نہ دیوے ہرگز ہولنا تہمتیں
 آپ زینخا جس بُت تائیں سجدہ نیت گزارے
 اوہ بھی نیسے کوٹھے اندر پوچھن نول رکھوایا
 کر کے ہارسنگار زینخا اس کوٹھے وچہ آئی
 اُج امید جہلی میں یوسف میں دل کرے نظار
 اس اندر وجہ میں تے یوسف نازکراں گے رکے
 بُت آگے جاسیں نوا یا اُج مدد دلا دلا
 کرایہ عرض چھپایا بُت نول دیکھے متال حواری
 محل سامان تیار سی ہوئی دانی سد بلائی
 انگلیاں پُر مسندریاں تھیں پنجے رنگ حنائی
 شوق و گے طوفان دے تھیں میری جان رہڑائی
 جو چاہئے سوسب کچھ حاضر اک محبوب جدائی
 لہجہ لیا جا دلبر میرا اُج قیمت ازماواں
 تے جے پچھے کم کیا ہے رکھیں راز چھپایا
 آئی دانی لہجہ لیسائی آن وڑی دربارے
 منتظو یاں لکھیں یوسف و یکیدیاں دل راہیں
 آج دور کرو دکھ میرے نول صاحب میں بروی
 تہ نول در تھیں جلوہ نوری چمکیا یوسف سندا
 میں سو گند کیا نول چنگاں وجہ فرماں برداری
 آرا حسان تیریا بدلہ اک دم موڑ و کچھاواں

لہجہ کیسے کچھ اثر نہ پیتا حلیا رخت اسیدا
 ہو ریں نول کچھ اثر نہ پیتا اس دی جسد گوانی
 ہو ریں واسے گیا نہ کافی خود من ہارسندھائی
 دلبر نول اسے خبر نہ کافی اس وارہ سیا نہ کافی
 آجین صبروں من موڑ کھنویا تے کچھ زور نہ چلدا
 نظر مرادوںے جان ویکھے دل نول بن ہووے
 رہی ایسے وجہ مڑ مڑ ویکھے صبر قرار سد پایا
 راکھیاں رہن کسیر دل در تے دن تے رات استیاش
 اس تھیں طلب مرادوں کر دی اسون ب پکاسے
 اس تھیں نیت سنگے رو مقصد تے کچھ لہجہ پایا
 آریوں رُخ ویکھ پکارے کیا ہے حسن مفاہی
 ہوگ فرشتہ جے لکے واری عاشق تے بے چار
 بدخواہاں سر خاک حوڈال سڑ مرمن جہلیں گے
 نظر کرم دل میرے رکھیں یار کرے اُج میلا
 تے ایہ سنے نہ یوسف آگے میری گریہ زاری
 ہن مائی اک یوسف باہول بہرے آگے آئی
 پوشا کاں تن زیور زینا حسن کھلی روشنائی
 نقش منور وجہ مٹلاں چمک کڈہن زینا بی
 تے اس باہول بیج جے تھیں حائل لہجہ نہ کافی
 کچھ ویکھاں میں اسدیاں چمکاں تے کچھ آپ دکھاواں
 کہیں زینخا بانڈی تیری تینوں سد بولا یا
 آگے در وجہ کھڑی زینخا دل وجہ رے اشکے
 کر میں نگاہیں ویکھیں آئیں ترس تیریدان میں
 میں قربان کمان دہوانگی زخمی تیر نظر دی
 پکڑ ہتھوں تے کہے زینخا نول کیا نیکو ہندہ
 لکھ احسن میرے سر کیتا خدمت خوب گذاری
 تیرے حق میرے سر بھارے عذر قصور سناواں

حق گذاری کران اویسی رہے غلبت و چہ قصہ
 کردار کلام اویسی اندر و ادرسیا فی ط
 میں یوسف اویہ خواہیں ملی پر دیساں و چہ سٹی
 توہیں پر بہار کرم و امیں ہاں خاک پیاسی
 دہن نظر گشت و دہر تہندی و یکہ میرا دیکھیں
 سر نہو میں فوٹک یوسف وقت سنبھال زلیخا
 ہتھوں پکڑ لیا ڈاندر پاؤں توں بدراہیں
 یوسف ڈر یا مل دے اندھ ہوں لگا کچھ کا را
 یارب وقت میرے سر یا فضل کریں بچ جاواں
 یوسف خوف الاہوں ڈر دیکھنے سبب نہ آوے
 سہتہ اوہا اس پکڑ یا ہو یا گئی دوسے خانے
 مل لیا میں تینوں یوسف پاؤں توں امیدیاں
 غم کھاواں دیکھ پیواں یوسف تینوں ترس آوے
 یوسف کے خدا تھیں ڈر و امیں دیم ہار نہ سکاں
 لے جاوڑی ترستیے خانے حکم فضل لگا یا
 عشق تیرا چہ آفت جہلی میریاں واہ مرادیاں
 یوسف کے خدا تھیں مینوں رحم امیدیاں
 چوتھے حجرے داخل ہوئی فضل جڑے خود رووے
 ویکہ میرے دل سر چا شوقوں کیرڈک چبک جہاں
 یوسف کے اکھیں مل جاوے تین دل کراں نظارہ
 ہو بخوش و چہ در و داخل اوئے فضل لگایا
 آہیں نال گزارہ میرا و چہ دکھانڈے واسا
 ویکہ کرم کر صاحب میرے میں باندی و باندی
 میں طفلی میں ہن تک یوسف روون نال و مایا
 خلوت حاضر ہو یوں ہو رہا تھے کوئی ع
 یوسف کے بندے دے مالک دفتریاں بٹھلایا
 تے اوہ آپ سچانڈے نیڑے اسوں ان کو دن

آخر تیک جہان چتا رہے ملے لقاؤں حصہ
 در پہلے وڑ جہنم راہ یا روور و عرض سنا
 جیلے قہر تھیں جہنم اے نہ غم تھیں چھٹی نہ
 قطرہ آب و صاحب ویلا باو غبار اڑا سی نہ
 ایہ جہاں نہ صانع کر یواگ نہ صبا وے نکھیں
 ویر و رکھوں سد پاواں باہر نہ کر خوار زلیخا
 چھوڑ میرا سہ میں توں گھڑے جگے لگد مینا ہیں
 عرض کرے میں عاجز بندہ رکھ نگار غفار
 شیطان نفس دو ویری ظالم کداں بزر آواں
 تے اوہ حال زلیخا والا شوقوں مردی جاوے
 جہنم راہ ہر سیں قدم تے کھولے درد ترانے
 پاستے و چہ زندان جہنم جہنم توں سر قیداں
 اک بچیا نہ جاہ پریرے غم نہ دیکھ جاوے
 آئے نظر جہنم و اسانظر سہریاں بے نکاں
 میں یوسف و چہ تیریاں در و در و وقت مایا
 کر کچھ رحم میرے سر شاہ سن سن کے فریاداں
 بے اج قہر گناہ دی قیدوں مینوں ملی رہائی
 تیرا اک نظارہ یوسف داغ پراناں و ہووے
 ویکہ میرے غم در و ولیدے ہوون خواب خیالی
 چھوڑ مینوں میں باہر جاواں نہ کر حال آوارہ
 یوسف تیرے درد و چھوڑے مینوں مار گویا
 ساڈا تراف مرین و چہ آتش ایہ دلیر ناہاسا
 تیرے قہر قضیاں گھر تھیں ہنڈ مصر و چہ آندی
 عشق تیرے نے کی کی آکھاں جو میں نال کما یا
 تے سوگند ہزاراں مینوں ہن نہ رکھ جدا کی
 نال گواہاں جھوٹیاں تا میں حشر طے سرمایہ
 تیریاں میریاں سہکایاں اسوں نظری آون

چھوٹے خانے نال لیا ئی در پر حبس را لایا
یوسف وقت وہاں جا ملا میرا جوش جوانی نہ
تو میں میرا دل دامقصد اکھیں دی روشنائی
پکڑ کنار دلا سا دیویں رو در تیرے آئی نہ
یوسف کہے سہماں زلیخا دل نول رکھ ٹکائے نہ
وکیجہ جہناں وجہ دنیا وافر خوشیاں عیش ہنڈائے
چھوڑ سہتوں میں باہر جالول مانع ورنہ چاہے
آن وڑی وجہ سوتوں کوٹھے جو چہ کارے بجائے
بند کیجئے دروازے سے عرض کیتی روحالوں
آتش بھریاں ہیں کر کے ایسے عرض سنائی نہ
چھہ خانے بے مقصد آئے تے ایہ آخر ویلا
یوسف نول اُس خانے اندر خوف پیادول بھڑا
وے آزار بندے ست گنڈ میں منگ پناہ لالہ
آہی اگے یوسف جانی دل وجہ نال آگاہی نہ
پراوہ باپ میریدے بیٹے کھوے جہناں شایا
ایہ دکھلاؤ اللہ صاحب یوسف نول دکھلایا
جال یوسف وجہ خانے وڑیا شیطاں حاضر آیا
تیز کرے اوہ دوہاں رغبت دیری نظر نہ آئے
تے اسوقت چلتیاں مرواں شہوت یوسف پائی
تے شیطاں وجہ دشمن بھارا سو و سواس اٹھائے
باہجہ قراروں رہی زلیخا یوسف دا لڑ پھڑیا
کہے زلیخا یوسف تیری اوہ صورت نورانی نہ
کہے زلیخا چہرہ تیرا سورج روشن جیوں کر
کہے زلیخا یوسف تیرے دل عجب ایہ کائے
کہے زلیخا تیریاں اکھیں ویکھدیاں دل جاوے
کہے زلیخا یوسف تیں بھتیں روشن نور چمک دا
کہے زلیخا یوسف تیری صورت دل لے جاندی!

بال النبا آہیں کر کے دل دا درد سنا یا!
بے پرواہی ویکھ تاشوئی میں اندر حیرانی!
پراک تیر ظلم کھنیرا سائیں بے پرواہی
تیرے باہجہ نہ یوسف میرا مطلب مقصد کائی
اوکھے سوکھے روز عمر دے دیت سرائی پر جانے
اوہی وقت گزار سد ہارے اڈک پھر پھٹائے
قہر خدا جہل نہ سکال دل ایہ درد نہ چاہے نہ
دہر یا قدم جہاں وجہ خانے حکم قتل گزارے
کر چھیتی ان حضرت یوسف نہ کر دیر وصالوں نہ
میں تیریاں لوکا نہ اکھیں تہن کر عذر نہ کائی
ٹے مراد رہے جہد جیواں ہجر غضب دایلا!
اج میرے سرفوت ایہائی مشکل ہے چھٹکارا
تھر تھر کنہیا دل دے اندر یوسف خوف گناہوں
میں عصمت وجہ رہیا ہمیشہ ایہ ہے فضل الہی
بے امید نبوت ولوں اونہاں گناہ کمایا
یاد کرے دم مارے ناہیں ہو وں زرد سوا یا
اک ہتھ زلیخا اوپر دہریں دو جا قول چایا
یوسف پختہ خام زلیخا اسنوں نکر سکھاوے
زنال پنجاہاں جیڈ زلیخا تسنوں صبر نہ رائی
ایہ ویلے باہجہ نبیاں کول کوئی بچ جائے!
تیرے تہن اساد ا یوسف صبر سہی لٹ کھڑیا
یوسف کہے جیویں رب بھائی اک دن ہولی فانی
یوسف کہے قیامت دیدن ویکھیاں ہوئی کو نکر
یوسف کہے انہاں نول اوڑک خاک قبر دی لے
یوسف کہے انہاں نول قبرے کر مچکناں کھائے
یوسف کہے بناوٹ ہارا سر جہناں رفلک دا
یوسف کہے بنائی جسے رسوا سی دی باندی نہ

کہے زلیخا شکل تیری نے عقل لٹی سب میری
 کہے زلیخا رخ تیرے تھیں نوز چھڑے لشکارے
 کہے زلیخا دونوں تیرے گل نازک رخسارے
 کہے زلیخا تیرے جیسا ہوگ نہیں جگ سارے
 کہے زلیخا تول لانا تھی قدر تیرے نے بھارے
 کہے زلیخا مین تیرے دو لگے بہت پیارے
 کہے زلیخا مین تیرے تھیں زکس برگ سوارے
 کہے زلیخا دند تیرے نے ہار پروتے تارے
 کہے زلیخا ابرو تیرے گزرو گے پر کارے
 کہے زلیخا طاق تیرے دو سارے کس معارے
 کہے زلیخا فضل کرم تھیں میں دل گھٹ نظارے
 کہے زلیخا میرے رخ نے دو ہتھ پھیر پیارے
 کہے زلیخا وصل میرے تھیں کول تینوں کھلیارے
 کہے زلیخا کر لے نوشیل خوشیا ندے دن چارے
 کہے زلیخا وصل کریں تے کی گھانا اس کارے
 کہے زلیخا لقع امتحانیں او تھے کیا خسارے
 کہے زلیخا وچھ طرف دی میں تیرے دس آئی نہ
 کہے زلیخا چمکال والی تیری حسن صفائی نہ
 کہے زلیخا یوسف تیرا قد صنوبر پورا
 کہے زلیخا زلفاں تیریاں گرد بدر جیوں ہالا لا لا
 کہے زلیخا تیرے اوتے جو شش جوانی آندا
 کہے زلیخا یوسف تیری باجیہ حد دل نہ سیائی نہ
 کہے زلیخا شان تیری تھیں ہو نہ شان سوائی نہ
 کہے زلیخا میں ہاں بندہ تول سلطان ہمارا
 کہے زلیخا تیریاں زلفاں دل دل کے دل پھیلاں
 کہے زلیخا دل و لب تیرے پڑ پڑ لالیں چڑھیاں
 کہے زلیخا تیرا یوسف میں سب کچھ میں دل بہاں

یوسف کہے ہوس نہ اولوں عقل گواہی تیری
 یوسف کہے اچھے کتنے ویکھ فلک دے تارے
 یوسف کہے اچھے کتنے صاحبے دربارے
 یوسف کہے اچھے کتنے تے میں تول کس شکارے
 یوسف کہے اچھے کتنے تے میں کس مقدارے
 یوسف کہے اچھے کتنے اوڑک گز رہاں
 یوسف کہے اچھے کتنے جھاڑے خزاں کھلاں
 یوسف کہے انہاں لڑیاں انت بہن دن چارے
 یوسف کہے قبر و امرکز کھڑے سمیٹ دو بارے
 یوسف کہے فلک و اخلاق جس یہ طاق سارے
 یوسف کہے تکن جے اکھیں گزرو کن تلوارے
 یوسف کہے ڈراں ہٹھ میرے طبن متا وچہ تارے
 یوسف کہے خداوی ہیبت جوش دیو چہ مارے
 یوسف کہے کہاں کی آخر اللہ دے دربارے
 یوسف کہے وکے سرمایہ عملاندے بازارے
 یوسف کہے جگت وچہ سارے عملاندے بنجارے
 یوسف کہے کیا تھی میری جس نے تیں تڑخائی
 یوسف کہے نہیں وس میرے اک دن نہ کھائی
 یوسف کہے کدال تک ہی انت جھڑے ہو کھورا
 یوسف کہے نہ زلفاں رسن نہ ایہ زلفاں والا
 یوسف کہے امید نہ اک دم وقت وہاںدا جاندا
 یوسف کہے طفیل اسیدی سٹ گئے کٹوہ بھائی
 یوسف کہے جہدا میں بندہ اُسے جیڈ نہ کائی
 یوسف کہے خدا نے بندے تول میں تے جگارا
 یوسف کہے دلول مل جان قبر وچہ دھیاں
 یوسف کہے انہاں ندی لالی رہے پلک یا کھڑیاں
 یوسف کہے دے تیں ظاہر باطن نظر نہ آوے

کے زلیخا یوسف تین بھتیجی گدی رمز کناری
 کے زلیخا یوسف مینوں میں بن صبر نہ آوے
 کے زلیخا وقت اساتھیں کوں گزار یا جائے
 کے زلیخا جیوں کیوں میں تھیں کرن وصل پیائے
 کے زلیخا ہے ا ج یوسف رحم کریں میں جیواں!
 کے زلیخا سن سن آ میں ابے نہ ہونویں مینواں
 کے زلیخا میں ا ج یوسف وصل کران یا مرساں
 کے زلیخا لوں مرادوں جاں تلی پر دہرساں
 کے زلیخا نہ کرڑیاں جان سیری لب آئی
 کے زلیخا کوں سمہالاں میرے وس کیا کی
 کے زلیخا تے محبوبا مینوں گھت کلاوے
 کے زلیخا لالے سینے ا ج میرا دکھ جاوے
 کے زلیخا سن لے یوسف میریاں درد دہایا
 کے زلیخا حدوں گیاں تیریاں بے پرواہیاں
 کے زلیخا سب بھتیجی مشکل عشق تیریدیاں ٹاں
 کے زلیخا لے مینوں عشق تیرے واسیلا
 کے زلیخا میں سرسبھارا درد فراق کو سالا
 کے زلیخا ایہ دم اوکھا دلے زخم کھلن دا
 محو جمال پر ہوندے جالی ترے کرے زلیخا
 او پر تخت لیائی اینویں حضرت یوسف تائیں
 ویکھ بہار جمال فروزان عشق تیر تپا یا
 کر کے بڑا پوکا را دردوں کے کرم کر یا را
 بھری جوانی والیا مردا میں ول گھت نظارا
 قسم تیتوں ہن نہ کرڑیاں یوسف اوڑک ہوئی
 ساری عمر تیر یوچہ دردوں میں یوسف بہ روئی
 ویکھ میرا ا ج ویلا یوسف کھول آجیوں اکواری
 چکا کھیں کر نظر میرے ول ویکھ جمال قمر را!

یوسف کہے نہ تیں ول کھلے وگدی رمز نیاری
 یوسف کہے گزار دو ساعت جیوں کیوں قمر را
 یوسف کہے کرم دا والی جے تیں کرم کماوے
 یوسف کہے خدا ہے حاضر خوف لے داماے
 یوسف کہے ہتھول چھٹ مینوں میں عامی مت تھیواں
 یوسف کہے کوں کہہ نہیں زہر سپال پیواں
 یوسف کہے پناہ خداوی میں ایہ کار نہ کرساں
 یوسف کہے پناہ خداوی میں بد عملوں ٹرساں
 یوسف کہے سمہال زلیخا ویلا ہے دم کا ئی!
 یوسف کہے خدا تھیں مدد منگیں لے رہائی
 یوسف کہے ہے وجہ دوزخ جوابے عمل کماے
 یوسف کہے ہے اک آخر جوابہ دکھ گواوے
 یوسف کہے سنے اوہ صاحب بہ دیاں عزیز عایا
 یوسف کہے حدوں تا جاواں جے کرساں بریا یاں
 یوسف کہے جواس تھیں مشکل بھجن جہنم لاٹاں
 یوسف کہے جواس تھیں ڈاڈا جان کنڈن داویلا
 یوسف کہے جواس تھیں بھارا ہول قیامت والا
 یوسف کہے جواس تھیں اوکھا دن اعمال ملن دا
 خودیوں دور بٹاوے یوسف اور ورسے زلیخا
 بیٹھی آپ بٹھایا اسنوں ہتھ وچہ دستہ سائیں
 لاٹاں چھوڑ گیا چٹھہ بالا صبر قرار جب لایا
 مدت دی میں منتاں کردی ایڈک ہونہ بھارا
 اک نظاریوں میں بیدل دا کر جا پاراوتا را
 کرے شوق نہ جاہ پریرے ایڈک سونہ کوئی!
 وصل تیرا اک دار و میرا نہ لی دا ا ج سوئی!
 ایہ ویلا مٹہ نہ آوے عمر بھیں جے ساری
 ایہ جوانی پھیر نہ ملی جھور بھیں جے مردا

درد پرانا میرے دل و اکھڑا ا ج ایہا
یا مرسل یا مقصد پاواں ا ج عمول چھٹ جاواں
میریل دیو مرواں یوسف دل دیاں نال رضائیں
کی ہو یا اوہ سداں والی چونپ نہیں من تیرے
ایہ تے جوش جوانی تیرا کوئل نہ اچھل و گے
کے زلیخا زاری اینویں یوسف نظر بیٹھا ہاں
پھیرے نظر گزارے لالہ منجے حل ایہا دیوارے
کے نگاہ اوتا ہاں یوسف چھت نظر وچہ آئی
فتہ جہل زلیخا دے ول نظر پئی اک واری
ساری عمر کدا ہیں اگے نظر نصیب نہ ہوئی
کر زاری ہتھ نکڑا پالیں کر یوسف کچھ کاری
تینوں خوف کہدا کہو یوسف عرض مئے کیوں ناہیں
اک عزیز ولول شراواں تے اسدے احساواں
وڈا خوف خا ادا مینوں جو ویکھے ہر ویلے
کے زلیخا یوسف پیارے خوف عزیز نہ کافی
اسنوں وچہ طعام شتابی زہر دیا نوچہ پردے
تے توں اکھیں اللہ میرا جسم کرم اٹھ سجارا
گھر میرے وچہ بہت خزانے باہجہ حساب شماسے
راہی ہو رب تیرا یوسف بچنے تیرے تائیں
یوسف کے عزیز اساتھیں بہت احسان کمایا
ایڈا احسان میرے سر اسدا کیوں اسنوں مرواواں
جے ا ج ماریں پردے اندر حشر کھلن جہل نامے
تے میرا رب خالق خفقاں بے پرواہ قدیمی
بندے نوں وچہ فعل اعمالاں کر مختار اعتباری
بندہ تے اعمال بندے دے ایہ سب خلق الہی
عرض کراں میں پاک جناہوں نور ہدایت سنگاں
توں اکھیں میں بدل گناہاں دیواں مال خزانے

جاں مقصود لیا میں یاتے سر میرا اتھ رہیا
اے یوسف میں اوہ زلیخا جوتیں ناز کر وائے
ایہ امید نہ توڑ گوائیں تے ناہ مارا زائیں
ایڈک نرم تیرا دل یوسف کوں جھلے دیکھ میرے
تے ایہ شعلہ درد میرا اکوین نہ تیں ول گئے
وہ قصوریاں وچہ وصلدے پیال فرش نگاہاں
چار پو پھیر رہیا پھر اینویں نقش ڈٹھا یہ سارے
اوہا حل وصل وچہ دونویں بانہ گللاں وچہ پائی
تا وچہ ذوق زلیخا تائیں عشقوں چڑھی خمار می
ہن ڈٹھاتے جانس وصلوں فرق نہ رہیا کوئی
میں سردی توں نہ کر سختی میں درد و نوچہ ہاری
یوسف نے فرمایا اسنوں کر کر غم دیاں آہیں
اسد اخوف میرے سر سجارا مت مارے من جانوں
تس عذاب نہ میں وچہ طاقت جگر و گاناہ سیلے
نہ ڈرامے تھیں اسدا چارہ میں پر فرض ہویا
اسدی خبر نہ پاوے کوئی مار دباں وچہ گھر دے
بندیاں خطا قصور گناہاں فضلیں بخشنہارا
تیرے اک گناہے بدلے کراں تصدق ساسے
ویہ مراد نہ جاہ پریرے من سوال کدا ہیں
کرنا زیں پروردہ مینوں جگے تھانو مجھا یا
جے میں ایڈکراں غدا کیڈک بُرا سداواں
راز دلا ندے ہوں ہویدا و نرغ من مقامے
سچ کہیں اوہ رحمت والا اسدی صفت رحیمی
وے تمیز بدول تے نیکیوں بخشے عزت سجاری
فضل غضب سب اسدے طرفوں نیکی تے گمراہی
اُس دنیاوی لاٹ غضب دی مت جل مرن تینکھن
دولت مل سہی تے اسدا ہر شے وچہ زمانے

تے اوہ رشوت لوے نہ مولے حاجت اس نہ کافی
 قلب سلیم گیا لے جیٹرا واہ اس سے دبا سے
 منہ شرمندے حشر و ہاٹے ہوسن بدیاں والے
 زانی و حب جہنم رہن کرے گریہ زاری!
 اس لیے کس طاقت بی بی در اسدے دم ماسے
 پیغمبر و ایاں میں بیٹا جنہا ندی و ڈیا نی نہ
 چھوڑ مینوں میں باہر جاواں اپنا آپ بچاواں
 دوزخ دیو چٹ نہ مینوں جیتوں بہت پیاری
 نہ کر دوزخ انھیں مینوں مان جہاں میں تائیں!
 چھوڑ میرا ہتھ نہ کر زور ابے تہہ طلب و دہیری
 کہے زلیخا صبر نہ مینوں نور تھکی ملا بھارے
 میں بے جان کرم کر یوسف آپ حیات وصالوں
 جا ندا وقت و ہا ندا یوسف نہ کر عذر بہا نے
 نہ کر دیر وصل وچہ یوسف مینوں صبر نہ آوے
 یوسف کہند انشاء اللہ سب مرادال پاویں
 دل نول موڑ صبر کر بی بی مطلب ملے تمنا می
 کہے زلیخا میں تر سائی جان لبساں پر آئی
 لب تھیں لا کہیں پی بھلے میں ایہ طاقت ناہیں
 آہی تیز کٹار زلیخا آٹھ رہی سی اگے
 کہے زلیخا ہو رہا نے بے تول پیش لیا ویں
 یوسف کہند ایہ بے صبری عقلمنداں کم ناہیں
 ہتھ وگا چلائے گل وچہ یوسف روک ہٹائی!
 پکڑ زلیخا یوسف تائیں مج کہے اے یارا
 یوسف کرن خوشا مد لگا متاں مرے ہو گہا کل
 آشیطان و ہنگامال کیتا دہریا ہتھ آڑے
 قصد زلیخا یوسف دے دل تن اسد تن لاواں
 اتھ ہدایت جے نہ ہوندی اللہ دے درباروں

حال دلانا معلوم اسنوں بریا یاں سبلیا نی
 اس تے فضل کرم دیاں نظرال ملن مراتب بھاسے
 روز قیامت ہوسن بی بی زلیخا ندے منہ کالے
 میرے نام لکھائی جاسی انہا ندی سرداری
 مشکل وقت اوہا میں سرے جاں حق ظلم نتاے
 تے میں ہوواں سب تھیں نیواں کرل جلاک یائی
 تول آتش میں بلدی لاگے جلن کوں کہو پاواں
 میں دل خوف جو زلیخاں تائیں ہوئی سخت خواری
 وچہ پیرا ہن عصمت والے میرے داغ نہ لائیں
 کہ کچھ صبر مرادال پاویں نہ کر ٹیڈ و لیری
 میرے وس نہیں ہن کافی عشق کتے وس سارے
 ویکھ ہی میں کیونکر جلدی غمڈے حال ملاواں
 میں زخمی تول بے پروا ہیوں دہریا تیر کمانے
 میں پھٹا ملاں وچہ غمڈے بے ویا جیل جاوے
 اسویٹے پر جے تول چھوڑیں دینوں موڑ ہٹاویں
 ہن دی ساعت کٹ صبر تھیں نا کر بے آرامی
 شربت وصل تیرے ہتھ یوسف ہن کہ صبر کیا نی
 نہ کر عذر بہا نے یوسف ملیاں چھوڑ صلا میں
 یوسف اگے مار مرلیاں جے اج واہ نہ لگے
 مار کٹار ہوواں میں گہاںل پھر تو پکڑیا جاویں!
 سکے پکڑ کٹار زلیخا لگی سرن استائیں!
 پکڑ لٹی وچہ ادھے رہے دہرت کٹار سٹائی
 کر ہن وصل مرنے یاتے میں پاواں چھوڑا
 عذر لاں وچہ بہا نیاں ٹاٹے دلون ہوئے مایل
 وقت قہاری دواں لال تنظرال یا قصد ہولائے
 تے یوسف واقصد ایہاں بیجوں کیوں روک ہٹایا
 کیا کہاں ہو جا ندا کافی قہر غضب دی کاروں

جو برہان ویکھائی اللہ یوسف کو دل دس آئی نہ
 حکم کرے رب جبرائیل خالص بندہ میرا
 حکم میرا ہے روک شتابی مت لغزش کھا جائے
 آج جبریل ڈٹھی وجہ کوٹھے جو گل ظاہر آئی
 پے درپے اک کبھی نصیحت جبرائیل وکھاوے
 خود جبریل نہ نظری آیتے کف دست وکہائی
 یوسف اے اوتھائیں اونویں پھیر تلی دس آئی
 اے تاثر ظاہر ناہاں ڈٹھس رستم نداہاں
 اوہا حال اے پھر ڈٹھا کھیا تلی اوہیہا
 یوسف اے نہ لیا ایتھوں پھر کھیا دیں آئی
 کیا کہاں اوہ وقت کو یہاں اے نہ اثر ودھایا
 بھی تاثر لے کچھ تھوڑی غیبوں سپا پوکارا
 کر میں جبرائیل دچل نام کٹایا جاسی
 یوسف کنب گیس ڈریا کیتس قدم بچیا ہاں
 بعض کہن جبریل ہو صورت آ یا مثل یعقوبوں
 حسرت تھیں گھٹت وندا نوچہ ہو حیران پوکاے
 کر کچھ شرم میرے فرزند اس شرف نبوت بھاری
 اے یوسف جو عمل دیباں سنگ ہو دل بد حالی
 بعض کہن اک یوسف تائیں نظر جتا ورا آ یا
 بعض کہن اُس کہیا زلیخا انت تیرے تھہ آوے
 بعض کہن جبریل مقرب جو کوٹھے وجہ وڈریا
 بعض کہن اک حور سی آئی حضرت یوسف تائیں
 کون کوئی توں کس وی عورت تے آکوں کشتاؤں
 تے اک ہو رر وایت غالب کہ سناواں ساری
 طلب زلیخا وصل شتابی یوسف طلب بہانے
 یوسف پچھے دس زلیخا پردیوں پار کیائی
 پردیوں پار ہی رب میرا میں پوجاں جس تائیں

ایتھے جس سختیں بچیا یوسف راویاں قول ایہائی
 ویلا انج اوہدے تے آ یا پائیں آفت گھیرا
 نور نبوت دی روشنائی مت گھٹ بدی بچیا
 یوسف اے توقف اندر تے وجہ خوف الہی
 تا یوسف وادوٹن آتے قصد دلی وودہ جائے
 رب دلا ندیاں گلاں جانے اسپر رقم کیائی کہ
 تس تے لکھیا دو وجہ کٹھے تہجارب ایہائی
 اے یوسف فرمان نبوت پھنسی نال گناہاں
 کھل نہ یوسف اللہ ویکھے حاضر ناظر ایہا
 شاید اسیں گناہوں یوسف مت رہی بچتیا
 قول پیغمبر زادہ یوسف پھر لکھیا دس آ یا
 اے صدیق پیارے میرے صدق چلاٹھ سارا
 تے کرایا قیامت ویلا مشکل ملے غلامی نہ
 وقت سہار ولامت جائیں ہرگز طرف گناہاں
 یوسف تائیں نظری آ یا ہو صورت محبوبوں
 تینوں و جن دوروں آ یا میں اے یوسف باے
 ایہ کیا وقت تیرے سر آیا منگ پناہ لکھ واری
 کہ اوہ عمل نبیاں لائق شان جہاں دی عالی
 اے یوسف چھٹ چلی نبوت اُس نے اکہ سنایا
 پر کر صبر اے دل کافی داغ متاں لگ جائے
 یوسف اے ہتھ پستے لائیں شہوت نطفہ جھڑیا
 یوسف اُس دل مائل ہو یا پچھے حال تدا میں
 حور کہے میں اسدی باندی جواج بچے زناؤں
 جان یوسف دی طرف زلیخا نظر ہی اک واری
 مت چھیا یا نظری آ یا اک گونے وجہ خانے
 کہے زلیخا گلبن باتیں توں کیوں دیر لگائی
 پردہ پایا مت اوہ ویکھے میرا عمل تھائیں

آہ بھری سُن رو یا یوسف سنگوں سنگ تباہیں
 ایہ گل آکھنیا پھر یوسف دروازے ول آیا
 نسی اٹھ زلیخا مگرے جاتس کت ول جاوے
 یوسف جاں درختس نیٹے قصد سن ول پھڑیا
 کھل پیا دروازہ آپے یوسف باصر آیا
 سہ دروازے کرے اشارت اینویں ٹی غلامی
 آن ملی دروازے ستویں کڑتا پکڑ لیا سو
 پاٹ پلا پیرا ہن نالوں ہتھ اُس دے وچرہ پیا
 ملیا یا را کلا گوشے دتی ہار نصیب اں
 میں بھکی کڈھ سنگھوں لقمہ کرے حال مٹائی
 میں کر خرچ خزانے سارے دہریاں شوق بنائیں
 تے اوہ ایڈ دلیر بہا ور پل وچہ دہا گیسائی
 ملیا یا رو چھوڑ ویکھا یا قیمت دے پیونداں
 مدت تنھکی ساز کر سیدی توڑ گیا وچہ دم دے
 ایہ بچپتا واول نول کھاوے تے آرام نہ آسے
 میں تدبیراں کر کر تنھکی کائی پیش نہ گیاں
 جے جاناں ایہ ہتھ نہ آوے کیوں کردی ایہ جیلے
 تے جس دانی کارے کیتے کامل نال دلیلے
 چھپٹ زلیخا تھیں جاں یوسف دروازے ول آیا
 بدل عزیز دوہاں نول ملیا ڈھٹی سرگردانی نہ
 کیا سزا عزیزاں دی میں گھر جو بد چاہے
 سمجھ عزیز غضب وچہ آیا یوسف نول فرمایا
 میں دتی مختاری تینوں دولت مال خزانے
 چنگا حق پلے تول پایا خوف و فاد کھلایا
 قدر بلند تیرا وچہ گھوڑے جی جی خدمت کرے
 تے تول ایہ کی عمل کمایا حق احسان بھلایا
 بہہ ہن جان ولوں ہتھ دھوکے تول یہ قہر کمایا

وانا بنیا تھیں میں غافل شرم میریوچہ نائیں
 دروازے پر کسٹڈہ محکم آہا قفل لگایا
 قفل جڑے درانک کھلوسی پھیر میرے ہتھ آوے
 کرے اشارے انگل سیتی قفل کسٹڈا لہہ جھڑیا
 مگرے گئی زلیخا نسی مستوں یار گویا
 حیرانی دل مگر زلیخا اندر حال اوداسی
 پکڑ پلا ول اندر کچھ یوسف دوڑ گیا سو
 جھڑی تو اک زمین پر روندی میلر حال کو یہا
 لے طالع کی ایہ لڑایاں نال بیزار غریباں
 وقت کو بھگے ظالم مائی کس قضیے نول جانی
 ایڈک عشق محل اوسارے ہو رہ نہ کتے کداہیں
 اک ملی جل بھجن متامی ہن بس طلب نہ کائی
 ہنڈ لئی ان کرڑی کر کے علم دیباں وچہ کسداں
 بجاہ ایہا میں جان تے جی گھاہ فراق المے
 تے ایہ داغ نہ زلیخاں جاوے خاک لوے سہراوے
 رو پڑے خزانے سانے خانے دونیاں سختیاں
 ہن میرے کس کاے آملن نقش محل رہ گئے
 اوہ بھی کیتیاں نول ہن رووے منے کالے ہتھ نیلے
 وروچہ پی زلیخا روندی حسرت جگر تپا یا
 وچہ غضب دے جوش زلیخا کردی شور زبانی
 باہول فیدا مار عذابوں نہ کچھ بھلا صلاے
 ایہ کی یوسف تول احسا نول بدلہ کرو کھلایا
 کر سردار رکھا یا تینوں وچہ حکومت خانے
 تیں پر میں حسان کما یا تینوں خوف نہ آیا
 زن مرداں سہ میں تھیں ڈرے تیرے ہو برد
 جے میں تینوں اچا کیستا تو میرے سرا یا
 کھ غضب داجوش عزیز ول یوسف نے فرمایا

آپ زلیخا میرے اُتے کردی مذور و ہنگامال
 اگے کچھ پھیر لال پاؤں میرا من پتیا وے
 من کے نام محبت والا زار زلیخا روئی
 کہے زلیخا جال اس میں تے ظلموں ہتھ چلایا
 یوسف کہے دہنگانے کر کے دتا چیر پیرا ہن
 کڑھو جب گواہ پکارے کس نے ظلم کیا یا
 ایسے کن گواہی دیوے خفیہ نامعلوموں
 یوسف بول عزیز پکارے تو ہیں ڈھو گواہاں
 اک عورت اتھ خویش زلیخا کھڑی قرابت والی
 یوسف کرے اشارت اس بھین بچھو آپ گواہی
 سن رہیا عزیز تجب کی یوسف فرمایا
 ویکھ لو ان اداواں تیری ایڈ کر امت بھاری
 اچا چیت پوکار یا لڑ کے ناہیں چپلی کروا
 پہل دسل ویکھ وچا رول ظلم کہدا ول بوٹا
 کڑا تیوں پکڑیا ہوگ زلیخا جال اس سختی چائی
 جے پیرا ہن بچھوں پھٹیا جھوٹی ہوگ زلیخا
 یوسف نس گیا جے ہو ہی اس بھین پکڑ کنارا
 ڈھونڈ کیتی پیرا ہن ڈھس بچھوں پھٹیا ہو یا
 ایہ ہے تیرا کر زلیخا مگر ساڈے بھلے
 پکھ ایڈ سزا نہ کیتی لائق قدر گناہے
 یوسف تائیں کہیا عزیزے لے فرزند پیاسے
 کہے زلیخا لول کر تو بہ تول ایہ بدی کسائی
 شرم زدہ ہو رہی زلیخا عاجز حال نستانی
 واہ دوا میں یاروں ٹٹی روسبہناں کرٹی
 وچا فوس زلیخا تائیں رولن وقت ویاوے
 یوسف بھین شرمندی ہر دم جس بھین دغا کیا
 عشق ایہائی کارا اینویں زخم لے یا مرہم

وچہ محبت میری ہر دم کار کرے من بھاناں
 تے ایہ آپ گناہ کماوے عیب میرے سر لاف
 ویکھ عزیزے یوسف اُتے ودہ قہاری ہوئی
 میں پیرا ہن بھاڑیا اس دا ویکھ نشان لگایا
 جھٹلا قہر عزیزے ولوں لال ہویا تپ آہن
 کہے زلیخا ظالم با بھول ایسے ہو رہے آیا
 اس جا کہ نہ تیجا کوئی بن ظالم مظلوموں
 یا وچہ آجے تیخ دھواواں دفتر بھرے گناہاں
 گواہدے اک بال یا نال عمر جہدی دل چانی
 ایسا لڑکا بچ شارسے ہو وکس حکم الہی
 ایہ طفلک کی بھرے شہادت بولن ول نہ آیا
 لے لڑکے کہہ حال حقیقت جو تیں معلوم ساری
 مشرک جھل نہ بچھے جا ول میں جھلی تھیں ڈوردا
 جے پیرا ہن لول پھٹیا تاہے یوسف جھوٹا
 بیسی ہوگ زلیخا جس نے پکڑ نستانی لائی
 یوسف سجاتے ایہ فتنہ بھارا روگ زلیخا
 مگر ہی پھڑ پھول جامے کیتا ہو وکس پارہ
 ویکھ عزیز زلیخا دے ول کر کے قہر کھلویا
 کار یہاں ریا ندے اپراہد ول مشکل ہن چکارے
 اگس دی ایس خوشامد وڈی محنت ایذا نہ چاہے
 جاندی ہواں بدی چھپاؤ عیب ڈھکواس سارے
 اپنا آپ نگاہ رکھ اگے نہ ہو وے بریائی
 حسرت وچہ دے غمناکی چشم و ساکے پانی
 میری عقل بری روولں دوہاں دلال بھین ٹٹی
 ہو ویلے رول تل تائے شرمیل چشم لوزا وے
 پراوہ عشق نہ جاوے دل بھین ہو وے بت سوایا
 قدم اگیر دہرے ہو ویلے جو ش اٹھا وے ہر دم

یوسف دی وجہ خدمتگاری دن تے رات گزار
 دن فکر میں تے راتیں نہ نہانت اسرا ورتارا
 مگر یہی پرستہ نہ آیا فی سراو نہ کاٹی نہ
 قول فرزند پیاری میری وہ لگے دکھ و نڈاں
 جہل محبت سر تے آئی اور تک مقصد پاوین
 پر کہ خبر نہ توڑ امیدیں نامیں عشق سو کہا لا
 رہی زلیخا مدت اینویں غم ویاں وجہ عذاباں

پراوہ وصل ورواڑے وسے نہ ڈوری دم ہاسے
 عشق اوہا مشہور ہو یا سی تیک گیا جسار
 جاں ایہ رووے رو برہوں بخش کرے شلی دلی
 بھارا بھارا کوکھیریاں ٹال عشق چکایاں پنڈال
 جو گزرتے ہیں زرد محض بے مقصد و نہ جاوین
 مرن بھلا سوواری اس بخش تے پر نہ ہوا لا
 عشق دے نول ایڈ جلا یا کیتس ونگ کباباں

طعنہ دینا عورتوں مصر کا عشق یوسف میں زلیخا کو اور بلانا
 اُن کا زلیخا نے دعوت پراور مشاہدہ دیدار یوسف سے
 بے ہوش ہو کر ہاتھ کا اُنہوں نے اپنے

ساتی سمجھ دو جام وصال میں بخش غلام ہوسو
 چھری دگے تن پر نہ ہووے کتی چڑھی سولی
 جان کندن وجہ آخر دم دے دیوے یار و کہاں
 بہن جین حال نہ محرم کافی نہ ہرزی عیب لو کافی
 وڈے کچھ نہ کھلے کھلے جس دم ہوں ہویدا
 پردہ چا اوٹھا ٹپک بھر چشمہ کر شمیاں والی
 جال اوہ عال زلیخا والا راز کھلا وجہ لو کال
 کہن زلیخا عقل حیاؤں لاوے عشق نہ جانے
 شرم نہ کردی نال غلاماں کریندی بازی
 وجہ گمراہی حال تباہی ڈوب نہیں کیوں مروی
 ننگ نموسوں انس کھلوتی طیمو سے دی پیاری
 بروے نول چاسر پردہ ورجدیاں بخش لٹوی
 سنیاں اسال رہے بنت مگرے اندر نیلے وڑی
 کہے اگے آمنت کردی سوو عرض گزارے
 ہتھیں پاو شا کال او سول کھیں وجہ بہاے

جاوے جاں مقابل نہیں خبر نہ پاواں مولے
 خون آلود سے تن گھائل جا پے حال نہ رانی
 تاوہ ترغ نہ جانے دنوں شوق لقاؤں کاٹی
 بخش امید کھلے اوہ جلوہ پاواں ذوق صفائی
 نویاں رمزاں تازے غم نہ ویکھے ہے دل شیدا
 پر پر لالی بے سوا لی نین زلف تے کالی
 کرن زناں گھر بیٹیاں زنجی لاطنے دیاں تو کہاں
 عشق غلام چھڑی کر گھائل ہوش نہ رہی گئے
 خدمتگاروں نول گل لاوے کر کے عجز نیازی
 قدر غلاماں انت کیا ہی اوہ پر شرم نہ کردی
 نال غلاماں بازی کردی شرم گواہی ساری
 تے اسدا من موہن کارن کنزہ خیریاں گھڑوی
 جے اوہ ساعت نظر نہ آوے کدے قرار نہ پڑوی
 کدے بچھے ہو دامن پکڑے جان خداتن واسے
 پکھا جھلے گرمی ہووے شو قول مروی جاوے

آپ کھلاوے آپ پلاوے اپنے پاس سلاوے
 نیچے متھ گڈاڑے عرفان وصل منگے اک واری
 تے اوسنوں وچہ نازاں رکھدی وانگوں جان پیارا
 کوٹھڑیاں وچہ لے لے اوسنوں فضل و رافہ چہ چڑی
 تے ایہ بہت تعجب سمجھا کرے غلام کس نہ
 نہ غلام وکے جھات نہ پاوے خاطر تلے نہ لیا
 جاں اوچہ پنم اولارے ناپیں اکھیں نیوں نیوں چکے
 خبر نہیں جے اوہ اس نول کتے گدی منداوے
 ایہ بولے سورہ نزال کھولے تے اوہ دل نہ ڈولے
 اسدیاں آئیں سیخ صباہیں تے اوہ سدا ناپیں
 ایہ عہدی روایہ سبیاں برہو تے وچہ بجاہیں
 یمن بانڈی روحاں سادی عشق نہیں کیوں جاندی
 ویکھو فی اتیہ جی جنہاں نے نقماندی لاج گواندی
 مرے پرے سرور ہرے غلاماں پاپے بنت پوانے
 ویکھو فی اوس ہو رہ سو ہنسا کدہرے قہری آیا
 فرہ حیا نہ کرے زلیخا ویکھو سراج اوچیری
 بجاوین سوہنی عوروں پرپوں نہ پردے نول بھاوے
 امیں نہ حسن جمالوں بجاوین مثل زلیخا کاٹی
 سبہ شران دانام نہ لیناں شرم زلیخا پاری
 ایہ خبراں وچہ کن زلیخا جان پیالیاں دل جلیسا
 سل من نہت دلوں تانے رن کن طعنیاں نوکاں
 جہل نہ سکے دل اچھلا یا غالب جوش اٹھایا
 عشق بہتر آتش بھاری جان جلاون کارن
 اک یوسف فے عشق ستائی اسدی بے پرواہی
 طعنے مارن والیو ظالم ویکھ دیو رخ نوری
 تے ایہ وچہ دلاں تساڈیاں وڈیاں معزوری
 ویکھ لیندی میں گنڈو کیونکر اندر صبر صبور ی

تن اسدے ہر خطی پیراں اک لاسے اک پاپے
 مروی جاوے صبر نہ آوے گل تے دہری کٹاری
 تے دیدار خیراوسیدے ساعت نہیں گڈا را
 ول ول کے مل خدمت کوری رو رو دامن بچڑی
 عمر حق کرے ایہ کر زاری اوہ چپا سہے بیچارہ
 جھٹک ہٹا کے سدا جاسے اسدے ہتھو نہ آوے
 بجاوین یمن یمن جہ زلیخا اسدے کتے نہ لیکھے
 یمن ایہ حال اچھے حالوں بھیر کیا یمن جاوے
 واہ زلیخا معرب زادی جھاڑ بہاؤن کو لے
 کرے کہ میں ناں تنکا میں اسدی چلے نہ راہیں
 تے اوہ یمن یمن اسدیاں میں جانڈوڑا کاہیں
 گڈا برداد نہ سمجھو اسے نہیں شرماندی
 شبہ فی ایہ جنہاں سہی شری جگر تنقاں دکھانندی
 تے اوہ ایڈ غلام دلاور قدماں ہیٹھ لتاڑے
 کر فرزند غلام وہا جیا اوہا یار سنا یا
 اس دانام نہ لیکھو پیارے ایہ گمراہی گیسری
 نہ اوہ خاطر تلے لیاوے بڑی گلی ہٹ جاوے
 قدر اسان وچہ جے کچھ ویکھو سہے سودا فی
 یاریاں لاوون نول اوہ روندی لانا جانے یاری
 صبر رہی کر اندر بردی لاٹ جیٹی دل بلیسا
 پر اوہ عشق رہی ہو بے خود وچہ برہونیاں جہو کاں
 برہول جالی میں بے حالی ویریاں کیوں دل تیا
 طعنے ہو رو رہے ایہ غم واپا بن پاوون کارن
 جان رہی کچھ ہوکیاں آتے زندی زناں جلائی
 کھلا سارا ہوندی اس کارن اس عشقوں حذوری
 ویکھ دیو کتہ باندی نظر دل گھٹ تسال تھیں دوری
 جند کوں لے جانڈو ثابت اس میدا نول پوری

تے اوہ ساتی نہیں بندی دے کر چہرے مخموری
خود نامحرم جو اس حالتوں طعنے کراں کو یہے
اوہ کی جان سارو کھاندی جنہاں ٹٹھے ڈکھناہیں
کی معلم سیدرواں نمائیں درد مند اندیاں آہیں
گذرن حال زبانی سوکھا پر جے وار دجووے
وکیہواں اوہ کون دناور بڑیاں شرانواں !
شرم چلی بے شرمیاں تالوں قدم چلے وودھ چالی
شرم چلے تے جرم گئے تے چلے چال نرالی نہ
کون جی اوہ ایڈ بجا دروڑیاں صبراں والی
کون کوئی بھر کرے نظارہ سکھے سرت سمہائی
نال میرے دل بھر بھراہیں رین کٹے بہہ کانی
سچاک وار مقابل ویکھے ابرو قوس ہلائی نہ
تیز برہوں ستیں ہو دو پیکر مرگاں بھرے لالی
نظر پوے اکواری یوسف ہر دم رہن سواں
یار میرا اوہ دولت میری میرا نور خزانہ
دکھلاواں اکبارا نہانوں ویکھواں ازماواں
تلف مرن میں وانگو بھروں گوروں جا پریرے
نہندان میں چٹھاوں سولی درد وندوں میرے
کھاوں تیغ برہوندی سینے چاوں قدم اگیرے
بیڑیاں ڈوب مرنوچہ ڈوگئے پے وچہن بھیرے
چھاتی توک نظرویاں رڑکاں پاوں گہاہ کنہیرے
میں سن تھکی ظالم ننداں کردیاں طعن بہتیرے
تے اوہ کیڈ تاثر والے نین جنہاں دل کھیرے
اوہ جمال جلال سخن دا جاں نظراں وچہ آہے
ہستی سوز برہوندا شعلہ سینوں چمکاں بارے
جاں سوہنے ویاں شانیں ویکھے ویکھدیاں ہی و
جنہاں شان جمال سخن دے ناہ سفے وچہ گٹھے

وکیہ دیو ڈکھ کیڈ برہوندا تے فرقت مہجوری نہ
کرے نہ ڈٹھے عمریں اندر قہقہے جنہاں اوہ ہے
تے وچہ سینے زخم نہ کھاوے برہوندی چنگاہیں
منزل عشق دروازے جان جان ترفن پے راہیں
وکیہ لوں اوہ نائی جائی جو سر جہل کھلووے
جو محبوب میریوں ویکھے رہے نہ شرمول خانی
شرم رہے یاد رہے یا حال کسے بے حالی
شرم سے بن کر مٹھے شوق گٹھے گل جانی
جو یوسف ول ویکھوہ ہووے غم عشقول متوالی
اک دیدار پیارے والا نین بھرے رت لالی
تے محبوب میریڈے عشقول ہر دم رہے میناں
عمر گذارے وچہ قضیاں رو رو مرے رزائی
تا اوہ جانے خوش اقبالی میری بدافعالی
پھیر نظر وچہ اوہا وے ہر پیر ہر ڈالی
جسدی شمع رخسار جل جاوے غلق جیویں پروانہ
عشقورہن ترفدیاں ظالم پھیر نہ دید کراواں
میں جلدی اوہ بلدیاں تہن تن پرزے دل بیرے
رین کٹن وچہ دین فراقاں بہہ بہہ رولن سویرے
بھدیاں بھرن قرار ول خالی ہار تروڑاںد میرے
رخت لے محبوب اسادا جس دے نین لوٹیرے
جیوں جیوں کرن دوا میں درد ول ہو ول زخم و دہیرے
خبر نہ جانن چیز کیا کی جس داشور چو فیرے
میں اکواری سائل اپنا تے خود حقین شور پیرے
جلوہ گاہ نظر داخل بل خاک سیاہ ہو جاوے
آپ جلے گھراپنا جانے وچہ اس بلدی ناتے
اپنا آپ تے سکے پیارے سخن سہیلن ہارے
میں دل کاہنوں طعنیاں لے لے لور وگاے چٹھے

لو پیاریاں کہا نیوں فی ہن رو و بیٹھ نصیبیاں
جو بکلی سر میرے ور ہدی رات نے لکھ واری
ایہ گل سوچ کنیزاں کھلے طرف گھراں امر وای
سہناں تول پیغام کھلے میں عجیزوں عرض سدا
زناں مصر ویاں سن ضیافت سجھے حاضر آیاں
خبر خیریت سب چین کچی تے ظاہر خوش ہوئے
بڈی دلی کارے ہاری کہے زلیخا تائیں
تول کیوں سد بلا یاں ایہ تھے خدمت کریں کوں
چٹک پرے ایہ جاہن گھرانوں شہر واسر کھا وں
جاں مٹکے گھراپنے جا وں طعنے کرن ہزاراں
کہے زلیخا چپ کر بڈی تول ایہ بھید نہ پایا
جے ایہ دشمن میں دوست پہنچیں جے مانی ہو
ساڑا نہاں میں بالں کیتی طعنیاں نال جدا کی ہو
سٹر بل کے میں دل پنے دی چاہاں لاٹ بھجائی
یار میرا ج نور اکھیں والگا دین ویکھائی
تے اچ مصرے ماتم خانے ہوں لگے دن گائی
تے اچ طعنیاں وال ظالم ہو چلیاں سودائی
جے میں ویکھ جال فروزاں جان دکھاں وچہ پائی
آیاں زناں مصر ویاں سجھے حرمت نال بٹھایاں
شریت سبر ہتھان وچہ کوزے پھرن انہاں وچہ کار
سینے موج چھٹن وچہ خوشیاں وچہ وگن اشاے
وکیوئی ایہ حور پری نہیں ویکھن تول او جالی
وکیوئی ایہ حُسن رنگیلا سرغ عقل دی جالی
وکیوئی ایہ سوہنی صورت دالن تھیں متوالی
وکیوئی ایہ مغرب زادی بانکیاں نیناں والی
وکیوئی ایہ لاٹاں چھٹے لب گل رخ دی لالی
ایوئیں اندر صفال زنا ندے شکوویں کے اشارا

وکیوئے تجھے برق حسن و امیریاں بنوں قیباں
نیوئیں کرو سرائ تول اکدم ضرب جہلو اکواری ہو
ساریاں بیویاں سد بلا یاں فوہان ہیال سن آں
اچ ضیافت میں گھرا نیوئیں پلہاری جا وں
ملیاں آن زلیخا تائیں آوندیاں گل لایاں
تے باطن وچہ سہناں کولوں ہتھ محبت دھوئے
ایہ دشمن میں دشمن اولانجے بھلی نہ کہیں کہیں
ایہ دشمن تول دوست میں آن جھک جھک میں ہو
تے ساعت گھرتیرے بیٹھن عیب تیرا لے جا وں
بس دھیا ایہ تیریاں دشمن بڑیاں مل مر واراں
جوان راز میرے وچہ دل دے تیری سمجھ نہ آیا
دشمنیاں دے بدے لینے ہو رہیں گل کائی
میں دل بندی لاٹ برہونڈی پاباں چکائی
وار چلائی انہاں میں پر میں ہن واری آئی
اچ کچھ کارا ہوں لگا کر سی یاد لو کائی
تے اچ دیں سوڑا وں لگی دہروی روشنائی
میں وانگول وچہ ہر ہر خانے لگی بھرن صفائی
ایہ اچ وچہ جلال حسن دے جل بل رہن نکائی
بانڈیاں خدمت کار زلیخا خدمت وچہ چھوکیاں
تے ایہ بیٹھیاں بینہ قطار لں کچھ لین ہولارے
کرانگل دل کہن زلیخا ڈب موئی دم ہارے
بدیا حسن اجہیا اس تول پرا یہ قدر دل خالی
بے قدری ہو خاک گر لایا واہ اُس دی ایہ حالی
کس قینے وچہ پھیں مرگدزی تے نہ سرت سمہالی
برے تھیں اس دہریاں تھیں رہندی بنت سوالی
پرا یہ لالی خوبیوں خالی طالع دی خالی
تے سامان ضیا والا حاضر کیتس سارا

پئے طعام تیار ہزاراں باہجہ حساب شماراں
خوشبو یوں پر معطر زمانہ جموں وجہ باد بہاراں
چائے طاس کینزال اکد ہر بجھے کھڑاں
کھڑی زلیخا دل وچہ اپنے ہن ہن کرے وچاراں
وہو بیٹھی فی ہتھ آرموں رخصت کرو قداراں
کو نہال واک کڈھن سر و کہن یہ ڈال دیانٹاراں
چوری چوری اک دوجی نول گچیاں رمزاں مارے
کتھے ہے بیصبر کھڑی دے دل داموہن ہارا
کھلے در چھٹو بھر نیکے چار چو پھیر نظارا
آہا یوسف اندر بیٹھا کروا ذکر الہی
رمزاں سمجھ زلیخا او نیویں یوسف دیول آئی
یوسف عرض میری در تیرے عذر نہ سیر لگیر
یوسف کہے خدائے حکموں جے اوہ چھیر ناہیں
کہے زلیخا سنیاں ہوئیں تول سامان ادایاں
خدمت کا سن جدال بلاواں اونویں مکمل شابی
تے میں تیرے لایق ہتھیں خدمت لواں ضروری
یوسف کہند میں ہاں بندہ اس وچہ کی بُریائی
ہو دل شاد زلیخا آئی زناں طعام کھائے
زناں طعاموں فارغ ہویاں خوشی کرن لکھواری
کھاؤن کٹ اجازت دتی بھی اک عرض سنائی
طعن میرے سر حیدرے عشقوں جے اکھو کھلاواں
جس دیاں رمزاں میں دل و گیاں مل لیا میں نصیں
اک زبان پوکاں مل سمجھ لے خاؤں پیاری
ایہ ترنج ہتھ نوجہ ساڈے لے جے حرام تمنائی
جاں اوہ نظر پوے آساں لں کرداں تدو کا ئیہ
گئی زلیخا کرے پوکاں یوسف دے دربارے
پھیر لکھت قدم چاہا بہر تیل نہیڑ تاراں دے

خوشبو ناک ختن صحرا یوں صحن چین گل زاراں
لجے نہ کہا واکہا دیو یوں دل نشے چڑھے میٹھاراں
چرمچیاں در ہر ہتھ نہ ہولائے اول خدمتگاراں
دہوونی ہتھ زندگیاں تھیں کردی مرگ پوکاراں
سج بچ بیٹھو ہو میں جہاں بے صبر نا داراں
جے اوہ شامی بازو آں وے جسدیاں مٹھو داراں
وکیھونی کتے حیات گھیتونی گوشیاں ندیول ساسے
اسنول لٹ کتھے تک بیٹھا اس داز بہن بھارا
وکیھ لے اوہ کہیا کو سوہنا اس دایاں پیارا
طاعن تے سطعون دوہاں تھیں رکھ لے پرواہی
تن طے بھر زلیخا نہیہا ہتھ ہتھ عرض سنائی
من سوال میرا اک یوسف ویلا ہے سر میرے
من سوال لواں میں تیرا عذر نہ لراں کدائیں
آج اشرف زناں گھر میرے مہانی پر آیاں!
برقعہ لاه ننگے کر ظاہر نشیوں میں شرابی
اوگہ ہاری دے واہ طالع جے کریں منظور ی
جدول بلاویں باہراواں میرا عذر نہ کا ئی
ایہ بھی شاد دلو نوچہ سبھے مزے طعاموں پائے
ہر ہتھ دھرے ترنج زلیخا تے اک تیز کٹاری
حکم ہووے کنعانی بندہ دیوے آن دکھائی
ماہ کنعانی دلیر شامی پردیوں کڈ لیاواں
جے چاہواوہ جلوہ نوری ویکھ لے خود اکھیں!
پچھیں سچ اجابت دعوت طلب اسل یہ ساری
جلان لک کر اک جہات نہ ویکھیا تیرا دلبر شامی
بالقادر محبوب تیرے واکٹ ترنجاں کھائیے
لے محبوب پیاسے میرے کھول رخن چمکارے
لاہ برقعہ وک مجلس وچدی جاؤں روک دلائے

چہرہ چہند کر روشن خانہ ہوں دور اندیش
جاہن بخار پرانیاں مریاں نوبین دیکھ بھار
حصہ و نڈا سائیں ننگن پکڑ ترنجاں کڑاں
میں ان کی گھٹن دل بستے کھول دیو دل سارے
سُن یوسف کرنویاں نہیں اونویں اٹھ کھلو یا
زناں مصر دیاں نظری آیا جلوہ یوسف سدا
بجلیاں جھاڑا کہیں وجہ پایاں فیہشت وچایاں
بچو دیاں وجہ کرن پکڑے جان جنہاں کچھ باقی
پاک لاشیں یہ پایاں نول نقصوں پاکی
حیض چلے وجہ نہر بدن نہیں رت ورت دسائی
وجہ حیرانی تے بے ہوشی یاد ترنجاں یاں
سختوں فرق ترنخ نہ چاہے درونہ معلوم کائی
خونوں حیض رکھے رب پردے ہتھال خون دسائی
کرے زلیخا گم گیا ندے سرتے کھڑی پوکارا
دیکھ یوسف حیرانی چھٹ کر ونگاہ اک واری
دیو جواب کیو ہو فانی دیکھ لیا یا تاہیں
کون وڈی صبر توانی پو لے سخن الاوے
ایہ محبوب میری دیاں چمکاں جہل لیاں کس بولو
صبر بڑے تال ویکھاں کیونکر بولد یوسل ناہیں
کون تال وجہ بڑی دلاور صبر سہاں والی
اٹھ بیٹھونی طعنے کرو یو بہہ بہہ کرونتارا
سوڑیونی اٹھ لسیا جاندا صبر دلاں داسارا
عقلاں والیو صاحب شرموں شرم کرکچھ عقلاں
دیکھو عقل پکھیر و ہو کے صبر شرم لے چلی ا
رہن دیو تیں دلبر دے درمیوں مری پھری
دیکھونی میں در دلتاڑی درد اے سر دہری
ستاؤں میرے پندرج نہ ہو یو طاقت تال جری

وچہ اڑکیاں راہی سخن شوق جنہاں نول تیرے
میرے نال برابر کر یو قول ترانہ و سارے
ونڈا و نڈا کر ترنخ پورے تک عدل ہر بوجہ رل
لے محبوب کرین حبیب پھیر گھر وجہ کرن اشائے
جاں باہر حیات دم نکا یا صحن منور ہو یا
مجلس سے وجہ پیا پوکارا ایہ کنعانی بندہ
دیکھ گیاں وجہ غشہ غوطے بچو دہوش لٹایاں
قسم اسلایہ خاکی ناہیں ملک کریم افلا کی
مصری زناں وٹھا جد یوسف عقل و دہری وچہ کی
ہوش اوڈائی عقل گواہی تے انہاں سرت نہ کائی
انکلیاں تے تہیاں ندر چھیریاں چا وگایاں
وڈے ہتھال وٹھنڈیاں ہو یا سنتے بچے ہوش نہ آئی
حیضوں خون ایہی یا سختوں عیاں فرق نہ پایا
جس سے تال الاہجے میں ساریا ویا چمکارا
ایہ کنعانی عبد حقانی جس دی دید کشاری
مالی جانی کون ایہائی اج وجہ قوم تال میں
یار میرا ایہ جانہ دیکھو کویں نظر جل جاوے
کہو کیا کی بدہ سیر عقول پیسہ نہ ڈو لو
ترنخ مویاں یا بچو دہویاں با جلیاں وجہ بچا ہیں
سیں شفا سے عبور کھا لے رکھے سرت سہاں
صبر نتان کیوں نش وگ ویکھ اوچمکارا
شرماں جان دیاں نول اٹھ گھیر دیکھو کھول نظارا
کیونکر سدیاں وجہ دلا ندے محبوباں ندیاں شکلاں
پکڑونی اٹھ جالیاں تالوں میں رومراں اکلیاں
تیں پرایاں نوبیاں آیاں تے میں بروی گھری
تے اچے ذبح بندی نول کردی دلبری میدردی
کون کوئی اج کھول وکھائے رن وجہ تاب نظردی

وکیجو سوہنے دا چیکا راتین قضا و قدر دی
 سوہن وانگر وکھن ملنی خون مدی وچہ تردی
 اس صورت وچہ معنی چکین توڑن حد صورتی
 وکیجن ہا نہ خدا ہو مرد تک صورت دلبری
 میوں ملن چلاون دانو دلا ہے شہ وکیجو
 ایسا وکھن جس دے درون ملن لیراں کیتے
 کم گواہی بھیجیو ساعست لیکھن پیو چہ سیرانی
 کرونگہ اے ہے حاضر سیرا دلیر شامی
 عمر گزاری رو رو و ساری وچہ سراق مادی
 سر جا کہے سال تھیں کوئی میں کیا ظلم کیا
 ہے شہنشاہ یا ہے بندہ بولو سچ سنسارو
 جے معذ و نہیں اس امرول تا وچہ دلاں دھارو
 ہلا ندے سال بدے پاسے یا کچھ رہ پیا باقی
 اٹھوئی کچھ ہوش سہا بولو وخن نہ بالوں
 باہچہ جواس پیاں اوہ سچہ بخود جان جہانوں
 وے چکا را اندر وٹا یوسف پاک پیارا
 چار تگیاں سرگیاں جانوں خاکوں اٹھ نہ سکیاں
 دوانی زن ہوئی تن تنو جاعے کیتے لیراں
 کچھ جنگ وچہ واسکا کر کے عمر گیاں کر پوری
 نے کچھ ہوش اندر مڑا یاں واک زلیخا ریمیاں
 یوسف دیو چہ عشق مادی رہیاں کردیاں زاری
 انگلیاں اسال ہتھ نہ باقی سن دانش ہوشیاری
 کہے زلیخا میں وچہ عمر ہتھیں کرد نہ چائی
 ورج نہ لیندا جے اسویے یوسف میکہ تائیں
 آپا حضرت یوسف تائیں جے کر نظر کر میندا
 تاہن یوسف برے اندر رکھ واجہر مبارک
 کہے زلیخا پاس زانداے میں کر تھکی زاری

اچی شرم جھدیو چہ قد مال وگ وگ کے رومری
 خیر قدر اول نی جانمی شرم حیا اول ڈوری
 زلفا ندیو چہ کنڈلاں بچہ دی نیلی ڈوہنگے مری
 مچہ ی اللی وکھن لگا ہول مل اوے رخ زوری
 یو دیدار سخن دانست وچہ سیرا ہے اٹھ وکیجو
 عورت دے کچھ عریقوں نہ ہر پیاں پتے
 خیر لکھو چھپ جے وچہ جانل ہتھ کے قمرانی
 وکیجو لکھو ہے سر دے ششقل ہتھ کے بدنامی
 میرے وقت نہ ہر پیاں جس دی وچہ غلامی
 میرا یا رجمہ دی ہر پیاں کیا کہہ نظری آیا
 جے میں ہر دے لکھن سفر ہر پیاں سرول تارو
 میں معذ و نہیں کیوں ایسے ہمدرد و ہمارو
 کندہر گئی تارے دل تھیں بیباکی چالاکی
 آگ بجھا کے دیوں زلیخا چھڑے تیر کمانوں
 تے اوہ کافی خبر نہ رخص دنیا دین ایمانوں
 بعضیاں ہوش پی مڑا وڑک دلع نہ بیادلی
 جان گئی قربان اہنا ندی ایہ عشقے وچہ پکیاں
 گھدی خبر نہ یاد پیاں نے پھر دیاں حال فقیراں
 کچھ گھیا نوچہ بھو ندیاں پھر دیاں ملی صبر سچوی
 جان رہی تن جان لکھناں ششقل مغبراں پیاں
 کہن زلیخا لول تول ساتھیں غالب ہیں مٹا دی
 تے تول ثابت ہن تک جیویں لڈک عمر گزاری
 اک واری ایہ حالت گزاری یوسف روک ہٹائی
 مار گلے مر جا ندی اونویں حسرت وچہ زائیں
 جے ہتھیار ہوندا ہتھ اسدے بخود مار میندا
 نا اہلال دی صحبت کولوں رہے ہمیشہ تارک
 اگر رہی میں مقصد منگدی وکھیں عمر گزاری

دل دل شکلی میں دل اس داپرایہ سچ نہ آیا
خدمت سختیں ایہ اچا ہو یا نبواں کر دکھلاواں
جنہاں زناں نے نال نہ بانے طعنے بولیاں لایاں
کہن سبھے میں سختی جھلی مشکل عمر گزاری
کرن گلاں ایہ نال زلیخا پر خون عشق لٹایاں
کرن محبت نال زلیخا پر یوسف دل آون
شہر مصر وچہ داراں پیاں گھر چٹ سسراراں
اگے اک پر بال توڑائے ہن ڈاراں دیاں ڈاراں
اگے اک جلے وچہ غم دے ہن لگی اک جھلیں ہا
اگے اک گھر بے آرامی شہر رنڈا ہن سارا
اکناں گھر ویران سمولوں چنداں گیاں ہونامی
اکناں تنگ ناسوس نہ باقی جنہاں زناں باراں ہیں
اکناں وسن گھڑی بل ساعت پر اعتبار نہ کاٹی
اچڑیا ہن مصر دس آئے وس دی کوئی کوئی
چنگے بدلے لے زلیخا و سدیاں پٹ گویاں
گھر آباد زلیخا والا جتھے سب سہایاں
تے جو وچہ ضیافت آیاں تنہاں سڑیاں پایاں
پاس زلیخا آون جاوےں کرن خوش مدھیاری
دل مل کہن زلیخا تائیں یوسف لوں بھہائیے
کرے اجانت انہاں زلیخا کہو کوں جو منے
یوسف پاس گیاں کرعادت جہل گیاں دیداروں
ایہ اکھن یا حضرت یوسف اسیں سوالی آیاں
اسیں سفارش کرنے آیاں موڑ نہ وہاں بچھا ہاں
سرکٹیاں لنگھ حدوں گیاں نیویاں کرونگا ہاں
توں یوسف کیوں دلوں و ساری راہ گھتو گمراہاں
ہو نیوال جھک ویکھ کدہاں تے کرنین اوتاہاں
کھن گھیر پھی اچ اسدی گشتی باہمہ ملاجاں

جے ہن میرا کیا نہ منے چاہاں قید کر آیا
دیوے وصل ہے یا قیدی کھپت کھیں مرجاواں
انہیں زبانی اسدیاں بہہ بہہ پاس کرن ڈیٹیاں
ترس نہ کرے کدہاں میں پرایہ بے رحمی بھاری
آون جاوےں پھیروں پاوےں پھروں پچھو تیاں
راتیں رون کرن دن ترے روئیاں مرجاواں
اگے اک زلیخا عاشق ہن دواں ہن ہزاراں
اگے اک گھر گریہ زاری ہن وچہ مصر پوکا راں
اگے اک ویرانی لوکاں ہن سو شور مچلیں ہا
یوسف لٹیاں گھر گیاں ہر جا پوے پوکا را
اکناں دے دل حسرت دہانی جنہاں زناں بیابانی
صبر ترٹیاں عقل و گیتیاں عرق گیاں وچہ زاریں
ہن گیاں یا گھڑی پلک لوں جانے ویکھ لوکاں
مغرب زادی قہر لڈاے گھر گھر شہرت ہوئی
شہر اوجاڑ وکھا یا پلو چہ ملیاں دیس نہ رہا یاں
یا آیا دانا نہا نہا خائے چو نہ سد بلیاں
اسوں ہسڈیاں گھر وچہ و سدیاں پھیروں تقری آیاں
نظا ہر اسدی وچہ غمخواری دل وچہ رمرز نیاری
جیوں کیوں تیری آس پوچا بکے کر کے نرم ملائیے
میں رو پڑوی وچہ بھر جدائی پکڑ لگاؤ بنے
تے یوسف بیزار انہاں تھیں رخ انہاں دی کاروں
باندیاں ہاں سب خدمتکاراں اشرفانیاں جہاں
وچہ فراق زلیخا مردی آئی نظر اساحصاں نہ
خسٹے جھڑن دیاں تھیں سدے دورخ سبکدیاں ہاں
تار گدیاں نال نگاہاں دور نہیں ایہہ شاہاں
لفٹ سمٹوڑا ہمتہ چین تائیں نہ چڑھ جاہ اپراہاں
من سوال تیری اوہ باندی ساڈیاں نیک صلاحاں

اورہ احسان بھلاوے نہیں گھٹ لیں گل بایاں ؛
 مردی ویکھ پتے دل ساڈے تے اسیں بڑا نہ چاہاں
 عشق تیرے وچہ جلی زلیخا شوق بلیندیاں بھاہاں
 اسدی کرن سفارش آہیاں تیری طرف تدایاں
 تودھ زلیخاں بھاوے ناہیں تے اسیں حاضر سبھے
 ساریاں اسیں نہ جان پڑیاں کر خوشیاں سکھیاں
 وقتی اسان اجازت تینوں جیوں چاہیں کر یا را
 ساتھیں مکھ نہ موڑ کدہیں بھانویں کہے زلیخا
 سانوں رکھ کینراں کر کے تے دکھ ہے زلیخا
 اوہ بڑی ڈہل گئی جوانی تے ہن نظر نہ پوری
 سرکشاں وچہ ودھیا جانوں دم دم قدم اکاہاں
 پر جے ویکھ سال کو وچھڑے مڑنے نول جھوٹے
 ایہ بت کردیاں رہیاں اینویں سخن بہودہ سائے
 تنگ ہو یا دل یوسف سدا ویکھ انہاندیاں نکلاں
 یوسف دے آگروے ہویاں رک دین ایہ مردانوں
 تے یوسف سرینویں بیٹھا کر کے مول نظارا
 اک کہے اس تاہیں ہرگز مزیوں خبر نہ کاٹی
 ایہ بے خبر کیا اس معلم مزہ نصیب ناہیں
 اک کہے میں معلم کیتا ایہ فریبی بھارا
 چارے دیوں نہ جاؤں ایتھوں تا ایہ پلے ناہیں
 اک کہے اج دس زلیخا سنے اساڈا کہیا
 من یوسف نے عرض گزاری اللہ دے دریاے
 جے نہ پھیریں مکر انہاندیاں میں حقیں پاک الاہا
 اللہ صاحب عرض قبولی دور فریب کر کے
 تا اوہ زناں زلیخا اگے لوڑا میدان آہیاں
 لوہا نرم کشیں لکھ واری اثر نہ ظاہر آوے
 جے اس طرح ہزاراں درہیاں اسوں نازکراویں

کداندہ نظر نرم کرو بھیس کھڑی تنگے وچہ راہاں ؛
 عشق تیرے اوہ لٹی یوسف چڑھیاں بھر سپاہاں
 مارھتی اوہ تیریاں درواں برہوندے چنگا ہاں
 تے اسیں آپ وصدیاں غواہاں جے سج طلباں
 خوشی کرو نہ ڈرو پیارے مڑا یہ عمر نہ بھینے
 آپ ترو کچھ سانوں تارو مڑے زلیخا بھانویں
 مرے زلیخا جیوے بھانویں نہ کر محل نظارا
 آپ مہو کچھ سال ہساو رو ندی رہے زلیخا
 جاں تول نال سال میں بیٹھیں گھروں بے زلیخا
 سبھے اسیں اوائل عمراں رخ بے عیب قصوری
 ویکھ کدے دکھ بھریاں آہاں جان کندن دہاں ہاں
 تے جتھ وگن اساڈیاں نظاراں مل گھٹ جان تنور
 من یوسف چپ غم وچہ رہند کدے نہ نظر لارے
 اک حقیں ہور ہزاراں ہویاں زہر بھرن وچہ سلال
 جلیاں بلیاں آس ترٹیاں طعنے کرن ہزاراں
 وارو وار زناں حقیں پوندارنگ رنگ پوکا سا
 ایہ زنا ندی لذت اس نے کدے نہ ہوسی پائی
 ہووے فوق اسانوں ویکھے مہر نہ کر سکد میں
 کن دہرے سن گلاں پھینے مزہ ابھی اس بھارا
 اسوں ذوق جو ہر دم میں حقیں کرن گلاں بھارا
 ناہنے تے قید پواوے چارہ اس دا ایہاں
 قید چچی اس کاروں جتوں کردیاں زناں پوکاے
 دل میرا جھک اقول جاسی جہل کہتے گل بھارا
 سنے ہار دانا محرم طلب نہ ہو رہشاے
 کہن علاج نہ اسدا کاٹی باجوں قیدایاں
 گرم کریں تے نرم بنے اوہ مڑا جے نہ جاوے
 سرکش ہووے نت ودرہیر کدے نہ مقصد باوے

سختی جہلے نعمت سدا تائیں قدر کچھیا نے
وچہ مصیبت نعمت جاے ہووے نرم تہلہ
تال یہ تیرا تابع ہو سی توڑ گوا سی اڑیاں تہ
یوسف دی ہن کرنے کی زنداں طرف تیاری

تیریاں نازاں کرڑا کیتس عادت نہیں ٹکانے
ہن خوشیا ندا قدر نہ جانے پنی مصیبت ناہر
جاں پیرا توچہ بیڑیاں ہیاں وچہ ہتھال تھکڑاں
ایہ تہ سیر زلیخا تائیں دل لگی سن ساری

روانہ کرنا زلیخا نے یوسف کو زنداں میں

تے امید ویوچہ ہر دم وصلوں بند لواناں تہ
تے اوہ وصل لے واما مقصد لے دے لواناں پے
ایہ قدرت دل تھیں تیرے ہرگز جاے تائیں
اتہ سولی حاضر یا خالی کدی نہ جاوے
دوری دور حقووری تیرے عرض کھلی منظوری
یا نہ رہن بھلن وچہ دیکھ دروندے بھیر
محبوبیاں لول بندی خانے یا رہتھیں چا پاون
زناں بھکھائی مار بھلائی سراپائی بر بادی
باہجایا لیل نرم نہ ہو سی دل اسدے وچہ آیا
اس عبرانی بندے ولوں میں سخت خواری
کنعانی دے عشقوں روندی کہندیال کیتھ تائیں
مردی جاندی طعنے کہا ندی ننگ ناموسن کائی
یوسف دے اوہ اگے لچھے ہر دم بھیریاں تے
جاں اوہ اٹھ لول جھاڑ بہا وے ایہ نہ ہوا منافے
جان پردے تھیں ننگ لہاے شرم ہو وچہ جافے
سب لو کائی طعنے کردی ایہ جردی دم بھردی
ہن اٹھ ول منہ کرے نہ کوئی کدہرے ملے نہ ڈھوئی
تے ابے اس پیرا گاہاں پردر وون م آگاہاں
ایہ طعنے میں سنے عزیزا او گیا خون جگر دا
میں بیچاری طعنیاں ماری جہل نہ سکاں اری
جرم گناہ جو میں تھیں ہو یا چا اسدے شرم بہاں

چل وچہ قید ملا کٹ ویکھاں چھٹن مگر جہا ناں
کثرت چھوڑ قدم دہر وحدت اپنا آپ نہ جا پے
وچہ ریاضت بندی خانے قید نہ پون جلا میں
ساعت دیکھ عمریاں خوشیاں طلب کریں متھ آئے
لے ملو دھٹھن دیکھ سارے پوے تسلی پوری
تازی واک الاہ میاے چل مطلب گھر تیرے
مڑ چل یا ردورا ڈا وگیوں ہمید نہ سمجھے جاو ن
لے امید ہوئی جاں وصلوں یوسف تھیں شہزادی
یوسف تائیں قید کرن داول وچہ مشا پکا یا
کہے زلیخا پاس عزیزے اک دیہنہ کر گرزاری
بدنامی سر میرے آئی طعنے کرن نسائیں
خواری پائی شرم گوانی عشقوں باز نہ آئی
نام گواوے شرم نہ آوے مڑ مڑ لیک لوائے
اوہ ہٹا وے ایہ نہ جاوے رور و عین سناوے
جاں اوہ اس تھیں چشم نواوے ایہ رووے بھیتا و
ہو بردے دی بردی مردی خبر نہ رکھے ہردی
نشر ہوئی لاہ بیٹی لونی عشق لٹی بہہ رونی
پردہ بھی ہٹ گیا بچھا ہاں دیکھ بلیندیال بھا ہاں
ایہ روندی ہتھ بندھ کھلوندی پردہ نظر نہ کردا
ایڈر لاہے کیونکر جھلاں خطا ہوئی اک وادی
باہجوں قید علاج نہ دے حکموں قیدی کرباں

سنا یہ تہمت سرختیں جاوے لو کھال شک سدھاو
 کہے عزیز میرے بل ایسویں گزری کتنی واری
 میں ہن حکم تہمت تیرے جیوں چاہیں کر پیاری
 گیا عزیز زلیخا خوش ہو یوسف پاس سدا ہائی
 لے یوسف توں قیدی ہونا میں تیرے دکھ روناں
 میریاں دکھاں نے ہن تینوں درد دکھانوں ہوناں
 میرے یمن تیرے وجہ دکھاں دیکھ سپا پے کرے
 جے فرمان میرے وجہ یوسف باقی عمر گزاریں
 وصل سنگاں تے عذر نہ کر میں خوش ورتارا
 قید بڑی اوہ مرگوں مندی یوسف جہل نہ سکیں
 حکم میرے وجہ تاج ہو سکے رہ توں خوشیاں کردا
 پاوچہ قید جیوں جی چاہیں کراں نہیں بڑیا ئی
 گزرجلن دم دنیا والے غم خوشیاں نہ حالے
 غم خوشیاں سب گزر نہائے انت بھلن وجہ چائے
 قید چٹئی لکھ واری مینوں تے ایہ درد مندیرا
 جے زنداں وجہ درد بہتیرا تا بھی بہت چنگیرا
 کہے زلیخا بھل نہ یوسف قید ہو دیں بچھتا ویں
 درد بھلن دی چھوڑ دلیری من تمنا میری
 وقت سہماں ہننے ہے ویار ہے متاں لہاوا
 اس دروں میں قید چنگیری یوسف نے فرمایا
 اتیں سجھے رل گڑے ہو یاں میں بھارا دکھ پایا
 سُن تب ہوئی لال زلیخا میں دکھ سہیا بہتیرا
 یوسف دے حق صادر ہو یا حکموں بندی خانہ
 ناں منادی کرے ڈھنڈورا دیکھو بندے تائیں
 خلقت دیکھ رہی متوجہ جھوٹہ نہ بول منادی کہ
 ایہ صورت ہر عیبوں خالی اس وجہ نہ بڑیا ئی
 سُن سُن شور پایا وجہ گلیاں مصری کرن پکاراں

ایہ گھر رہندا اسال نہ بھائے سالوں سنگاں
 پر میں اُس نول قید نہ کیتا تیری خاطر داری
 مہر لگا لکھ دلتش کا غم یوسف دی مختاری
 ایہ اس توں تحریر دکھائی تے رو کر عرض سنائی
 میں میں تیرے توں میں تھیں دکھیا دوہاں ہنوں رخ دھوناں
 میریوانک دکھاں وجہ تو بھی پکڑ فرار دکھوناں نہ
 چھوڑ خلاص صلح کرن بھی رہا وٹوں وجہ گھر دے
 تے احسان میریوں دیکھیں دل بھتیں نہ وساریں
 تا تینوں میں قید نہ کر ساں من ملے چھٹکارا
 اوتھے نام خوشی دانا میں زہر پیو میں گ بھکیں
 یوسف کہند خوشیاں کولوں ہن میرا دل ڈردا
 ایہ دنیا دن کا بی بی جاندی نظری آئی
 اُس دنیا دن کا بی بی پواں نہ وجہ وبالے
 تے جو کھوٹ دے دانی بی اس داد رخ نہ جائے
 کر میرا وجہ زنداں ڈیرا مڑ کراں نہ بھیرا
 ہن تیرے گھر ظاہر دس دامیرا نہیں بسیرا
 جو دکھ میں وجہ جواب نہ ڈھٹے سوزنداں وجہ پاویں
 قید رہن دی درد ہن دی ناہیں طاقت تیری
 پھیر پھول کت کارے آئے حسرت تے بچھتاوا
 جھگڑیاں وجہ تسکڑیاں اسخر ہن میں عاجز آ گیا
 کدھ دکھوں کر قیدی مینوں صاف جواب سنایا
 ہن یوسف وجہ بندی خانے کرد دکھاواں ڈیرا
 کر اسوار مصر دیاں گلیاں اندر کرن روانہ
 صاحب بھتیں بے ادبی کیتی گلیاں ہن سزائیں
 بریاویں ایہ پاک فرشتہ نہ ایہ چور فساد می نہ
 ایہ کسے ظالم ظلم کیا یا ظلموں تہمت لائی نہ
 بس منادی بول نہ ظالم جھوٹیاں کرو نہ واراں

و کچھ کہے دل تھیں چھٹا تے مڑھتہ نہ آیا
 نبویاں اکھیں چپ چپا تا یوسف دبیر شامی
 جے تیرے دروازے ڈگیاں بڑا بڑا جگ بولے
 صاحب زنداں سو نبیا یوسف پایا بند سجانے
 جے ایہ صورت قیدے لایق قیدایہا آزادی
 تید پیاں جے ملے پیارا واہ واہندی خانہ
 بندی خانے ڈڑیا یوسف شہر وٹی ویرانی
 بندی واناں صورت ڈسٹی گیاں دیر بلائی
 بند بھلی نہ ملے خلاصی یا رب کرن دعائیں
 بیڑیاں وچہ ساڈیاں پیراں ہو گیاں پازیاں
 بند یوان رہے ہو بروے حضرت یوسف اکے
 یوسف تائیں اللہ صاحب علم دتا تعبیروں
 حضرت یوسف قیدیاں تائیں کہندا سنو پہلو
 کھول کہل تعبیر تائیں مشکل رہے نہ کاٹی
 بند یواناں خواباں سنے مگر کر عین سنائے
 تے ایہ خبر مصر وچہ سارے سنی تمام لوکاں
 سن تعبیراں جاوے خلقت بچ ہووے آشکارا
 یوسف دی وچہ بندی خانے خدمت کرے لوکاں
 طاش طعام لباس ہزاراں شہروں لوک لبیاون
 ایہ طعام پوشاں یوسف دیوے قیدیاں تائیں
 قیدیاں دیوچہ پھروا رہندا یوسف پاک نیارا
 ترہایاں نول پانی دیوے تے بھکیا نول کھانا
 بیماراں دیاں کرے دوائیں حال پیچھے سواری
 جیکو صفہ آکھ سناوے کھول کہے تعبیراں
 صاحب زنداں عرصہ کریندا اک دن یوسف اکے
 دل میرے وچہ بہت محبت تیری آن سمائی
 رب پناہ دیوے میں تائیں یوسف نے فرمایا

آپ گویا نہ مڑ پایا چاس دے سر لا یا
 میں دل آیا ندے میں سنیاں کھسوٹی بدنای
 رکھ سمہال بند نیول شاہا قندمول مول نہ ڈولے
 قید یا ندے دل خوشیاں ہو یا صبر کھلے پروانے
 جے آیا وزنداں اس نور مول آزادی مجد باوی
 بندی واناں تھیں چا واروا جے بے قید زمانہ
 اکناں دے دل گئے بچھاڑی نال رہے زندانی
 ارج خلاصی اسل او داسی بند پسنداسائیں
 ایہ دیدار نہ اکھیں کولوں دور پسند کدا میں
 طالع توڑ فلک تھیں آندا سورج نال فریباں
 تے شہری آکرن زیارت رہن زنداں دل وگے
 مشکل حل کرے سن خواباں توڑے عمر فقریوں
 ہن ۷۰ سال ڈٹھا جس صفہ نیول آکھ سناوے
 مالک میرے میرے تائیں ایہ تاویل سکھائی
 تعبیراں سب ظاہر کرے یوسف حال دسائے
 خواباں ندی تعبیراں کچھ خلق زنداں وچہ آئی
 جھکیا شہر زنداں دل سارا علم ڈٹھا ایہ بھارا
 آن محبت دلیں سمائی بھاوے نہ جدائی
 یوسف اکے سین نواون عجز کرن دے جاون
 آہن قیدی سرداراں لو انگول خوشیاں کرن اتھائیں
 شفقت کرے فلاسا دیوے ہرول کرے نظارا
 ننکیاں نول پوشاکاں بخشے رخت دیوے سن بھانا
 سببناں اوپر کرم کماوے مگر کشفیت بھاری
 راتاں تے دن خوشیاں اندر گزریاں ہاں اسپاں
 یا حضرت دل میراں گزریں ہن کتے نہ لگے
 دل میرے نول مول نہ بھاوے تیری پاک جیانی
 تیری ایس محبت کولوں خوف میرے دل آیا

دور تھیں کیوں میرے کولوں میں وجہ کیا خواری
خیر گذارن ہاری یاری ملی نہ اسل کد میں نہ
میں ڈریا ہن عشق اوہائی آہن لگا دل تیرے
کی جانال ہن تیرے عشقوں اوہ بھی آہن ہاری
شہری قیدی حاکم زندان کرن غبت سارے
یار سوال گذارن ایسا آن غلام دسولے
تلم فیک سہروں کی شوق و گایاں کرداں

اوہ سن عرض کرے یا حضرت تین دل کیوں بیزاری
یوسف کہنہ عشق کسید اسل سوکھاندا تا میں نہ
بہرہ میں عشقوں پہلا جھیل دکھ بہتیرے
قتل رہی اک باقی میں سرگئی دکھاندی واری
ایں میں ہندی خانے اندر یوسف وقت گذارے
اکھٹا کچھ حال کچھ دعا عشق جان ملوے نہ
اثر سفارش ظاہر ہو یا ہوش چہڑے دل دردوں

ندامت اٹھانا زلیخا کا اپنے کئے پر اور تاحس یوسف علیہ السلام زندان میں جاتے رہنا زلیخا کا راست کوہ

بے خود ہو رہاں دم کاٹی آخر مقصد یا واں
عش کہ جھڑی زمین تے جان اوہ سن گھنظر نہ آیا
کرسیاں تخت پئے سب خالی ملس دروہیتیرا
رخ زردوں پر خون دو چشمال لاٹ بے دم سہروں
دشمن جانہ جہانوں روئیاں میں جنہاں باجھائی
آہ دیدار نہ نظری آوے گذریاں صبر قراروں
بے عقلی دی قبر اندھیری سر میرے پر جھلی نہ
زخم تے ایہ دو جاکاری طالع زخم لگایا
رنگیاں ظلم کیا میں پر ایہ جنہاں عقل سکھائی
کس نوں طعن ایسا ہی آپے راہیں پی گولیس نہ
ملوں آگے جے دکھ جھیل ایڈ نہ ہو درشتواری
اوہا زینت سواج پھول کھیل جوئے وجہ ہامی
اس دنیا وجہ میں بچاری غم کھاؤں نوں آئی
درد دکھال پر پڑے آئے غمناں و سیال جھڑیاں
دونہ تھیں چار چوہاں تھیں دوسو پھیر نہ لنتی آون
گھٹ بھراں ہوز ہر بلاہل مینوں مار گواوے

دیہ ساقی اک دکھاندا گھٹ بھراں ہنوں گھٹ جاول
بندی خانے یار زلیخا تھیں ٹور و گایا سکے
خالی محن نہ اندر بکت غا نیاں وچہ اندھیرا
یار نہ دے صبر نہ آوے گھر بھر یا سودروں
مدت عیش ملی دیداروں ہن سختی سر آئی
جے اک وصل نہ ملدا مینوں خوش ہندی دیداروں
یار پھول چھڈ آپ گئی میں نا شکری بھلی نہ
کیا کراں ہن وس نہ رہیا بے درواں ہتھ آیا
قیمت ڈبی عقل ڈبائی بھلا نہ کیتا کاٹی نہ
گھر خالی لالا بنو پھوکاں لاواں اک محلیں نہ
بعد وصال فراق نہ معلوم کیڈک آفت بھاری
یوسف باہج نہ بھائے مینوں گھڑی زینت واری
میں بعقل ملل کس ستھانوں ستھانوں جھیل کاٹی
جال تے جی میں دنیا وجہ سکھ نہ ڈٹھیاں گھڑیاں
کرال علاج پوے بیماری اک تھیں دو ہو جاول نہ
شریت درد گواؤں والا جال میرے ہتھ آوے

گزرے حال چتر زلیخا رورو کے بچتا وے
 کھا غصہ گل رسا گتھے چاہے جان گواواں
 پر امید وصال اپنا تک پکڑ لوے ہتھ موڑے
 رورو کے ہو رہی نتانی غم دی ٹھاٹھ رڑھاے
 پیرا ہن پوشا کاں اسدیاں کٹھ اکھیں ہر روے
 میں بے وصل فراق پیائی جھلی بے آرا می نہ
 پیرا ہن بھٹیں تے تیناں چھ ایہ سینے پر آیاں
 تاج مرصع سرتے رکھے پھرا ہے فراوے
 کمر بندوں کے رخصتاں بچھے سج کہہ حلقہ دارا
 نین تپن وچہ دیں دکھاندے کرے زلیخا زاری
 طرفے حاکم زنداں والے کر پیغام پہنچاے
 فرش گھلے ابریشم جاے ہٹھ وچھاون کارن
 طاش طعام گھلے پُر کر کے اس دے کرن جولے
 کہہ گھلیا اس تھا تو علیحدہ صاف کریں خوش گھیں
 مشک گھلے تے عنبر خوشبو فرش کھلا وچھاوئیں
 تے خود گھر وچہ ہر دم روندی صبر گیا اٹھ سارا
 دلی نے چاست سکھائی نہ کراڈ کو شالے
 عاشق نول سودر زلیخا گزرے نال صبور ی
 بے صبر نول وصل نہ حاصل صبروں مقصد حاصل
 جوش نہ کھلے آہ نہ چھٹے اکھڑ قدم نہ جاے
 ڈول نہیں رکھ قدم ٹکانے جھل زلیخا پیاری
 صبر بنا دیکھ جاوے ناہیں صبر دکھاندا دارو نہ
 سن کر صبر زلیخا بیٹھی پر کچھ ساعت ادھی نہ
 عشق جتھے اوتھ صبر کو یہاں جھوٹ گئی کہہ دانی
 جو سر آپ نہیں جھل گزری اسنوں خبر نہ کاٹی
 عاشق دے دل صبر اوہا جیوں پانی وچہ جالی نہ
 عشق صبر وچہ ویر پورا ناڈھوں بغض لڑائی نہ

تے ایہ دل بھٹیں داغ نہ جاوے رولوں صبر نہ آوے
 کدے محلاں اچیل اتوں چاہے دگ مر جاواں
 آخرے مراد لیدی بعد فراق وچھوڑے
 یوسف دیوچہ بھٹاواں جاے رورو سیں نوٹے
 ہے پیرا ہن تیں میں وانگوں دکھیا ہو رہے ہوئے
 وصلوں چھوڑ گئی تینوں انور دلبر شامی
 لعلیناں چا سرتے رکھے ایہ اس پیر میں پایاں
 میں خون لایق اُسکے ناہیں ایہ یوسف نول بھٹاے
 چھڈ کو میں کٹھ باہر آہوں میرا یا رپیا رارا
 سے ورہیا ندے درد فراقوں کلک گھڑی گزاری
 میرا بند یواں پیرا رامت کوئی دہشت کھائے
 نرم سر ہائے نال پوچائے بھیک لاون کارن
 نال گلاب رلا پوچائے شیشے شربت والے
 سخت زبانون کدے نہ بولیں پیر دہرے بے گھیں
 تے ایہ بہت پیرا میرا اس دی خبر رکھا ویں
 غشی پوے تے ہوش کدہ میں دم دم حال آوارہ
 عشق پوے سر سختی جھلے چاہیے صبر بھالے
 صبر کرے سو مطلب پاوے اس ہے دل پوری
 میں سنیوں کر صبر نہ اراں عاشق ہووے واصل
 عاشق تے اندھیری جھلے ذرہ نہ جنبش کھائے
 ایہ بھی ویکھ نہ رہی آخر ویکھ نہ درد خواری نہ
 صبر بنا وچہ مشکل ویلے ہو رہے کوئی داہرو
 عاشق صبر دے وچہ ایہا پنڈ ہواؤں بڈھی نہ
 سچ کہیا پراس دے سرتے ایہ سختی کد آئی نہ
 اوہ دل جانے میں پر گزرے اندر عشق جدائی نہ
 پا بہتیرا وصل دا جاسی نظر پولیسی خالی نہ
 عشق جتھے اوتھ صبر بے چارہ غل نہ رکھدا کائی

عشق شکر تیغ فولادی صبر سن دی ڈالی نہ
 دانی گئی نصیحت کر کے انزگیا اٹھ سارا
 رات پٹی غم دو تال ہو یا زخم جگر رس و گے
 پڑھنی بی وچہ درس برہوندے ایہا سبق پڑھاؤں
 زخم جگر دے نقطے اسدے آنسول زریاں زبیاں نہ
 لائیں ویکھ چمکدے تارے دل دے حال سائے
 اوہ دہریاں زلفاں وانگول کالی رات بدلیوں
 گھر بیٹوں اج تیرے باہجوں دس دامتہ نہ
 رات جدول اک پھر وہائی طاقت رہی نکائی
 اسے مائی میں عقل دگتی کی کر بیٹھی کا رائے
 ویکھ محلاں سنجیاں اندر وگدیاں میریاں آپیں
 میں بے قید مقید دلبرایہ کی الشیاں پیساں
 دانی کبندی جس دینہ گھر وچہ توں اوہ سدولایاں
 گڑھا نہا نتول گھر تھیں باہر مت بن بہن رقیباں
 پر توں میرے کہے نہ کی اوہ تیرے گھر وڈیاں
 سڑویاں گڑجیاں تول گئیاں رہندیاں ویری ہوئیاں
 جے توں بدے نہاں تھیں اوہ بھی خام نہ پیاں
 ویریاں دی توں سن نصیحت پیر کو مصاڑا لایا
 توں بھی طعنے کر کر مائی کا ہنوں ساڑن لگی
 حبیب دھلا پیرا یوسف چل ول بند بچانے
 لے انوس رہاں میں وچھڑی وچھن لوک پر لے
 ایہ گل بول غشی وچہ آئی پاس رنی بہ دانی نہ
 بیٹھی اٹھ قراوں خالی کیتی حبیب تیار سی
 پر کر تھال نروں دے دانی اس دینال سدہائی
 زرد ماتے کر تا کیدال کہیا راز چھپایو
 جدوں رقیباں جانیال ظاہر ایہ شاہ بانو آئی
 تے یوسف واسحال ویکھ یا دونوں اندریاں

انت کدال تک انہاں لطافتی قہر قفیاں والی
 اونویں رہی زلیخا کڑی دروون شور پکارا
 دفتر غم دے لکھ قفیاں آن دہرے سرا گے
 ایہ لفظاں وچہ نازک معنے شکل سمجھے جاؤں
 آہاں ملال لغزے شداں دقت بن وچہ قبل
 انیویں لکھا دے وچہ میرے درو فرقت پائے
 بے محبوب ہوئی میں بہاں تیری بے پرواہیوں
 شمع رخوں اج روشن ہوئے طالع بند یواناں
 اونویں دانی سدولائی رور و عرض سنائی
 پھر چمک گھر گھر یا جانداسن دیوان پیارا
 اندر باہر لا نبولدے دس دے ہن یا ناہیں
 نال میرے کیوں دہرہ کر گیاں میں بیدل دیاں
 تے غمخوار پانی تیری میں دے رہی دوہایاں نہ
 آخر تیریاں دشمنال ہو سن تیرے لوٹک نصیباں
 ویکھ برہوندی لاٹ اچانک کچھ بچیاں کچھ سڑیاں
 سڑیاں آپ روڈ ہا یا تینوں نال تیرے بہریاں
 تیں تھیں بدلہ نیا انہاں نے تینوں بھی پٹ گیاں
 کہے زلیخا درو وچھوڑے مینوں مار گوا سیا نہ
 گذرے حال چتا دلیدے زخم اٹھاٹن لگی
 میں اس تھیں اج دور تو فدی دید کرن بیگانے
 در در وایہ دروا جہیا جہیا سہیا نہ جائے
 دانی نے جاں گھڑی وہائی تلیاں جھس جگائی
 بدھی مکر تیار سی کڑی دانی بھی جڑہ ماری
 زندل دے دروازے اُتے پاس قیباں آئی نہ
 اوہ محبوب تے دے دل دا بند یوان ویکھا یو
 ہتھ بنجہ کر آداب سبھاں نے گردن لوائی نہ
 یوسف تائیں ویکھ زلیخا بلدیال چا بھڑکایاں

بلبل شمع اوہ چہ نمازے کردا شکر گزار
 کدے کھڑا کدے بھدا جاندا خاک کدی سرو ہوا
 دروہوں بیٹھ زلیخا دیکھے نیٹے مول نہ آوے
 برکتیتا میں نظری برکت دتی بندیا ناں
 کر کر زاری رات گزار دی دیکھ دیاں بہہ اوہے
 اٹھ گھر نہ ہنیرے آئی دل و چہ سوز جدا
 آن وٹری گھر روندی روندی گھر وچہ درود میرا
 دل لوں درود سوا کے دوئے صبر کڑا کے گرداں
 اکھیلن پار نہ واقف بے دل چھلیا ناں کھلا رو
 گھر دے وچہ زلیخا تا میں صبر قرار نہ آوے
 اک محل اوچیرا سدا ماڑیاں وچہ بلنداں
 دیکھے بیٹھ زلیخا ایٹھوں تے اوہ وین الاوے
 ایہ اوہ کنڈاں یوسف سندے پون جتھے چمکارے
 یوسف اوٹھے پھر داہوسی خبر کیا کت حالے
 کچھا کون جھلیندا ہوسی تے کس فرش وچہ پایا
 کس نے وال سوارے ہوئیں کس پیرا ہن پائے
 کون نصیبیاں والیاں اھیں آج کتنی وچہ آیاں
 ساعت بعد محلوں لہندی بھردی طاش طاش
 فے طعام جو یوسف تا میں مرٹ بانڈی گھراوے
 قدم مبارک ایہ ول یوسف گئے زیارت پائی
 پھیر کچھ کہہ کیو نکر ڈسٹھو حال کوں دس آ یا
 اھیں ناں ڈسٹھایا ناہیں اُس نے تیرے تائیں
 تے پچھیا یا ناہیں تینوں کس گھلیوں بانڈی
 ایہ طعام جو لے کے گیوں خود کھا دس یا ناہیں
 کچھ پچھیا یا ناہیں تیں تھیں میرے حل احوالوں
 راضی ہے یا ناہیں زلیخا فرمایا یا ناہیں
 تے اوہ تھاؤ موافق آیا یا ناہیں اس تائیں

وچہ رکوع سجود قیامے کرے عبادت ساری
 پٹاں تے ہتھ رکھ کد میں بیٹھ شہادت بھرا
 شرموں کھیدی کیتوں تندی رور و خیر و ہاوی
 قیمت گئی ٹکھٹ نقاؤں بدلایا ہو رزما نہ
 صبح ہوندی پرچھٹے مرغال یاغیں بیل پوے
 مگرے دانی ڈکدی دھیندی ہو بیتاب سدھائی
 بے آرام دلوں بے طاقت عم دا کھن گھیرا
 ایہ شطرنج برہو ندا اللہ اللہ اسدیاں زرداں
 ہار دے ہن بازی جاندی بخت بنایاں ہارو
 کوں گھڑی بھر جے دل پرچہ سو تدبیر بناوے
 نظر کریندیاں دس اس تھیں قید خانے دیال کنڈاں
 یوسف دا گھر ویکھاں وہروں جے اوہ نظری فے
 درو یار او پا جتھ کیستار یار یار پیا رے
 کتول ہوں کھلے اتویے نین دونازاں والے
 خبر نہیں آج اسدی اکھیں کس نے سرمہ پایا
 کسدے نین نظر کر سول ہو سٹھ خوشی وچہ آئے
 وچہ سُن دی لہر جہاں نے سچ سچ تاریاں لایاں
 تے بانڈی مل زنداں گھلدی تے پیغام سلاموں
 اسدے پیرچہ سواری رورو کے فرماوے
 چٹاں چم کہے جوا نہاں ہوسی نظر وگاٹی
 قلب کی ہتھ بھڑھن گزار دی اُس نے کی فرمایا
 تے کس حال ڈسٹھا توں اُسوں بیٹھا کھڑا کھائیں
 وادردا یہ طعن والی جدوں جی سر جانڈی
 تے کچھ مہر پئی یا ناہیں سُن سُن حال اساہیں
 نین بھرے یا ناہیں اوس نے میرے بخت زوالوں
 مرکیا یا نہیں اسان بن کیوں کر اسدیاں آہیں
 تے اسدا دل راضی اوٹھے یا ہے وچہ ایذا میں

تے اوہ چہرہ انور اس دے یا نہ اس تا بے
 زلفا ندی شب ہے یا ناہیں او فوہیں کالی کالی
 مشکیں جعد معنبر کا کل کیونکر حال پریشاں نہ
 اوہ دو اکھیں روشن تینوں کیونکر نظری آ یاں نہ
 تے اوہ گوجھی رمز و گیندی کتول نظری آئی
 شرکال تیر کیا نل ابرو کس سختیں کرن لڑائی
 اوہ سوہے رخسار سوہاندے سرخ لہجے یا پیلے
 کاسے ہاری تیغ دو دہاری رسی چشم خاری
 اوہ محبوب میرا زندانی تے میری زندگانی
 اینویں رہی قینے کردی تروت فراقت مردی
 دل سارانت اینویں گدے درد انوچہ وہاوے
 جاں لگ یوسف قیدی رہیا اسدا حال بہائی
 طفلی سختیں لاسب جوانی اندر عشاں و صائی
 تے اوطلاٹ برہندی سوزاں ہوندی گئی سوائی
 دل مشتاق اجہیا ہو یا درواں مشق پکائی
 جاں اوہ کرے تلاش دے لول درواوہ کتہہ او
 دن دن پیر ضعیفی اندر قدم دا اگے نہ
 عشق اجیا غالب ہو یا توڑو گے بیونداں !
 اپنا حال زلیخا تا ئیں سب لگیا سوہ سارا
 جداں عزیز زلیخا طرے ویجھے زرد و لافے
 پراوہ نال علاج کد ایں کافی نفع نہ پاوے
 جاں نشتر قصا دو کائے قطرہ خون جو آوے
 یوسف بختیں پراڈک ہوئی اوہ اوہ وساوے
 جیکو ایس بلا یا چاہیئے سو سو سدا اوے
 پکڑ ہلاکے کچھ کوئی تا اس گل سناوے
 اکھیں دیوچہ یوسف باہجوں کچھ نہ نظری آوے
 جتناں لہو جو باہر آوے اوہا نشان و کھٹاے

تے اوہ ہن وچ خوشیل رہند یا ہے وچہ غذا بے
 تازہ ہے یا ناہیں اونویں اوہ لب لالی والی نہ
 کارن زخم لیا یا ناہیں بول نمک دل ریشاں نہ
 روندیاں ہن یا ہسدیاں رسدیاں کتول ٹور و گایا
 پیشانی دیاں نوری لہاں کیڈک سٹاٹھ چڑھائی نہ
 کس سختیں لبیاں تبسم بھریاں رکھدیاں صنم صفائی
 کر محراب رکھے کس زباں ابرو طاق رنجیلے نہ
 کتول و گدی کس دل نگدی جھلندی کون کواری
 دس پیاری میں بلہاری اس دی کچھ نشانی نہ
 بصر نہ گھڑی اک ہجڑی ہے جگر وچ جردی نہ
 اینویں راتیں بندینا نے قصہ کہے نت جافے
 گئی جوانی پیری آئی شوق نہ گھٹیا رائی
 تے لہجے عشق چھوڑیندا ناہا دم دم مرغن سوائی
 عہد پراناں زخم برہوندا پکڑ گیا پکیا کئی
 ہو خود دور سما یا دروین پھیر نہ ہی جدائی
 اوہا درواوہ دامل بنیاں تے ایہ فرق نہ پاوے
 جیوں جیوں قوت تن بختیں جاندی اک و دیر لگے
 برہن سخت عذاب گھنیر اور درچے وچہ بندیاں
 لگاں پیل وچہ تن دے رجیا یوسف یا رپیلا
 اس بیماری دل وچہ جا پے نت علاج کرافے
 ہو ر علاجوں توڑ امیدال آخر قصہ کھلاٹے
 پوے زمین تے یوسف یوسف ہر جا لکھیا جا بے
 تے عزاب خیال ائی وچہ دن تے رات وہاوے
 تے یغزق خیالیں رہندی کچھ نہ سنیاں جائے
 باہجہ ہلایاں سٹے نہ اونوں جے لکھ وار بلاوے
 اوہو اندراوہو باہر ہر شے اوہو ہواوے
 ہر شریاں ورید نکاوے یوسف ظاہر اوے

کل حواس اندا وہ دہیا ہر جارخ چمکا وے
 پلک نظر بھی او ہو جا پے خود ویکھے وکھلاٹے
 سورج چند نکٹے تائے راتیں لین ہولارے
 تے سب باندیاں خدمت گالیں یوسف نظری آیاں
 یوسف نال ہوئی پُروں لول خود دیل گئی ستامی
 جان دلاں ہن خبر نہ کائی تن ول نظر نہ پائی
 نہیندا یہاں تے ایہ جاگن حال ایہاں سارا
 آہ بھرے تے بلدیاں لاٹاں موہول باہراون
 ایدول پرے کیبا گئی لے دل درد مند انداواں ہاں
 مر ظالم ایہ عشق زنا ندے تے فانی دی یاری
 جان جال یہ مقام نہ پہنچے طلبوں صبر نہ آوے
 جلوہ یار کرے ہر ویلے واٹ ہووے جال پوری
 اکھیں میٹ رکھے یا کھولے دے یار مدامی
 پہلا سیر تمام ہو پائی جس وجہ سختیاں چایاں
 ہن ایہ طالب رجبے ناہیں نہ منزل سر آئے
 مٹوگ ابے قلم کچر رہندا وودھ وودھ چاہ نہوے

خود دل ویکھے او ہووے ویکھے نظر شرابوے
 آپے صبر قرار تلی آپے منم دکھ ہاوے
 ایش آب طیور سجایم یوسف دین سارے
 کیتا وصل دے نول برہول کھلے نور صفا یاں
 ہن آرام نہ جا پے اس نول اندر پے آرامی
 کھاوے پیوے آون جاوے اس نول خبر نہ کائی
 یار دے ہر جا میں دے جتول دے نظر ارا
 جال رووے تے سٹرا پائی اکھیں نہرو گایاں
 حیف ابھی دل غیراں جاوے وگدیل بچے نکا ہاں
 جال صورت وچہ ایڈک جلوے معنیال کیتا خبری
 تے اتہ جو کچہ حال اکدرے ایہ نہ لکھیا جاوے
 ہن وجہ وصل دے دکھ جائے دور رہے دوری
 تے خود اس بت خانے وچوں نکل گئے تمامی
 تے ایہ منزل مقصد والی گیاں دور جدا یاں
 چھوڑ کر نماں مکاناں ویکھے جو دیں آوے
 دعوے ایڈ پے دم کھوئے کہ صرف قبوے

تعبیر خواب بتانا حضرت یوسف کا زنداں میں مقربان شاہ کو اور
 آنا جب بڑاں کا زنداں میں اور خبر دینا حال یعقوب سے یوسف کو

یوسف بند بنانے اندر شکر کرے سوواری
 راتیں دنے عبادت اندر فارغ وقت دہائے
 قیدیاں تائیں لطف پیاروں رکھے وچہ احساناں
 یوسف نال جوان دو قیدی خاص مقرب شاہی
 دشمن شاہ مصوے انہاں سی پیغام پہنچایا
 تئیں کھلانے لئیں پلانے کار تئیں کھیں سٹرا
 یا ساقی وچہ گھٹ پیالے دے پیوے مر جافے

مکر زناں تھیں ملی خلاصی فضل ہو یا غفار می
 بندو انال تے ہر ویلے شفقت لطف کماٹے
 یوسف تے اوہ عاشق سارے ویکھے مر تبت شہاں
 اک خازن ہاک ساقی پھسے غضب دی سچا ہی
 دیوہر عزیزے مارو سنجشال عالی پایا کہ
 باہر تہاں نہ محرم کوئی واقف خاصہ گھر والہ
 یا خیا زراوے کھانے کھاوے شاہ سد ہافے

اتنا کار کرے جو میل پاوے فرحت بھاری نہ
 ساقی کرانکا کھلو یا میں ایہ کار نہ کر سال نہ
 میں انعام دیاں کرو تیاں دشمن نے تحریراں
 خبر نہی کہے پاس عزیزے ساقی تے مہازوں
 کھڑو یا سلطان دوہاں اندر قید سٹائے
 پورا بھید نہ اے سنجھا تا شاہ تلاش کر اوے
 ایہ دونوں وجہ بندی خانے اندر رنج خواری
 ایک دن یوسف وقت صبح کے دیکھے حال سیراں
 اک جا بیٹھے نظری آئے ایہ دونوں بیچارے
 یوسف پیچھے کہو جوانوں حال ملاں کیائی
 اک کہے میں سفنہ ڈٹھا انگوروں ہتھ خوشہ
 دو جا کہندا میں یہ ڈٹھا روٹیاں سرتے چایاں
 جھپٹے مار سروں لے جا دن گردے شور مچایا
 کہیہ یوسف تعبیر اساول عمدے بند چھوڑاویں
 بہاراں غم خواری کروں دیویں گھول دوائیں
 سکے عرض انہا ندی یوسف دلو چہ سوچ گدائے
 اول انہاں سکھا وال بھیر کہاں تعبیروں نہ
 اول انہاں تلی کارن یوسف نے فرمایا
 ایہ مینوں رب علم سکھا یا خاص شرف درگاہوں
 چھوڑوتا میں مذہب عزیزاں رب نہ جنہاں بچھاتا
 تے میں مذہب سچا پکا حق کر جاتا سارا
 اسیں شریک نہ کر دے مولے نل خدے کاٹی
 ایہ ہے فضل اسال پر اسدا سجادین سکھایا
 پرنا شکرے لوگ بہتیرے شکر گزارن ناہیں
 لے دویاں سیر پیارے دیکھو سج کیائی
 گھر بت پتھر لکڑ وٹوں خالق کہن انہا نتوں
 جے وٹے دیمہن سرواں کاہنوں خاک لیندے

بہت خزانہ دولت جہشت دیوال کا سرداری
 تے جہاز ہو یا اقراری کر سال عذر نہ دھرساں
 جے ایہ کار سرے تدبیر محفل ملک دیاں جاگیراں
 زہر دیوالن لگا دشمن خبر لو میں حبیب رازوں
 سخت سزائیں نہاں دوہا نتوں نافذ حکم چلائے
 انہاں دوہاں تھیں کہیڑا میں پرچاہے وار چلائے
 سخت عذاباں وجہ قضیاں کر دے گریہ زاری
 شفقت کرے تسی سمجھاں خواب کے تعبیراں
 حال او داس زلے روون بند بدن پر سارے
 حال یوسف تھیں شفقت ڈکٹی انہاں عرض سنائی
 اب بچوڑ پلاوے شاہے خمر خوشی داوشہ
 وچوں چک جناور کھاندے چیلان کاؤں بلایاں
 اسال دوہا نتوں سفنہ اندلیہ کچھ نظری آیا
 تو محسن احسان کنندہ سالوں نظری آویں
 سبکدیاں غور رش پیا سیاں پانی جلے تنگیاں تیں
 رب تھیں غافل حق نہ جانن ایہ قیدی بچاسے
 مطلب کارن سن نصیحت حق سخن تقریروں
 کہاں بین طعاموں لگے جو تیاں سفنہ آیا
 سر میرے احسان وڈیرا پاک جناب الہا ہوں
 ہر تھیں اوہ منکر ہو کے حق نہ جنہاں سنجھاتا
 ایہا دین خلیل اسحاقی اسرائیل پیارا
 واحد خالق پاک شریکوں اس دی بیج خدا کی
 احساؤں دل خلق اسالوں مے پیغام پوچایا
 اللہوں کرو احد خالق حق چتا دل ناہیں نہ
 بت چنگے رب یا تے اکو جس دی بیج خدا کی
 بتھیں کرن تیار جنہا نتوں خالق کہن تنہا نتوں
 ایہ بیان انہاں تھیں ناقص جو انہاں رب کہندے

کرو پریش تشیں جہنمندی ایہ نہیں شے کا کی
تیس لٹاڑیاں بڑیاں بیویں اسدی سند نہ پائی
حکم خدا سب تے جاری اس بن حاکم ناہیں
بجائوں کیڈ بڑا کو قدروں جن ملک انسانوں
وانا بینا واحد خالق سند عرض سنا کی
نام دھڑے معبود جہنم دے تال سنے پودا
پاک خدا نے سند نہ گھلی ناہ کچھ حکم پہونچایا
ہر شے تے متصرف اللہ سب کچھ کرے ہارا
پر بے خبرے لوک نہ جان مالک توں اک کر کے
ایہ سن ساقی کلمہ بڑہیا ساریاں ہورا سیران
پر جنازا ایمان نہ آندا عرق رہیا گمراہی
تے ہن یوسف نے فرمایا دوہاں جوان سیراں
جس سنے وجہ نظری آیا خمر دتی سلطانے
جا صاحب توں خمر ملاوے امر اوں وجہ رکے
سلو سندے توں کھان جناور جھپٹے مارے جاوے
سن جنبا زکر سینا زاری کر کر شور پوکارا
یوسف نے فرمایا ہن اوہ حکم گیسا ہو جاری
ساقی توں خمر اوے یوسف جس حق ظن رہا کی
جان توں خمر ملاوے لیکن پیش عزیز کدہیں
اک جوان غریب نتاناں قیدی باہج گناہوں
کر و نظر بے جرم رکھو قیداساں وجہ غم دے
ایہ تعبیر جو یوسف یوسف دوہاں توں فرمائی
علی خلاصی ساقی تائیں اس نے مقصد پایا
ایہ شیطان فریب لگایا رب دا نام بھلایا
آئے یوسف قیدیاں تائیں جہم کرے فرماوے
ہن تیس سب ایمان لیائے لکوا سال پیاسے
جاوچہ گھراں عبادت کریو نال فرغت سارے

ہے ایہ نام جو دہرے تال یا بڑیاں بھمٹھیری
جس مذہب تے عمل تالو کی اس دی پکیا کی
سوفرا لیش میں بن ہورال پوجو نہیں کدا میں
معبودیت والا رتبہ علی اسدی سول نہ شانوں
اسدے باہج مدد کر کے ہر شے غمنوں رھائی
تیس بھلے تے بڑے تالوے جو دہرے تالوے
وسو غیر پرستش لایہ حکم تصفیوں آیا
ایہا دین سچا تے پکاراں بن باطل سارا
ظلم کماون اپنے سرتے جانہ جہنم مر کے
بنی بچھا تا یوسف تائیں سن سن کے تقریراں
ہور تمام ایمان لیائے پایا فضل الہی
لے دو یار و بند یوں خواب سنو تعبیراں
پر سوں روز خلاصی پاوے تے خوشیوں پروانے
تے جنازہ چڑھی سولی دن چڑھدے توں بھلکے
چیلال کاؤ جناور بھلکے تن اس دینوں کہا دن
میں ایہ خواب سنائی بھٹی بیج نہیں اے یارا
جس شخص حال بچھاوے کارن میں تھیں عرض گذاری
اک پیغام میراے ساقی یاد رکھیں توں بھائی
ذکر کریں اس پاس اسدا تے ایہ عرض سنائیں
برساں بیج گیاں وجہ زندان روندیاں حل تباہوں
دیہو خلاصی سنے اودا سی جاوے داغ الم دے
ساقی تے جنازے او تے حالت بیج و ہائی
اصل گیا سو یوسف دل تھیں کہتے سال و ہائے
پاس عزیزے ساقی تائیں یوسف یاد نہ آیا
کہو بھراؤ قید چنگی یا تال خلاصی بھلاوے
کراں دعا جناب الہی ملن تال چھٹکارے
دین ایمانوں پھر یونائیں ناہل سو وجہ نارے

کہیا انہاں اسل بیڑیاں پیریں کیہڑا توڑا تا سے
 جے بالفرض ایٹھا یوں چھٹے پکڑن رلکھے زنداں
 یوسف کہند احسن بلا یوں اللہ آپ چھوڑا وے
 چار رتیاں روعض گزاری جے تول بندینا نے
 ساڈے حق دعا نہ کرنی اسل نہ طلب رہائی !
 اک ہزار گزاریں عرضاں اہل عیال لال واسے
 سچھ اٹھا جناب اہی یوسف عرض گزرا : رے
 رنگ سفید سیاہ ہو یا کی سرخ رنگوں سب پیلے
 زنداں والیاں خبر نہ پائی حال نہ جاتا کائی
 آہے یوسف تول اندر بندی و رہیاں سٹ و ہا یاں
 اک دن یوسف پاس چنا بول جبرائیل جو آیا
 کہہ یوسف کس بل دی آلوں ابراہیم بچا یا
 اللہ باہجہ چھوڑا وے کہڑا یوسف عرض سنائی
 میں ہوندے تول کیوں ول ہو ران لدی آس گائی
 میرے باہجہ چھوڑا وے تینوں عاجز کون لو کائی
 ویچھہ بیٹھا ہاں یوسف پیاسے یوسف چشم نوائی
 ستویں دہر تول بیٹھاں آ یا نظری پتھر بھارا
 کیڑا مسرخ نکل اک سنگوں باہر ظاہر آ یا
 رب کہے وجہ پتھر کیڑا مینوں سچلا نا میں
 تے تینوں وجہ بندی خانے کیونکر دس جلیندا
 مینوں بھل کیوں کہہ یوسف میں کہہ کیوں سچلا واں
 تول جس کولوں مدد چاہی اوہ محتاج بیچارا
 شاہ عزیز نکارا بندہ تینوں کومیں چھوڑا وے
 ایہ طعنہ من یوسف رو یا صبر فراروں خالی
 میں بندہ تول مالک میرا تو میں بخشہا را
 مینوں ہو نہیں دروازہ باہجہ تیرے دربارے
 ستر رہاں قید رہاں یا عمر بندی وجہ ساری

ہتھا تو وجہ پتھر کیڑاں پیاں گل وجہ سنگل بھارے
 من سزایاں دون سوا یاں کیڑا طعن وجہ بندیاں
 کوئی کون جو کیڑا احتیاجیں دوجی وار لیا وے
 قید بھلی اسل رنج خلاصی رہساں ایت مکانے
 قدم تیرے پوجہ پہننے باہجوں ساؤں شوق نہ کائی !
 قید دل پتھر عبادت کرے جاوچھراں سوکھا لے
 ٹٹ زنجیر ہزاراں تن تھیں دہرت جھڑے یکا سے
 شکلاں بدل گیاں سونکے سب قیدوں اتہ جیلے
 اوہ قیدی آکرن وطن وجہ یوسف دی وڈیا کی
 قید رہیا وجہ درد غماندے کئے نہ خیل پایاں
 بعد سلاموں یوسف تائیں ایہ پیغام سنایا
 تینوں زندہ کٹھ کھوئے تھیں کس نے مصر پوجایا
 رب کہے پھر کیوں تول غیر ول کیتی طلب رہائی
 تے تول جس تھیں مدد چاہی آس داور کسائی
 وجہ زمین آسمان میں بن کس دی حکم رولائی
 فرش زمینل سٹاں سندا ڈھٹا پاٹ گیا کی
 مار پول جبرائیل فرشتہ سنگ کرے دوپارا
 ہر پتہ منہ اندر اس دے یوسف تول دس آ یا
 روزی تازہ نیت پوجاواں خطا نہ کراں کد میں
 میرے باہجہ کیائی جہیڑا تیری بند چھوڑ سیندا
 رحم کراں میں خالق تیرا تیری قید چھوڑا واں
 میں بن اوہ خود اپنے دکھوں کد پا وے چھٹکارا
 میں قادر جو چاہاں کرساں ہو راں پیش نہ جاوے
 میں سچلا تول بخش الہی تول عالی تول والی
 فضلوں بخش نہ پکڑیں عدلے یا خالق غفارا
 کہتوں جاواں سٹا تو نہ کائی بخش رہا چھٹکارے
 آس نادک نہیں میں کائی غصیوں خوف قہاری

میرا تھر چھل دی یارب میں وجہ طاقت نا ہیں نہ
 روندے روندے یوسف تا نہیں صبر کیا اٹھ سارا
 جبرائیل کہے اے یوسف تل سی فضل اسیراں
 کھوڑی ویر میں وجہ قیدے ملی جیب خلاصی
 ختم الرسل بنی فرمایا قید ہوندی پنج سالی
 جان جبریلوں سیناں یوسف غفور کرم واحالا
 یوسف تجھے جبریل باب احوال کیا کی نہ
 اک ساعت اوہ میرے باجھوں صبر نہ کروا کا کی نہ
 ہن دنیا وجہ ہے یا نا ہیں مسیراں پاپ پیارا
 جبرائیل کہے اے یوسف پیغمبر کنعانی نہ
 وجہ وچھوڑے تیرے یوسف اسدیاں کھیں گیاں
 طاقت گئی بدن بھتیں ساری رات نے غم تیرا
 سن یوسف احوال پدر واریا زار و زاری
 واہ دروا میں ہوندا نا ہیں باپ نہ کروا زاری
 میں پردیسی باپ وچھناں اوہ فرزند وچھناں
 جبرائیل گیا ہو شخصت اس معصوم اسیروں
 اس بھتیں تجھے جاں لگ یوسف رہیا قید اتھائیں
 استغفار کرے رت رو والہ دے دربارے
 دل میرے امید کرم دی توں مالک میں بندہ

ہو راضی رکھ بندی خانے ہو نہ طلب اسائیں نہ
 بے خود ہر دم بیابا پوکارے فضل کر میں غفارا
 اللہ رحم بخش نہارا بخشیشی تقصیر ان نہ
 رحمت نے دروازے کھلن سب مشکل کٹ جاوی
 جے نہ ہوندا ساتی کولوں یوسف پاک سوا لی نہ
 حال ہو یا سودل تے غالب رسم الہی والا
 کہہ کیا سر اسدے گذری میری وجہ چیدائی
 وچھڑیاں ہن سال وہاے کیڈک سختی پائی
 جے ہیگا کہہ حال سائیں میں بن کویں گذارا
 زندہ ہے پر تیرے باجھوں منزہ نہیں زندگانی
 نور نہ رہیا چٹاں اندر تیریاں وجہ قضیاں نہ
 یاد تو میں تے تیریاں درواں پائیں گھمن گھیرا
 پیغمبر وجہ میریاں درواں بہت جھلی دستواری
 نا اچ اسدا درد میریل دہر داتینر کٹاری
 میں روند اوچہ اسدے درواں اوہ سیر دکھناں
 دو نہہ درواں وجہ یوسف روند اجھوں تے تقصیر
 اوہ تقصیر کھجے رڑ کے نہ آرام کدا میں نہ نہ
 میں بھلا قول بخش خدا یا فضل تیرے نے بھار
 تقصیروں تے دفتر دہوے قطرہ رحمت ستار

ملانی ہونا سپر دل نام شتر سوار کا یوسف سے اور بعد
 دریافت حال پدر خود پیغام دیکر واپس بھیجنا کنعان میں

باہر نظر جھوکے بیٹھا برقعہ پایا ہوا
 وطنی لوگ نظروں سے آئے یوسف دل اچھلا یا
 توف توف دل تھاکل ہوا وجہ فراق پدرے
 اسدے پاس آئی اک ڈاچی ہیز قدم پرشانوں

اک دن یوسف بندہ یحییٰ نے عثمانی ستایا ہوا
 کروانل داڈیرا ات ول شام دیا رول آیا
 ویکھ وطن دیل لوکان تائیں نین رونے وچہ پرے
 نام سپر دل وجہ انہاندے اک بندہ کسانوں

ڈاچی نے جال یوسف ڈٹھا دوڑ نڈال مل آئی
 کر اواب زمین تے بیٹھی رورو غم سنائی
 میں یعقوب بنی دا یوسف کی کچھ حال سناواں
 اسدا حال تیرے وچہ درواں حدوں گزر گیا نی
 قنڈان ہو یا لف ہجروں لکس تیر جدائی
 ذات دے وچہ تیریاں درواں خون جگر دا جاری
 سرگ ڈھکی دربارا بدیتے کھڑی اوڈیکے واری
 وچہ فراق تیرے دے یوسف حال کہے دشواری
 دل اسدے تھیں گزر سدھاری دنیا گزرل ہاری
 اج مصیبت اسدی ساری زمین فلک تھیں بھاری
 من یوسف نے دکھ پد روایتی گریہ زاری مل
 ناقد رونڈی و ہندیاں اٹھیں رورو حال سافے
 ویکھ سپرول ڈاچی تائیں چاہے مارا وٹھایا
 ایہ ناقدوں مارا وٹھاوے تے اوہ اٹھے ناہیں
 دلواں تیک گیا من دہرتی حیرت دیوچہ آیا
 کر توہ اس لاکھی سٹی دہرتوں باصر آیا
 یوسف پچھے دس جواناں کس دہرتی تھیں آیوں مل
 نام سپرول کام تجارت کیس گھر کنگا نے
 بے ڈٹھاتے دس سپرول یوسف نے فرمایا
 جڑیہ ڈونگی تے ہریا بھر یا بہت بلند اوجالا
 نازک شاخ نرم اک تازہ توڑ کھڑی اس جھوٹے
 من ایہ گل سپرول تائیں چھٹ گیاں سو آئیں
 وچہ کنعان اوہا پھل شہیں تے سایہ جگسے
 نازک شاخ گئی جھڑاں تھیں جھاڑ سٹائی جھوٹے
 بات دے کھلایا رہن دا ہریا نظر نہ آوے
 اک دن ہو پرائیاں جھڑی وچہ عنایت واسا
 کیو قصد سپرول وڈا پھر یوسف فرماوے

یوسف اگے حاضر ہو کے گردن آن لوائی
 میں یوسف کتھاواں آئی بچھ سینہا کائی مل
 اسدا غم میں آکھ نہ سکدی آہ چھٹے مرجواں
 پتھر ویکھ ہووے کھل پانی رب دی بے پرواہی
 گوشت خون گیا سک تن تھیں تھیں تھیں مینائی
 وچھڑیل جسدن دا یوسف باپ مصیبت بھاری
 اوہ سرور محبوب ابھی دم دم وچہ تیاری
 افسوں خبر نہ کتول دس دی دنیا خلقت ساری
 تول نہ ملیوں مڑا کوری آس رہی دل ہاری
 اسدے غم میں سندرنیاں جوش چھٹان ہوواری
 روندے روندے دیوچہ تھیں جون رہیا سو جاری
 تے یوسف وچہ برقعے روندان میں پٹن پچھتاے
 تیوں ناقد اتھ بیٹھی ابھی اس نے راز نہ پایا
 لے لاکھی تس مارن لگا کر کے جوش تدا میں
 یوسف دیول نیڑے ہو کے ادبول سیس لوائیا
 اسوں سول نہ مار پیارے یوسف نے فرمایا
 کام کیاتے نام کیا کی کتول پیش سدھایوں
 قصد مصر گھر تھیں ٹریا آیا ایت مکانے
 وچہ کنعان بڑا دکھ بھارا پر میوہ پر سایہ
 شاخاں لمبیاں تے وگ جھلا جھولا سختی والا مل
 ہن اوہ رکھ بنیاں اس شاخوں کھڑا رہے پاڈول
 ایہ رکھ باہجہ فی یعقوب وچہ کنعانے ناہیں
 ابراہیم خلیل اللہ دے ایہ رکھ وچہ گل زارے
 سک گیا رکھ جڑ ہوں نہ ڈولے میوہ برگ نہ کھولے
 وچہ وچھوڑے شاخ پیاری دن دن بھدا جاوے
 آب ملے جے کرم لاہول تاکیوں رہے ترا سا
 اتنی واٹ تجارت آیوں لقع کیا ہتھ آوے

کہے سپرد دل اکے واروں آس ہزار دیناروں
 آہا لعل نگین زرباز یوسف دے ات حالے
 ایسے وہ تیرے ہتھ آیا لعل تجارت نالوں
 جاگے یعقوب پیغمبر میرا کہیں سنیا!
 شہر مصر وچہ بندی خانے مغربیاں دا پردہ
 وچہ دھچھوڑے تیرے حضرت کردا گریہ زاری
 وچہ فراق تیرے دے دکھیں جانندی عمر سہاری
 چشم دونوں دوخونی چشمے رضا کے گل زاری
 تے آس نے سودر دکھاری وجدی جگر سہاری
 دل پُر درد تیرے ذکر ال جوش کرے سوواری
 عرض سلام غلاماں والا بندی واناں والا
 عرض سلام دکھاندا بھر یا جیون خادم مقیم سہریا
 ایہ پیغام سپرد دل یا اکہ پیغمبر تائیں
 کیتی عرض سپرد دل مٹکے نام کہاں کی تیرا
 اوہ کہندا جے برقعہ لاہیں دیکھاں تیرے تائیں
 ایہا کہیں سینہا اتنا جو میں آکھ سنایا
 وچھڑیاں نول میل خدا یا روندیاں جگ مچائے
 یا وچھنے میں جہانم دے کر دے گریہ زاری
 میل اللہ نول میلن ہارا ہوئے زخم پرانے
 دل نے ارج آویاں چایاں وگن جگر تھیں ہیں
 شوق طن دیاں تاہنگان لہون بندیاں شہولے
 یا اللہ نول ارحم اکرم توڑ زنجیر عنانم دے
 بدخواہاندا چھوڑ نہ قیدی چائنجش چھٹکا
 میں پرے وکاندا درد رتے ارج مہنگا خاکوں
 وچہ کنگان سپرد دل وڑیا لے پیغام فراقوں
 یا بنی اللہ کرے پکا لائن سپرد دل درتے
 نال کسے کجھ نبی خدا دانہ رکھ دا ورتارا

فرق مصر کنگانے اندراٹیک نفع سپاروں
 کیتا لاہ سپرد دل تائیں چائیں وقت خواہے
 مٹکنگان سنا جاہ یارا میرے حال ملاوں
 تینوں رب بہشت پہنچا وے عرض کوں ہے ایہا
 شوق تیریا زخم جگر تے تراف ہجر وچہ مردا
 تیری خاک قدم داخواہاں آس دے وچہ بجاری
 لے دیدار تیریدے شوقوں میں دونوں نت جاری
 دید پتے دل کچھ فراقیں لے نہ تیرا وڈاری
 تول بھی جیوں وچہ لے سہاری تیغ دکھانندی دہاری
 بدھے ہتھ سلام پوچا پس عجزوں عرض گذاری
 دید وچھنیاں جاناں والا بے ساماناں والا
 قلم فراقوں دل دے پُر زے لکھ قاصد ہتھ دہریا
 بند یوان دے دا حال کر عرض سنائیں
 یوسف کہندا نام نہ حاجت ایہ پیغام بہتیرا
 یوسف کہندا امر جا بھائی ہو رہنے گل چلا میں
 سن ایہ گل سپرد دل مٹیا ول کنگان سدھایا
 دور گیا ندے وچہ گم نامے سکھ سنے آئے
 مدت گذری وچہ دھچھوڑے بہت کٹی دشواری
 ایہ دونوں لہو بھر و ہندے تے ہو رہے تھانے
 دل دے محرم جہناں وچھنے اوہ روون کیوں نہیں
 مہجور راں دیاں جگر ال تے درد دہرے اگھیاے
 در تیرے بن تیکہ ناہیں اسیں بند درانے
 بند یوان غماں دا حال وچھیں گھٹ نظارا
 چا خرید کر م دے میں کڑھ مستور ہلاکوں
 تے اوہ درواں بھرے سینے مہجور ول مشتاقوں
 خبر سنی وچہ غم دیاں آہیں سرتے سمتی ورتے
 جاں تے اُس نول چھوڑ گیا کی یوسف پت پیارا

اوہ کہتا میں قاصد آیا بیل اسیراں ولوں
 دھڑیاں پیغام پوچھائے غم دے راز چپائے
 بندیاں مصر دا کوئی مضربیاں دا چیرا
 آہیں سوز پکارا کیتس گھٹے درد سوکھینے
 سُن یعقوب اُسٹے پھڑکا صا رو دل کرے پکال
 کیا کہیں کہہ گھٹوں آہوں کس سربیک بچاویوں
 کیتی عرض سپردل سو رو سن حضرت امیدیاں
 سینے زخم تباہ دے شوقوں بے برام فریقوں
 رات دے وچہ ہجرت ساڈے اٹھیں ساون جھڑیاں
 سُن یعقوب ہنر بہ صبریاں کہتا دوجی وار می
 کہ سپردل پردے اندر دل دے درد ستائے
 پھر یعقوب بنی فرمایا کہہ کی نام دسیا یا
 پردے اندر رمزناں رمزیاں تیرے جان بچائے
 ناتہ ناں نکلا ماں ہو یاں جاں میں خبر نہ کاٹی
 نر بڑا وچہ غم دیاں آہیں مینوں نظری آ یا
 غم دا نام سنیا دہریا مینوں موڑ بھجیا یا
 کی جان اہو کون پیا را کیدگ سختیاں چایاں
 بنی کہے بالفت والی وچہ پیغام سما کی
 محبوباں دیاں گھجیاں رمزناں ظاہر نظر نہ آون
 منگ سپردل دنیا دولت دیواں تیرے تائیں
 دولت دُنیاوی مینوں حاجت رہی نہ کافی
 بنی کہے رب تیرے اُتے نزع آسمان گزائے
 سُن پیغام بنی دے دل نول ہو یا درد سوا یا

میں پیغام ہجرت دے آندے تیر رہوندے سلوں
 راز گھٹے دل جہل نہ کے رو رو کے مر جائے
 شوق تیرے ناں فریقوں سینے درد گھٹیا
 میں وچہ دلاں نہ ڈٹے ہو راں غم دے زخماں
 پیغام گھٹیاں کھنچاں جھٹے درد ہزاراں
 سُن گھٹیاں کہہ کس دی طرفے کی پیغام لیا یوں
 مضربیاں دا بردا کوئی وچہ مصریاں قیدیاں
 پردے ہتھ سلام پوچھاں سپردل مشاقوں
 یا رب میل پکاراں کردا پھر پک دھڑیاں
 سُن س نول خود اٹھیں ڈٹھایا وچہ پردہ داری
 مینوں سُن وگیندے خونوں ظاہر نظری آئے
 کہ سپردل میں پچھ تھکا پردہ کھپتا نہ پایا
 شعلے چھاڑ جگر پردہ دلاں ایہ پیغام سنائے
 رو رو کہے سپردل ساسی مات جو میں دھائی
 پردے پیغام جگر ترٹا یا اپنا راز چھپایا
 اپنا درد جھروکے وچہ دی جھاڑ میرے سر پایا
 مصروف میریاں تیں درتائیں کھیں وگدیاں یاں
 ایہ محبوب پیارے والا ہوگ سینہا کاٹی
 زخم دلیو چریاں جاوٹ گھائل کر دکھلاوٹ
 اوہ کہندا پیغاماں والے بہت دتا سائیں
 جنت دی حق میرے اُسے بھی اک عرض الائی
 واہ واقاصد درد منداندے جاہن دو عالم تے
 کر کے وداع سپردل تائیں مڑ جھڑے چہ آ یا

رجوع بہ قصہ زنداں

پھری بہار خزاں رت بدلی ہن خوش سے زمانہ
 رحمت داد ریاجناں لگا دین ہولارے

موڑ دلا ہن واگ پچھاڑی پس دل بندیاں
 ست گئے جاں یوسف تائیں سال بندیاں چہ سائے

یوسف پاس گیا وجہ ہندی جیو نگر وجہ ارادے
 پیانکا رے غرض گزارے کروٹ فضل خدایا
 یوسف کہے پچان نہ آ یوں یارامول سائیں
 خالص مقرب توں درگا ہوں کیونکر آون ہو یا
 میں جہیال تھیں جبرائیل کم کیسائی تیرا
 اللہ نے اج نام تساڑا چا پاکاں وجہ لایا
 ہو رسلا م پوچا یا تینوں لطف تیرے پر بجائی
 سر تیرے تھیں درد مصیبت سب سختی اٹھ جائی
 آٹھ مناکت حال گزارے تاج نبوت والا
 کیونکر جبرائیل سینے اندرے چمکن داغ المے
 چشم اودھدی وگ نہراں وانگوں بدلوں غن چوٹے
 روندیاں وجہ فراق تیرے ہونے نین نابینے
 غم دردوں چا دیو خلاصی دل دے زخم گواؤ
 یوسف تیرا زندہ حضرت نہ رو رو دکھ پاؤ
 اے پچا وں خبر تساڑی نہ ارادہ آہی
 صبروں لے دوہاں توں رتبہ پاسو قدر بلند ی
 وجہ فراق پردے روندلوں نہ مول و سارے

تاج بریل فلک تھیں پہتا حکمے نال خدوے
 تے یوسف تقصیروں روند اگے نظری آ یا
 بہہ کے پاس جبرائیل کہیا مجھ جاتو یا نا میں
 میں جبرائیل کہیا سو ظاہر تے یوسف سن رو یا
 میں تقصیری عاجز بندہ کوں ہو یا کی بھیرا
 جبرائیل کہے میں تیں ول لے خو بخبری آ یا
 اوہ تقصیر جو ہوئی تیں تھیں بخشی کر عفار ی
 کوئی روز رہیا کہ تیرا ج کل ملے خلاصی
 یوسف کہند جبرائیل باپ میرے دا حالا
 کیونکر وجہ جدائی میری حال ہو یا وجہ غم دے
 جبرائیل کہے یوسف تیرے وجہ وچھوڑے
 وجہ جدائی تیری یوسف گھا گیا غم سینے
 رو رو کے فزاوے یوسف میری خبر پہنچاؤ
 باپ میرے توں جبرائیل میرا حال سناؤ
 جبرائیل کہے ایہ تاہیں ہر گر حکم الہی
 وجہ تیرے غم اٹھوں بھڑیا تے تینواں چہ بندی
 مٹ جبرائیل گیا ہو رخصت یوسف صبر گزارے

خواب دیکھنا سلطان مصر کا اور عاجز ہونا دانا یاں
 بارگاہ کا تعبیر خواب سے اور بیان کرنا تمام حال خواب
 حضرت یوسف علیہ السلام نے اور بٹھانا تخت مصر شاہ مصر نے سکو

سنے دیو چوڑھٹس خود توں بیٹھائیں کنارے
 گھایاں ست جے تھیں بھریاں وچوں ظاہر آ یاں
 گھایاں ست جے تھیں لاغر نگر انہیں اٹھ دیاں
 تے اوہ اے رسپاں ست لاغر تازہ نظر نہ آ یاں
 چاکو داڑا وڈا یاں گزراں پایاں مصر دوا یاں

شاہ مصر اک راتیں ستانہند رجوش کھلا رے
 پھاٹ ندی دو طرف کھلوی کندھاں جوں نکایاں
 جاں ایہ نکل بنے آ یاں ہو چھیل دس آ یاں
 لاغر گایاں نے ست فربہ ثابت نکل لنگھایاں
 کردیاں شور اٹانڈیاں سے لہندی طرف سدھایاں

گھر گھر شور پکاراں پیل وڑیاں جو میں بلایاں
 دوڑ دیاں وجہ گلیاں پھریاں گھر گھر آن لایاں
 تن گیل تن مغرب طرف مشرق تن سدھایاں
 ہوڑ ٹھٹھست خوشے تانے دانیاں تھیں پر سارے
 ایہ سکے مل ہر مل پچھے اوہ بھی اونہاں سو کاے
 بعد انہاں اک مرد وٹھا سو صورت لوری سایہ
 شاہ عزیز وٹھا ایہ سفنہ رہیہ قاروں خالی
 تن کپٹے آرام نہ دل نول غالب ہمیت دیا فی نہ
 سدھبر کاہن سارے ہو رامیر وزیراں
 خواب سنی سب پتے وچاریں سمجھ نہ آئی کاٹی
 وہم خیاں دے واکاٹی مہے تعبیروں خانی نہ
 انہاں کہیا ایہ خواب پریشاں کیا کہیں تعبیروں نہ
 غاصے ستر مرو عزیزے پکڑے قتل کراے
 مشکل ویلے کاری کر سول ایسدا یہاں فی
 دولت میری ورت گوائی تے تسال عقل نہ کاٹی
 باقی دے سب قتل کرسیاں بے نہ کر سو کاری
 عقلمند انول پکڑ عزیزے دیتاں سخت سترائیں
 چپ چپا تے عذر نہ کر دے چھٹا پیوں کہا ون
 دانا وال دانائی بھلی گم گیاں تدبیراں
 تا اس ویلے ساتی تاکیں یوسف یا دپیا سو
 دل وچہ شرم کریندا ساتی میں بھلا پیغمباں
 عقل نہ شکل برابر اس دی تقوے حد نہ کاٹی
 وڈی شان کمال وڈیا کہاں میں شایا
 حال خبا تے اپنا سارا پاس عزیز سنایا
 تے پیغام جو دتا تیں ول میںوں یاد نہ آیا
 حکم کرو تے یوسف تاکیں جا ایہ خواب سناواں
 حکم ہو یا جا حال سناوے بے مشکل کھل جاوے

ہمیت ناک اونہاں دیاں ٹنگاں ظالم نظریہاں
 سر شہروں ول باہر وٹیاں نہ قرار لیا یاں نہ
 اک کئی دل وٹھاسماں کردی شور ووصایاں
 بعد اونہاں ست سکے خوشے نظر پتے یک بارے
 تازہ شک نے من سارے سکے نظری آئے
 بیٹھا تخت مصر دے اتے بھی اس پاس بٹھایا
 خوابوں اٹھ کھو یا کعبہ عقل رہی متوالی نہ
 وندم و دے دیوچہ دہشت چشم و سارے پانی
 شاہ سنائی خواب تمامی طلب کرے تعبیراں
 کہیا ہولا چار انہاں نے وہی خواب ایہاں فی
 سکے شاہ غضب تھیں کہندا ایہ نہ بات حیا فی
 اس دا علم نہ ساڈے تاکیں کیا کراں تقریروں
 وٹھ خزانے مل تسال تے میں سب عمر گواے
 اٹھا مشکل سیر تے آئی تسال نہ کھول دیکھا کی نہ
 عقل تسادی مشکل ویلے میرے کم نہ آئی
 ظالم تسال گوائی نعت بیکاری وچہ ساری
 جان چلی دل ایہ امیدال کل امیراں تاکیں نہ
 تے وچہ قہر عزیزے تاکیں لا نبولگدے جا ون
 عقل ہی لٹ قہر عزیزے کون کہے تعبیراں
 اوہ پیغام زندا لونچہ اس دا اس نول بھل گیا سو
 پاس عزیز کہے وچہ بندی ہے اک یوسف ناموں
 صفت کراں بے لکھ لکھ واری نکھول اک نہ کاٹی نہ
 تعبیراں دا علم تمامی اوس نول معلوم آیا
 ہو رخصاں یوسف اندر وڈا سخن چلایا
 ہاں شرمندہ اسدے کولوں میں شیطان بھلایا
 جو کچھ اوہ تعبیر سناوے پوری خبر لیا واں نہ
 ساتی گیا زنداں ول پر تھن یوسف تھیں شرمائے

منہ پر چلا پا لوکا یا تاں یوسف ول ۲ یا نہ
 اسے ساتی تقدیر یہاں تھی تیرے وس نہ کاٹی
 ساتی نے لاه پردہ موہوں پیر میں کہیں جب کا یا
 لاغز گایاں ست قویاں کہا گیاں کر زورا
 کہہ صدیق بیان انہاں داہور نہ مطلب میرا
 کمال نشانی لاغز گایاں یوسف نے فرمایا
 ہرے بے تعبیر بیانی ساراں دی ارزانی
 آون گے ست سال اچھے اول حکم لاہوں
 جو کچھ جمع انہاں چہ بڑیاں رکھے روک لو کاٹی نہ
 اول ست درخت ارزانی کثرت پیدا واری
 پھر ست درخت نہ بارش ہو و بہت نہ کچھ کا و سے
 اس شخص بعد درخت ہینہ ہر جا ہوگ زرعت سارے
 سن ہوشاد گیا مٹ ساتی پاس عزیز سے آیا
 سنیاں شاہ بیان جہاں جا تیں سچ بھینوں
 یوسف دے وجہ شوق محبت دل تیں شوق کہتا کہ
 ایڈک مرو شرف واپور نہ وجہ عالم سارے
 فہم بند بڑی دانائی ہوش کمال صفائی نہ
 کہے امیر وزیراں تائیں یوسف نول لے آوے
 لکھے امیر کرن تعلیم ہر اک کہیں لڑا وے
 بند بنانے وچوں جاں لگ قیدی سب نہ جاوے
 شاہ کہے سن سہناں تائیں بنی اسال رہائی
 تاحد تیں سن ایگل یوسف کہندا دوجی واری
 جنہاں نہاں ہتھ وچہ وڈ پاسے پچھ انہاں تیں جائے
 پچھ کس خیانت کیتی کس تیں سے برائی
 سدنگیاں شاہ مصر نے زناں مصر تیں سجھے
 شاہ کہے اے زون سا حال جو نظری آیا
 نہاں کہیا وچہ یوسف کائی مول نہیں بُریائی نہ

ساتی نول کر لطف محبت یوسف نے فرمایا
 لاه پردہ میں رنج نہ تیں تیں مشرم نہ کر کچھ بھائی نہ
 عذر نشور کہے تے خواہوں سارا حال سنا یا نہ
 تا زنگیوں ست ہرے بے تیں خشکوں رہیا نہ بھو
 لوکاں پاس کہاں جا ظاہر قدر کچھ پچھان تیں
 فرہ تیں تعبیر ارزانی عدول سال بتایا
 ست انہاں تیں بعد جو اینوں خشکوں قحط نشانی
 ڈنگر فرہ ہری زرعت کثرت غلہ کھا ہوں
 کال زمانے سب کہا جا سن اجے قرار نہ کاٹی
 کچھ کہاوں کچھ ان شے سن دہن جمیعت بھائی
 ارزانی واسب ذخیرہ اش وجہ کما دا جاوے
 تیں تلوں انگوروں شہر و ساگما و ستارے
 جو کچھ سنیاں یوسف کو لوں ظاہر کہہ سنایا
 ایہ کلام سوثر ہوئی یوسف پاک امینوں
 یوسف نول پابندی خانے میں سر قہر گذارے
 قید ستم دے لایق نا با قدر آئے نے سہارے
 شاہ عزیز مصوے والی اج دے وجہ آئی
 بندوں کڈھ دیا و جسد میرے پاس پچھاؤ
 عرض کرن اٹھ چلو حضرت سن یوسف فراوے
 جائے کہو عزیزے تائیں مشکل میرا آون
 تے خود یوسف باہر دے ویر نہ لاوے کاٹی
 مٹ خاطرے صاحب اپنے اکھ حقیقت ساری
 معلوم پاک خدا نول سارے مگر ساون لانے
 جس تیں میں وجہ بند بنانے ایڈ معصیت پائی
 تا یوسف و عمل کو یہاں حال حقیقت بلجھے نہ
 کوئی ڈٹھاتاں یوسف تائیں خود دل جدول طایا
 کل صفائی نظری آئی تے سب نیک کماٹی نہ

تے اس ویلے کہ زلیخا بچ ہویدا آیا
 اور ہچا میں چھوٹی شاہو پھیرے بڑیا کی
 اس کے حسن میں لڑائی نظر آنے میں صبر و ہاری
 سیریاں دربر ہونداں کمران ایوب خانک بھاری
 قاصد جا پہچانم رُخا یا حضرت یوسف تائیں
 تائیں ظاہر حق کرایا یوسف نے نصیب مانے
 نظروں دور خیانت اندھی میں کچھ کھیتی تائیں
 جے میں کچھ خیانت کر دیا جے ہوندا کی رسوائی
 جبرائیل یوسف تائیں صورت آن ویکھائی
 حسن یوسف کوفت پکارے خود حق کہاں پائی
 پر جس سے قرب رحم کہوے اور بدلیں بچ جاوے
 سن کے حال امیلاں تائیں کہے مصر واسائیں
 آہامی دربار مصر تھیں پندہ زنداں کوہ باراں
 فرج سنگار جلو مل زنداں جاوے سب پاپا ہی
 دیبا فریش کھلا رے راہیں تے سنگار بنلائے
 ہو رہزار غلام پوچائے زریں کمران واسے
 زور خلعت یوسف تائیں زنداں وچہ پہنچائے
 ونگے دیدل جو کچہ زینت او یا اس دن ساری
 جس دم بندی خانے وچوں یوسف باہر آیا
 میں اندھیرا خانہ یوسف توں میں نور ہمارا
 یوسف کہے برائوں خانہ رہن تیرا بڑیا کی
 جاندا یو اگیا کھ یوسف بچ گلاں دیوارے
 جیوندیا ندی قبلہائی جس تھیں تنگ زمانہ
 جہناں بھرے دم پاری پکے انہا نڈا ورتارا
 خدمت گار زلیخا کھلے دے نافہ تے عنبر
 شاہ عزیز امیر وزیراں سبہناں جشن منائے
 تن وناں وچہ پیٹا سارا قطع کیتا وچہ شادی

ایہ وچہ رہیا اہانت یوز میں اس جدوں بلایا
 اوہ خود پاک فرشتہ نوری اسو چھیب نہ کائی
 سلطاناں میں اوکھناری اندھی عصمت بھاری
 مدت باہجنگہ وچہ قیدی اس نے عمر گزار دی
 حق ہویدا ج ظاہر یوسف چل میں خوف نہ کھائیں
 جانے نہ دجواس رے کھ وچہ میں نہ بڑیا کھایا
 مگر مکاراں توں رب صاحب کھیرے نہ کھ کھائیں
 سبھل ہویدا جو میرے کوں نہ ہوئی بڑیا کی
 یوسف قصصے واپس آئیں آج کھیں گیسائی
 نفس جبرائیل وے بدیاں سیر کشیاں بلے باکی
 جے میرا رب کشنڈا راو با فضل کما وے
 یوسف توں لے آؤ کھیتے پائیں کھان تائیں
 شوق عزیز زیارت یوسف حکم کرے اسواراں
 استقبال چھوڑوں یوسف خانے شاہنشاہی
 درباروں لڑائیں تائیں لشکر کھڑے کرے
 یوسف دی سب خدمتگاری کیتی انہاں تولے
 کرے عظیم تھیں شوکت سب اس توں پہنائے
 کل لباس مرصع زیبایا جے زریں کاری
 اک آوازہ زنداں وچوں اس نے ظاہر پایا
 یار بجاست وشت سال میں تیں تھیں سُخرا سدا
 میں وچہ تھانوا اسی داسخر جس دا تھا نو نہ کائی
 ایہ زنداں بلایاں خانہ دیکھ جہے وچہ بھائے
 دُش دلاں خوشی دا جاگاہ پاراں دا غم خانہ
 بندی خانہ دنیا اندر دوزخ دا دکھلاوا
 قدماں پہٹھ کھاروں میں یوسف جتھے چنبر ملے
 شہدیاں درنوبت خانے سردار لں بجوائے
 اک دوجے توں لوگ خوشی تھیں کہن مبارک دای

یوسف دی تعظیم گذارن جاں دربارے آریا
تخت اتے لے یوسف تائیں اپنے نال بھایا
شاہ عزیز زبائل شتر بولے یا دتمانی
لے جواب جو یوسف ولوں ہرہر وچہ زبانی
شتر لغت کلا مال کر کے یوسف لڑاں از مایا
وچہ بولی عبرانی یوسف کجھ کلام سنائی کہ
عرض کرے ایہ کی فرمایا یوسف راز دسایا
یوسف دی دانائی ڈھٹی شاہ عزیز پوکا رے
کر نیول وچہ زمین خلیفہ یوسف نے فرمایا
یوسف نے دل طلب ایہائی رہا نوچہ مشغولے
شاہ خلیفہ کیتس خلقیں ہوش ڈھٹی آگاہی
توں فرزند امیرے تائیں لایق نظری آئی
میں اللہ دی وچہ عبادت باقی عمر گزاراں
ہتھیں تاج و ہرے سیر یوسف اوپر تخت بھایا
یوسف تائیں ملک مصر و اجال قبضے وچہ آریا
کہ چھڈ و سب باہجہ کفایت کرو زراعت سارے
ملک مصر وچہ انگل جاگہ و ملی نظر نہ آئی
پنجواں حصہ گھر وچہ لوکاں رہن حکم کرایا
وچہ خوشے ہر غلہ اولوں دے قیمت سنگوایا
غلے تھیں ست شہر بھلے کیتے خرچ خرزانے
غلہ گھاہ جو ڈھٹا لوکاں کردے ویکھ پوکا راں
برساں ست رہی ارزانی بہت زراعت ہوئی
گیال گذر خوشی دیاں برسوں کوک پی جگ کالوں
روک لیا مینہ دہرتی اتوں بدل کتے چھپائے
لغت کھا دی شکر نہ کیتا دنیاے وچہ لوکاں
جبرائیل پوکا را کیتا ادھی رات آسمانوں
بھکھ لٹال پر غلاب کیتی کہا سورج و ناہیں

لہہ تختوں شاہ سرمنہ جے چھاتی نال لگا یا کہ
یوسف نال کرے کجھ گھلاں دانایوں از مایا
ہرہر وچہ زبانی پونڈا یوسف نال کلامی
ونگے سکن شاہ مصر داندر صاف بیانی
ہرہر بولی وچہ پکا ڈھٹس کال عالم پایا
شاہ رہیا سکن اندر حیرت اسدی سمجھ نہ آئی
بہت پسند پیا را یوسف دل اسدے لڑاں آریا
اج کین مین اسڈا اتوں لے یوسف پیارے
خلق نگاہ رکھاں جو مینوں علم لغت اتوں آریا
یاد رہے رب ہر دم دل تے خدمت تداں قبولے
سال بچھتس شاہ بنایا چھوڑ گیا خود شاہی
کرہن راج رعیت تھیں تینوں تخت بہسایا
سیر وقت قریب ہو یانی کردی مرگ پکاراں
سرواں امر و وزیراں نیول نیول سیس جھکایا
بیل دتے ل گھر تھیں لوکاں جاری حکم کرایا
جنگل کوہ گھرانوچہ خلقت غلہ تخم کھلا رے
باہجہ زراعت کھیتی ہرگز خالی بھٹا نو نہ کائی
جھے چار لے خود یوسف ہر جاگل پوجایا
گھاہ چو پایاں قیمت دیدے جو خود ڈھیر لگایا
مصرے گرد بنائے ہر جا بہت عنیافت خانے
جے اسمنوں جگ کھا وں لکے کھا وں لوک ہزاراں
جو یوسف دے قبضے غلہ انت شمار نہ کوئی
جبرائیل پوکا را کیتا دتی خبر ز والوں
ست و رہیاں چڑھ کی سورج بھکھ جگرتیائے
رب کہے کہ جبرائیل ماہر میرے تھیں ہو کال
قط بلا تال پر پائی جھٹو تھہر جہا لڑاں
کوک پی وچہ مصر تمانی لوگ اٹھے گر آہیں

بھیکو بھیکو سمجھ کر لاندہ صبر آرام نہ آئے
 سن آواز کیلئے دہانی بھیکوں برچی کا ری
 خاد صوب طعام لیاے جتنے نول توکھا ہے
 حبیب کے سد و یوسف تائیں رور و سیا پوکاے
 وانگ ریال سب لوکاں حال دلوں قرار سدا
 شاہ کے فرزند امیر یا حبیب کرو کچھ چارہ
 پڑھ سیم لٹ حضرت یوسف چھاتی تے ہمتہ دہریا
 کال رہیا ست برساں امینوں پئے دراز کوٹھے
 مکا غلہ سارے ملکوں وانہ نظر نہ آوے
 تے یوسف کدے سچ نکھا دبرساں ست کدو میں
 کہا امیراں یوسف تائیں مال غلہ سب نیرا
 فرمایا جے سچ کھویاں بھکے یاد نہ آوے
 یوسف حکم کرے وچہ ملکاں کرو زراعت ناہیں
 رٹ غلہ وچہ خاک گوا سو بارش حکم نہ آیا
 اڈک قحط پیا وہ بھارا کیا بیان کراہیں
 ترقے خلق بھکی کر لخرے پیش نہ جائے کافی
 آیاں تائیں حضرت یوسف مول نہ موٹے غالی
 مسکیناں نول مفت کھوئے دیوے مل غنیاں
 جاری رہن خانے کار گزار صزاراں
 جو نقدی ہمتہ پہلے لوکاں لے یوسف بھٹیں آون
 وچہ خزانے یوسف آئی نقدی ملکوں ساری
 یوسف اگے حاضر ہو کے زیور گل لیاے
 گھر وچہ کسے نہ زیور رہیا نہ کچھ درم دیناروں
 کھوڑے اٹھ مویشی سارے یوسف دے ہمتہ آئے
 یوسف ہمتہ غلام کنیزاں چوتھے سال وکاے
 گھراں زمین گیاں وک ملکاں پنجویں سال تمامی
 چھیویں سال وکے لوکاں دہیان ت پیاسے

ڈنگر وچھا کل چوپا یہ گے بھیکہ اڑا وے
 اٹھ ریال بھیکہ بھیکہ بکارے طلب طعام کڈری
 اک ریال کھا گیا اکلا ابے قرار نہ آوے
 بھیکوں اک بلی اٹھ مینوں جان چلی کھلیا کر
 شاہی خادم یوسف تائیں اونویں سدیا ہے
 بھیکہ پئی تے صبر نہ آوے میرا حل آوارہ
 بھیکہ گئی شاہ راضی ہو یا شکم قرار بھیر یا نہ
 لوکاں خورش ٹھرن دی کھا دی سالے اول والے
 یوسف والیاں باہجہ انباروں کتے نہ زق دین
 قدر کفایت تھوڑا کھا وے جان بچا وں تائیں
 سچ نہیں کیوں کہا ندا یوسف جھٹیں در دھیندا
 کیا جواب کہاں در رب نے جس دن پہلے جاون
 ورہیاں ست زمینوں کائی جے نہیں کد میں
 ست ورہے مینہ مول نہ ورہیا جیوں یوسف فرمایا
 سنیاں کنے نہ ڈکھا ہرگز اول آخر تہا میں
 سب نقدی لے یوسف اگے آئی سب لوکاں
 لوک رہن ہر شام صبا میں درتے کھڑے سوا لی
 ساری خلق مصروں ڈھکی اندر قحط قضیاں
 کھا کھا جان غنی تے بے زربا ہجہ حساب شماراں
 پٹھے سال درم دیناروں مل غلہ لے کھا وں
 دو بے سال زیادہ ایدوں جھلی قبر قہار ری
 لعل جواہر تے یا قول خلق غلہ لے کھائے
 تیجے سال جو ڈنگر وچھا کھائے بیچ بیاروں
 توڑی کہا جمع جو آ یا یوسف انہاں کھوائے
 آپ غلہ لے لوکاں کھا دا یوسف انہاں کھلائے
 ورسے رہن دیوے پر یوسف کر کر لطف دانی
 یوسف دے وچہ نعمت خانے رچ کھویندے سارے

تے خود غلہ قیمت لوکاں لے اک سال لگتھایا
 تے ہن چیز نہ کافی سپہ واہ نہ چلندی کوئی
 ہولا چار گئے دربارے ملکوں لوک بیچارے
 دیر بہ طعام خریداسائیں عمر ہاں گے پردے
 کیتا رحم سبھاں پر یوسف مصر کے خلق اتاری
 عورت مرد بچے تے ڈھکے سے ذلیل عزیزاں
 یوسف دی ایہہ خوبی کروے وصف تے وڈیا تی
 یوسف دے ایہہ سریشیں اللہ بولی ب اتاری
 ہن سارے اقرار ی ہوئے یوسف کائیں جرو
 کال گیا مدینہ جھڑیاں آیاں جاں ست سال ہائے
 مال اسباب مویشی نکال موڑتے سب تائیں
 میں بھی بندہ خالق سدا جندی خلقت ساری
 جاؤ خوشی کرو گھر بار میں رب دی کرو عبادت
 بشاد ہوئی گھریاں آئی میں کے خلقت ساری
 آپ اپنے شغل اندر ہو مشغول لوکاں کی
 آکھ دلاوچہ کال زمانے کی کی حال وصالے
 اسرائیل بنی دے بیٹے کوں مصر وچ آئے
 کوں قبائل سد منگائے ڈیرے مصر لگائے

سئواں سال غنیمت واپڑھیا لوکاں صبر نہ آیا
 یوسف باہجہ طعام نہ بچھ کتے نہ ملدی ڈھوئی
 اسیں غلام زمان بن سارے رور و خلق پرکائے
 کہہ غلاماں نوں جیوں چاہیں رور و منت کروے
 خاص ضیافت خانے اندر کھائے خلقت ساری
 یوسف نے وجہ قبضے آئے بنے غلام کنیزاں
 جیڑک صاحبانی ساڈا اڈک ہوگ نہ کافی
 یوسف بندہ مصر کے سدا کہندی خلقت ساری
 علی شکر کراں احساں حق ادا کردے
 سب آزاد کیتے میں بروے یوسف حکم سنائے
 روز رخت آکھ سنایا سو گھر میں خود جائیں
 عبدیت دی خدمت سدا سریشیں سال اتاری
 اس آزادی بدے میں دیوے رب سعادت
 یوسف دے حق کرن دعائیں کروے شکر گزاری
 یوسف دے وجہ عالی سائے کردی تسک خدائی
 کوں زلیخا درواٹھائے کو نیکہ مطلب پائے
 یوسف کیوں کر کرم کائے کڈک عیش کرائے
 تے یعقوب بنی نے کیونکر دل دے مقصد پائے

بیان ضعف حال زلیخا مصائب فراق حضرت یوسف
 علیہ السلام میں اور بعد القضاے مدت پہنچنا ناتوانی سے توانائی
 پر اور عقد ہونا حضرت یوسف سے اور پانا عشق حقیقی کا

ویکھ کوں مطلوب ہونڈیندے میں چھٹن رت ہلاں
 بت کر گردیندے ڈھوئی دیوے دربارے
 سب مقصود میسر ہوئے جوں ارادت آہی

چھوڑ غلام رسول پلک بھر جوش قلمریاں لہلہ
 توڑ تعلق چھوڑ تعلق رو پڑ تکلف سارے
 گیا عزیز جیالوں جس دن یوسف تھیں چھڑ شاہی

عدل انصاف طریق شامی خلقت دی آبادی
 شان کمال اجہیا ہو یا حضرت یوسف سدا
 حق رسالت یوسف سندی لوک بجا لہیا
 قحط زمانے شاہ عزیزے مرگول عمر مکمل
 مال خزانے دولت زردی اسنوں کمی نہ کائی
 لو کال تھیں یہ خبریں پیچھے یوسف نے کچھ حالے
 سال گئے پچھو غمہ غمروں زلفوں گئی سیاہی
 ماس بدن سب ہڈوں چھٹا لہیا قد کمانوں
 طاقت تنوں گئی چک زور قدموں تیر ادائی
 بیٹھا یوسف تخت جلاہیں اینہت خبر چھپا
 کومل کو بیٹھا کی کچھ کڑا کیا کچھ عدل کما
 مظلوماں دیال سن سن آہیں تکرہ یا ناہیں
 تے اوہ جدوں عدالت بہند کی ورتے ورتا
 اوگنہاریاں میرے جہیاں جان سدا در آون
 لے لو کوچ آکھ سناؤ یوسف عالی سایہ
 یوسف یار پیارے والی جو اک گل سنا
 مسکیناں دیاں زناں مصرتیں راتیں نے ہزاراں
 جھوٹیاں سچیاں گلاں کر کے لٹ کھڑا زور لوکاں
 اینویں رخت لٹائے سائے قبضہ رہیا نہ کائی
 وین دن سچا گیا ہڈاں وچ نشہ برہوں داکاری
 رہیا لباس پرانی کبیل جامہ ہو نہ کائی
 جس مہبت لول اہ مجدہ کردی ہو رعبادت ساری
 ایہ بھی وں سوال کرنوں یوسف تھیں اک ارے
 پے مجدے وچ ہر دم مہبت تھیں کردی عرفان
 کر مقصود مہیرے کئے در بہترے
 میں روندی لول ورہیاں گذرے غم دکھ و دھیرے
 وٹا ظالم نے نہ کائی ایہ نہت کرے دوہائی

شہر وسائے کرم کماے گھر گھر فرست شادی
 رین کش شاہ ہر ہر ملکوں آن ہو یا تیش بندہ
 پاہجہ شمار بیافوں یوسف خلقتیں کرم کماے
 بے سر نہی زینچ عاجزہ درد و چھوڑے لٹی
 یوسف دادیدار نہ لہجے جالے سوز جلدی
 جو یوسف دی خبر سناوے کردی مال جالے
 نور اکھیں تھیں قوت بدلوں جال جال تبہا ہی
 دند گئے منہ نقیبوں خالی نے بیزار زبانون
 جہناں شہیں پرمان ہزاراں ہن اوہ پاس نہ کائی
 کس نے دھٹا یوسف تائیں مال لوے وین
 داد میری کیوں دینا ناہیں تے کیوں تروٹ کما
 محروماں ول وکھ کڈاں کرے نگاہ یا ناہیں
 کن دہرے یاہنگے پرے جال دردوں مٹے پکار
 کر فریاد دسی دکھ کٹے روندیاں یا مڑ جاون
 کو نیکہ امی نے عدل کما یا کیا کچھ حکمت و سایا
 گھر میرے وچ بھرے خزانے جو ننگے سو پاے
 آ یوسف دیاں وں خبراں تے ہو یاں زرداراں
 ہستوں خالی ہی زلیخا وچ برہون دیاں جھوکاں
 تے اوہ آتش برہوں والی ہووے نہت سوائی
 ہن اوہ خوریوں وگی پر کیے عقلوں گذر سدا ہی
 رسن کمریہ چکا غم دائم کم بند جلدی
 اوہ اک رہیا تھہ اسدے اسدی بہت پیاری
 مینوں یا رطاوے ایہو آس لے وچہ بھاری
 سیل میرا محبوب کڈاں صبر پوے میں تائیں
 یوسف ناں بلا اک واری جگر ہو یا تپ میرے
 بچے کدے محبوب نہ بلیا میں تو میں وں تیرے
 عرضاں کوئی عمر گواہی کدے سدا نہ پائی

لے یقین نہ اس تھیں جاوے عرض کرے کلاٹے
 نہ تن زور نہ اٹھیں دے انت زلیخا پاری نہ
 کٹھ گھروں سٹ باہچھٹی عشق پچے دیاں سلاں
 چھوڑ گئی گھر چھیکڑ واری عشقوں چڑھی خاری
 گئی اُجاڑ گھلاں نوں روندی خود اُجڑی گھر باروں
 واہ عشقا کر بردہ رکھیں جیں ول نظر اولاریں
 جاوے دکھ سکھال تھیں فضل صحت تھیں بیماری
 گھر تھیں گئی زلیخا باہر روندی زار و زاری
 وادردا میں عشق اُجاڑی گلیوں گلی رلائی!
 محرومی وجہ مار گئی میں جسدی بے پرواہی
 خبر کر و محبوب میرے نول ویکھ لے دکھ میرا
 تے جے لایق رحم نہیں میں کیتوا گنہ ساری
 مینوں چھوڑ گئی نول دروہیں میرا درد سناؤ
 جے ناراض میرے اوہ ظلموں میں کیتی برائی
 کیتیاں دا میں بدلہ پایا سوز فراق جدائی
 بے پروا ہا شاہنشاہ توں ملک دا والی
 جے ہے عشق میرا بھلیائی جنت ہے کل تھوڑا
 سندھو دخل رکھیندیا اُس درآن پھڑو ہتھ میرا
 گھر تھیں باہر نکل زلیخا روندی پھرے نتانی
 اوہا گے ایہ کچھے کچھے رو رو کر دی زاری
 درد تیرے پُر زور زلیخا مینوں کچھ لیا کئے
 توں درد مندے فرش بنائے ہوم نوں ہنڈا
 چراستیں دکھال تھیں کر کے ہن مینوں بھلائی
 ماہیاں ٹور دتی سال دھیا نال تیرے کر بندی
 تے ہن رو میں نال رو سیل غم دے دیں کریاں
 دائی ویکھ رووے دکھ اُس دا استوں خبر نہ کافی
 تے اوہ حال زلیخا والا لکھن وچہ نہ آوے

جانے ایہ معبود نکارا مینوں یا ر ملاوے
 نکل گھروں لیا بُت بچھ باہر گئی بے جاری
 الوداع گئی کر روندی وچہ بلند محلاں
 پردیوں قدم نہ چایا عمرے ہن سر سختی بھاری
 زرمکا ہن گھر وچہ استوں خبر نہ ملدی یاروں
 گلزاروں کرواویں توہہ آتش فرش سواریں
 تیں وچہ ایہہ خاصیت بھاری صیوچہ خوبی ساری
 رخ پر بار دلوں میں ہتھ دروہیں پٹدی وار و واری
 درد جہدے نے خاک رولا کی اسدی ج دوہائی
 در اسدے اُج ہو سودائی میں فریاد لائی
 لایق رحم ہو والی جے عدلوں کرے کرم واپس
 تال بھی اسدے فضل کرم دی آس میرے دل بھاری
 جے اوہ یار گیارہیں میں تھیں میں ول سوڑ لیاؤ
 جے میں رو رو دامن بھڑپا اُس نمٹ نہ لائی
 ایدوں پرے رہیا جے کافی واہ واپس پرواہی
 در تیرے سب جگت سوالی تے میں سب تھیں غلی
 جے ہے بزانہ حاجت دوزخ کافی اجر و چھوڑا
 در اسدے لے چلو مینوں میں دکھ سہیا بہتیرا
 مکرے نکل ٹری اٹھ دائی اوہ غم خوار پرانی
 میں واری فرزند پیاری تیں سر مشکل بھاری
 ایہہ لباس تیرے دکھ سیتے چامیرے گلی
 توں اوہ مٹھڑ چوڑ رکھائے جے میں پاڑ گوائے
 چل ہن جتوں جلیں چسپاں جتھ قیمت لے جانی
 واہ واپس طالع مندے تے اوہ حیرت مندی
 بھڑاپیں توں دروہیں بھریاں میں رو دا دھریاں
 دائی پُر تاثیر دکھال تھیں رو رو کرے دوہائی
 نہ دیوانی نہ اوہ عاقل عقول دور سدھاوے

جان جیسا نول خبر نہ کائی یوسف دلوں نہ جاوے
 میں غم خواہ پرانی تیری مینول چھوڑ نہ جائیں
 میں گھر باہرول اجڑی آئی تیرے عشق اجڑی
 بھر یا نور چک دا چہواں ویکھا اک واری
 و ہندی اٹھاٹھ حن دی ویکھاں رخسائے تولنی
 کالی برین وچھوڑیاں والی کیسودے زندانی
 لشکریاں ووزلخان ویکھاں تے اوہ خطر یکانی
 اے دلبر کتے ٹریا جانداں جاوین اک واری
 دن کائی نول میں گھر سٹھل تے میں تیلیاں
 او دلبر وں دور نہ میں تھیں تے نہ پرے پرے
 جے وچہ در تیرے مہر پال کھیں جلیاں بلیاں
 ہن اکوار ملن دیاں تاہنگان نول کیندیاں میرے
 ایہ دل دیدندی وچہ ترو لپے گیا کھن گھیرے
 جے تول چھوڑ گیلو واہ در والا لا زخم اسانوں
 اے سلطان مصرے والی واک واک کداہیں نہ
 کوک کراں فریادیں تیں در داد بھر میں سلطاناں
 تول اوہ مل و ہاجیا ہو یا ویکھیوں بازگناں
 تول اوہ وچیں کر پروردہ میں خوشیاں کولیاں
 وے میں واری تول اوہ سوہنا سوہنے تھیں سوہنا
 جس دل تے تجھ ہو کے چاہیں درویش ہوناں
 اینویں روندی شہر باہر کردی زار چوراہے
 کا نیا ندی اس مکی بدھی یوسف دیوچہ راہے
 راہ سخن فے عشق ستمگر بیٹھا مار نقارہ
 لا غر صید برہوں دا ہدیہ بیٹھا کھت پوڑہ
 آہی بعد مینے ہوندی یوسف دی اسواری
 لا کھال چار سواری تہاں سیر چڑھن ہماری
 یوسف دا اک گھوڑا کول اسدی صفت نیاری

مینول چھوڑ گیا کت یوسف رور کے فراوے
 احساناں دے بدلے ویلا حق پنے کچھ پائیں
 روٹری ہجڑی دکھ تیرے برہول بنے ساڑی
 مل مینوں میں خادم تیری کرساں خد متکاری
 شیریں لبیں تہم بھریاں کتا نور پیشانی
 زلفانڈے زنجیراں دے وچہ قید بنی حیرانی
 اوہ رُخ بدر نور ویکھاں تے ہووے قبریانی
 رحم کما کچھ حال میریتے ویکھے میری ناداری
 تول ج حکم رواجک سائے میں زلدی وچگیلاں
 میں مرسل دلاں س چروکی ڈک قدما نوچہ تیرے
 درو تیرے ملیاں دلیاں میں بخش بھلیاں بھلیاں
 میں نیا تھیں چھوڑ بندی نول دل درویش کر جیر
 جان تے توڑ وچھوڑ بندی نول گھڑ گیلو ہیر
 جھل نہ جھل ڈکاں در تیرے چلن نہ چھوڑتالوں
 جھل جھلاے پھیر عراقی آ دیدار کرا میں
 تول اوہ بردہ میرے گھر داتے اج شاہ زماناں
 تے اج دیں مصر وچہ تیریاں سب تھیں عالی شاناں
 تے اج ملدیاں نام تیریدیاں سائے دیں ہایاں
 لاہ برقعہ و مجلس و کیوں دیں گیا پے روناں
 اچس دل نول سر سہناں بنیا ہوئے تھیں ہوناں
 پچھے عشق سکھایاں تھیں حیرت دیوچہ کاہے
 کدے ہووے جو یار اسانوں ویکھے ناں نگاہے
 کدے ہووے جو یار پیارا فضلوں کے نظارہ
 کدے ہووے صیاد میریدانظر وگے دو گارہ
 لکھ لکھ گرد سوار چو طرفے رکھو دانیت بھاری
 کئی ہزار نقیب اکاڑی زینت حد نہ آہی کہ
 جاں یوسف چڑھ سیر سدھاوے ایتے کرے سواری

باون زمین جدا ہیں اسے کرے آواز اچھیری
 مال رعیت داجا اکھیں ویکھے یوسف سارا
 تے جتھے وجہ راہ زلیخا کیستا آن اوتا را
 جھنگلی بجنہ زلیخا بیٹھی راہ یوسف دا بچھڑ کے
 ایڈ زلیخا دے وجہ دل دے برہنوں رچا یا
 جاں جاں دوروں فوج آوائی دانی فوج فرماے
 جیوں جیوں فوج آیتھے ڈھکے ہوندا شوق سوا یا
 عالی پایہ جس دا سایہ دیں مصر وچہ چھپا یا
 اوہ بازار وکیندا آیا خواب لٹیندا آیا
 میں جسدے وجہ دکھاں مٹی اُسدیاں فوجاں یاں
 اوہ آیا میں جسدیاں لایاں سرتے توڑ بھیاں یاں
 خاک رلیندیاں بے پروا یوں وجہ فراق جلا یاں
 روپڑو گاندی وچہ جھنگلی مے لاناں بلدیاں یاں
 سفینا ندے وجہ پھر دا پھر دا شہر مصر آوڑیا
 شامول آیا مصرے وڑیا اس دے لشکر آکے
 میں جسدے دکھ گمراہ جاڑی اُسدی چڑی سواری
 جاں لشکر آجاوے نیڑے بچو داٹھ کھلوندی
 لشکر دے دل دوڑی جاہدی یوسف نام پکاکے
 شور کرے بلجائیں یوسف بلدیاں جگٹ پائے
 ویکھ نہ سکدیاں میریاں اکھیں جے ظاہر رخ تیرا
 تے اکواری بول پیا رے تیرا بول بچھپاناں
 مٹن جائیں فریاد بندی دی درود راڈا ناہیں
 میں سنیناں نادار اندی توں کروا میں غم خواری
 دیہہ دیدار رہے دم میرا دیں مصر دیا شاہا
 اوہ دن یاد نہیں جے تینوں بیوقوف مٹن جائیں
 میں پہنچی کر قصدا تھا میں لبھدی تیرے تائیں
 کر پرزے ایہہ تن دکھیا راجا وجہ خاک لائیں

فوجیں مٹنے آوازہ اُسدا سب مٹن کرن تیار
 ناداراں مظلوماں اُتے رحم کرے اوہ بھارا
 یہو راہ جتھوں دی گز رے یوسف پاک پیارا
 جاں یوسف اس راہوں گزے زخم اہدیاں گزے
 جاں یوسف دی چڑھے سواری جانے یوسف آیا
 اتوں منہ کرو حجب میرا یوسف دی آوے
 کر کے جوش بلند پکارے دلبر شامی آیا
 جوش رتوں بھرتن اچھلا یا مے کنعانی آیا
 دیسوں مارا جاڑن والا مصر سٹیندا آیا
 مالک دا اوہ بندہ آیا پایاں مصر دیوہا یاں
 اوہو آیا میرے ورگیاں جس نے خاک رلایاں
 جلدیاں بلدیاں بھی وجہ فرقت رٹریاں روٹ گویاں
 آون دیونہ وجو کو کو ساڑن دیہو جلدیاں
 لشکر جا پڑ برہوندا خانے مصر ول کتول چھپا
 ویکھ کدے مشتاق کھڑی نوں کہیں سینہا فائے
 تے جن ہری جگر وجہ سیر تیز کھنڈی دی دھاری
 تے یوسف دی طرف سواری لندی روندی ونڈی
 جاہندی گر گریہ زاری اہے مے وچکا رے
 موڑ گام چالاک سوارا ویکھ بندی رہ پڑ جائے
 میں ول دیں دلوں نہ اٹھی لو ان بچھان لٹیرا
 لے سلطاناں عالی شانال کریں نہ زور دہنگاں
 والیا ملک مصر دیا حضرت مٹن جا میریاں آہیں
 آہل ویکھ میری ناداری ہو منصب میں واری
 اکدن سال میں سرور تیری تے توں بروہ آہا
 ہو نیڑے میں درد سناواں تے نہ مارا زائیں
 چا پڑ میرے سر ظالم کو تل تن کر گروڈائیں
 درد تیرے یاں لاناں دل بھین ہوون سو تیراں

انت دکھا نوچہ میں کھپ مرنا تے دردا نوچہ روکے
 لے یوسف تولی کتول جانوں ویکھ میرا دکھائیں
 عالی قدر لٹوایا شاہا ویکھ نتا نیماں تائیں
 ناداراں دی ریکھ ناداری پاویں لیکھ جزائیں
 نین ڈنگھان نشے دیالں ندیاں عمر لک دیالں ہیاں
 دسہریاں نے سرضریاں سہیاں غرق ندیوچہ گیاں
 جاں تولی لکھیں دامیرا لکھیں وچہ نہ آتیا
 ارج احوال میرے پر شاہا ویریاندے دل کلے
 واہ تعجب ہے ارج تیوں میں پر ترس آئے
 حال جد ہے پرویری راون تے غم کھان کپے
 آج ویکھ میری ویرانی حیرت تے حیرانی
 میں فانی گھر میرا فانی واہ واسرگردانی
 میریاں اوہ سرکشیاں یوسف ویکھ کد ہر اٹھ گیاں
 نہ ارج میریاں سبیاں رہیاں نہ ارج خویش قبیلے
 نہ اوہ رہے سو باون ہارے مست دوئیں سیلے
 کھک چڑھا کد ہے سچڑ ہیوں اندیا سوہنیاں لہیا
 پس کفن میں کھڑی اڑیکاں قاتلے وچہ لہاں
 یہ اینویں وچہ لشکر بیٹھی رورو حال پوکار ہے
 گھوڑے فوج لنگھن وچہ رہندے اسوں کوئی بجا
 اندر شور آواز نہ سندے لنگھدا لشکر سارا
 اینویں مرطجاں یوسف آوے کرے نویں نزاری
 دور و دور نقیب پکارن ایہہ سن کرے دوہائی
 دور ہوئی میں جیوں کولوں جل سویاں وچہ دوری
 میں دل میں تھیں تیرے سوہنا چکیا نور و نوری
 شوق جمال جمل سخن دافل ول پاس کریندا
 گرداڑے سم اسپ سپا ہوں تول جھک و دہیر
 فوجاں دیوچہ راہاں ڈکدی وچہ آہن ل سائے

ڈہوتا زری میں سوچہ راضی کر جاچو رکھو کے
 میں دیدار تیرے دی خواہاں آ دیدار کرا میں
 بے قدرالں دیاں حالالں اسے کرلں نگاہ کدیں
 تے دیدار وچھنیاں اکھیں گیاں دور بلا میں
 صاعق برق دندندیاں چمکان ہیرا نئے سہریاں
 تے میں ڈوب خوشی دیاں وہیں درد تیروچہ سپاں
 ہو بے نور اکھیں تھیں میں سن سکھ چھٹیا دگر پیا
 اہ میری تھیں پتھر ڈگرے پنکھیا بند پوچھدے
 ایڈر حیم کریم تیرا دل کوں کہاں جلیا دے
 میں جہیا خود سراواں والی پھر کیوں رحم نہ کھاے
 میں وچہ درد تیرے دیوالی سھول گئی جوانی
 انفس تے آفاق تمامی سب میں تھیں نورانی
 رنگ محل گئے پھٹ میں تھیں گلیاں پھرنیاں سیاں
 ناوہ میریاں تندادائیں نہ اوہ مکر نہ چیلے
 نہ اوہ وچہ محل حسن دے ابرو طاق رہ گئیے
 میں دل آ پھر خونی تیغالں میریا سوخ سپاہیا
 میں میدان تیروچہ حاضرین نہ تھیں بچھاہاں
 ویکھ سوارستانی تائیں مت ہو جان کناے
 تے ایہہ کرے و دسیری نزاری درو پنے دکھ چھانے
 مرطکلی وچہ داخل ہوندی روندی حال آوارہ
 وچہ اڑیکاں تیریاں یوسف میں ایہہ عمر گذری
 دور رہی میں عمر ستانی ایدول دور کیا فی
 تیرے نہوں دیہو اکواری دیکھ لوالں رخ نوری
 دور ہو و تھیں دور کریندے لکھو نہ دوری دوری
 آپ نقیب جلال اوہ دیداد ہک دہک دوشتیدا
 فوج تیری دیاں گردا یوسف ٹھنڈا کھنڈن لکھ
 بھلا ہو کجے گھوڑا اسدا سنبال ہیٹھ لکھ

جے اوہ آپ نہ نیڑے آئے لالائیں سناؤ چھپیں
 چھپاتی تے چا اسپ چڑھاؤ کچھ سپاہیاں تائیں
 جال اوہ گھوڑا یوسف والا دہرتی سنب و جائے
 ایہہ جانے جتہ یوسف جاندا اتوں دوڑی جائے
 اک دیدار کرن لوں ترے اکھیں نظر نہ آوے
 انھوں اک برہوندی چمکی بے بریاں کر سٹی
 تے حرام ہوئے سکھ مینوں تے خواری پائی
 کر وندی زاری کردی سیں سکیندی تپیدی
 ضاؤں ضرب لگی دل برہوں طوے طاقت تیں ہاری
 عین عیناں نے گھروں اجاڑی تے فرقت نے لٹی
 لآم لٹی میں یم مروتی لوں نگھاری یارا
 لآم لگایاں غم دیاں تیغال انھوں آس ترٹی
 اینویں کردی گریہ زاری برہوں لانبولاوے
 جال یوسف والشکر لنگھے آس ترٹی جاوے
 لے معبود رہی میں تینوں ساری عمر یوسفیدی
 دیہہ مقصود میرے معبودا یار ملے اک واری
 یار ملے دکھ جاوے میرا پوریاں ہوں مرادان
 لے معبود ہوئی میں گھائل میریاں سن فریادان
 ایہا حال رہیا جگ بیتے پستہ عشق ٹکمانے
 بالمحبوب بقا وچہ آئی تے اوہ خود دیوں فانی
 سیر الی المحبوب تداں لوں ختم گیا ہو سارا
 سیر عن المحبوب پوکارے جاں کھلی ول آوے
 دل دہڑکے جاں دلبر آوے سنب جے وچہ سینے
 جدوں سواری یوسف سندی اس ہلاؤں آوے
 ہو رنگین جے لکھ ہزاراں اسنوں خبر نہ کائی
 لوک کہن تندہ کیونکر جا پے یوسف دی سواری
 تینوں اکھیں نظر نہ آوے یوسف کیوں بچھا

ایہ مراتب عشق سچے داقدم دہرے چا اوچیں
 یوسف دی وچہ فرقت موئی کہن لوک کداہیں
 چھپاتی وچہ زلیخا اپنی سٹ و جیندی پاوے
 وچہ سواراں راہ نہ بلداؤک کدے اٹھ دھاوے
 انھوں تے تک غم دے جھپڑے کر کر زاریناں
 تے ترخاناں تے ثابت ناہیں جیم جلال غم لٹی
 دال دکھاں نے توڑ گوائی ذالیں فتح کرائی
 شین شکار ہوئی میں تیری صا و صبر وچہ کھیدی
 ظوے ظہور عناندا ہو یا عینوں عقل و ساری
 قات قرار گئی میں تیں کا قول کریم کھٹی ملے
 واو و ساری دل تیں یوسف ہے ہاری ملے سارا
 تے یاروں میں وچہ جدائی ہجر جہنم سٹی ملے
 تے کچھ کچھ پیش نہ جاوے نہ بت یار ملائے
 بت اگے جاسیں لڑاؤے رور و عرض ملائے
 تہہ ڈٹھی میں وچہ وچھوٹے رہیاں زار کریندی
 میں مفلس اوہ شاہ زمانہ قدر جدائی بھاری
 جے اکواری طالع مینوں کہے مبارک باداں
 برہوں لٹ پئی گھر باروں گھٹ ندی آزاداں
 خاص مقام فناہ دا ہو یا ایہہ زلیخا بھانے
 سن غیراں خود عشق جلالی لاٹاں بھکن ہنانی
 فی المحبوب سار ہو یا ہی ہن دل دا ورتارا
 بالمحبوب جے بھی اونوں خود لوں کدے نہ پاوے
 زخم ہے وچہ دل دے جس تیں خرتیک جینے
 دل خدا خود کرے پکا لال اکھیں نہ دیں آوے
 ایہہ اپنے وچہ درد قضیاں کردی ہے دوہائی
 ہوراں دل دہیان نہ تیرا قول رغبت بھاری
 کہے زلیخا یوسف تائیں خود میرا دل جانے

وجہ دماغ رہے ہوا سدی کردی مات خیال لا رہے
 یوسف نے اس گھوڑے والا سنبے بے وجہ چھپاتی
 ایوئیں جاری رہی زلیخا برہوندے وجہ سوزاں
 دودھ صفید گیاں ہوز لفاں شیروں کے کافوروں
 نور نور ہوئی اوہ تن من دل دے نور ظہوروں
 خود تھیں دور و لاکھ و لبرجل نہیں اس راہوں
 چٹاں شک گیاں ہو پڑے دور گئی بینائی
 و نمل تھیں منہ غالی ہو یا موتی جھٹلے حد تھیں
 ماس ہڈوں جھٹلے لنگ و انگول پت پرانے
 اس دنیاوی گردش اندر نوین پرانے ہوئے
 جھک گیا قد گئی ہونیویں عشق نوا و کھکائی
 بند و بند گئے بیوندوں جل جل کے وجہ درواں
 اکدن روروزاری کردی یا رہن دیاں تاہنگاں
 لے بہت نول رکھ گئے روئی یا رول جدول دانی
 ویہ مراد لگے واہ تیری من میں دیکھیں صاری
 کر کر عرض مرادان سنگیاں میں روروز تیرے
 بدلہ کچھ عبادت سدا دیہہ سینوں ج ویلا
 بے اوہ یا رہیا رامیرا وصلوں ہٹے پر رہے
 فکھ میرینوں وہن رووے رحم کرے اکواری
 میں روواں وچاں سدا یاں رواں وہ روو دیکھ میرے
 ایہ زاری کر بہت دے اگے باہر وار سد ہائی
 اگے وانگ زلیخا اونویں کردی نہی دو ہائی
 تے اوہ اس دی گریہ زاری کچھ نہ اتر لیا فی
 فوجا ندیوچہ ڈگ ڈگ روئی کدہرے فی نہ ڈھوئی
 مٹ گئی دل روندی آئی دل وجہ غصہ آٹیا
 توں وٹا جڑہ پٹا ظالم بے گھڑیا بدکاراں
 عمل میرے داوٹا ملیوں میرے عمل کو لے

دل دھڑکے تن پھڑکے میرا جگر تپے وجہ حالان
 تن میرا کچھ رہیا نمونہ اس دا عشق حیات
 تے ہن فرق نہ جا پے اسنوں راتاں تے وجہ ذراں
 ایہ پوری وجہ عشق مراتب شوق نہلائی نوروں
 دلبر دار رخ جلو کھرا نر دیکوں تے دوروں
 عامل شرطان لہ تمکن نول لے جزا نزاہوں
 اس منزل وجہ انہال کھیں دی حاجت سے نکالی
 اس منزل میں کھا وں سجا لے اوہ ہر دور شرف تھیں
 کئی بہا رخزاں رت آخریت کے جھڑپانے
 وند گئے ہن پئے دو طرفے رخساراں وجہ ٹوٹے
 چھٹ پیالہ دل بہتوں و ہرتی ایہ بہمدی اتھ آئی
 عشق رہیا یا غمدی زاری گرم آہاں یا سرداں
 اشک کھیں لے کانے روہن و گن گلی وچکا گن
 لے محبوب چکی مر میں ہن کر مقصود روا فی
 تے میں وجہ عبادت تیری ساری عمر گذاری
 پر میں کدے مراد نہ پائی پائے درود دیہے
 دیکھ میرا سب معلم تینوں عشق حکم وجہ سیلا
 کر مدد دو کرے کلاماں آن مقابل میرے
 تے میں اپنا حال سناواں کر کر گریہ زاری
 کر میرا مقصود میرے اتنا و س تیرے
 تدنوں حضرت یوسف والی پاس سواری آئی
 دھکے کھا رہی ڈگ رہے فی مراد نہ کائی
 کون ایہی توں کی کچھ کردی کہ نہ آن پچھائی
 ہن اس رہیا اس نہ کوئی درود بیدل ہوئی
 لے بہت ظالم تیرے کوں میں کچھ نفع نہ پایاں
 کس پہا پہا ٹول چک لیا ندول بہت سازن مکاراں
 آن بیوں گل میرے ظالم ڈوب گیوں لے تھلے

پتھر پٹریاں ڈوبن والا توں میرے ہتھ آئوں
 میں بھلی کیوں پوچھا تینوں عمر گئی سسر سسر کے
 توں وٹا وچہ چھاتی لگوں زخم تیرا دل رڑ کے
 تنگ نہیں وچہ تیرے کائی توں میں تنگ نکارا
 میں کیوں متھار گڑ گویا دھرو دھرتیرے آگے
 ملیا یا راجھو طرن والا رہیں جہنم سٹریا
 توں دوزخ دا بالن گلا سٹرن تیرے پوچھ جائے
 تے مقصود جو سنگن میں تھیں روون سدا چڑھ مارا
 سب مقصود رہیوں ناتھ وال تیرے دس نہ کائی
 مقصود دل توں آپے خالی سب تھیں آپ نکارا
 آپ وٹا توں جندوں خالی ڈگیا اکٹھ نہ سکیں
 تیرے آگے کر فریادوں میں سب عمر گوائی
 جواج حال تیرا میں جاتا آگے سمجھ نہ آئی
 تیشے نال جھلے تددہ پاسے سھتے تک بنایا
 کہہ سواہ چنگیری تیں تھیں جس وچہ کائی نرمی
 تیرے جیہا مار تیرے وچہ تینوں توڑ گواواں
 سجدہ کرے جو تیرے تائیں یا تے توڑ گواوے
 دیکھن سنن کلام حیات توں توں محروم بیچارا
 تے جاں تیں وچہ صفت نہ کائی لے دشمن مردار
 تینوں رب رہی میں کہندی عقل قیاسوں ماری
 میں تینوں کیوں رب بنایا میں شیطان بھلائی
 حرص ہوا ہوس دے بت دی کیتی عمر غلامی
 یوسف دارب قدرت والا سچ یقیسنوں پایا
 یوسف دارب سب تھیں چنگا خلق اوپاوں ہارا
 یوسف دارب دل دیاں جانے جان چھپا و نہارا
 یوسف دارب حاضر ناظر آس پوچاوں ہارا
 یوسف دارب سب داماںک رحم کماوں ہارا

میں ناتانی دے سر غیبوں کس فت چالا یوں
 توں سٹری توں ربر ہو نوچہ ساٹریا خود پتھر پتھر کے
 تیں سینے وچہ اک البتہ سو میرے دل بھڑکے
 ہوندا کم گواوں ہارا راز وٹاوں صسا راز
 خاک مٹری توں جن کچھ جاویں گ جیہی لگے
 پدما نال سہگل تیرے جس ظالم توں گھڑیا
 میں دل جھکدے رہن ہمیشہ دوزخ دے وٹجکے
 چوٹھیٹ چلن ہتھ خالی جھار پچے سب چارے
 سہو راندی کر سکیں کیونکر توں مقصود روائی
 ڈب مرے جو تینوں جانے مقصد دیوں ہارا
 طالع میرے جل گھڑاوں ورنج کے چارہ نہیں
 توں نہ سنیاں داد نہ دتی نفع نہ ملیا رائی
 جے جانا توں سندنا نہیں کر دی شور نہ کائی
 کناں دیوچہ سننے کارن کیوں نہ چھیک رکھایا
 توں بے زرناتا ناں عاجز سخت تیری بیشمری
 کن مروڑ سٹاں وچہ دھرتی مینی خاک رلاواں
 غصہ خوشی نہ تیں وچہ آوے فرق نہ تددہ دس آوے
 قدرت علم نہ تیں وچہ کائی توں ناپاک نکارا
 کراں عبادت لائق ہو سیں کیا بناوون ہارا
 میں وچہ جان لے تیں وچہ ناہیں یہ نہ بھو پاری
 سبھا تیرا میں چکی بھردی میں وچہ عقل نہ کائی
 کھلا راز دے وچہ جاتا ایہہ دکھ درد ستامی
 جس بربنوں تخت بہا یا سرتے تاج رکھایا
 توں میرا رب سب تھیں سندام گواوں ہارا
 توں میرا رب کچھ نہ جانے مفت ستاوں ہارا
 توں میرا رب چکے باہوں کتے نہ جاوون ہارا
 توں میرا رب تن اپنے وی خبر نہ پاوون ہارا

یوسف وارب سن فریادوں درد اٹھاؤن ہارا
یوسف وارب پاک شرکیوں اک سداؤن ہارا
یوسف وارب درد مندے درد ہٹاؤن ہارا
یوسف وارب سچا خالق خلق بناؤن ہارا
یوسف وارب تو بہ کردیاں پارنگہاؤن ہارا
یوسف وارب رہڑ دے بیڑے بنے لاونہارا
یوسف وارب باہجہ دوائیں گھاہ ملاؤن ہارا
یوسف وارب بند یوانال بند چھوڑاؤن ہارا
یوسف وارب بردیاں مے سترناج رکھاؤن ہارا
یوسف وارب جو کچھ چاہے کردکھلاؤن ہارا
یوسف وارب زمین ملک دے نقش لگاؤن ہارا
یوسف وارب عالی والی روگ گواؤن ہارا
یوسف وارب وچھڑیاں نول موڑ ملاؤن ہارا
یوسف وارب رب سبحان واس بن رب کاٹی
یوسف وارب رب اسدا اسدی خلقت ساری
تیرا نام نہیں رب مولا اگا رب اوہائی
یوسف چیم بندے بندے واہ اسدی وڈیائی
اے پتھر خود بندے جسدے میں تھیں بہت چنگیرے
انسانیت دایں گوہر توڑیا دل سنگ تیرے
اگا رب سبحان دالک خالق تیرا میرا
اسدے ہو مقابل ناہیں اوہا رب داوالی
توں پتھر وچہ راہے اڑیوں میرے کم گواے
میں تیری بھل پوجا کیتی ملکوں اجڑائی
قدر نہ مول رہیا زکائی چنگی خاک اوڈائی
تے توں کم نہ آؤن والا کیا کراں میں تینوں
مرچاں تون نہ میں لایق تیرے بند کو لے
جے ظالم وہ سیرا ہوندوں ہوندوں کھٹ بہتیرا

توں میرا رب گونگا بولا مغز کھپاؤن ہارا
توں میرا رب وچہ پہاڑاں سل سل جاؤن ہارا
توں میرا رب دوسن سجارا مرض ودرہاؤن ہارا
توں میرا رب باہجہ بناے کم نہ آؤن ہارا
توں میرا رب پوجا کردیاں دوزخ پاؤن ہارا
توں میرا رب تزدیاں تائیں غرق کراؤن ہارا
توں میرا رب زخماں اٹے تون لگاؤن ہارا
توں میرا رب بکھیں دسدیاں دیکھیں پاؤن ہارا
توں میرا رب تاجوراں نول خاک رلاؤن ہارا
توں میرا رب آپ ناناں دھکے کھاؤن ہارا
توں میرا رب ترکھاناں دے گھوٹ وکاؤن ہارا
توں میرا رب آپے روگی لیکل لاؤن ہارا
توں میرا رب دل بہندیاں جدا کراؤن ہارا
توں میرا رب رب نہیں میں رب کیا بچھتاٹی
توں میرا رب ہرگز ناہیں قسم کراں سوواری
یوسف جسدی پوجا کردا اسدے جیڈ نہ کاٹی
جس یوسفدی شکل بنائی اس بن ہو رکیائی
میں اٹھ چھوڑ تیرے دل جھکیاں واہ طالع میرے
میں بد قسمت نول جلا مائی جن سٹ گئی اندھیرے
میں سب اسدیاں صفتاں بنیاں توڑ علاقہ تیرا
اوہ اک رب بھی جگ بندہ اسدیاں صفتاں علی
جے میں سچا رب پوجندے کیوں رہڑی دے
پھیر رہی میں سجدے کردی لیک مسخے نولائی
ہن کئی وچہ کراں دوہائی تینوں خبر نہ کاٹی
کراں سیرا نا سروچہ رڑکیں بھلا نہ بھلاؤں میں
سیرا سیری یادہ سیرا گھڑیاں پوسے نہ پلے
مشریانہ دے دل توں کھانا ہر جا کھانا تیرا

تو لن دیو چہ کسا ہوندول گھاسے دیو چہ پورا
 کلی روک چھڈی کیوں میری لگے تنگ بہتری
 کھا غصہ کڈھ کلی وچول باہر سٹ وگایا
 تے اک پتھر اوسے جتنا سرائدے وچہ لایا
 کس نوں طعن توڑے کیسے اوہ نہیں شے کافی
 وڑ کلی وچہ اللہ اگے رو رو سیس لوایا
 تیرا ہور شریک نہ کافی تیری بچ خدا فی
 توہیں سورج جتن بنائے دن تے رات اوپائے
 رنگارنگ بنائی دنیا مدت عمر ٹھیسرائی
 توہیں جمال میرے دلبر داسر جیا نور سدا
 تے توہیں دل دلبر دے نوں میں ول نہ جھکایا
 توہیں مقصد دیون ہا را حکم تیرا سب جاری
 اک پتہ بن تیرے حکموں ہرگز نہ نایں
 ہر جا ویکھیں نہیں دعائیں حکم تیرا سب جائیں
 کم گئی میں راہوں یا رب خطا کما فی سمجھاری
 توں قادر توں حاضر ناظر رحم اکرم والی
 جھل گئی میں بن راہ سمجھارا نہ کھلا میں سارا
 کر اور گناہ نہ لیخا تو بہ دے در آئی
 پاک الا ہا شاہنشاہ فضل تیرے نے سمجھائے
 کہ منظور بندی دیاں عرضاں بخش عمول چھٹکارے
 عرض قبول ہی درگاہ ہے ورہیاں رحمت باراں
 جاں یوسف مڑ سیرول آیا امٹھ زلیخا روئی
 لغزہ مار پکار یا جاں اس ڈھکی عظمت شاہی
 سلطاناں نوں تختوں سٹے پاوے سرگردانی
 موتیاں بھرے خزانیاں ولے روگواناں
 دیں جہانم دے حکمے اندر لن پئے وچہ راہاں
 واہ وا تیری بے پرواہی واہ واپاک راہی

تے توں پورا کدے نہ ہوندول بے زور و معذور
 کانے بھن گوائے کاسنوں توں کھاندی بہری
 جاہ ظالم مل پیران ہیٹھال توں کہا مغز کھپایا
 توڑ گوا یا خاک رلایا صبر دے نوں آسپ
 ایسب تہر قہقہے دل دے رو رواگ بجھائی
 اے اللہ توں واحد خالق توہیں حکمت اوپایا
 جو چاہیں سو توہیں کردائیں بن ہو نہ کافی
 سب تاسے بن آسمانں وچہ فرمان دوڑائے
 قائم قائم توں اک والی تیں مدد انت نہ کافی
 توں میرا دل غم پروردہ کیستا اس دا بردا
 جاں میں آپ جھکی ول غیراں تائیں میں دکھ پایا
 واگ دلاندی تیرے قبضے تیری خلقت ساری
 اول آخر خباں تینوں غفلت نہ کدا میں
 ہر نقصوں توں پاک ہمیشہ ہر خوبی تیں تائیں
 چھوڑ تینوں رب بت بنایا ہو یاں اوگنہاری
 چھوڑ تینوں بے راہے چلی رہی مرادول خالی
 بخش رہا میں اوگنہاری توہیں بخش نہارا
 استغفار کرے سوواری رو رو عرض سنائی
 تیں تھیں دور رہی میں عمال ج ڈھکی در تیرے
 یا رب میل بلا اک واری جان میر دکھ سائے
 چھوڑ صنم دروڑے ڈگیوں خوشیاں ہزاروں
 لگے وانگ جھکی تھیں نکل رستہ مل کھلوئی
 سبحان اللہ پاک خدا دی واہ واپے پرواہی
 بردیاں دے سرتاج رکھا فے تخت دیوے سلطان
 تاج لے تے دولت حثمت رتبہ بند یواناں
 پردی وچہ دیں پرانے حکم کرن دل خواہاں
 واہ وا قدرت تے اوہ رحمت واہ وا شاہنشاہی

لے پیغام ہوا سدا ہوا حکم کرے رب والی
 جاں یوسف دے ایہہ آوازہ گوش پیا کوا ری
 حاضر کرو پکارن والی یوسف نے فرمایا
 ہو جا کھڑا نہ جائیں یوسف گل میری چاہ سکے
 میری بل سن فریادیں جائیں میں دل نظر ادا ریں
 اکھ کھڑا ہو چلا نہ جائیں میں فریادی آئی
 یوسف جلال بڑھی دل دیکھا وہ بچھان نہ آئی
 یوسف جاتا یہ ناتانی حاجت مند بیچا رسی
 جبرائیل خدا دے حکموں آسمانل تختیں آئیا
 ہو جا کھڑا نہ جائیں یوسف اللہ نے فرمایا
 سن یوسف لہہ گھوڑیوں آیا ڈر و خوف الہا ہوں
 کون کوئی توں کھتوں آئی حاجت تدہ کیا ئی
 گل سنی بے ہوشی آئی تداں زلیخا تائیں
 نیناں والیا دیکھیں پالیا میرا بے پروا یا
 اج بچھان نہ سکدوں مینوں ہوئی نظری اچیری
 توں بے خبر خبر نہ کافی میں سر کیا وہائی
 درد تیرے پڑے کر کر میری خاک اڑائی
 میں وجہ میں اس شوق تیرے نے رہن نہ دئی لئی
 کون ہواں میں کون سداواں کون نہیں میں کافی
 کی آکھاں میں کھتوں آئی آئی تے کڑ لائی
 کون کوئی توں بچھیں مینوں میں بلہاری جاواں
 کون کوئی میں دساں تینوں سن میری بیجالی
 ہستیں پکھا جھلن والی ناز کروں والی
 شربت شہد عقیق پیالے کھول پلاؤں والی
 پار پر وگے وجہ تازہ نت پلاؤں والی
 حواہاں مے وجہ طفی اندر عقل گواؤں والی
 جھوڑ وطن وجہ تیریاں تاہنگال مہر آؤں والی

یوسف دیوچہ کن پہنچا دے کوک زلیخا والی
 کیڈک کہاں تاثر ہو یا گندری حالت بھاری
 آن زلیخا نیٹے ڈھکی کر کر سوز سوا یا
 دیہہ انصاف تھاریں دودھوں خالص پانی پیکے
 جاندی تیز سواری والیا واک ذرا کھنڈیا ریں
 راہ تیرا میں مل کھڑی دسی تو کھیں غمروہائی
 تے او گھوڑا چھڑک لگا ہوں رو رو کرے دوہائی
 ٹر پلایا کہہ خادم تائیں اسدی کر یو کاری
 اللہ دلوں یوسف تائیں آت سلام سنایا
 فریادی دا اپنی کینیں سن لے جو دکھ پائیا
 طرت زلیخا ہو متوجہ سخن بچھے بھرا ہوں
 کہہ بڑھی کی دکھ تیرے سرتوں کیا سختی چائی
 ہوش ہی بھرا آہ پچا رے یوسف بھل نہ جائیں
 اکھیں کھول نظر کریں دل دیں مصر دیا شاہا
 لائے درخ رہیوں بے خبر جان گئی کھپ میری
 عشق تیرے تے حضرت یوسف میری جان جلائی
 شوق تیرے جوچہ عمر وہائی تے توں خبر نہ پائی
 میں دردیں رو عمر گوائی اسے بچھان نہ آئی
 میں خود کون نہیں کی دسل خود تھیں اج پرانی
 آپ مقام جمع تھیں تو میں ول تفریق وگائی
 کون کوئی میں ہو کے تینوں اپنا حال سناواں
 نوں لباس تیرے تن یوسف میں بت پاؤں والی
 موتیاں جڑیاں گل پیرا ہن تدہ پہناؤں والی
 گنگھی واہ تیرے وجہ زلفاں لعل جڑاؤں والی
 میں اوہ باندی حضرت یوسف زیور پلاؤں والی
 سفے اوہ قول ساڈے پار نبھاؤں والی
 بازاروں میں وکرے تائیں مل لیاؤں والی

کرنازیں پروردہ تینوں عرض سناون والی
 میں اود خدمت گزار پہنی جان جلاون والی
 وجہ مرصع زریں خانے نقش کھساون والی
 جاں روندی نول چھوڑسد ہالوں نگرسد ہاون والی
 مصری زناں ضیافت کر کے سد منکاون والی
 سختی زنی عشق تیرے دی سرتے چاون والی
 ست و رہیاں وجہ بند بچانے رائیں آون والی
 طفلی تھیں لاپیری تائیں صدق بخصاون والی
 مال خزلے نام تیرے تھیں چالو ٹاون والی
 فوج تیری دیاں قدماں بٹھال جان رلاون والی
 اج اوہا میں حضرت یوسف حال سناون والی
 تن من دی میں گرواڈائی شوق تیریدی رہیں
 ہو تیری میں خود تھیں گزری رور و آجھے ساہیں
 کمر لکھول سنگر تینا دیہ یوسف ہتھ میرے
 ویکھ بچان لویں توں شاید دل درد اوں چلبیا
 لے بریاں کرول میرے بے ویکھیں دل میرا
 ایہ تن کوں بچپانیاں جائے گزردیاں جس یہاں
 اکدن سی ایہ تن میرے تے رنگ عقیق بمن دا
 سن یوسف بھر اھیں رویا ایہ اوہ مغرب زادی
 ایہ اوہ بیوی مصرے سندی جدیاں عالیشان
 ایہ اوہا جس اگے نیویں کر آواب زمانہ
 ایہ اوہ زریں تختاں والی جس داسا یہ عالی
 یوسف روے زار و زاری ویکھ عمن دا حالا
 اج کیائی حال زلیخا یوسف نے فرما سیا
 یوسف کچھ کوں زلیخا تیرا وقت وہا یا
 یوسف کچھ دس زلیخا کہ صبر گئی جوائی
 یوسف کچھ دس زلیخا حسن کتھے اج تیرا

تے تال بھی دروازے تیرے دخل پاون والی
 تے ہتھیں وجہ تیریاں کھیں سرمہ پاون والی
 پھر باہوں میں ستویں کوٹھے نال بچا وٹوا
 میں اوہ تیرا وجہ قضیاں طعنے کھاون والی
 وسدیا ندے گھر گھٹ او جلا تہر کماون والی
 کیا کہاں منہ زیب نہ دینا قیداون والی
 جسدن یوسف قیدوں جھٹوں حسن کراون والی
 قول قرار برہوندے تیرے پال وکھاون والی
 وجہ جدائی تیری یوسف رہڑی جاون والی
 ہوا سخی وجہ راہ تیرے کھی پاون والی
 وائے دروغا دل تیرے تھیں بھل دی جاون والی
 کیتا سینہ سڈ سوا میں درد تیرے دیاں آہیں
 ہائے افسوس میرے محبوبا بچپانیاں تھیں
 سینہ چیر کڈ حال دل باہر دہاں اکاڑی تیرے
 در دیں جلیا دھیں پلایا تیل فرقیں تلایا
 تداں بچپان تیری وجہ گزے شبہ بچے اٹھ تیرا
 سے رنگین تن رنگ رنگاے دلایاں دھورہاں
 حسرت لے وجہ رہڑیا جاند گل خوش رنگ چن دا
 جیں جہیا وجہ مصر نہ کاٹی اندر قدر آبادی
 سلطاناں پر حکم چلان دی جی گھر سلطاناں
 تے عالم وجہ حیدر اسبہ تھیں عالی دولتا نہ
 بڑی بلند عمارت والی جیں گھر ملک سوا
 رحم پیادل رور و پچھے حالا درداں والا
 کہے زلیخا جو کچھ تینوں ظاہر نظر سہی اسیا
 کہے زلیخا جیوں جیوں یوسف تینوں کھٹایا
 کہے زلیخا عشق تیرے تھیں کر جھٹی قربانی
 کہے زلیخا ہجر رڑھایا ہتھ نہ پہتا میرا

یوسف پچھے دس زلیخا کتھے چمک جمالوں
یوسف پچھے دس زلیخا زلفاں کدھر گیاں
یوسف پچھے دس زلیخا دندلاں سلک کتھائیں
یوسف پچھے دس زلیخا کتھے لب دی لالی
یوسف پچھے دس زلیخا کتھے کالی دھیری
یوسف پچھے دس زلیخا اکھیاں کدھر گیاں
یوسف پچھے دس زلیخا کتھے اوہ وڈیاں
یوسف پچھے دس زلیخا لایا قد کیسی
یوسف پچھے دس زلیخا بھال پیاں کتھجوں
یوسف پچھے دس زلیخا کتھے تیز نظارہ
یوسف پچھے دس زلیخا کتھے گئی بینائی
یوسف پچھے دس زلیخا کتھے تیریاں چالاں
یوسف پچھے دس زلیخا اوہ کتھے رخ زوری
یوسف پچھے دس زلیخا کتھے طعن تنوڑا
یوسف پچھے دس زلیخا کتھے تیریاں شانل
یوسف پچھے دس زلیخا اج کتھے اوہ شاہی
یوسف پچھے دس زلیخا کتھے قدر بلندی
یوسف پچھے دس زلیخا کتھے حشمت بھاری
یوسف پچھے دس زلیخا کتھے تیز ادائیں
یوسف پچھے دس زلیخا شوخیاں اج کتھائیں
یوسف پچھے دس زلیخا ہوش وگی کتھ جائیں
یوسف پچھے دس زلیخا عقل کتھے اوہ تیری
یوسف پچھے دس زلیخا کہوں ہلدا سر تیرا
یوسف پچھے دس زلیخا قدم تیرا کیوں ڈولے
یوسف پچھے دس زلیخا نورستے کیوں ناہیں
یوسف پچھے دس زلیخا نین تیرے کیوں روندے
یوسف پچھے دس زلیخا نیر نہ کیوں کھلوندے

کہے زلیخا عمال بجھائی تیروں درد وصالوں
کہے زلیخا تیرے درویش کھس زبیں چھڑیاں
کہے زلیخا کھس کھس ٹپٹی کردیاں وصل دعائیں
کہے زلیخا جاں سدھائی لاٹ فراقاں والی
کہے زلیخا منگ سیاہی طالع لئی فقیری
کہے زلیخا ہجر تیرے واہ چھڑیاں کدھر لیاں
کہے زلیخا وچھڑیوں تول مینوں یاد نہ آئیاں
کہے زلیخا ملن لگی پیٹنگھ ہولارے چائی
کہے زلیخا پرزے ہو یاں چڑھ نیرے دی نکوئیں
کہے زلیخا درد تیرے نے کیتا پارہ پارہ
کہے زلیخا دوہری ہو ہو بھدی بھراں گوائی
کہے زلیخا گم گیاں اوہ تیریاں وپہ خنلاں
کہے زلیخا صبر صبور ی جان گئی وجہ دوری
کہے زلیخا گیا نکمٹاں جاں تے پیا وچھوڑا
کہے زلیخا اوہ دل گذرے بدلے ہو زمانہ
کہے زلیخا تیں مٹھ آئی رب دی بے پرواہی
کہے زلیخا نام او سے داہے اج حیرت مندی
کہے زلیخا چار دھاڑے اوہ بھی گذر سدھاری
کہے زلیخا ہجرول ہاری گیاں دور ایذاں
کہے زلیخا تیرے بچپوں ڈٹھیاں نہیں کڈائیں
کہے زلیخا اُس دے سرتے پیاں آن بلائیں
کہے زلیخا عشق تیرے نے کوٹ غضب چھکھیری
کہے زلیخا جنبش دیندا تیرے عشق لوٹیرا
کہے زلیخا میں ناتانی وگن فراقوں جھولے
کہے زلیخا چند نہ چکے اندر زلف صبا حیں
کہے زلیخا میرے رخ تھیں گرو دکھاندی دھوند
کہے زلیخا موتی غم دے تار و تار پر وندے

یوسف پچھے دس زلیخا کہتے مال خزانے
یوسف پچھے دس زلیخا رنگ محل کتھائیں
یوسف پچھے دس زلیخا کتھ عمارت عالی
یوسف پچھے دس زلیخا کتھے کاخ اُجالی
یوسف پچھے دس زلیخا دولت کتھ ڈالی
یوسف پچھے دس زلیخا محسن کتھے دالاناں
یوسف پچھے دس زلیخا کتھے محل منارے
یوسف پچھے دس زلیخا کتھے فرش سریری
یوسف پچھے دس زلیخا کتھے نرم سرھانے
یوسف پچھے دس زلیخا کتھے زیور تیرے
یوسف پچھے دس زلیخا اُج کتھے یازیاں
یوسف پچھے دس زلیخا کتھے لباس کتھائیں
یوسف پچھے دس زلیخا کتھے متاع چنگیرے
یوسف پچھے دس زلیخا کیوں تن زیب سدھانی
یوسف پچھے دس زلیخا کتھے زیور سارے
یوسف پچھے دس زلیخا کتھے تخت سنہری
یوسف پچھے دس زلیخا کتھے صرگئی عمارتی
یوسف پچھے دس زلیخا بلغ کتھے گلزاراں
یوسف پچھے دس زلیخا کتھے خدمت گاراں
یوسف پچھے دس زلیخا کتھے غلام کتھائیں
یوسف پچھے دس زلیخا کتھے تیریاں سیاں
یوسف پچھے دس زلیخا اُج کتھے اوہ دانی
یوسف پچھے دس زلیخا اُج کتھے سرداری
یوسف پچھے دس زلیخا کیوں ایہ سختیاں چایاں
یوسف پچھے دس زلیخا کیوں ایہ درد اٹھائے
یوسف پچھے دس زلیخا ایہ کیا گریہ زاری
یوسف پچھے دس زلیخا کی مشکل سر آئی

کہے زلیخا نام تیرا لے کھا دے لٹ جہانے
کہے زلیخا قدم نہ پا یو اُجڑ گئے تداہیں
کہے زلیخا خاک رو لیندی اُج عمارت والی
کہے زلیخا اُج نہقاویں سے ملکال دی والی
کہے زلیخا بید دولت دے ویکھ دو نویں تھہ خالی
کہے زلیخا اُلو بولن میریاں وچہ مکاناں
کہے زلیخا دُکدے جانڈے کھا کھا دروہولائے
کہے زلیخا پلنگ وچھوڑا فرش میری دُگگیری
کہے زلیخا ہجر تیرے نے لٹی زور دھگانے
کہے زلیخا نام انہا ندیاں نہ آکھیں میرے
کہے زلیخا بند یواناں لیاں نال فریباں!
کہے زلیخا جہل اوڈائے غم تیریدیاں وائیں
کہے زلیخا اوہ بھی گڈے سرھدے وچہ تیرے
کہے زلیخا عشق تیرے تھیں کسبل ملی پُرانی
کہے زلیخا نام تیرے تے وارو واری وارے
کہے زلیخا تیرے ناموں لٹ گئے لے شہری
کہے زلیخا عشق تیرے نے ساڑ بھجائی ساری
کہے زلیخا خزاں فرقت جھاڑ گئی گل خاراں
کہے زلیخا جھوڑا ہایاں اندر دروہزاراں
کہے زلیخا نظر نہ آئے جانڈے میرے تائیں
کہے زلیخا جاں غم لٹی جھوڑ گھراں نول گیاں
کہے زلیخا درو میرے تھیں کردی پھرے تہائی
کہے زلیخا درو تیرے نے لٹ کھڑی اوہ ساری
کہے زلیخا تیں تھیں گیتیاں پیش میرے ہن آیاں
کہے زلیخا ظلم کما گئے انت میرے سر آئے
کہے زلیخا عشق تیریدی ایہ خاصیت بھاری
کہے زلیخا عشق تیرے نے چا آتش وچہ پائی

یوسف کچھ دس زلیخا کو یں تیرے دم بیتے
یوسف کچھ دس زلیخا کیوں کر حال گدائے
یوسف کچھ دس زلیخا کو یں سہیں دم بیتے
یوسف کچھ دس زلیخا کیوں کر عمر وصالی
فرمایا دس کا ر تیری دی کس نے ذمہ داری
فرمایا دس کون کرینا اج تیری غم خواری
فرمایا دس کون پیاری تیرا درد و نڈا وے
فرمایا دس گلاں کر کر کون تینوں پر چا وے
فرمایا دس تکیہ تیرا کی کچھ ہے ہر ویلے
فرمایا دس قسمت تینوں کیا طعام کھلا وے
فرمایا دس شربت شیریں تینوں کون پلا وے
فرمایا دس دردی ہو کے کون سے دکھ تیرا
فرمایا دس وقت مصیبت کون سنے فریادوں
فرمایا دس اج زلیخا کتول مل دی ڈھونڈی
فرمایا دس اج زلیخا کس نول کر میں ندائیں
فرمایا دس اج زلیخا کس تھیں ہے دل کھٹا
فرمایا دس درد تیرے داکون طبیب سدا ہے
فرمایا دس دن تے راتیں تیرا فرس کیسائی
فرمایا دس کون زلیخا تیرا فرس و چھا وے
فرمایا دس تیرے تائیں کیڈک ہے بیماری
فرمایا دس اج زلیخا نال کد ہے ورتا را
فرمایا دس سوولن ویلے تیرا کیا سربانان
فرمایا دس دھو وے تیریاں کون کوئی پوشاکاں
فرمایا دس کیوں کر گزند تیریاں دن تے راتاں
فرمایا دس کیوں زلیخا تیرا وقت وہا وے
فرمایا دس اج زلیخا نال کد ہے پیوندی
فرمایا دس دکھ تیرے دا اج علاج کیسائی

کہے زلیخا دم دم یوسف زہر پیالے پیتے
کہے زلیخا وچہ وچھوٹے دوزخ دے وچکائے
کہے زلیخا دکھ تیرے تھیں سکھ لقمہ دق گیتے
کہے زلیخا روٹن باجول گھڑی نہ گذری کائی
عرض کرے سب عشق تیرے تے میری کا گزاری
عرض کرے غم درد و چھوڑا تے ہو گر یہ زاری
عرض کرے دکھ و نڈن والا کوئی نظر نہ آوے
عرض کرے بچھتا و اسیا را ہو رجھوریوں ہا کر
عرض کرے وچہ فرقت تیری آہ عنان دے سیلے
عرض کرے ساک برہوں والی جہدامزہ نہ آئے
عرض کرے دل جگر عنان تھیں خونی جام پلاوے
عرض کرے دکھ سندا میرا تیرا عشق لٹیرا
عرض کرے مٹن ہجر پکارے تیریاں دور مرادوں
عرض کرے در تیرے باجول ہو رہیں کوئی
عرض کرے در بار خدا دے میریاں موز دعائیں
عرض کرے بت بیوس کولوں جو عملاں داوٹا
عرض کرے اوہ وصل تیرا ک جو میں ہتھ نہ آئے
عرض کرے پڑکنڈے سولان جہدا نام جدائی
عرض کرے اوہ وہم پڑانا جو اج عشق سدا ہے
عرض کرے بیماری میری دو عالم تھیں بیماری
عرض کرے ورتا را میرا شوق تیرے تھیں سدا
عرض کرے میں سوولن ناہیں جاگدیاں مرجاناں
عرض کرے بہ غم دے تین دو اکھیاں سناکاں
عرض کرے جل بلدی رہنا کر ورنڈیاں پاتاں
عرض کرے غم آوے تاوے پانی ہو جڑ پاوے
عرض کرے دکھ گئے تینوں میں دکھانڈی ہندی
عرض کرے اوہ معلم تینوں میں تھیں کچھ نہ کائی

میں یوسف بیماریاں والی میریاں کریں وائیں
 باہوں پکڑ دلاسا دیوں جھڑک نہ دو رہنشاہ میں
 جے اچ میریاں زاریاں سنیاں حضرت رحم کیاں
 مان ٹٹی دیاں سن لے کوکال درو بھری دیاں چکائیں
 تازی نوں کھلدا رکھو تیا سندیاں میریاں آہیں
 تے متعجب ہوویں ناہیں ویکھ میر دیکھ بھائے
 جے میں جل جل گئی جہانوں تے ہن رہی نہ کافی
 وگدی گئی دنوں کافی تیغ برہو ندی خونی
 بلدے گئے دما دم لا بنو دل دیاں صباں تائیں
 رچدے گئے ہڈاں وچہ میرے درد قحطی تیرے
 ددم آتش برہوں والی گئی ہڈاں نوں کھاندی
 زور و زور شہود تیریدیاں میں دل چمکاں پیاں
 جھکدیاں آیاں تیریاں تاہنگاں پیرو پیراگاں
 خونوں خون ہویاں رت بھنیاں کھیں کھیں
 نور و نور ہو یا دل میرا درواں وصل چڑھائی
 اڈے گئے سبھے رنگ میرے وانگلی تندہوئی
 ٹہڈے گئے تعلق میرے خود حقیں پی پرانی
 سے رنگاں دیاں ندیاں وگیاں نور سیاہ ہنلائی
 چھٹدے گئے لوازم میرے دم دم وچہ جدائی
 عالم سوز تیرے چمکاں ریلوں میں یک رنگی پائی
 توہیں اندر توہیں باہر چمکیوں عالم سارے
 مست الست جہنا ندیاں کھیں عہد نہ جہنم بھلا
 میں یوسف اوہ ملکال والی مغربدی شاہزادی
 سن یوسف بھرنجھوں کھیں رورو کے فراوے
 کہے زلیخا عرض کراں میں جے ہووے منظور
 چپ رہاں جے کریم نہ کاری دیکھ جلال بخوی
 جے توں عرض قبولیں ناہیں کراں نہ عرض ضروری

دیکھ میرے دکھ اچے لئے روندی چھوٹ نہ جائیں
 بحر کرم و جاری تیرا جام وصال پلاہیں
 مردی دیکھ نہ چھوڑسد ہائیں داد میری دجائیں
 یوسف دیکھ کرم دی اکھیں عشق لگایاں لیکان
 عمر گئی وچہ تیرے راہیں تے ہن طاقت ناہیں
 تے دکھ دیکھ نہ عیب لگا دیں روندی بدھائے
 اوہ عشق قدیمی تیرا جے نہ کھٹیا رانی
 جیوں جیوں گئی اساڈے کولوں قامتدی ہونوئی
 جیوں جیوں گیاں میرے تن حقیں شوخیاں تیراوائیں
 جیوں جیوں زور توں بدد گئے ہتھوں چھٹ میرے
 جیوں جیوں تیرے وچہ وچھوڑے مدت گئی وماندی
 جیوں جیوں حقیں صفتاں میریاں غانی ہوندیاں
 جیوں جیوں میں اس میں کہے حقیں ہندی گئی بھجا
 جیوں جیوں عشق تیریدیاں میں دل لالیاں کھیاں
 جیوں جیوں میں متلون ہو ہو وچہ تیلوں سائی
 جیوں جیوں میں وچہ بھرتوں میں دل رہوئی آئی
 جیوں جیوں تیریاں وچہ فراقاں میرا رہیا نہ کافی
 جیوں جیوں پھر دی گئی بندیدیاں زلفاں تے پٹیاں
 جیوں جیوں ڈوبک تیرول آئی تیوں تیوں شوق ملائی
 جیوں جیوں وچہ آئینے دلے بہہ بہ نظر وگائی
 جیوں جیوں ٹٹ اضافت حقیں رہے گئے پسپاے
 جے اکوار تکن دکھ میرا رہن سرشک نہلائے
 دیکھ اکھیں اچ عشق تیرے کیڈ گھتی برہادی
 منگ زلیخا جواہر حاجت اللہ کرم کماے
 جے توں پکا قول نہ کر میں لکھا صبر صبور
 عمر گئی جیوں کھیں روندی باقی کرساں پوری
 دور ہوئی میں وچہ مجھ ری سطر مسل وچہ دوری

یوسف نے فرمایا رور و چھوڑا ندیشے سارے
جو منگیں سودیوں ہار پوریاں کر سی آساں
عرض کرے دو اکھیں اول بن بیوں میں ویکھاں
سن یوسف دربار الہی عجزوں عرض گزار سی
عرض ہوئی مقبول جنابے اکھیں اکھڑ آیاں
یوسف تائیں اکھیں ڈٹکھس جاں کھلی بینائی
پائی ہوش اٹھی پھر کہند یوسف دوجی واری
عرض کرے اوہ جوانی جو تیں منظر سی آیا
ایہی یوسف عرض گزار سی پی قبول شتابی
لعل بدخشاں و انگول مکے سر انگشت عنابی
زلفاں ولوں مہرے کرے جھل بیان زراتیں
موریمانی دند چنبیلی یا تارے آسمانی
موزونی وچ لبہاں سوا یاں جاں لالی وچہ آیاں
لہر حسدی ٹٹھاٹھاں ماکے پیشانی پر سارے
مڑنگاں نوک کر شیشو قاتل توں بھول تھیں لڑیاں
جو داں برس عمر دی بانی ظاہر نظری آئی
شعلہ حن جوانی والا لاٹ بلی دس آوے
مٹاں دے نول صورت اسدی کشش کرے لہجہ
تیجی واری کہے زلیخا عرض رہی اک سجاری
کرے عقد نکاح اسان تھیں ہن نہ تاب جدائی
تدوں جہاں ایل جنابوں آن سلام ستائے
لو پیرش تیرے اس داعقد کیتا میں یا را
ہسی ملو بٹھل ایہہ منگدی تے کجہہ ہتھ نہ آیا
اس دروازے جو کوئی آوے خالی ہتھ نہ وائے
اٹھ زلیخا دے تن لیا پر جہر میل فرشتے
جاں یوسف نے صورت ڈٹھی جوش محبت چایا
وچہ محلاں داخل کیتس زینت تے زلیخا یوں

کمی خزانیاں رحمت ناہیں اللہ دے دربارے
تدوں زلیخا دل وچ جاتا لگیاں بن خلاصاں
منگ خدا تھیں نے دے یوسف جے میر پاؤں پکھیل
پیار بخش زلیخا تائیں پھیر اکھیں اک واری
کھل پیا سوز جاپوں چمک پیاں روشنایاں
سرخ پرنور نظر وچہ آیا بے ہوشی وچہ آئی
ہو مراد کیا فی دل دی آکھ سنا کھس ساری
کہہ ہن اوہو حن جوانی بخش جمل خدایا
و یکھدیاں قد سدا ہو یا چڑھیا رنگ گلانی
پھر وچندوں دون سوا یا جیوں روشن مبتابی
گیسو تارنریوں لکھ ناگ تکن وچہ گھاتیں
سیب زرخ وچہ غنچہ ڈونگھا کھن گھینہانی
سورج وانگول دور خاسے جھڑیاں نورنگیاں
کالی رین تارے وارے زلف سیاہے تارے
وچہ دو چشم وچالے دن دے کالیاں بائیں جڑیاں
زہرہ وانگ فلکدے سر تے دیوے حن وکھائی
یوسف ویکھ جہاں جوانی مڑ دو چشم لوکاوے
شکل زلیخا پریوں سوہنی نول تاب لیاوے
منہ لکا نہیں ہن یوسف اوہی ہن لے ساری
یوسف چپ پیغام اوڈیکے کہے جواب نہ کائی
من جویں تیں کہے زلیخا پاک اللہ فرماوے
دردوں غموں زلیخا تائیں بخش دتا چٹکارا
اج سوال اسل تھیں کیتا جو منگیں سوہیا یا
ارحم اکرم میں رب صاحب جو منگے سوہیاوے
حن اگے تھیں دونال ہو یا وانگول حور سرشتے
کھے نال خدادے اونویں اس تھیں عقد کرایا
جو کچھ لائق حاضر کیتس شان خرف و دیایوں کہ

یوسف نے وجہ خدمت اسدی بانڈیاں بہت کھایا
یوسف اتے جوین زلیخا سی احسان کماے
زریں تخت جواہر جڑ یا بیٹھن تول استائیں
وصلوں مقصد حاصل کیے دل دی مسرت گوائی
صحی سلامت پائیں یوسف راز پیچھے دس آیا
تے فرمایا ویکھ زلیخا جو تہہ طلب حراموں
کہے زلیخا نہ پچھیر یوسف میرے وس نہ کائی
آپا یوسف جان کھائے اول وقت جوانی
جاں من ویکھن حاصل ہو یا ویکھے سو سو واری
دم دم شوق محبت اسدا دل تے غالب ہے یا
صبر گھڑی بھر شکل دے ہن اسدے دیداروں
صدق کماویں تے کجہ پاویں ایدل سمجھ کدائیں
آہے جدوں زلیخا وصلوں دلے مقصد پائے
ول ول عہد است از لدے قوی نبجیا لوڑے
وحدت دیوچہ آن سماں چہم دے تھیں کھلی
شوق وصال گیا اک راتیں اس تھیں یوسف پیارا
یوسف پکڑی اوہ اکھ روڑی یوسف مگر پیاسو
لب زلیخا نہی جاوے تے یوسف فرماوے
کہے زلیخا تیں تھیں جنگا لہجہ گیا میں تائیں
تے مت کہیں وفاؤں خالی اوہو ہاں میں بری
تدوں حضرت یوسف تائیں اللہ کے درباروں
آسانی تھیں سختی ہو وے سختی تھیں آسانی
آپا اک دامن تیرا اس نے پاڑ ویکھایا
تیں برابر اج وجہ عشق پر کجہ فرق ایہائی
کر حضرت جبریلے تائیں یوسف شکر گزارے
شکرانے وجہ عمر گذاری دوہاں شکر گزاراں
ایہہ یار لال پیغمبر ہوئے اپنے وجہ زمانے

جواندے گھر خوشیاں پایاں اس تھیں ود کریاں
یوسف نے دو چنداں اس تھیں خوشیاں عیش کرا
رنگ برنگ محل سنہری خاص معلے جائیں
بعد زلیخا دوجی عورت ہو رہ نہ کیتی کائی
کامل عشق زلیخا والا تاں یوسف نے پایا
اوہ چنگا یا من ایہہ چنگا ظاہر دس کلاموں
راسوں دوسری سال بیدل عشق حواری چائی
اکھیں کدی نہ ڈکھی اسدی ایہ صورت نورانی
تے ایہ صورت دہس دی جائے جان جگر و پچاسی
اسدے وانگ برہمنی منزل آخر آن کھلویا
بدل زمانہ ظاہر ہویاں دلبریاں دل داراں
میدانوں جے نس کھلویوں تھا نو نہیں تہہ تائیں
صورت چھوڑ بھلی ول معنے راز عجب دس تے
علموں عین الحق پایا غیر تعلق توڑے
عشق حقانی غلبہ کیتیں ہو رہ محبت بھلی
یوسف طلب وصال کرے تے اوہ پھر کرے کنا
پکڑ پلو تیں کچن لگا جامہ پاٹ گیا سو
اوہ تیرا من عشق زلیخا میں غل غل نہ آوے
اسدے اٹھ حضور ول یوسف جاواں کھتائیں
پروچہ صبح شمع وی ایڈ ظہور نہ کر دی
جبرائیل سلام لیا یا تے پیغام اسراروں
عشق زلیخا تیں ول آیا حکم ایہی رحمانی
اوہا حال ایہی اج تیرا جوہن نظر سری آیا
توں ول حق تے ایہ اس ویلے سی طرفے بریائی
واہ واجب زلیخا سندے ملے مراتب بھائے
تے فرزند زلیخا جائے چھ حلال تھیں یاراں
واہ واعشقا کیوں نہ خالی پہتوں انت مکا نے

ملیارب کفایت ہوئی مقصد دوہاں جہانوں | پکڑ دلا راہ جاو نہ بھلا کائی روز زمانہ

سُننا اہل کنعان نے احسانات حضرت یوسف کو بصورت
قحط سالی اور آنا برادران یوسف کا مصر میں واسطے خرید غلہ کے
اور شفقت حضرت یوسف اُن پر اور بعد دریافت حال
طلب کرنا بنیامین اپنے برادر کو اور یہودا کا مصر میں رہنا

درد مند اندے دل دیاں آئیں پھر محمدیالے
جبرائیل سنیا دتس ویر تیرے ساتھ آون
غلہ ہوگ تیرے وچہ قبضے پوری قحط چو تیرے
سٹ گئے من اک دن تینوں اندر کھوہ اند میرے
غالب قحط پیا جگ سارے اٹھیا صبر جہانے
سکیناں لول خورش کھلاوے کر کر آپ آوائے
پر دیلی تے مغس بجکے کھاوون لوک مت می
آن دھکی ول مصرے خلقت ہر ہر ملک مکا نوں
تے بھائیال دے ملنے خاطر قصد اٹھائیں بھائی
ہر اسوار رکھائے بیج سے وچہ فریا خبر داری
وچہ مصر بے خبر نہ آون لوک قوافل والے
پر دیلی کرواناں تائیں روکن ایس مکانے
ملک بچھن تے مسکن نامول حال حقیقت ساری
کس اولاد کیانی مذہب پلے کیا سیایا
حکم ہووے کرواں مسافر تداں مصر وچہ آوے
ست ادہ آن مصر تھیں جاوون بیخبرے مڑ بھائی
تے یوسف سرمایہ سقوڑی موڑ نہ مول مٹاوے
آن مصر وچہ داخل ہووے بعد حکم سلطانی
دھڑپاں سٹ اناج زیادہ باسچوں مل دیوے

اے دل کھول پرانے دفتر سبھرے فراق نوالے
جال یوسف دے بند بچانے در دیں حال ہا و
توں ہو میں سلطان مصر وخلق جھکے در تیرے
آون گے وچہ حل نتانے ویر تیرے متیرے
جال ہن شاہ مصر دا ہو یا یوسف اوت زبانی
خود غلہ ورتاوے یوسف تھیں تال اندانے
دن تے رات ضیافت خانے کھلے رہن ملنے
پیا آوازہ ملکال اندر یوسف دے احسانوں
ہن بھائیال لول بنت اوڈیکے یوسف بنی بیار
چوکیاں گروے مصر بھائیال اک لک دی سوادری
حکم کیتا سو گروے خبر رکھن ہر حالے
انہاں پاس ضیافت خانے رخوئل ہو رنزلانے
دیہن طعام ضیافت انہاں کر خدمت گاری
کولن ایسی ایہہ کیہرے کھاوول کیول سطرے آسیا
ایہہ حال لکھ چوکی والا اول عرض پہنچا وے
ایہہ بھائیاندے ملنے کارن یوسف عقل دوڑائی
جو قیمت کو حاضر آنے خالی مول نہ جاوے
جو کرواں چلے پردیوں ملے اول مہمانی
شتر دیوے اک پُر کر غلہ جو کوئی مل لیاوے

خاطر خدمت کرے ایسی جو کوئی روند آوے
 لگا بزرخ میانہ کتیں اول آخستیاں
 ملک و چو چویرے گیاں یوسف بخش و دیال
 سخت مصروف والی تائیں کہے عزیز لو کائی
 ایڈک کال جگتوچہ و صنان ہتھ نہ آوے دانہ
 سبھی خلق سنیدی وارال کرن پکارال سارے
 خلتاں الٹ پیال ول مصرے آون بن ملوال
 شامی لوک جو آون جاوے پاوے فرخت بھاری
 کروا ناں جتھ ڈیرے لہندے آن اندر کھانے
 پاس بندے مصرول آیاں صفت کی کوٹیاں
 نوری شکل بہشتی صورت شیریں بات پیاری
 خیر کرے خیر ناں تھیں آپ طحام کھلائے
 دوروں گیاں ضیافت خانے کتنے روز لٹھکائے
 ہو ملل تول آپ کھلائے کھانڈا نظر نہ آوے
 سکھیں ملک و سایا سارا ظلموں رسم بٹائی
 رہزن چور نہ ٹھگ مکاری ملک امن و چہ سارا
 چھوٹے بڑے عبادت اندر ساوول نظری آئے
 تقوے وچہ امانت پورا ہر ہر نظری آیا
 خلتاں وچہ پیامت اشدی تے الفت وچہ جاناں
 نیویاں کہیں خوف الاہول و لبر رحم کرم تھیں ہا
 خلق حلیم کریم طبع و عقل فراست بھاری
 ایسا مرد عمر وچہ سالوں ہرگز نظر نہ آیا
 سن سن کے یعقوب پیغمبر ونگ رہے تعریفوں
 ایہ حضرات باہجہ پیغمبر مشکل منظری آون
 کی جانل ایہہ کسدا بیٹا جسدی شان ایہائی
 وائے دریغ ہوندا تن زور میں وچہ مصر جاندا
 یوسف میرا سب بخش سوہنا اوہ بھی سوہنا سنیاں

ہسدا جاوے صفت سناے جال وچہ دس سنا
 آون کھاوے لوک دوراڑے ہر دم کرن دعائیں
 کہن عزیز مصر دے والی خلتاں تار و کھیاں
 یوسف نام عزیز سدوے خلق کرے وڈیائی
 طبق زمین وچہ بچے ناہیں باہجول مصر کاناں
 غلہ جمع تراز و قایم اج وچہ مصر دیارے
 کرن دعائیں راضی جاوے خوشی کرن دل شاداں
 شام ولایت شاہ عزیزوں جا جا صفت کھلاسی
 سی یعقوب بنی دا حجرہ تنہا ایس مکا نے
 وائے عزیز مصر دے والی ہوگ نہ وچہ جہاناں
 مسکیناں پر رحمت کردا بیماریاں غم خواری
 شور جہان رہے شکرے مستے وٹ نہ پاوے
 حقوڑی بہت بضاعت والیاں مول نہ موڑیا
 کرے عدالت دن تے راتیں میند نہ اسوٹا
 اسل نہ سیناں دیں مصرے ظلم کتہ کائی
 دیں سبھی مہمان ای دا صدقوں کرن گزارال
 اللہ اللہ و روز بانی لوک سبھی دس آئے
 شاہ عزیز کیائی چنگا جبدا عالی سایہ
 اس وچہ نقص نہ ڈٹھا کوئی کہے پوکا زمانہ
 حیکوئی کرے زیارت اشدی چھٹے دروالم تھیں
 جے مسکین پوے تس نظری کچھے حالت ساری
 جویں عزیز مصر دے والی پایہ عالی پائیالہ
 شاہ عزیز ملی ایغبت کس دے قرب شیرینوں
 والی مصر پیغمبر ہوئی صفتاں ایہہ فراوون
 اس نول کون اجہیا بلیا جو کر پا رگیائی
 کر کے آپ زیارت اشدی طہرے دروٹا اندالہ
 کردیدار شئی ہوندی جگر وچہ چھوڑے پتیاں

اوہ مسکیناں حال بچپن میں پچھلاؤں تائیں
 اوہ بھکیاں بول روٹی دینا کر کر لطف سوایا
 بے وطنان پر شفقت کروا میں لیندا اُس ساراں
 اوہ ننگیاں پوشاکاں بخشے کرے کرم بخشیں سایہ
 میرے یوسف ننگے تائیں ہووے کچھ پہنا یا
 پیغمبر ایہ حال چترے یوسف دیکھ سارے
 تے یعقوب بنی نول اتول دلوں محبت دھانی
 جاگرواں اتارا کوئے حجرے پاس مدامی نہ
 سن بن کے وڈیائی، سدی ہے محبت بھاری
 قحط پیا کنعان ولایت بھکی مرے لوکا کی
 گو سفندال مرگیاں سجھے ہوئے حال نتانے
 ہو کے جمع پدر دے اگے حاضر آن کھلوئے
 چالی سال ہوئے تیں حجرے یوسف دیوچہ درواں
 ساتھیں گل نہ کریں کدائیں سال گئے ہو چالی
 مال غلبہ گیا اساتھیں کھانا ہتھ نہ آوے
 کرو دعا کیں عرض گزار والدہ دے دربارے
 سن پیغمبر نے فرمایا فرزند اندے تائیں
 تے میں اسدیل صفتاں سنیاں لوکل حال سنایا
 مسکیناں تے رحم کریندا بھکیا نندی دلداری
 ہتھوں مخی زباؤں مٹھا پورا وچہ احساناں
 مٹھا و فرزند و جسدے نا قیاں دی اسواری
 فرزندال نے عرض گزاری اسل بضاعت ناہیں
 شرم اسل جائدے اگے کھوٹا مال لیجاناں
 نبی کہے کم قدر بضاعت اوہ موڑ سیندا ناہیں
 دوجی واری عرض گزاری فرزندال دل اگے
 نبی کہے اوہ خود مسکیناں بہت پیا رکھیندا
 پھر فرزندال عرض گزاری تے بچے اوہ ہٹاوے

اک مسکین میرا ہمت یوسف ڈرٹھا دس کدائیں
 میں پچھدا بچے یوسف میرا بھکیا نظری آیا
 وطن وچھنا یوسف ڈٹھس بچے کتے وچہ ہزاراں
 میں پچھدا کدی یوسف میرا بچے اُس نے در آیا
 صورت سوہنی ویکھ کدھیں ہووے رحم کیا
 مصر عزیز مصر دامتو مٹو نام پوکا رے
 کرواناں تھیں صفت عزیزوں سند ہے کہا فی
 نبی خدا دا شاہ مصر وی سند صفت متامی
 شاہ مصر پیغمبر ہوئی اس وچہ خوبی بھاری
 پیغمبر دے پتاں قبضے ایڑا رہیا نہ کافی
 تے کچھ ہتھ نہ پلے رہیا درد دلاں وچہ جانے
 یا حضرت آج سن لے عرضاں تیں ہنچوں بھرے
 نکل ویکھ احوال اسدا کل اوڈیاں گرواں
 حالت ساڈی ویکھیں ناہیں درد مصیبت والی
 اہل عیال دس تڑفیندے تے کچھ پیش نہ جائے
 رزق ملے دیکھ جان اسدا تے دل دے غمدا
 سنیل بہت اناج رکھیندا ملک مصر واسائیں
 طبق زمین پرہورا جھیا سننے وچہ نہ آکھا
 دودول گیل دیوے مل غلہ کدوا و درخواری
 اہل الشدا بہت پیا را حال دے کرواناں
 میرا جاسلام پوچا یو اس ایہا میں بھاری
 سوچو داں تے درہم کھوٹے ساڈے پاس تائیں
 روکرے دھک کڈھے ساتھی پھر دس کٹھنکا نا
 اس تھیں خالی مٹو کوئی آیا سنیاں نہیں کدائیں
 بلن اسڈے نہ پوشاکاں ننگ اسلوں لگے
 مٹس بول اوہ دہک نہ کڈھے قدر لباسوں نیم
 پیغمبر علان کیا فی حضرت مقصد حاصل آوے

فرمایا کہ نسب سنا پھل اولاد خلیسوں
 مگر کہندے ہے نسب نہ مٹے پھیر کیا کی چار
 کرو عمن وطن نہیں آئے پوچی فتنہ لیا
 آیاں تے کر رحم عزیزا دیسی رب بنزائیں
 من ہو شاد کہیا فرزند نال ہوئے صبح روانہ
 انہاں کہیا اسل خبر نہ کائی کدے نہ حل و پاے
 اول جاں لگ افزن نہ ہووے وچہ حضور نہ جاپو
 وچہ در بار کھڑے ہوا دیوں چپ رہو ہوسارے
 لایجھے کتے وہیاں نہ کریو رہے نظروں شاہے
 جلال اجازت ملے مطن ذی پھیر نہ عرض لایو
 بے ادباں مقصود نہ حاصل تے درگاہ نہ ڈھوئی
 من فرزند تیار کریوے نا قیامدی سواری
 ایہہ سارے دس وچہ شہاے جوں مصر مدعاے
 جاں تے یوسف باپ وچھناں تے کنگان زمینوں
 ایہہ مجرب وچہ نال پدر دے اندر خدمت کاری
 جیوں یعقوب فراقوں رونما یوسف دے وچہ غم
 بنیامین پیارے تائیں باپ نہ کدے وسائے
 اسوں باپ وچھوڑے نائیں ساعت گھڑی گدیں
 کٹ بنی اسرائیل مسافت مصر نواحی آئے
 ہتھ مہارال نا قیاں اے چند ول روشن شکلاں
 اکو جیہ جوان بہادر عمرے نظر نہ آوے
 لوں لوں ذکر الہی بولے تبیحاں تکبیراں
 ایہ کوئی ولی خدا دے ہووٹن جاتا چو کیداراں
 حاکم چو کیداراں والا ویکھ انہساں ول آیا
 صاحب زانو کہتوں آئے کت جا دولت خانے
 انہاں کہیا کیوں بھپیں یا را کم کیائی تیرا
 وچہ ضیافت خانے شاہی اول ہوگ اتارا

اسرائیل بنی دے بیٹے صدق صفا دلیلوں
 فرمایا پھر عجر سناوے جیوں حال آوارہ
 دھک نصیب ات پہنچائے آئے نال قضاے
 سنیاں صفتاں کٹ مسافت پہتے تیرے تائیں
 بنی کہے آداب کیا کی کہوا گے سلطاناں
 دس حضرت آداب کیا کی تالیعقوب سناے
 افزن ملے تے حاضر ہو یو پر کجہ نہ لایو
 آجی اندگل نہ کریو جاں ہو سودر بارے
 گھدی گل سناوے تھوری جاں اوپر سس چاہے
 ول سلطان نہ پشتال کریو بچلی پیریں آئیو
 تے منزل مقصود نہ پہتا باہجہ ادب بھتیں کائی
 کیسے گئے سلام پدر نول سارے جاندی واری
 بنیامین رہیا اک بیو بھتیں خدمت نرت گزارے
 تسلسل بھتیں پیو کرے تسلی حضرت بنیامینوں
 ویر وچھناں وانگ پدر دے کرا کر یہ زاری
 بنیو بنیامین دے وچہ کھا ندر غم الم دے
 بہت محبت کرا ایں تے چمداناں پیارے
 ٹوڑو تا ول مصر بنی نے دس فرزند نال تائیں
 حاکم چو کیداراں تائیں ایہ دوروں دس آئے
 صاحب شان جوان بہادر ویکھ گیاں اڈو عقلاں
 ایہ جوانی رخ نوزانی چند مدہم کر جائے
 پر پوشاکاں تن بیوندی جیوں کر حال فقیراں
 نوزانہاں پیشانی چکے ویر ہدیاں رحمت باراں
 شوکت شان انہاں اڈو بٹھا نیوں نیوں سیں نوایا
 کی مذہب تے نام کیا کی چلے کس مکا نے
 اس کہیا ایہہ حکم عزیزوں کم ایہسا کی میرا
 بعد ازاں ول مصرے جاو حال کہو جاں سارا

کہن اسیں کغافول آئے ہا فرزند نبی دے
 ہاں اولاد خلیل اللہ دی بیو یعقوب پیغمبر
 اس کہیا کی کم تائیں مطلب انہاں سنایا
 ایہہ گل سن سیرنویں کر کے سبغناں نہرواے
 حاکم کر کے تسلی انہاں ویکھ انہاں ندیاں آئیں
 وجہ دلال کچھ فکر نہ دہو نور ہونیافت خانے
 تے تئیں سچے نظری آؤ پیغمبر دے پیارے
 حاکم بن سب چوکیدار کردا خدمت گاری
 تے بنی اسرائیل تہامی شکر کرن لکھواری
 بچہ حاکم لکھ عرضی کھلی یوسف دے دربارے
 وجہ کنعان وطن فرماون ایہ پیغمبر زادے
 بیج زبانی سٹھی بولی حکم کلام صفائی بہ
 قصد حضور ہوئے آ حاضر رہا یاں شانائولے
 سوہنیاں شکلاں کامل عقلان بھوال کمانوالے
 حدوں وودھ انہاں زریا یاں نویا نوچہ ہاندے
 حکم ہووے دربار سہنیا وال یا ایچھے کھلارل
 لے یوسف ہتھ عرضی تائیں حرف پڑھے دوچاے
 معلوم کیتا بھائی آئے لغزہ چھٹ گیا سولہ
 ترٹے پیاز میں تے یوسف لاٹ بے وجہ سینے
 چالی برسوں بعد بھراواں میں دل پھیرا پایا
 چھوڑ گیا ندا پھیرا ہوا آئے پت پردے
 ویکھ امیر وزیر کچھری یوسف دے احوالوں
 قاصد کی پیغام لیا یا بھولا دروالم دالم
 کی کچھ حرف دکھانا بھریا لکھیا لکھنے والے
 ہوش پی جہاں یوسف تائیں حکم کرے دربارے
 سنیاں حکم گئی سب خلقت باہر وزیر تمامی
 عرضی پڑ پڑے چا تھیں رووے زار وزاری

دوا پاک اسحاق اسٹا اسٹا پاک عقیدے
 باپ بھجائے مصرے آئے طرف عزیز تو نگر
 پھیر کچھ کی قیمت غلے ہتھ تہاں سرمایا
 اسیں ہتھل تھیں خالی آئے یو بنی فقریاے
 سے پیغمبر زاد یو حضرت صرگر روؤنا ہیں
 اس درگاہے خالی آیا کھڑا مال خزانے
 چہر مبارک وچہ شاڈے رحمت جلوہ دارے
 رکھے وجہ نیافت خانے خدمت خوب گذاری
 اوہ عزیز مصر زوالی ہمدنی شمش بھاری
 اک کروان آئے اج شامول دس گنتی وجہاے
 وانگ فرشتیاں نوری شکلاں تے سب ولی خداے
 عقل بڑی تے اب گھنیرا ذکر فکر دانائی کہ
 نیویاں اکھیں شرمالولے تے ایماناں والے
 پیغمبر دے محبت پیارے صاف زبانوں والے
 تے ایہہ بن غلام بن آئے گھر قصائے آندے
 عرضی بین گذارے قاصد کر کے ادب ہزاراں
 اوہ شامی کغافول آئے پیغمبر دے پیارے
 پی غشی جھڑ تنقو یوسف دہرتی آن پیاسولہ
 مینوں بنت اوڑیک حنہ اندی آئے ایں زینے کہ
 نقش پدروا اکھیں اگے غم دے جوش لیا یا
 عمراں بچھے ملنے آئے وچھڑیا ندے گھر دے
 حیرانی وجہ ہتھ ملیندے روندے حل ملاولوں کہ
 ایہ کی حرف تیرے وچہ نامے بجلی بان قلم دائ
 شعلے درد کھایوں قاصد کیتے آن حوالے
 مرد کچھری والیو جواٹھ گھراں توں سارے
 تے یوسف پر جگر عمراں تھیں دل نول بے آرامی
 پیغمبر دے بیٹے آئے نا قیال دی اسواری

تے اوہ بڑیاں شانناں لے سوہناں شکلاں والے
 پھر قاصدوں پاس بلا یا کچھ حال زبانی
 کیا بضاعت پاس لیا تے انہاں حال کیائی
 قاصد کہندا پرسوں آئے پیغمبر دے پیارے
 تن پوشا کھل چڑے چڑے برتہ پیونڈاں
 یوسف نے ودھیرا رویا نین وگن پرنا لے
 کردا عرض دیر ادب بھتیں یا حضرت فرماؤ
 کروا نال دے دیرے آون دن تے رات ہزار
 اٹیک اگے نظر نہ آئے درد مندی دے حالے
 یوسف نے فرمایا رو رو پر میرے اج آئے
 چونکیاں گرد جنہا ندی خاطر کر سالن بٹھایاں
 اج فرزند پیدہ دے آئے یعقوبی تصویریاں
 خانہ زاد نبوت سدے حق پرستی والے
 عالی نسب پیغمبر زادے میرے ویر پیارے
 میں روواں دو گلاں دلوں اک فلاں تاتے
 جے پلے رب روز قیامت پلے عذر نہ کاٹی
 کہے وزیر تانوں انہاں دتا دیس نکالا
 فرمایا جیوں نال بھلاواں بھایا ندا ورتا را
 رہیا وزیر تعجب سن کے صفت کہہ سوواری
 حاجب نول لکھ گھلایا یوسف مہر لگا پروانہ
 پیغمبر دے بیٹے ہرگز پاؤن نہ تکلیفیاں
 شیریں آب پلاؤ شربت چنگی خورش کھلاؤ
 خوب لباساں نہاں پہناؤ تھلے فرش وچھاؤ
 تن دن رات انہا ندی خدمت خوب کرو مہمانی
 حاجب نول پروانہ پتا حکم بجا لیا گیا
 آپ نے اسواں پنج سے کردا خدمت گاری
 اس دن بھتیں حضرت یوسف چونکیاں رہے ٹھایاں

پڑھ پڑھ عرضی روند یوسف یاد کرے مڑ حالے
 دس پیارے کد انکد آئے کنعانی کروانی
 پوکاں تن حال کو یہاں دس حقیقت بھائی
 کیا کہاں میں حال نیا وانگ فرشتیاں ماسے
 شاید حال پسند ایہائی نیکل دے فرزنداں
 باپ میرے بیٹے آئے پھٹیاں جامیاں لے
 کون آئے ایہہ حال کیائی اسس داراز سناؤ
 اینویں عرضاں بت پہنچایاں لکھ لکھ چو کیداراں
 ایہ کرواں کھتوں اج آئے دل دیاں رمز نوالے
 بت جنہا ندیاں وچہ اڈیکال سیر وقت وہائے
 اج قدم دل میرے آندا دوروں سیر بھائیاں
 ابراہیمی نقشیاں والے اسماعیلی تحریراں
 شیر شکار بہادر شامی چابک دستی والے
 میں بھتیں ڈوے بھائی میرے ماہ منور سارے
 دوجا رحم گن ہوں کھاواں میں پر ظلم کماے
 تے ایہہ مینوں بھلی نہ بھالے بھایا ندی رسوائی
 آپ پچھے اج ہتھ تاسڈے کیا کر سواں حال
 ورتاں نال نہا ندے اونویں ادب رکھیاں
 واہ گردہ ایہہ کید صفائی فضل ایہی عفار ی
 جھجک ادبول سب خدمت کر لوی کنعانی کو اتاں
 رہن نہیں دل تنگ کداہیں وانگ عزیز صغیراں
 بادشاہا ندی لالیت کھانے حاضر پیش رکھاؤ
 چچی بھانواتا را کر لوی خوشیاں عیش کراؤ
 ایہہ فرزند نبی ہے پیارے انہاں ہو رہے شانی
 قیمت داریاں بدن تے بھجنا نول پہنایا
 شاد ہوئے پیغمبر زادے حمد پڑھن لکھ والی
 ویر لے اوہ جنہاں کارن سے تدبیراں چایاں

تے حاجب دن چوتھے آیا یوسف نے بھیاں
 نایاں تے جیوں چند چمک دے بدستوں نے
 دس مردانہ میوز جال نالوں دس دی شان سوزی
 سوہنے قدر عجب انب شکال لاکھ چھٹن رضا سے
 ارج وچہ مصر فرشتے آئے مصری گال کرے
 خبر کیا ارج شاہ مصر واکے ور تے ورتارا
 یوسف وچہ جبر کے بیٹھالے برقعہ منہ پر دوا
 انھیں ڈٹھے ویکھ بچھالے اوہو یار پیارے
 یوسف ویکھ انہال دل رووے انہال خبر نہ کائی
 چہریاں حال اداسی ولے وائے غریباں سائے
 پروہ نور رضاں پرچکن یوسف نظر وگا وے
 قبطیانہ وچہ مصری بولی نہ سمجھن کفانی
 کرن گلاں ایہہ آپس اندر ہورالں سمجھ نہ آئے
 یوسف انہال بچھالے پرہن یا دکھڑ نہ کائی
 آجبر اتل خدوے حکموں انگل نال ویکھائے
 تمل بچھال رکھی سب یوسف دیکھے حال تمل
 سمیریاں خاص محلاں اندر کر یو انہال اوتارا
 حکم کرے باورچی تائیں کرو طعام تیاری
 فرشتوں نون حکم کریند انہیں اٹلس جاسے
 دیواریں لٹکایو اٹلس چاننیاں چھت تالوں
 عنبر عطر کھارو نافہ خوشبو کرو مکاناں
 اک خادم نے عرض گزاری حضرت یوسف اگے
 سوئی لعل بضاعت ولے مال نفیس جہانہ دے
 فرمایا تمھ طلب کیا کی سمجھن حاجت ہوئی
 تال جھیل سی فرمایا یوسف کمی خدمت گاری
 خوب کباب عجبائے حلوے جاو لال مٹھایاں
 آن وڑے ایہہ خانے اندر وٹھن اعلیٰ جائیں

شہر سوار وڑے وچہ مصرے خلتان کہن کمال
 اوٹھنیاں تونن قدم قد اور ڈول سوار نہ کدے
 شہر وڑے پیغمبر زادے زمین جنبش دوجہ آئی
 نور چمک پیشانیوں دیکھن من بکھن انگیاے
 تے ایہ حال عربی اندر ہی کہندے دل ڈورے
 بے وطنان نادارالں تائیں کتوں لے اوتارا
 نایق ولے ظاہر ہوئے نظر انہال دل کردا
 مال جہانہ دے طفلی و لے وچہ کفان گذارے
 ایہہ پر دیسی حال ستانے مان ترے بچائی نہ
 عاجز حال دس ناتلے ڈواں ڈول بھارے
 نیڑے ڈھکے یوسف تائیں روٹوں صبر کرے
 تے لوکاں نون سمجھ نہ آئے ایہہ بولی عبرانی
 تے ہوراندی گل انہال تھیں مول نہ سمجھی جاسے
 کون روئیں یہو دکھڑ پر جانے سب بچائی
 بے یوسف ایہ ویر فلانلں ساریاں نامنا وے
 لے جاو کھانیاں تائیں کردا حکم غلاماں نہ
 خدمت دیوچہ حاضر ہو کے ادب گذار یو سارا
 لائق قدر جویں سلطاناں ہر ہر قسم نیاری
 قید مال ہیٹھ وچھایو انہال کروزیب تھانے
 شان انہانہ دے سب تھیں ڈے جوئیں قدر بچھالوں
 عود بکھیاو کرو تمل تے شوکت شاپانہ
 نت کروان ہزاروں ملکوں رہن اتھائیں وگے
 اسان نہ ڈٹھی ایڈک حرمت تے ایہ قدر تنہائے
 کار گذاری کرو متامی حال نہ بچھيو کوئی نہ
 خوالں دہرے خوش مزہ متامی میویاں قسم ہزاروں
 اندر وار کھڑن تعظیوں لے یوسف دیل بھایاں
 یوسف آپ جھروکے وچہ دی ویکھے بھایاں تائیں

تے ایسہ دیکھ مکا ناں تائیں حیرت دیوچہ آئے
 عزت ناں بٹھائے سارے پیش طعام رکھائے
 اسرائیل نبی دے بیٹے دیکھ بچل بھارے
 ایڈک شان کیا ئی زینت زیب مکان کیا ئی
 جام حقیق بھیرے پر شربت عرق گلاب لائے
 تے یوسف وجہ قطبی بولی مٹر مٹر کے فرماوے
 خدمتگار جو فیرا نہا ندی خدمت کرن سوائی
 وجہ مسافر خانے انہاں نظر پیا سی حال
 روٹی خشک سبھا نتوں آئی سی شاہی درباروں
 تے انہاں اپنے لگے ڈٹھے رنگ رنگی کھانے
 چا نظر ول شاہ نہ دیکھن احسانوں شرمندے
 کھان طعام سجھے سر نیویں غالب ہیبت دیانی
 اک کہے آہستہ دو بجے وجہ بولی عبرانی
 مثال پوے کچھ سمی سر تے کھلے حال جدا ہیں
 مل طعام منگن بھیرا تھیں سال پے کچھ ناہیں
 دو جا کہندا حسب نسب تھیں ساڈا حال بچھا یا
 ہو رکھے اک حُسن اساڈے لگدے بہت پیارے
 ہو رکھے اک حال فقیری بے وطنی ناداری
 ایہویں ہر اک سوچ وچارے پر کچھ سمجھ نہ آوے
 کھا کھا طعام ہوئے خوش سارے کروے نیک علییں
 یوسف جانے ساریاں تائیں اوہ انہاں معلّم ناہا
 یوسف قطبی بولی بولے اپنا بھید چھپا وے
 مرد و سید وجہ بٹھایا یوسف نے فرمایا
 کیا انہاں میں شامل آئے گھر ساڈے کنگانے
 قحط پیا انہاں عرض لائی خوبی مئی حضوروں
 یوسف کہے نہ چھوٹھ الاؤ سیدو نظری آؤ
 ہمارا زل جا خبر پہنچاؤ وڈی دسھاڑ لیاؤ

خوشبو یاں تھیں مغز معطر خوشی و دہے غم جانے
 ہتھ دھوائے کھا دن لگے مزے ملے سکھ پائے
 بول نہ سکں ڈب ڈب جا دن حیرانی وچہ سکے
 خورش لذیذ جیہی عمرے دیکھن وجہ نہ رائی
 جاں پیون پیغمبر زادے پا دن مزے سوائے
 خدمتگاروں کو لوں ہر شے حاضر پاس رکھائے
 تے پیغمبر زادیوں شرموں رکھی جیشتم نوائی
 لنگر وجہ تو مگر مفلس کھا دن خشک نوالا
 جیکو مل لوے کھا رے باروں سودیاریوں
 وجہ دلال شرمندے ہو دن عقل نہ بھید بھپانے
 تے یوسف کر نظراں دیکھے حال حوال نہاندے
 اکدوجے تھیں کنبہ کنبہ کنبہ کنبہ کنبہ
 ایڈک خدمت کرن اساڈی دل میرے حیرانی
 جان تو نگریوے ہوسن خدمت ساڈی تائیں
 ہن داکھا دا عمر غلامی ادا نہ ہوگ کدا ہیں
 پیغمبر دے بیٹے جاتے تاں ایہہ قدر و دھایا
 شاہ معر دا دیکھ جہا لوں خدمت حکم گزارے
 دیکھ عزیز کر میندا شفقت گل ایہا ہے بھاری
 تے یوسف نامن حالت ساری خدمت و دہ کراے
 اپنے پاس بلاوے یوسف پھیر بھراواں تائیں
 یوسف پاس ہوئے ایہ حاضر تیں منہ برقعہ آہا
 پاس انہاں عبرانی بولی حرف نہ سول لاوے
 اے کروالوں کہو جوالوں ڈیرا کتھوں آ یا
 یوسف کہندا کس مطلب نولائے ایت مکانے
 آس دھری ول تیں در آئے قصدا اٹھیا دوا
 ملک میرے آبادی ڈٹھی لٹ متال لیجاؤ
 نظر پوؤ جا سوس جوالوں متال فریب کماؤ

انہاں کہیا یا حضرت تو یہ ایہہ کی تول فرمایا
 دس مسکین اسیں پردیسی آئے قوط ستائے
 دس مردوں دی طاقت شاہا آخر دیکھ کیائی
 یوسف کہند اک ایک مردو سو بھتیں ہو ڈاڈے
 خوف میرے دل سیلو ہو سو دس گھٹو گے دھلا
 ہاں یعقوب بنی دے بیٹے انہاں عرض سنائی
 باپ بڈ ہا یعقوب پیغمبر وچ ضیعفی حالاں کہ
 ہمہ سلام پوچائیں شاہا کر کر گریہ زاری نہ
 سن یوسف دل آہیں دیوے تے پردو چہ رووے
 اچ سلام نہاندے آئے داغ جنہاں میں چلے
 آن سنیاں تول خبر سنائی گہی رمز و گائی
 جنہاں سلام اساتوں گھلے تنہاں سلام ہزاراں
 غافل نیک سچن دے سطر بکوے کوک و ہایاں
 یوسف کہے پیغمبر زادو یو بڈ صا باپ لتا ڈا
 عرض کرن کرواناں کو لوں پتے تیرے ہتھ آئے
 شاہی لوک تجارت ولے دس گئے وڈیا یاں
 ملن تیریداشوق رکھیند اپر من دس نہ کائی
 پیغمبر وچ جبر رہندا اسیں سبھ جیوں بردے
 کال پیا جگ جلیا جاندا بوند نہ و سے باراں
 حل تنگی وچ عاجز ہوئے اسیں پیغمبر زادے
 یا حضرت لے خبر اسڈمی اہل عیال مریندے
 تے اسیں آپ بھکوں جنڈ باقی اہل لگائی طاقتی نہ
 کرو دعا میں اللہ کو لوں سالوں رزق دیواؤ
 باپ اسال ول تیرے حضرت کینا تدول روانہ
 سکے حال دکھاندا یوسف رویا زار و زاری نہ
 اک پردے پت جوانوں کتنے ہو فرماؤ
 دس حاضر اک پاس پردے اک کھلا کھیل

رہزن اسیں نہ چور نہ مکیو دغا نہ کدے کما یا
 اسل دساں بن نال ساڈے ہو رکوی کدائے
 جگ جگ دیس دے خوش تیرا کون تنکے بریائی
 ودھ ہزاروں دس دس کو پوسو ملک ساڈے
 سچ کہو تیاں حال کیا کی جھوٹ نہ کرو پو اڑا
 آپس وچہ اسیں سب بھائی اسوچہ جھوٹ نہ کائی
 رات دن وچہ غمدے جبرے چنم رہے ترناں
 اوہ مشاق تیرا ہریے نام لوے ہر واری
 اک بے دل لاناہو سوزاں ظاہر دھون نہ ہووے
 وچہ فراق جنہاندے میناں روندیاں جگ ہاے
 واہ سلام پیاریاں والے گھتاں وارحب لئی
 وچہ اشاریاں تیغاں وگیل قاصدین نہ سالن
 گھنے ہاریاں نے سن پاپاں اوہ خود وچہ جدایاں
 کھاؤں پندہ مصر دوراڈا واقف کوں ساڈا
 پردیاں دریاں دیساں سٹوں تیرے حل سنائے
 باپ اسڈے صفتاں سنیاں دل وچہ یاریاں
 دے پیغام سلام اساتوں میں ول واگ چلائی
 رکھے کھڑے پردے دروے کار گذاریاں کردے
 بکریاں دے ایڈ ساڈے ممر گئے ہزاراں
 بڈھے ہتھ گذاریاں عرضاں اگے نبی خدا دے
 کھاؤں تول کچھ لےجے ناہیں ترے طفل کریندے
 سخت ملاقی بے اتفاقی کیا کرم داسا قی
 تیس سچ پیغمبر رب دے جو منگو سو پاؤ
 دس تیرے ہاں اچ پردیسی سکھ دسین سلطاناں
 پچھہ گھراں ول گل لیاوے مڑ مڑ وچہ واری
 انہاں کہیا اسیں باراں بھائی جے تے سچ بھھاؤ
 تسن بھتیں وچہ لے پردے عمول ترٹھیاں ہاٹاں

خیمہ اسدے وچہ روندے تائیں چالی سال وگا
 زخم جگر ناسور ہوئی یوسف نے وچہ درواں
 پیور ووے ہن یوسف باہجول یوسف ہتہ نہ آئے
 یوسف دا غم وے پد رنوں گھاہ گیا کرکاری
 کہو کوہیں گھبیاڑے کھا دا یوسف نے فرمایا
 گرگ سنگر زور کیتا تے اسال خبر نہ پائی
 سن یوسف فرماوے یا روتساں کہیاں میں سنیاں
 نسین جوان اچھے و سوشیرال پکڑ مروڑو
 پکڑ ورت اکھیر و جھکتیں تسال نور ایہائی
 شاہاموڑیاں اہیں نہ مڑدی بھایاں عرض سانی
 جسدن بھتیں اوہ بھائی ساڈا کھا لیا گھبیاڑے
 اہس تے بہت محبت کردا پیغمبر رحمانی
 یوسف پچھے ہن اُس باہجول کیونکر کرے گزارہ
 یوسف دا اک چھوٹا بھائی بنیا میں سدائے
 حجرے دیوچہ رکھے اسنوں اک دم نہ وسارے
 یوسف کہندا تئیں جوالوں کہندے ہوا جوالوں
 تئیں سجھے فرزند و سیدے فرق نہ مول کدہیں
 یوسف دے وچہ کی و دھ خوبی اسنوں کرے پیارا
 انہاں کہیا سلطان جے توں وکھیں باپ ہمارا
 یوسف نام چھوٹرا بھائی جو کھا ہدا گھبیاڑے
 پھیر بیان پد بھتیں کیتس جاتا بیج پد رنے
 اہس سنے تئیں پیوے دلدی و دہی محبت بھاری
 یوسف پچھے اوہ کی سفتہ جو اہس نظری آیا
 یوسف کہندا پھراوہ یوسف شاہ ہو یا نائیں
 اس دنیا وچہ شاہی اُسدی نہ وکھیں وچہ آئی
 یوسف کہندا جوابے ڈٹھس شاہی تے سرداری
 بیج پچھاتا پھیر نہ ہو یا اسال تعجب آوے

یوسف نام اچھے بھی اوہا دل بھین اغ نہ جائے
 تے ایہہ یاریاں دلدیاں شاہا توڑ بھایاں مڑاں
 تے ہن کرکریا دسپروں روندیاں وقت و ہاٹے
 چالی سال ہی توں گذرے اندر گریہ زاری
 انہاں کہیا اوہ نال اساڈے اک دن جنگل آیا
 چیر گیا تیں کھا سدہا یا ایہہ سرسٹ و ہائی
 بات کیا کی جو سانی دو دھو آب نہ پُنیاں
 ٹیٹ پہاڑ سٹوڑھاہ دہرتی کوٹ فولا دی توڑو
 گیا کوہیں گھبیاڑتساں بھتیں کھا ساڈا بھائی
 سی تقدیر خدا دی اینویں ساڈے وس نہ کا کی
 اشدن دا یعقوب پیغمبر چشمہ نہ مول کھاڑے
 جال اوہو یا تداں پد رنے تلخ ہوئی زندگانی
 جال فرزند پیارا اسدا گرگ کیتا دوپارہ
 عرض کرن ہن اسدے تائیں وکھے اک بھیا
 تے اوہ یوسف دیوں نہ بھلے اس دا نام پکارے
 باپ اساڈا نبی خدا پورا شان کمالوں
 کیوں اوہ چھوڑتساں سبھناں چاہے یوسف تائیں
 حال ساڈا اچھے ناہیں راز کیا کی بھارا
 عمدہ کل حفائل اسدے خوب اہس دا ورتارا
 سفتہ اک ڈٹھالتس بھارا جسدے سخت پوڑے
 تے بھتیں و دھ محبت الفت کیتی اس سرور نے
 تے ایس خاص محب پد ر دے وچہ فرما جوداری
 ایس بندے اوہ شاہ اساڈا ڈٹھا انہاں منایا
 عرض کرن اس چھوٹی عمرے گرگ سیا کھا راہیں
 کی جانل وچہ اگلے عالم اہس دا حال کیا کی
 پیغمبر نے بیج کر جاتا ایہہ کیا حکمت بھاری
 جے یوسف گھبیاڑے کھا ہدا ہن کد شاہی پاوا

سورہ غلام رسول جو انوں ساری جو سال آٹھ سال
تے ایہہ گل جو یوسف والی کردے آشکارا
پہنچدے بیٹے ہو کے جھوٹے نہ کہو زبانوں
باطل وہم نبیاں ناہیں وہم مخالفت شایوں
جاں سال جھوٹے کہا کواری کدفل ہے اعتباری
لے کرو انوں مرد جو انوں جھوٹے نہ کرو پکاراں
اوہ کہندے ایہہ جھوٹے نہ شاہ ساڈیوں کھلاں
یوسف کہندے الجے ہو پچے اے مرد و کرو انوں
جے تیں پچے ظاہر ہوئے ہوو گے اعتباری
اک ہے نو گھروں جاوے غلام بھارے
چھوٹا ویر جو یوسف سدا کہاں سالوں
جس دا ویر پیا را یوسف کھا لیا بگھیاڑے
یوسف کرے تیار ی بھایاں تے ٹھہروں
و کھو توں اساڈا پورا چنگے صحت او ورتار
جے سال بنیا میں نہ آمد امیرے پاس نہ آو
کرے عرض پدر وے اگے کہا انہاں جان جائے
سنشا افرام دو بیٹے سی یوسف وے پیارے
وڈا منشا اشدے تائیں یوسف نے فرمایا
پہن لباس زری داتن تے سین مرصع تاجوں
منشا عرض کرے یا حضرت ایہہ کروان کتھاویں
فرمایا فرزند پدر وے ایہہ کتھاویں آئے
فرزند ایہہ بھائی میرے باپ میرے پیارے
گل گلزار خلیل اللہ وے عالی قدراں والے
بھیت انہاں توں ویں ناہیں اینویں حکم الہی
منشا کہے نبی جی تیوں انہاں کھو ہے وچہ پایا
دل تیں تیرے دشمن بھائے شفقت تہہ کیا
خود منشا جا بھرتی بھردا نا لے خدمت کردا

سال یقین ایہا تیں پچے سورہ جھوٹے نہ کالی
اشدے وچا ساڈے تائیں شکے بیانی بھال
ہو را اید تعجب ناہیں جے سو کہیں بیانیوں نہ
تے تیں جھوٹے ظاہر ہوئے اپنے اینیوں
کوئیں خیانت کار نہ ہو سو شہ گواؤ ساری
سیلو ہو سو کارا کر سودھاڑ پوؤ لے یاراں
پختہ کاراندے گھر جائے نہ رلدے وچھاں
ہن نہ جایو ڈول زبانوں لیاں تار سیاں
جھوٹے کلاموں جے لتاں بھائی ہوا انت خوری
مڑا یو لے بنیا میں حال پھیاں ساے
جاناں سچ تہاڈا جے اوہ ایہا کہے زبانوں
جے اوہ ایہہ گل کہے زبانوں جھوٹے نہ ہن پکاراں
چھوٹا ویر سال جو پو تھیں وہ میر یوں آوے
خوب تو صبح کراں سال تیں سال وٹھا ورتار
غلام دیاں نہ ہرگز کائی مت خالی مڑ جاو
جے تے باپ بھارے اسوں پنے نال بیاہے
چہر منور یوسف وانگوں جلوے حسن کھلا رے
لے خود میپ انہاں بھرتی پائیں قدر سوایا
دیتھیں بھرتی انہاں توں عمدہ قسم انا جوں
حال جنہاں ایدک شفقت خدمت ادابوں
ویر میرے مریاں جائے ایہہ تیرے ستاے
دادے پاک تیرے نصیبے آن ٹوٹے ورتاے
میںوں جنہاں پدر وے گھر تیں تے دیں نکالے
خدمت کر جوں کر سکیں کریں نہیں کوتاہی
ماکے ہتھ ویتج سدہائے وڈا ظلم کسایا
یوسف کہے طفیل اینہا ندی میں شاہی ہتھ آئی نہ
اوہ حیران شکل دل تھکے ایہہ سراگے ورتا

اوپر توراتی صورت اُمدی دیکھ رہے تھے۔
 بھرتی بھری غلامان تائیں یوسف نے فرمایا
 شاید دیکھ کر مٹن بچہ گھٹیں سناوت بھاری
 تحفے ہو روئے سو یوسف ٹوڑے بھایاں تائیں
 اوہا زخم و جھوڑے والا رہن جگر وچہ لیکان
 ایہہ ملن جا بھیر پد رنوں میں رہسا لوچہ دوری
 لے دس بھار گئے تو بھائی اک مصروچہ رہیا
 جاں یوسف نے بھائی پیارے ٹوڑے دل کھانے
 کہے یہو دا قول نبی شمس خطا نہیں بھی کائی
 تے ایہہ نور کھن نول شیطان کہتے آن پکارے
 کرنی اسرائیل چلائے شتریں گھت مہاراں
 منزل کٹ مراحل آخر آن وڑے کھانے
 کوں عزیز ڈٹھا بیو پچھے کی ورتے ورتا
 صفت کراں تے ہونہ سکے عمراں شکر گزاری
 خدمت بہت تواضع کہتی چنگی خورش کھائی
 اول شک پیادہ اسدے ساؤل سیلو جاتا
 ساتھیں حال بچھا یا تیرا سن رویا کر زاری
 کچھ اعتبار کلام اسل تے اس نول تھوڑا آیا
 تیرا دکھ پس دے ہجر دل اسنوں اسل سنایا
 آہیں سوز جگر تھیں اسدے رہیاں ہر دم جاری
 شک اوہا مڑ تازہ ہو یا سن یوسف دیاں گلاں
 مڑ کہیا ایہہ گل تساڑی جاں بیچ نظر نہ آئی
 سیلو ہولیں اے کرواؤں اک رہے تو جابو!
 جے اوہ بھی اتھجے شہادت تائیں سارے سچے
 رکھ لیا سمعون اساتھیں اندر بست دی واناں
 بنیا مین کہیا جے آوے بیچ پتہ دس جاوے
 آوندیاں سال تحفے دتے احسان کماے

منشانے خود کار نہا ندے خاطر خواہ بنائے
 پوشیدہ وجہ گوناں دہر لول انہا ندا سرا یا
 مڑ دیاں حرج ایہا راہ کھاون نہ پاؤں دشواری
 ویر چلے تے روند یوسف مٹن پھیر کداہیں
 باپ میرا پیچیر رب دا کرنا ہوگ اوڑیکاں
 تے وجہ شوق پدر دے میری عمر چلی ہو پوری
 یوسف حرج دیوے تے خادم شاد رکھو تے کہیا
 صحبت اثر ہو یا وچہ انہاں چکے نور ایسا نے
 نیکاں پاس بہے کو ساعت چکے نور صفائی
 ملی مدد درگاہ الاہول رہے سلامت سارے
 شاد دلول خوشحال عزیز دل کرے شکر ہزاراں
 چمن قدم سلام کر سیدے پیش پدر وچہ خانے
 اوہ کہندے اسل ڈٹھا حضرت فضل کرم تے بھا
 شاہ عزیز مصدا والی اس وچہ خوبی ساری
 چکے تھال او تار یا ساؤل کر کر کے وڈیا کی
 تیرا نام لیا جاں اس تھیں تال اس حال بچھاتا
 تے یوسف دا حال اسن کے شک پئے تے بھاری
 سن یوسف دے حالوں اس نول ہو یا درد سوایا
 سن سن کے اوہ برقعے اندر روعدا نظری آیا
 یوسف دی تے تیری حضرت مئی حقیقت ساری
 مڑ مڑا یہا حال چتار یا ونگ پرانیاں سلاں
 رہیا کلام تساڑی اتے اعتبار نہ کائی
 بیچ کلام تساڑی ویکھاں بنیا مین لیو
 تے جے بنیا مین نہ آوے ثابت ہو سو کچے
 سچوں جھوٹہ متا کرناں ساڈیاں وچہ بیاناں
 تال اعتبار دلیوں آوے ایہ سب شک سدھا ہے
 خدمت سکیاں بھایاں کولوں ایڈ نہ کہتی جاوے

نئی چھپے کی مذہب رکھدا ملک مصر دوا والی
 کہن پس اس مذہب ایہا وانگ اسال ورتا
 مسلم نیک عقل دواتودہ شرم کرم داپورا
 عفت حکمت ہو رشاعت فضلت چار عدالت
 افراطوں تخریطوں خالی کامل وجہ خصائل
 جے ہن بنیامین نہ جاوے سالوں نے نہ ڈھونڈی
 کھڑے نال یا یہ بھرتی ہوئے کوں گزارہ
 باپ کہے اعتباراں پر اوہا اس دلچندوں
 سب تھیں چنگار حمت والا حضرت پاک الہی
 کریمت فرماوے اللہ جال ایہہ کہیا بنی نے
 جال پیغمبر زادیوں کھولے شتران بھارتا عیسیٰ
 کہن پدروں مال اسدا اوٹوں مڑیا آسبا
 جوا حسان عزیز کماوے کیڈک وصف منائے
 اسیں نگاہ رکھال گے اسنوں ساڈا ویر پیارا
 بھار شتراک وود لیا یے نال بدے جے جائے
 تے شمعوں جو قید مصر وچہ مڑ شکل ستھ آوے
 تے جے ہن مڑا سیں نہ جائے ویر ہے اک قیدی
 پیغمبر فرماوے جے ہن موڑ لبناعت خلی
 جے تیں موڑ لبناعت دیوتاں ہو سوا اعتباری
 جال جاوہن موڑ لبناعت کر نو شاہ خوانے
 بنیامین اساتیں گھلو پیتاں عرض سنائی
 جے تیں قول خدا دا دیو مڑ میں پاس لیا و
 آئے اجل مروجے سارے تانتاں کپڑے کاٹی
 انہاں عہد خدا دا تا کہندے موڑ لیا یے
 سوئپ خدا نوں کہے پیغمبرے میرے فرزندو
 جدا جدا دروازے وچدی جایو کھنڈ چو فیرو
 تے تیں سوئے خوب جوانی نظر متاں لگ جائے

کس لول پوجے کسوں منے کسے دے سولی
 پائیں نیک اعمال وڈیرے فرق سا تھیں بجا
 علموں علم تحمل تقویٰ اوہ بے عیب قصورا
 کرے دلالت نور رسالت ستھے چمک جالاست
 شاہ مصر وچہ ڈٹھے حضرت انکسین بہت فضائل
 کھل اساتھیں بنیامینے جھل ہجروں دن کاٹی
 رکھال گے اسیں وجہ حفاظت بنیامین پیارا
 جیوں اگے اعتبار کرایا میں یوسف فرزندوں
 حافظ ناصر ہر دم اوہا سوہراں طلب نہ آبی
 قسم عزت میں میلاں یوسف تے اس بنیامینے
 پائی انہاں لبناعت اپنی آئی مڑی بچیا میں
 موڑ عزیز پوایا بھاریں وڈا کرم کما سب
 کھل اسال سن بنیامینے غلہ مفت لیا یے
 جے ایہ نال ساڈے جامی ہو ہی مطلب پیارا
 جے اس باجوں مصر سدھایے مڑ خالی تھئیے
 شاہ مصر دوا ساڈے اوتوں اٹھ اعتبار سدھا و
 غلے باجہ اسیں رٹل مرے اندر نا امید دی
 شاہ نساں از مایا چاہے دل دی کرے تسلی
 لتاں دیانت دی آرمایش ہو دوس دے گذاری
 حق دیانت دل سے اندر کرونگاہ ہر حالے
 بنی کہے میں گھلاں نامیں قول بنہوں یکتائی
 پر کچھ نور نہیں جے سارے تقدیروں مرجا و
 ہونڈے زور یا سو میں تھیں ایہہ یوسف دا بچا
 رب گواہ کرام فرشتے اسیں نہ دغا کما یے
 وچہ مصر اک درونہ وڈیواسے میرے دل بند و
 مت جاسوس لتاں کوئی جانے خون الہی دل میرے
 بھاری نظر نہ خروں خالی جان لٹے دل کھائے

میں تھوڑی سی پٹا نہ سکدا حکم ربے دا جاری
 باہوں رب بلاساں تاہیں اگس دا گل بلاساں
 سن کر گئے سلام پدرنوں دس فرزند پیارے

ایہہ تسلی دلدے کارن کراں نصیحت ساری
 اوہو قادر سب دا والی اوہو کرے دلا سارا
 کٹ مراحل مچی سلامت پہنچے مصر کن رے

آنا براوان یوسف کا بار دوم مصر میں بنیامین کو لے کر اور
 رکھ لینا بنیامین کو یوسف نے اور واپس ہوتا ان کا کنعان کو

جام کرم دیہہ ساتی بھیس کر کر چا بک دستی نہ
 یارو چھنے فرقت بھنے لاٹ برہوندی جالے
 وچھڑیا ندالتے ویلا گذر زبانی جاوے
 یارے دکھ کئے جاون قسم کراں سوواری
 اکھیں ویکھ وگیندیاں رمز ل صبر جھلے وچ لاناں
 یاریاں لایاں بھل بھلاوے جنہاں دلال نہ میرے
 کھوئے یار چھوڑا دم کھاندے زخم لگانے کاہری
 جے تہہ قدم غلام رہیو اتلک ہے اوہو اٹے
 احوال چشم قسبے وچہ حیرت ڈور داراز نہ بولے
 روخا لم کت کاری آیلں کرنے اول کچھ کاکی
 غفلت چھوڑ نہ لے نیکند ول کی بضاعت ساری
 میٹ اکھیں کت وہی رہیوں ملیم نہنگاں ہوسی
 حال کیانی کدہرا یوں ویکھ دلا کیسا ورتی
 ویر دلاں وچہ سجدے آئے آتش خد تپے
 آن ڈٹھا تاکیداں کر کر سد کھیا کنعانوں
 ہر گل لاہے طعنے جھڑکاں ذلت خواری
 بنیامین دلوں پروردوں سبجہ سختیاں سہیاں
 جاں ایہہ مصر تو مچی پہنچے گیا شہر آوایاں
 استقبال گیا چڑھ ناقدہ آریا وچہ بھایاں
 اوس زمانے شہر مصر دے پنج سبجہ دروازے

یار پرستی دے وچہ حلال ذوق چٹھائی مستی
 ویکھن یار چھڑن روو دہرتی چا خودیا راٹھالے
 ویکھ دلا تک لمیاں واناں کدیاں کو دلیر آوے
 نام فراق کہے جگ جسد ایہہ ہے مشکل بھاری
 جاں محبوب دکھاوے جلوہ کٹ دور لڑیاں لاناں
 یار بنے اوہ انت لطیرے پا وچہ گھمن گھیرے
 غداراں دی یاری کولوں تو یہ لکھ لکھ واری
 ضائع کیوں گئی تہہ بھیس سرایہ وچہ گھٹے
 کہے زبانون تے شراوے قدم دہرے دم دھوے
 سو طائی ایہہ حال کیانی لکھ پناہ کیسانی
 دم دی دین لیکھا پوسی وچہ خسارت کاری
 چشم اوگھاڑ کو یلا ہوندا مت ویلا چیل روسی
 کنعانوں فرزند نبی وے وڑے مصر دی دہرتی
 بنیامین عزیز بلایا اسیں طفیلی آئے
 گھر وچہ باپ عزیز مصر وچہ عاشق دلوں بجالوں
 بنیامینے نال بھڑول راہیں کار گزار ی
 یوسف دا دل داغ پراناں دلدیاں دلوچہ رہیاں
 جو بھائی وچہ مصر آہا اوس نے خبراں پایاں
 خیر بچھے عاقبت گھڑی خبراں انہاں سنایاں
 حکم پدر بھیس سارے بھائی کھنڈے نال نڈاے

دو دو اورل اک درختیں آئے لنگہ گئے دس سائے
جہا ندی وار گئے کہہ استوں ایسے ایک پیارے
انہاں گیاں نول مدت گذری وقت کو پلا ہو یا
باہر وار مصر دے درختیں کھڑا اوڑیکے بھیاں
یوسف پاس پیغام لیا یا جبرائیل الا ہوں
دس وجہ شہر وڑے ہو دو دو تیرا ویرا کلا
اوہ عبرانی بولی بولے سمجھن لوک نہ کائی
اوہ پچھے میں ویرا ویسے کنے ڈٹھے نہ راؤ
گر یہ زاری کر کر کچھے کچھ جواب نہ پایا
لاہ لباس شہا نہ یوسف پہن پڑا ناں جائیں
سن یوسف دی اکھیں اندر نہ رو گے ہر نہروں
بنیا میں ڈٹھا جا اکھیں کر دا گر یہ زاری
یوسف دیکھ دو ہیرا ویا مول قرار نہ پایا
ہو رس دروں مڑا باہر مصر دے ول آ یا
بنیا میں علیکم کہیا یوسف عبری بولے
ڈالواں ڈول کھڑا کیوں یا را تیرا کم کیائی
میں شامی پردیسی عاجز قول ہیں کون پیارے
یوسف کہے رہیا میں شامے سال کئی لے یا را
قول ایہہ حال سنا او داسی کیوں ہیں حال نہانا
بنیا میں کہے سن رو رو حال کہاں ہیں کسدا
میں کنعانی درد نہانی چوڑ گیا ندے گھر دا
دکھیں روٹا ویر وچھناں جدا پردے قوموں
یوسف نام وڑ پرا بھائی میرا ماں بیو حایا
برکت گئی ساڈے گھر بھیں خانے پئے اجاڑاں
باہر تکلف جبکو سا حقیں جاں کچھ لا پچھا دے
سینہ چیرا ساڈا تن قول جبکوئی کچھ نہ بھالے
میں پردرد لیا کے بھائی متریا ندے جائے

بنیا میں اکلا باہر غم دیاں آ میں مارے
تیں دل مڑا ک سا حقیں آ دے نال کھڑے دریاے
بنیا میں دلوں تپ دریں نین لہو کھیر رو یا
مڑا دے کوناں لیجا دے دل امیدال لایاں
ویر تیرے اج آئے یوسف چل دور اوڑے رہوں
باہر کھڑا دروں ہن رو ندول نول نہیں تسلّا
تے لوکا ندی قبلی بولی اُس دی سمجھ نہ آئی
پتہ عزیز مصر دے دروا اسے نو کو دس جاؤ
زل پڑ در دغماں دا کھیر یا کچھ قرار نہ آوے
ہو اسوار شہر تے جھبڈے استوں نال لیا میں
ہو اسوار لیا منہ پرتھہ آ یا باہر شہروں
صورت چندا و داسی شکلوں غندی جگر کشاری
چالی سلالاں بعد دسایا میسرماں بیو جایا
بنیا میں ڈٹھا آروندا آن سلام سنا یا
بھائی نال کرے کچھ گلاں دروغز انے کھولے
بنیا میں تسلی ہوئی معجزوں عرض سنا ئی
شامیاں باہر ساڈی بولی ہو رہ نہ سمجھن سکے
تاں بولی عبرانی والا میں جانا ول سارا
گھر کتھے قول کس دا بیٹا اگے کتول جاناں کہ
میں یعقوب نبی دا بیٹا اجڑ با گھر جس دا
بڑیاں درد فراقاں والا نہ زندہ نہ مردا
یوسف ہوش نہ چھڑی جییں وچہ خبر وجود ول معلوم
میں سن باپ نہ ہوش سمہالی جاں لے نظر نہ آیا
یوسف نول لے گیاں جانتے لٹ غنبدیاں ہاڑاں
یوسف دا غم ساڈے دل بھتیں ہوم رسا پایے
دیکھے یوسف دے دکھ ولے وکھ نہیاں لے
شہر وڑے چھڑ رو ندینوں مڑ کے لین نہ آئے

یوسف بچے کے حال کو یہاں یوسف نے بھائی
 حال و ہاوس باپ تیرا کیونکر وچہ وچھوڑے
 کنکن مونیال جڑیا آہا یوسف دے وچہ بازو
 یوسف بنیائے تائیں دیوے بہت دلاسا
 بنیائیں بچے مڑا سٹول کہہ ایچہ پیڑ کیا ئی
 یوسف کہے رکھیں ایہہ بازو وودھ نہ کچہ فرمایا
 آمیں نال ملا وال بھائی بچہ یوسف فرماوے
 بنیائیں ڈٹھے جاں بھائی شاد دے وچہ ہویا
 غنچہ الاہٹ شتر سوارا چھوڑ سدا نہ مینوں
 یارا مینوں چھوڑ نہ جائیں تیرا ہجر نہ بھاوے
 چالی برسوں روون باہجوں میرا نہ ورتاں
 کی تا تیر کہاں وچہ تیرے وچھریوں جی جل دا
 یوسف کہندا میں ہاں بندہ وچہ صاحب دی کارے
 چاہے رب ملا نکا مینوں چھوڑ پلا اس جاواں
 بنیائیں گیا ول بھایاں خوش ڈٹھاتیں بھایاں
 کہیا وچہ اوڈیک تشاری میں کرداں سال زاری
 سنیال حال میرا وہ مینوں چیز گیا دے کا ئی
 کچھ تاثیرا سے دی دل میری وچہ شادی
 کنکن کھول دتا جاں بھایاں ویکھ پئے حیرانی
 کہے یہودا بنیائیں متال گوا ویں بھائی
 بنیائیں یہودے تائیں راضی ہو پکڑاے
 ساعت بعد کہیا شمعو نے ویر یہوئے تائیں
 بانڈ ول کر نگاہ یہودا کنکن نظر نہ آیا
 حیرت دیوچہ سمجھاں بھایاں ہتھ مڑا وں ہویا
 بنیائیں کہے مت روو بانڈ میری مڑا یا
 ویکھ رہے متحیر بھائی سمجھ نہ آوے کا ئی
 بنیائیں مینوں لے شمعو نے پایا بانڈ شتابی

یوسف دس گیا ئی کتھے جس دی سخت جدائی
 بنیائیں کہے کی دساں درودے نول توڑے
 پیچھی مل ہزار دینا روں تلے قدر ترازو
 پاس رکھیں تیں کہے زبانون توڑیں نہیں ہلاسا
 تے آوے کس کار پیارے توں شفقت فرمائی
 بنیائیں اُس جانے ناہیں تال ایہ حال بچھپایا
 شہر اکٹھے داخل ہوئے لے بھایاں بھتیں وے
 یوسف اکھ سلام جلیسند اوٹھس بھائی رویا
 دل وچہ تیری حب سمائی کوں وچھوڑاں تینوں
 کیا کہاں کچھ تیں تیں مینوں بوالفت دی آوے
 ساعت آن اسانوں مینوں بلیا کچھ چھٹکا را
 من سوال وچھوڑ نہ مینوں میں رہساں ہتھ ملدا
 کارگزاری صاحب والی بھار میرے سر بھارے
 ہن صاحب دی خدمت اندر حکم کجا لیاواں
 حال بچپن کہہ بنیائیں خوشیاں کتھوں آیاں
 شتر سوار ملائی ہویا کر کر شفقت بھاری
 نال لیا یا تسلا رلایا آپ گیا کردھائی
 ویر کہن اوہ چیز کیا ئی تھدھ مبارک بادی
 ایڈک کون پیرا رلایا یار پُراناں جانی
 بازو نال لیا میں رکھساں رہی خوف نہ کا ئی
 لے پایا تیں بازو اپنے جاے ہیٹھ لوکاوے
 بنیائیں جو کنکن آندا مینوں بھی دکھلا یئیں
 کنب گیا دل حیرت دہانی ہوش نہ مول لیا یا
 بنیائیں ڈٹھا جو بازو کنکن آیا ہویا
 پاؤں والے نے جیوں پایا ہن اولوین س آیا
 بنیائیں اندر کچھ خوبی واد ہوں نظری آئی
 پھر ول بنیائیں سدھایا رہی انہاں بیتابی

ایسویں ساریاں وارو واری بھایاں نے اذیا
تھک کہن ہن خوف نہ کا ئی ہرگز چور چکاروں
توڑوٹے یا قوت بھراواں بنیا بن پیارا
اک سنہری کوٹھا یوسف سی اگے بنوایا
چھت صفادیاواں زیاں وانگوں چند چکدا
یوسف نے سب بھایاں سورت اسدیوچہ کھائی
جیوں جیوں بھایاں جنگل اندراں تے ظلم کماے
ہتھ چھری شعلن پچھاڑی یوسف نیسا جاندا
تے جیوں کچھ جنگل وچہ لٹوں منہ چپڑالیاں
تے جیوں بوتل آب روئیلے دہرتی توڑوگا ئی
ہو رعجاب نقشاں والے خانے گرد بنائے
لشکر ہارسنگاراں والے وچہ تصویراں جڑیاں
وچہ بین کی نقش خورائق جویں مصر وچہ لائے
تخت سنہری موتیاں جویا اکتہ رکھایا ہو یا
خدمت گاراں تائیں یوسف کہندا جلدی جاؤ
لے برقعہ خود یوسف بیٹھا اندر زریں خانے
کنعانی وچہ غانیال آئے ڈٹھے نقش نگاریں
نال تحمل شوکت شانے گھر زریں وچہ آئے
ہو یا حکم طعام لیا و خادم طاس لیاے
کھاو ن خورش و لیلان کردے خوشیا توچہ ییلے
گم گیا حیرانی اندر بھل گیا لٹس کھاناں
اکھیں نیر چھٹے ہڑوانگوں خالی صبر قراروں
روئیا کی ہو یا تینوں ویر چھین روسارے
بھایاں ڈٹھا جو کیتا ظاہر نظری آ یا
عمل کماے نال جو یوسف ساک نظری آئے
پچھتاواں آج ذلت پائی وچہ پردیس زینے
نقمہ زہر ہتھا توچہ جا پے کھاو ن بھلا نہ بھائے

مٹکنکس ول بنیا بنے ہر ہرواری آ یا
رکھ توہیں وچہ بازو اپنے ایہہ تحفہ ہے یاروں
اک لک سبھناں حصے آ یا فکر گیا چک سارا
قیہ گز لٹاں تیتہ گز چوڑا زینت انت نہ آ یا
حیرت دے وچہ ڈبا جاندا حواسدے ول تنکدا
بھی یعقوب نبی دی صورت بھی اپنی بنوائی
سارے حالے ظاہر سوچ پورے نقش کرائے
جیوں یہودا رحمت کر کے دامن ہتھ لیا ندا
جو جو بھایاں ظلم کماے شکلاں نقش کرایاں
تے جیوں خورش لیاے گھر بھٹیں کھول سگنا ٹھانی
بہت بلند منور سارے نقش عجیب چہ لائے
سرخ سیاہ سفید لباسوں صفال سواراں کھڑیاں
مرد دلا ور گردے والا ویکھے ہدیت کھائے
دیبا سرخ منقش چینی فرش وچھایا ہو یا
کرواناں کنعانیاتیں اس خانے لے آوے
خدمتکاراں بھائی آندے کر آواب شہانے
حیرانی وچہ نظراں رہیاں عقل گئی اڈساریں
خدمتکاراں نے تعظیموں اپر فرش وچھائے
کھاو خورش پنخیر زاد یوسف حکم کرائے
دیواریں تصویراں لکھیاں نظر پیاں روئیلے
عمل کماے نظری آئے خوف دیو چہ باناں
بھایاں ویکھے دیس غم دہانے اسدی گریہ زاروں
بول نہ سکے کرے اشارے رور و ول دیوارے
روندیاں رخ دہوائے اشکوں مرک بھی غم دہایا
ہن اوہ دلوچہ رٹکن لگے جھوٹے پتے سنائے
نیر اکھیں وچہ موجاں مارن تے رٹکن غم سینے
حیرانی وچہ روندے ساکے عمل نظر وچہ آوے

صاحبزادہ کو کھانا کھاؤ یوسف نے فرمایا
 عرض کرن اس خانے اندر خورشید کھا دی جانے
 بنیامین جو یوسف سندی شکل ڈھنچا دیوارے
 صورت دیول ویکھے رووے رووے کھڑا
 کس نے ویر میرے نول ڈھنچا جس تصویر لکھائی
 کیکر قلم دکھ دردال والی کس نے نقش لکھایا
 نوک قلم دی کس مصور غندی بھری شکر فوں
 چانی برسوں مینوں میرا ویر ویکھایا
 کی جاناں ایہہ نقش و لکھ کوں کیا دیوارے
 ویر میرا پردیاں وچوں مصریاں کوں یں آیا
 صورت نقش پیارے والا جاندا لوچہ دھندا
 ویر میرے نول چھریاں وگیاں ظلم و گایاں کوں
 ویر کٹاریں پرزے ہو یا نظر میری وچہ آئے
 مظلوماں دی شکل سنور میں پر کرے دھنگناں
 فرج ہو یا ندی صورت مینوں دکھیں زنج کراوے
 ماں میری دا جا یا یوسف کس نے ڈھنچا اھیں
 میں قربان نظر وچہ آیوں مدت بعد بھرا وارا
 میں جسدے بہہ دردیں روتا توں اوہ ویر پیارا
 خونی مین میرے دکھ بچھنے وگ وگ کے رُہڑ چلے
 میں مرساں وچہ تیریاں قدماں تیری درد جہاں
 کون کوئی جس شکلاں لکھیاں نقش بھرے دیوارے
 ون تے رات فراق جد ہے نے میری جان جلائی
 ایہ یعقوب بنی دا بیٹا کس نے جنراں پائیاں
 بنیامین کر نیا زاری صورت ویکھے پیارے
 ہو رس تھانو چل خورشید کھلاواں ایہہ درد کیا
 لے سبایاں نول ہو رس خانے یوسف آن پہاڑے
 ایہ سبایاں لے دل تھیں لکھ سائے نقش و سائے

کیوں تھیں نہروما کے یاد کہو کی آسیا
 شاہ عنایت کرے اسل تے ہو رس تھانو پہنچا
 زخم پراناں اگھڑ وگیا چلے خون فوارے
 ویر میرا نقشہ روشن صبر دلوں لیجاوے
 اوہ یوسف دی صورت سوہنی کسوں نظری آئی
 ویر میرے نے سفنے اندر کسوں روپ دکھایا
 پاس پہا کس قلم و گائی فرق نہ رہیا حرفوں
 حسوں ویر میرے دی کیہڑا مصرے خبر لیا
 کی جاناں ایہہ راز کیا کی کس کا تب فے کاے
 کون اساڈے دلدا محرم جس نے نقش لکھایا
 لب خاموش قلم دی کاروں راز نمونہ دس دا
 کیتا فرج اجاڑاں اندر دل کے بید رواں
 مذہب حال داخونی نقشہ میں پر کر و گاوے
 دو ہزار تم و جا وچہ دلدے جیدا داغ نہ جاناں
 وچہ پڑیا ندے خون جگر دا نقش اگھڑ وگیا
 جس نے میں دل لا بنولاے گھٹ اٹکیرا لکھیں
 سیروں مناں ہزاراں ہو یا ہن دلدا بچھتا وارا
 میں ڈھنچوں تے باپ دوراڈا زخم جہد یول بھا
 جان چلی پردیں فرقاں صبر نہیں آج پلے
 ایہا کارا عشق تیریدا آئے بے پروا ہیوں
 اوہ یوسف دا واقف کیہڑا جسے نقش سوارے
 اسدی صورت مصریاں لوکاں کھنوں لکھ منگائی
 تے اوہ کون فرشتہ آہا جس تصویراں لایاں
 والی مصر کہے یا رانہ کر گریہ زاری
 کہندے ویر دمن تصویراں راز جہا نوچہ کائی
 اپر تخت مرصع زریں آخو قدم لکھاوے
 روون بھیں دس ہتے جھوریاں رہیا ویر پیارے

طاش منگائے پیش رکھائے یوسف حکم کرے
 دس بھائی بہنیں طاشیں لیل کھاؤں گے
 وہر یا طاش اگے اوہ روند ا بیٹھا زار و زاری
 میرا ویر ہوندا ہے آج دن نال سیر بہ کھاندا
 یوسف کہتا بنیا مینا کیوں رولوں کر آہیں
 بنیا مین گئے چھٹ لغزے رور و عرض سنانی
 میں حسنوں آج روند اشا ہایی اوہ میرا بھائی
 وگ وگ کئے کیجے میرے ہم کہیں کھاہ عناندا
 چھوڑ گیا جو روندیاں سائوں وچہ پورس مینے
 جسدی بھین ترط فدی رہندی وانگ پھی بن پانی
 جسدی وچہ اوڑیکل مینوں برساں بہت وہا یاں
 میں جسدے وچہ دھیں رُناں میرا ویر پیارا
 جاں مینوں آج نظر نہ آوے یوسف شان والا
 یوسف بچھے بنیا مینا ہن کتھے اوہ بھائی
 اہناں بھراں جھگل کھڑیا موڑ پہنچایا ناہیں
 خون آلودہ کڑتہ گل دادنی آن لبشارت
 اوہ یوسف دے گل واکڑتہ میرے پاس نشانی
 اوہ یوسف ہن میرے تائیں نقش آجے وچند
 کی کھاواں میں کھانہ سکدا ہاتھوں یوسف بھائی
 یوسف کہندا آج میں تھیں تول میں لیل کھائیے
 میں تیرا تول میرا بھائی یوسف جان اسائیں
 جے تیں یوسف ویر وچھٹاں میں بھی ویر وچھٹاں
 بنیا مینا بھائی تیرا وچھٹا جیوں تیں تھیں
 جے تول بڑیاں درواں والا میں نہ درو و غلی
 تخت اُتے چڑھ بنیا مینا نال میرے بکھائیں
 بنیا مین گیا بہہ حکموں تخت اُتے کر زاری
 راج سوایا تدھ سلطان نال ویر تیرا مڑا

اک لک طاش اُتے لیل کھاواں ڈوڈ وائی جائے
 بنیا مین اکلا بیٹھا طاش رکھائیں اگے
 یوسف ویر وچھٹے والا زخم دے وچہ کاری
 بحر عناندا بڑا میرا تال کیوں بڑا جاندا
 مائی جایا بھائی تیرا ہے کوئی یا ناہیں
 یوسف باہجوں مائی جایا میرا ویر نہ کائی
 جگر کباب ہو یا دل پرترے جسدی وچہ جلی
 جسدی وچہ وچھوڑے مینوں ہے شمار و نامہ
 جسدے وچہ فراق پد رول تیر وچہ چہ سینے
 پیغمبرے دل تے جس تھیں تیغ فراقون ہائی
 ڈھونڈتھکا دل کھائل ہو یا بجے نہ خبراں یاں
 اوہ ہوندا دل بہندا میں تھیں درد و غمینا سارا
 نال طعام دیکھائی دیندا تے پُر زہر نوالا
 بیتا میں کہے رب جانے مینوں خبر نہ کائی
 کھا گیا بکھیا ر جھگل تھیں وسی خبر اسائیں
 پاس میرے اوہ گرتہ ہن تک کھولال لال بار
 میں دیکھاں تیرا میرا ویکھے اسدے زخم نہانی
 اسدے درد فراقاں والے دل دے زخم نہ بند
 کس بے نال رلاں دل کھاواں وینہیں جگائی
 طاش اکوتے تول میں بھائی کھاواں تول بہر جائے
 مائی جایا بھائی اپنا جان اسادے تائیں
 برتے دیوچہ ناے یوسف آہیں کر کر رتاں
 اینویں میرا ویر پیارا وچھٹا پانی میں تھیں
 وکدے زخم وچھوڑے یا نوالے سال کئے لکھیاں
 سکیاں بھایاں نالوں ہرگز فرق نہ ہواں یاں
 والی تخت مصر دے اگے رور و عرض گزار
 ویر میرے تھیں جے چنگا پر اوہ نظر نہ آوے

جو احسان کیتوئی بھاراجا یاں کدول کما یا
 شمع پینکگل شوق پراناں سورج نور امجا لا
 یوسف طاش کریندا اگے دوہاں لقمہ چسپا یا
 دوہاں دلاں بھتیں غم دیاں آہیں کھالنج بنایا
 اوپر تخت برابر بہند قد رول وودھ وودھ جاندا
 پرولی بیچارہ عاجز آخر چیز کیا نی
 ایہہ سمجھن شاہ سمجھے ناہیں ایہہ بولی عبرانی
 چوری چوری شاہ عزیز دل بھایاں بولیاں لایاں
 بنیا میں بھراواں گلاں سن سن کر داری
 بنیا میں کہے جگ جیویں شاہا عالی جہا
 حکم کرو میں اوتھے جاواں مینوں صبر نہ آفے
 یوسف پچھے زریں خانے کیا پسند سایا
 حکم دتا جاہ نال غلامے تال اوہ اٹھ سیدھ صایا
 ہو بے ہوش کریندا زاری رولوں صبر نہ آفے
 مدت نیک توفدا رہیا اگر گریہ زاری
 جبرائیل سلام لیا یا یوسف نول درگا ہوں
 بنیا میں تیرے وجہ غم دے جان لبیاں پرآئی
 جویں تسلی ہووے اسنوں انویں کروشتا بی
 منشا حاضر سی اس ویلے یوسف نے فرمایا
 بنیا میں تیرا وہ چاچا مال میری داہبائیا
 وہ دکھائی اُسدے تائیں توں میں نقشہ میرا
 وجہ بولی عبرانی اسنوں میرا پتہ بتائیں
 ہویا حکم گیا حبیب منشا ڈٹھا چاچے تائیں
 منشا دے ول بنیا مینے نظریں اک واری
 اک واری ول منشا ویکھے اکواری ول صورت
 دنگ رہیا فراوے لڑکیا دیں پر خوردارا
 یوسف دائیں میٹھا حضرت منشا اٹھ سناوے

شرماواں میں عرض کریندا جگ جگ عالی پایا
 انت شمع تے جان جلائے جہا درو کو شالاہ
 دوہیں ولین دل کھل کھل جانکے ولدا بھیت چھپیا
 بھائی کہندے شرم نہ کر دایہہ رھیلے جاپا
 شاہاں نال برابر بہہ کے خورش برابر کھاندا
 یوسف سندا ایہہ سب گلاں کھیں جھڑی لگائی
 ترجمانوں بن سمجھے ناہیں ساڈے حال نہانی
 سن سن کے وچہ پردے یوسف رورور مزلایاں
 یوسف کہندا نہ رو بھائی مڑ مڑ وچی واری
 زریں خانہ اول والا دل میرے وجہ آئیا
 بیٹھ لوال سرج رواٹھا میں تلال بخار سدھاوے
 بنیا میں کہے دیوارے یوسف نقش لگایا
 یوسف دی جامورت ڈٹھی ویکھ غشی وجہ آ یا
 ہوش پوے مڑ قدم چھپے پھر توف غشی پچھلے
 آخر جان لبیاں تک آئی وگ وگ گئی کٹاری
 تے پیغام کہیا اے یوسف آیا حکم الاہوں
 جاندی جان وچھوڑے اندر دیہہ شتاب دکھائی
 مڑھاے مت بھائی تیرا وجہ غماں بے تابا
 زریں خانے جاہ فرزند احکم الہی آئیا
 غم میرے وجہ توف مریندا ہجر طوفان چڑھایا
 ویکھ تسلی دل نول ہووے باپ بھیس تیرا
 اوہ مڑا کر دیر نہ کائی جہا دیدار کرائیں
 بیہوشی وجہ پیا توف دا جاندی جان اذائیں
 ایہہ یوسف دی صورت ڈٹھی وگی وودھ کٹاری
 فرق ذرا معلوم نہ ہووے سب یوسف دی صوت
 کون ایہی توں کس دا بیٹا جگر کہدے واپارہ
 بنیا میں پیا سن دہرتی رورو کے فراوے

میرا بھی اک ویر پیا آ یا یوسف نامول نہ
 ہے یوسف صدیق میرا پویشا پھیرا لاوے
 جے صدیق تیرا پویشا کے نسبت خوب رلائی
 پیغمبر پویشا میرا یوسف منشا پھیر سنا
 سی پیغمبر مولن والا یوسف میرا بھائی
 ویر میرے نول خواباں آیاں عمری جاں ہی نہ
 منشا کہند انہ رو چا چا زندہ تیرا بھائی نہ
 میں پویشا یعقوب نبی اسیراھاں بھٹریا
 بنیا میں پئی جاں کنیں اسیرا گل پیاری
 چھاتی نال لگایا رو رو پکڑ بھتیجے تائیں نہ
 تخت اوپر تول جس تھیں بیٹھا منشا نے فرمایا
 نال تیرے دل کھانا کھا دس تینوں پابھی یا
 بنیا میں کہے فرزند اوہ مصرے دا والی نہ
 بنیا میں خوشی وچہ رنل غنوں چھوڑا یا ہو یا
 سگا رکھ چلیہاں برسوں دم وچہ ہو یا ہریا
 منشا نے جاں یوسف تائیں ساری خبر سائی
 برقعہ لاہ رنول گل بلیا ڈٹھس بنسیا مینے نہ
 جاں یوسف دی صورت ڈٹھی بنیا میں پیارے
 کیا کہاں اوہ حال کو پیا گذریا اپر بھائی یاں
 میں دو ہاندے بدل وانول چھم چھم چھڑیاں لایاں
 گئے بھا رولوں دھول باہر تپ پئی جیوں آجے
 با بھاولار لگا نوچہ پائی وچھڑیاں دل بھایاں
 یوسف کہند بنیا بینا بھائی رب ملائے
 توڑ وچھوڑ پد رختیں مینوں چھوڑ گئے وچہ غم
 ایہہ گل کہہ غم کھا دا یوسف ہوش نہ تئیں کاٹی
 ساعت بعد جو یوسف تائیں ہوش بدن وچائی
 کوں وچھوڑے میرے اندر اسل وقت دھاوے

باپ تیرا بھی یوسف نامول میں قربان کلامول
 بنیا میں کہے رو اینوں میرا ویر سداوے
 سی یوسف صدیق پیرا میرا بھی اوہ بھائی نہ
 بنیا میں وچھیرا رو یا راز کرے فرماوے
 فرزند اوچہ حکمر میرے مڑ مڑ چوہبک لائی
 شان نبوت تھیں اوہ خواباں بندیاں صاف گوی
 تول جسدے وچہ غم دے روویں میرا باپ اوہائی
 شکر گزار ملایوں اللہ نہ کرا ایڈ قضیہ نہ
 وچہ خوشی نے اکھاں کیڈک گذری حالت بہاری
 فرزند اس جسدے مینوں تیرا باپ کتھائیں
 باپ میرا اوہ بھائی تیرا ماں تیری دا جایا
 برقعہ دے وچہ سُن سُن حالے اکھیں نیروہا یا
 منشا کہند اوہو یوسف جس دا سایہ عالی
 سورج وانگ ہو یا نورانی رخ کملایا ہو یا
 اکھیں نیروہا بندے خوشیوں جوش دیوچہ بھریا
 اٹھ یوسف وچہ خلوت آیا نال لیا سو بھائی نہ
 وچھڑیاں نول ملے پیارے ٹھنڈی وچہ سینے
 پینگہ خوشیدی لشک فلک تھیں لگیں ہولارے
 باہاں گلے ملیندے دو نو پد لیدیاں کھولنایاں
 سینے وچوں بلدیاں لاٹاں بانی کھت بھایاں
 کڈھ بھٹی تخت بہا یا جل دا جگر عذابے
 سر دھوئے دو سینے تپدے بارال رحمت آیاں
 نہ ڈر ویکھ اعمال بھراواں جو جو انہاں کمائے
 تول محبوب وچھوڑیا میں تھیں اندر دروالم دے
 پٹاں تے دہریس مبارک پاس رتا بہہ بھائی نہ
 بنیا میں کچن لگا پیو دا حال کیسا نہ
 بنیا میں کہے اوہ حالا وچہ بیان نہ آوے

نہ کچھ بھائی حال پدر داروندیاں انھیں گیاں
 تیرا نام پکا رے مڑ مڑ یاد کرے سوواری
 وجہ دکھاں قد فضا اُمد اکوشت سک گیا ئی
 انھیں دیوچہ نیند نہ آوے کھاؤں بھلا نہ بھلاؤ
 سن کے حال پدر دیوسف روروزار کر سیندا
 پھیر کچھ دس بھین میری کیونکر وقت ویا نندا
 جامہ نواں نہ پایا اُس نے سال گئے ہو چالی
 جس راہوں میں ویرلیاے اوتھے عمر گذاری
 پھولے خاک و رہا وے انھیں بڑی تیروچہ انہیں
 بھین پیاری میں مڑ آواں کر کے عہد سنایا
 مڑ بھائی ایہہ درد جدائی جان نہیں ہن جردی نہ
 روندے باپ دیا فرزند لے مڑ جنر پدر دی
 دگدی دہرت کدے اٹھ بھندی تیرا نام پکھے
 ویر میرا وہ ماہ منور یوسف نام پیارا
 ایہو حال ہمیشہ اُس داوچہ درداں ورتارا
 یوسف ہو رو دھیرا رویا سن ہمیشہ حالا
 پھر کچھ دس بنیا سینا پر نایوں یا نا، میں نہ
 گھر اولاد تیرے یا نا میں پھر یوسف فرماوے
 یوسف پچھے نام انہا ندا کی کچھ تدھر رکھا یا
 دو جا ذنب ایہی دم تیمار و رو کے فرمایا
 یوسف کہندا ویر پیارے ایسے نام کیا ئی نہ
 آہے عربی بولی اندر ذنب کہن بکھیاڑے
 نام تیرے میں ہر ویلے بیٹے نول گل لاواں
 دل اپنے نول نال فریباں دیاں تسلی بھاری
 ویکہن بکھیاڑے کھاو درد لٹے دا بھائی
 تا وہ حال قضیاں والا دل بھیتس تہ و ساراں
 لہو بھیناں لے کڑ تہ تیرا بھایاں نے دکھلایا

چالی سال وہاے حجرے تیریاں وجہ قضیاں
 میں سکے وجہ عمدے شعلے تیریاں عمر گذاری
 چند نواں جویں بدن مبارک و بھیاں نظریا ئی نہ
 نام تیرا لے کرے پکاراں درد جھلے غش کہاے
 وادروا میں جہانا ہاں تاں کیوں باپ تپیندا
 بنیا میں کہہ دکھ اُسدا حدول گذریا جاندا
 ہو دیوانی رہی بھاری تیریاں درواں والی نہ
 پئی پکارے کھل یوسف ویکہ نواں کواری نہ
 اتوں راہ گیا سی یوسف روندیاں چھوڑا ساہیں
 میں روندی نول عمر وہائی ویر نہ مڑ گھر آیا
 ویرہ راتیں وجہ تیریاں راہاں بھین اوڈیکل کردی
 سنگدیاں بھیناں مرگ نہ بلدی چند جدایی ٹردی نہ
 آوندیاں اوہ راہیاں کولوں جان بھیندی ساے
 کئے ڈسٹا وچہ جنگل روندیا کسے شہر بھارا
 کھاؤں پیوں بھلا اُس بھیتس تیرا درد گذارا
 مڑ مڑ داغ دلیوچہ رڑ کے ہجر پیاریاں والا
 ہاں میں کہے ویا ہیا ہو یا ذوق نہ دل بن آہیں
 بیٹے قن میرے گھر ہوئے بنیا میں سافے
 بنیا میں کہے اک یوسف تیرے نام بلایا
 نام میرے فرزند اں ایہا جو میں آکھ سنایا
 عرض کرے میں ایہا بھاون تیری وجہ جدائی
 دم مے معنے لہو ایہا ئی بھائی لازا لکھاٹے
 یوسف یوسف پیارے راں دلیری اک بھجاواں
 بہا وہ تیریاں درواں والی گئی نہ گریہ زاری
 ذنب رکھا یا نام پسروا پائی جس جدائی نہ
 اس فرزند پیارے تا میں کہہ بکھیاڑ پکاراں
 دم دم کراں پکا رے نول ہووے درد سوا یا

بنیامینوں یوسف ڈٹھا عشق جیسا بھارا
 بنیامین کہے بھائی رونمیاں عمر و ہائی
 ایک ساعت ہن تیرے نالوں وچھڑیا نہ چاہاں
 یوسف کہندا جھل نہ سکدا میں بھی درد و چھوڑا
 چیز غلے رکھوا وال تیرے ساریاں سوڑ مٹکاواں
 چوری نام لگا سال تیرے رنج نہ ہوئیں کافی
 بنیامین کہے جیوں چاہیں پاس رکھاویں مینوں
 اگر مصلحت حضرت یوسف برقعہ منہ پر پایا
 بنیامین جدوں خوش ہو کے آریا وچہ بھایاں
 بنیامین بھراواں تائیں وچہ پچھپان نہ آریا
 راجن پچھن صاحب زادے نور ماہ جبیناں
 بنیامین کہے کی ہو یا کو میں پچھا لوں تائیں
 بھائی کہن تیری ایہ صورت بدل کھالوں آئی
 یوسف دا غم دل تیرے وچہ اچ کچھ نظر نہ آئے
 اچ میں وچہ خوشیاں بھانے ویر گیاں کیونکر
 والی دیں مصر دا مینوں کر کر ویر بلا وے
 تخت اُتے پہر بھایاں تائیں یوسف نے فرمایا
 باپ تارا ابی خدا دا کیونکر وقت گذارے
 یوسف پچھے وچہ تساناں باپ جیہا غم کسوں
 کس نے ودھ لساں تھیں کئی یوسف دی غمخواری
 بھائی یوسف دی وچہ فرقت کون زیادہ رویا
 یوسف دا غم کر دے دو وچہ ودھ بھال تھیں ہیا
 ایہہ یوسف دے وچہ وچھوڑے رہیا ہمیشہ تیدا
 فرزند لندے نام رکھائے اس نے دردناوے
 سن یوسف فرماوے بھایاں لین غم تیں آئے
 عرض کرن کچھ پوچنی ناہیں سالوں قحط ستایا
 اسل بضاعث ثابت پائی جاں گھر بار کھلائے

بے آرام رہیا وچہ غم دے سن سن حال سارا
 اچ مقصود دے دایمنوں ہوئی دور جدائی
 بھایاں نال نہ ٹوریں مینوں وگے نہ قدم اگاہاں
 بھایاں نال ٹوریاں اول پھیر کر سیاں موڑا
 پھول کڈھاواں حکم شرع تھیں مینوں کول کھاواں
 بن حیلے جے رکھاں مینوں چھوڑ نہ جاسن بھائی
 بدنامی خوش ہو کے جھلاں چھوڑ نہ جاساں مینوں
 بنیامین نال لیا یا بھایاں دے ول آ گیا
 چندوں نال خوشی دے صورت چمکاں کرے ہواں
 صورت وکچھ ہے وچہ حیرت ایس ماکی جایا
 کس تھا لونیندا توں شاہزادہ آریوں وچہ سکیناں
 بنیامین تارا بھائی ہاں میں وچہ تساناں
 والی تخت مصرے مینوں بوئی کیسا سنگھائی
 اوہ رونال تے غم دیاں میں کتھ کتھ پچھتاوے
 بنیامین کہے اچ اٹھیں حال ڈٹھا جے جیوں کر
 گھٹ نہیں ایہہ یوسف نالوں کوں غم گھٹ جاوے
 صاحب زادو حال گھراں دا کیوں کر وقت دھایا
 اہن سمجھ غم یوسف والا دل تھیں نہ وسارے
 وچھڑیاں تھیں یوسف کوں زخم لے دل جسوں
 وچہ یوسف دے ودھ قضیاں کس نے عمر گذاری
 نال پدروے کون تسان تھیں غم داسا تھی ہویا
 بنیامین رہیا وچہ غم دے ساریاں بھایاں کہیا
 نال پدروے حجرے اندر دروازے قفل کھپدا
 اسدے دل تھیں یوسف بھائی بھلا نہ ہر حالے
 ظاہر کہو پیغمبر زادو پوچنی کیا لیا آئے
 موڑ کھلی جوتل کرم تھیں اوہوے سر پایہ
 وانگ مانت مال تارا او نوں سوڑ لیا آئے

جنگ حیوین و چھ فصل کرم سے سکھائیں سلطانہ
اول والی مور بھناخت موڑ لیا کے ڈر دے
تساں نگاہ امانت رکھی یوسف نے فرمایا
یوسف کہے غلاماں تائیں بھرتیاں بھر وشتابی
پر دے دچہ غلاماں تائیں یوسف نے فرمایا
بنیا سینے دیو چو بھارے رکھ دیو دچہ پر دے
اکھ سلام کئے کنغانی مٹوڑی دور سدھارے
کرن سوار پکار چوانوں چور تیں کروانوں
اول منہ کر کیا جواتاں کی تسال گم گسائی
کچے پکارن والا بے کول بچہ سپال آئے
انہاں کہا اسال قسم خداوی ہے معلوم تیں
کہن سوار تیں جے مجھوئے بھرتساں کیا ستریں
حکم شرع دا اٹس دے تائیں پکڑ رکھو کھریدہ
اسرا بیل بنی دے مذہب حکم شرع فرماوے
موڑ سوئے لے مصرے سب کنغانیاں تیں
یوسف کہنہ نہا بھایاں تائیں کنغانی کروانوں
جال پیغمبر زوے سب تیں خدمت و دھک لئی
باہوں مل شتر بھڑوئے قیمت لئی نہ کائی
ہو دیہیر بھراواں کیا شہ عالی حبابا
پر ایہ نام جو چوری والا تہمت خلق لگائی
لوکاں طعن غضب دا پتھر اسال و جاوچہ سرور
نہ اسیں چور نہ دھاڑے ماروہاں سکین بھاسے
انہاں امید پکی دل بھاری اسال نہ کچھ چورایا
یوسف کہے غلاماں تائیں شتراں بھارا تارو و
اول چھٹ شتون کھلائی بھول ڈھٹی اوہ ساری
ایہ جوان نہ چور دسیندا آ یا منتظر یقینوں
دس بھایاں نے بھار جو مچھوئے کچھ نہ ظاہر آیا

احساناں بختیں وچہ جہانال کیتوئی بدل خزانہ
پیغمبر دے گھر دے پردے کوں حیانت کرے
میں احساؤں پھر کر ساں مسرووں دولں سوایا
نہ تو لو بھگوناں دیہو ہووے ڈور خسرانی
جام عقیق میرا لے جاو رکھو پاس چھپایا
بھر چھٹاں جوں یوسف کہا پردے اونوں کرے
جام گیلی حضرت یوسف گھر سوار دوڑا لے
کھڑے رہو مت جاو اگے پکڑ ولاں کنکانوں
باق عقیق ملک دا کیا تسال چورالسیائی
تیں ضامن تیں وچہ الخائے اٹھ دیال بھڑنے
چو نہیں سیں نہ تیں کرن فساد تھائیں
انہاں کہا جس کولوں کچھ پکڑ کھڑا ستائیں
شاسع دین اساوئے اینوں فوتے جاری کرا
اپنا چو رکھڑے جے کوئی خدمت سال کراوے
یوسف اگے حاضر کیتے چورال وانگ تداہیں
میں احساؤں نال تساوئے کیتا بھلا جواتوں
اور رخت برابر اپنے روٹی بیٹھ کھلائی
تے تسال جان دیوار جواتوں خوب کیتی بھلیائی
جو احسان تیرا سر ساڈے ودھ حسابوں آہا
اس تھیں دل شرمندے ساڈے ایڈک قہر کیا
پیغمبر دے بیٹے ہو کے چوریاں کرے پھرے
چور نہ رکھو نام اساو چور جلن وچہ نارے
ایہ چوری دا نام اچانک کیوں ساڈے سر آیا
بچ کہن پیغمبر زوے یاتے جھوٹ نثارو
جال کچھ ظاہر ہو یا تائیں ہاسیوں دوجی واری
وارو وار کھلایاں چھٹاں باہوں بنیامینوں
جان دیہواک باقی رہندا یوسف نے فرمایا

اگے شک پئے دل ساوے تا ایہ موڑ منجکا
 پھول رہے دس چھٹاں تائیں حال ہو یا آشکار
 ات باقی ایہہ چور نہ ہوئی انت انہا نہ بجائی
 ویکھو پھول جو باقی رہند بجائی کہن تدابیں
 اوہ کہند دس چھٹاں وچول ڈٹھا پھول ستامی
 چور نہیں اس عیب نہ کافی ایہہ بھی کھول نہار وہ
 یوسف کہند امرو جوالوں چٹے منظر ہی آئے
 نہیں چٹے تے سب نہیں چٹکا ایہہ بجائی دل وے
 تے جے چھٹ نہ پھولو اسدی بجایاں عرض سنائی
 سالوں کہی بجار تال پھولے تال خواری
 یوسف کہند پھول غلاموں کرو برابر بارے
 پھولی چھٹ پیالہ بجا چور بنے کغانی بڑ
 کیوں سال پ خیالیں پے پے اسدی چھٹ کھائی
 مرن چٹکا بدنامی نالوں ہن اسیں چور سداے
 سر نیویں ہن روندے بجائی سمجھے ہو نہ کافی
 خون جشم کیلجے تیرے ہیبت دیانی سینے نہ
 اے ظالم کی کار کیتو ڈوب دو تو گھر سارا
 جے توں میں بڑا اے ظالم سالوں پٹ گویا
 شاہ اسادی خدمت کو اس دامال چور رالیو نہ
 تینوں اس نے غلہ دتا خدمت خوب گذاری
 اوپر تخت بہایا تینوں تال طعام کھلایا
 ویکھ نظر کر تیرے اے ٹیڈک لطف کمائی نہ
 بنیا میں کلامل من من ہنس ہنس کے فرماوے
 اوہ روندے ایہہ سدا ہا اوہ کروے حیرانی
 نال دیاں دانام گویا تیرا گیا نہ کافی نہ
 چور ہستے تے بہر ورون جاں پکڑے سرکے
 صاحب دلال پسند ملامت کہ بدگوئیوں ڈرے

کغانی ایماناں والے اسال اگے ازبا کے نہ
 جھوٹا دیو ایہہ گھروں جاو نطن گیا اٹھ سارا
 انہاں پیٹنے اگر وہ کھوٹا شک نہیں ہن کافی
 یوسف آئے کی ہن حاجت نطن میریل ناہیں
 اک کال نیوں اپنے سر تے لیجا یے بدنامی
 ویکھو صاف عقیدے سادے طعنے پھیر نہ مارو
 طعن الزام تسال کچہ ناہیں ہو نہ کاندے جائے
 تسال نہ چیز چورانی میری تے ایہہ کیوں چراے
 اسال تے ایہہ فخر کر تھی تے اپنی وڈیا کی نہ
 بے اعتبار تسالوں جاتا میں رہیا اعتباری
 تا ایہہ فخر چترے ناہیں موہوں لاف نہاے
 شرمندے ہو بجائی سارے ڈوبے وچہ حیرانی
 رکھی رب رکھائی عزت عکول ڈوب گوائی نہ
 بنیا میں بن را حیلے سالوں عیب لگائے
 عزت حرمت خاک لٹائی قدر نہ رہیا رانی نہ
 ساڑا کھیں دس بجائی رو رو کہندے بنیا میں نے
 چوریا کروے پخت بنی دے پائیو مصر لو کارا
 نا ذکر میں دیاں تختاں اوپر سٹ وچہ خاک دلایا
 تاج سروں لاد عزت والا اندر خاک سٹایو نہ
 دے چلیوں احسا لوں بدلہ چٹکا جانندی واری
 کچہ حیاتیرے دل اندر چوری وقت نہ آیا
 چوری کرن لگے لوں کیوں نہ شرم دلیوں آئی
 میں کہ جام عزیز چوریا یا شرم کو یہی آوے
 توں میں کیوں شرم نہ آوے ڈب میں ہونانی
 بے شرم لوں شرم کو یہی لیک گھرنے لائی
 اٹا سماں خلاف زمانہ جھوٹ جتے ہارے
 وچہ ناموس نہیں ڈب مروے وصل ندیو چرڈ

گو مجھے نہیں جنہا ندے دل تے تیز کٹاریاں ہر کو
لشہ وصال جنہا ندے دلوں مئی دادم بھرے
اوہ وجہ ذوق سمندر تر دے واقف ڈونگے سر
تے غیال دے سوز دل مٹوے نفس ہوا دگرے
بنیا میں کہے کیوں مینوں چور کھورل سارے
اوہ کہندے جے چور نہیں تول جام چھٹے کن پایا
جے سرمایہ تال چورائی میں بھی جام چڑایا
چپ رہے ہو بھائی سارے سر نیویں شرمندہ
آہا مصر اندر تارا جیکوئی مال چور اوے
تے یعقوب بنی دے مذہب چور رہے ہو بروہ
ایہ اللہ نے یوسف تائیں دل وجہ دل سکھلایا
تے جے رسم موافق مصر عدل ہوندا اور تارا
فتوے آکھ بھرا چھپتاے عہد پد رتھیں ڈرے
جے ایہ چور تعجب ناہیں بھایاں نے فرمایا
جس بھائی تول بن ایہ روندا یوسف نام سدایا
اوہ بھائی دی عادت ساری اس وجہ آن سمائی
وڈے دی خوچھوٹے پکڑی سبھناں تول پکڑایا
ایہ ہے سچ سنا یا جیوں کر شاہکار ج سوایا
ویر میرے خود چوریاں کروے ہو رال چور بناون
جانے بھیت دلال دے اللہ جو جوتال سنائے
اگے تخت بدھے ہتھ بھایاں رور و عن سنائی
باپ بڈھے وا ایہ ہے عاصا ہر دم خدمت کرا
شاہا تول احسان کنندہ سالوں نظری آویں
جان اسال قربان پد رتے دکھ اسدے یقیں رکھ
اسن تے باپ پیار کر نید اسب یقیں ودھ تمانی
ایں مر نیدے پر جے اسدی بکدی جان اکل
سارے ایں سلامت جایئے جے اک ایہ نہ جاسے

بے بصر اندے عشو ماندیوں اوہ کد نظر ال کرو
بیخبر ال یقیں اوہ بے خبرے وجدیاں شال چر
ابرا ندہم ور ہے لکھ سرتے ذرا دھیان نہ دسرو
کد غیال دل خجاست کھتن جے یار ہووے وچہ گد
قسم خدای چور نہیں میں ظن نہ کر یو بھارے
فرمایا جس بھار تساڈے موڑ کھلی سرمایہ
جے تیں چور نہ بنے کوں ہن مینوں چور بنایا
عزت ضائع گئی اساڈی دوچہ حسرت کھاندے
صاحب مال لوے شے دونی ودھ سزائے
سو بھایاں تے اول فتوے کہیا شرع پد روا
شرع پد روا فتوے اول بھایاں یقیں لکھوایا
یوسف دے ہتھ آن سکدا بنیا میں پیارا
شاہ سنگے ہن چور ناہاں یقیں رکھاں وانگوں برو
اس داویر جواگے مو یا بھی اس کہہ چور ریا
اوہ بھوپچی دے گھر یقیں چوری ٹپکا کڈھ لیا یا
را حیلے پت چوریاں کروے دوہاں شرم نہ آئی
عیب پراناں وجہ جنہا ندے آخر ظاہر آ یا
سن یوسف جرجاندا دل وجہ راز نہ کھول ویکھایا
چوری وچ پد رتھیں مینوں دل وجہ خوف نہ کھاون
اپنے عیب اساڈے سرتے کڈھ زبانون لائے
وڈی شان عزیز اتیری دا یئم رہے سوائی
پکڑا ساقیں کیسیوں تھال اس دیوچہ بروہ
باپ بڈہار و مری غم یقیں چھوڑیں لطف کماویں
غم اسدیوچہ ویکھ ولیدی جان جلی وچہ دروے
اسدیوچہ وچھوڑے اسدا ہووی کام تمانی
پنچیر دے دل تول کافی ہوندی صبر تکی
باپ اساڈا اسدے غم یقیں سخت معیت پاوے

رکھنا تحقیق جس نول چاہیں خدمت وچہ غلامی نہ
 یوسف کہے پناہ خداوی جس دا عالم سارا
 بدل گناہیں ہورال پکڑال وچہ عدالت ناہیں
 بے امید ہوئے جاں بھائی سارے اٹھ سدہائے
 بھایاں بیٹھ جمع وچہ گوشے مصلاحت پیکاریں
 کہے یہود معلم بھٹال باپ لیاں سولندراں
 کی منہ لے ول باپ سدہائے اگے یوسف کٹھا
 زخم اٹے ہن زخم نگاؤن میوں بھلا نہ بھاوے
 مرل چنگیر اکھ لکھ واری ایڈ مصیبت نالوں نہ
 بنیامین لئے بن جانال روانہ سالوں موئے
 جے اوہ ویر نہ دیوے سالوں گھتو جنگ پوڑا
 تیغ وگا ومارا وڈا وڈس مصر دا سارا
 سن مصلاحت بھایاں تائیں بہت پسندی آئی
 جوش کرے روئیل پکارے سن سکے تدبیراں
 پکڑال تیغ پوہل کر خضرہ توڑ غزور وکھاواں
 وکیجاں کون جھلے واہ میری ڈھاہ مریاں کلا
 چا تلواروں شعلے جھاڑاں سارا مصر و جاڑاں
 پوہل اکلا کر کر ملا ماراں سب سرداراں
 تیغ گدراں شیر شکاراں میدانال وچہ ماراں
 تے میں ایسی تیغ وگا وال پوہل مصر وچہ واراں نہ
 اکڑ باندی گردن وچدی گدر وٹن تلواراں نہ نہ
 تے شمعون کر سید آدمہ میں وڈ سال بازار سے
 بازاری کر گریہ زاری اڈن گے تلوارے
 ہتھ آیاں نول جان نہ دیساں مار رکھاں وچکارے
 کفن بازار کون ہن ہتھیں ڈھلے عطر عطارے
 رنگریزاندے رنگ رخاندے اڈ پڈ جان ہکارے
 لوک پساری کھا اک کاری جاؤن چھوڑ پسارے

بنیامین بھارے اٹے کر حسان ستامی نہ
 چورال چھوڑاں ہورال پکڑال ظلم کریاں بھاراں
 بے الضافی کراں نہ موئے بھاویں کرسواہیں
 بنیامین لیا رکھ یوسف صبر داں وچہ آئے
 رور ویر رہاے چیمول سارے پئے وچاریں
 ضامن دتا اللہ صاحب ساں سجے فرزندال
 دہاڑا وروغنا نداجس کتیں اسدے حال تر شھا
 دل میرا وچہ فکر غنا ندے ڈبڈب غوطے کھاے
 در ویدر کتیں ساڈے سر تے پوسی قہر و بالوں
 عجز لڑائی دونوں حاضر جو کچھ شاہ قبو لے
 مرداں سب شیر بہادر پالو مصر اجڑا
 سا بھٹو تخت خزانے لٹو مرے عزیز بیچارا
 بنیامین چھوڑا لیا یے کر کے جنگ لڑائی
 ذمہ میرا مارگواؤن کل امیر وزیراں
 تیغ بہادر وچہ مصر دے کون جے ازماواں
 وانگول شیر کھڑاں دب ملکوں نکر یا ند کلاں
 چھاتیاں بھاڑاں زخم اکھاڑاں جگر بھٹاں لٹاں
 باغ بہاراں تے گلزاراں چھوڑ مرل سن یاراں
 وچہ درباراں پوہل پکاراں تیغ کٹھے جھلکاراں نہ
 باتدیر وزیر نگہاراں ہورا سیر نہ ہاراں
 توڑ دھچوڑ دھڑاں سر نالوں دل دے داغ اتاراں
 ندیاں خون وگا وکھاواں بازاراں وچہ سارے
 چھوڑ دوکاناں لیے جاتال نئے جلن بھارے
 چھوڑ زناں مرجا نہ ویاہے وچہ وچہ مرل کوئے
 بقالاں دی گردن اٹے کھا دے تیغ ہولاے
 حلوا یا ندی گردن گدرے تیز کھنڈیدی دہاے
 دن دے چور ٹھکاندے رہبر گردن سنیاسے

ورزیاں چیر طریناں چیرے لٹکا والی دیوے
 قصایاں میاں قاتل چیریاں پھرن گلیں یکیاے
 تیشے نال چھلاں ہر طرفوں ٹاٹھ بھار بھارے
 شور گرانڈے شور گواہ کٹ کٹ ہاں مینارے
 اس سووے وچہ ڈوب ایماعت چھوڑین ویناے
 ہر مینیاں جاں سرے مینیاں کون و سار و سارے
 سمباراں پڑکار سواراں جہناں محل اُسارے
 کرن تصور جدوں مصور مرگ ڈھکے درباے
 جھاڑبسا طی شہروں پہونچن گورگناے
 کہن پیاری وچہ بازارے نفع نہان جیباے
 عصا راندے افریخوڑاں دُھم پوکے جگساے
 ایسی تیغ وگاواں کاری کر کر حملے بھارے
 مصر شہر دے وچہ بازارے آج ہون کچھ کارے
 وکھیاں کون مقابل لے شیراں دی بیکارے
 ویکھ لوواں آج مائی جایا کیکھڑا روک کڈارے
 کہے بیہودا طرف عزیزے میں خود قدم اٹھاواں
 لغو مالل حمل زماندے پلوچہ جھاڑو کھاواں
 مرد مقابل جیکوئی آوے اسدی گردا وڈاواں
 صاعق برق یلاندیاں تیغال آج مصرے چمکاواں
 نیل ندیکے کڈھے وسدیاں بیڑیاں پورٹا ہواں
 چاشمشیر لواں وچہ مردواں لغویں دہرت ہلاواں
 ست سجایاں نے ذمہ کیتا دل ول ماسیے فوجاں
 ٹھاٹھو گے وچہ گلیاں مصرے تیغ زماندی رتوں
 شاہ مصر دے شوخ سپاہی سخت دلیریاں والے
 توڑ صفایاں میداں اوڈا ایے چا غالب شمشیراں
 فوج عزیز گھارن کارن ہاں اسیں ست بہتیر
 یاد رہے پیغمبر زاوے کدے مصر وچہ آئے

پنجیالیاں پنجہ اڈاواں تو نے کرساں بہن نیاسے
 آہن مار سہل وچہ خونی چنڈاں چنڈ لوہارے
 مار وچوں نقال نکارے کڈ ہاں کسے قصارے
 نہیں ظالم دل دے کھوٹے من وچوں ہتھیارے
 تے لکڑے وچہ خونی جھکڑا گر من جڑھ مارے
 آویاں تارے وچہ سینے چال گھل گھل گھلارے
 نقاشا ندے نقش اوڈاواں مجلس وچہ چکارے
 ہومورت دی صورت سارے مریوں وں نالے
 بریاں گردل بریاں ہوئی سل یاراں دی ڈاے
 نسیاں جاندیاں سبک مزاجاں رہن لنگدیاں تارے
 عقل گرانڈے عقل کراں دہر فوادی تلوارے
 قتل مصر تے رویند جینا ور کوکن جھبول ستارے
 شیر شکن تے فیل ٹکٹن آج دھن نام ہمارے
 کٹھانیدیاں زور آوریاں کوک سنے جگساے
 سارے چھوڑ پیارے بھارے جانہ بلیک چہ مارے
 بنیامین چھوڑا لیاواں یا تے جنگ مچاواں
 توڑورہ زنداں مصر و قیدیاں بند چھوڑاواں
 مارگوواں ماتم پاواں رولن پتاندیاں ماواں
 شیر و شاندیاں خونی شکلاں اندر خون لٹاواں
 ڈھاء عمارت مصر شہر دی چا وچہ نیل وگاواں
 بنیامین پیارا بجائی قیدوں کڈھ لیاواں
 آج وچہ نیل وگن وی مصر وں خون یلاندیاں موجاں
 وگدے نیل رٹھاسدہا یے قتل ہویاں پھرتوں
 بیون سد شراب کٹاروں گوریں سوہن سکھاے
 کرنے چور کلیمے مصریاں پکڑ بنجے وچہ شیراں
 خاک مصر دی اڈن لگی جیک چلے سب ڈیرے
 ہے کہانی آخر تائیں اجدے ہتھ وکھائے

آپا افراسیم بھیجا یا یوسف نے دل بھایاں :
 افراسیم گیا مٹمن کے ایہہ سجھے تدبیراں
 کہے یہود بھایاں تائیں ابے نہ تیغ و گایوہ
 ایہہ گل آکھ یہود اثر یا تیغ لی سہمتہ آیا
 جھوٹو عزیزا بھائی ساڈا نہ کر بہت قنصیہ
 کرکڑک سرسیاں اکو لغرو پکیر لیو کیا ہوسی
 ہیبت پوے مصر وچہ بھاری سر سر جان ہزاراں
 کہو پکیر قیامت آئی صورت بے کر زورا
 یوسف کہندا صاحبزادیا بول سہال زباناں
 کہندے جدوں یہود آوے وچہ غنبد بھار
 تنوں جھڑے ہر والاں ٹھہوں اندر جوش قہاری
 جاں لک سہے غضب وچہ دلہے رہندا حال سیانی
 پر جیکو اولاد یعقوبوں پشت اسدی مچھلاوے
 وال بدندے نیویں ہوندے جوش نہ رہندا کائی
 جدوں یہود وے تائیں ڈٹھا یوسف نے ہچہ غنبد
 افراسیم جھوٹیر لڑکا حاضری اٹھوے
 لے فرزند کرتے اسدی جھبیدے ہتھ لگائیں
 گیا غضب سب زور سدھایا قوت رہی نہ کائی
 گردنبرد یہود اوکھے حیرانی وچہ آسیا
 پچھلے دل اک لڑکا ڈٹھا صورت چندا وچالا
 پچھے کون کوئی توں لڑکے نور اکھیں دا کسدا
 توں اولاد دل باپ میریدی کہو تہہ نام کیا کی
 وچہ مصر اولاد پردی کون سپا سا بھائی
 افراسیم گیا ٹراوھتوں عاجز رہیا یہود اڈ
 اوڑک آپ اوڑیک سدھائے دل درباے آئے
 کیوں لغرو توں دیر لگائی تیں دل خون کیا نی
 پشت میری ہتھ لاسد پایا میرا جوش گویا

جا کے کن جو میراں بھایاں کی صلا چیں لایاں
 یوسف پاس سنایاں جا کے خوشنیاں تقریراں
 جاں میں لغو کڑمرسیاں تالیں بہتہ اٹھا یو
 یوسف آگے آن کھلویا نہ کر قہر حسنا یا
 نہ ستا ساڈے تائیں بے تدبیر خبر نہ سپا
 نہیں ندی دا پانی سن کے وگنوں اٹک کھلوسی
 حمل زنا ندے جھڑ جھڑ پوسن ہوسن حال خواہاں
 ایہہ غرور تکبر دل دا ذرا نہ رہی بھورا
 بے انصافی کراں نہ مولے تیرے لغو سیانوں
 وال بدندے چیر لباساں رہن کھڑے ہوساے
 نیزاں وانوں وال بدندے تھے نوک کشاری
 جاں لغرو سوت کریندا جھڑدی تڑف لوکا کی
 ایہہ غضب و حال تمامی دورا توں ہو جاے
 لغرو غا ہر سو ندانا ہر سندی بند دوباے
 پر جھپیاں و انگوں توں بھنے وال کھڑے وچہ جھ
 قہر بولی کہہ کے یوسف اسوں اٹوں میلے
 افراسیم گیا ہتھ دہریا جھڑیا جوش ازا تیں
 چھاپے لغرو کراں غضب تھیں طاقت پھر نہ پائی
 ایہے کون اولاد یعقوبوں جس نے ہتھ لگا یا
 پکڑ یہودا سو گئے منہ بھیں ڈٹھس برکت والا
 اسرا تیلی نظری آئیوں میں ہاں بیٹا جس دا
 ہیں فرزند کہدا کہہ ظاہر میں حیرانی آئی
 افراسیم رہیا چپ جسکے راز نہ دسیا کائی
 باہر ویرا وڈیکن لغرو جوش کرن یہود ہا
 کہن یہود اتائیں بھائی توں کیوں کم گوائے
 کہے یہود انسل پد رقیں ایہے لڑکا کائی
 تپ وچہ جوش غضب بھایاں قہر تنورنیا یا

و یکھ انہاں ول یوسف تائیں دل وچہ غصہ آیا
 فرمایا پیغمبر زاد یو بولو سچ زبا نوں بہ
 بھکھیاں قدر ول کھانے دتے عزت بہت کائی
 جاوندیاں تہاں تحفے دتے احسان کماے
 فتوے شرع جو تہاں سنایا میں وچہ کما
 مصر جاٹن قصد تہاں قتل میرے پردھانے
 جان لیں اسٹوے جھپیا ہوکے جلوچہ کائی
 کبریاں تہاں ہولل جاتا خود نول شیر بنایا
 تیں کیا ایہہ قہر کیا کیڈک ہو کروا نول
 جے تہاں زور رپے تے ماناں تیں سجھ ناتانے
 زور کیا وچہ تہاں تیں اے معزوری
 مارلیا تہاں مصر زبانی تے اے خبر نہ ہوی
 تے شاہی سامان مصر دے جاتے چیز نہ کائی
 اندر جوش غضب دے یوسف تختوں اتر آیا
 ویکھوزور خدا نے دتا یوسف نے فرمایا
 پتھر ٹٹ گئے ہو پڑے چھت کندھاں چپک
 ایہہ عزیز مصر دا والی جے تے قہر کماوے
 ایہہ ہے باز اسیں سب چڑیاں ایہہ اوہ شیر شکاری
 اگے سالوں خبر نہ کائی اسدی شان جو عالی
 کی جانال خود شیر شکاری مصر شہر دا والی
 دس بھائی اسدے اگے مول نہیں شے کائی
 کنعان جیانی اندر چپ رہے بے چارے
 اوہ تیغاندے جوش ہولا رے کتے نہ نظری تے
 ہو رامیر وزیر مصر دے ثابت رب بچائے
 ہو پیغمبر زاد جو نول یوسف نے فرمایا
 جے کوئی ہو رد لیری کردا ویکھ دیولش حالا!
 لالچ سخت سزا تہاں چھوڑ دیاں مسکینوں

بجایاں تائیں حاضر کر کے پیش کھڑے کروایا
 میں کی جزا تہاں تھیں کیتا گھٹ کیا احسانوں
 دوواری بھر شتریں غلہ قیمت لئی نہ کائی
 کر چوری تہاں اپنے تائیں داغ لکنا ہوللے
 شمن کش ہو تیغال پھڑپاں حق پلے ایہہ پایا
 وچہ داغ تہاں آٹھو کیا کیا خیال سائے
 کرے مار خراب مصر نول رمل ساسے بھائی
 تخت عزیز مصر دے تہاں ارادہ ایہہ
 اک تھیں اک خدا نے کیتی خلقت ودھ جہا نول
 کیڈ دی لت توڑ نہ سکو کرو نہ جوش دہگانے
 ہتر پلے لوک تہاں عملاں دی مزدوری
 جاتا ملک خدا دا سد امر دہنیں وچہ کوئی
 طفلان وائیک خیالیں گلاں کیتیاں چوڑیاں
 کروا نول مغرور جو نول قہر سہیں کیول چائیا
 سل پتھر دا کوٹھا یوسف ماریا پیر اوڈا یا
 ویکھ بھرا وال جیت دہانی اکھیں اگھڑ گیاں
 سالوں سادیاں پکڑ پیچے وچہ جان مروڑ کوائے
 بلوچہ سالوں مار گواوے جے پکڑے اکواری
 غافل اسیں پے کرماناں ہوش حواسوں خالی
 ایہہ کو پاک فرشتہ ہوئی اسدی صفت نرانی
 کھڑے مٹی دی نال پتھر دے ایہہ ہنہ مثل لوانی
 لافل ماریاں یاد نہ آیاں خیر رہی بازارے
 تے بازاری مرو لپساری کسے نہ مار اوڈاے
 ہن وچہ دلاں دعائیں کروے جان کوں بچ جائے
 چھوڑ وچہ وطن نول جاوے میں ایہہ رحم کما یا
 ویکھ تہاں ول میں ول گذرے قدر نبیاں والا
 اٹھ ٹروہن نام نہ لیناں بھائی بنیا مینوں

او ترک ہوا چار بھراواں رو رو سیس لڑائے
یوسف لڑوئے سب بھائی دے غلبہ سب بھار
کر تعظیم گئے سب بھائی رو رو نیرو ہاندے
کہے یہود بھایاں تائیں سب سے مرط جاؤ
تے میں آپ نہ جاواں ہرگز مصرول مول کہیں
پر جے باپ سے خود مینوں پر وہاں کنگانے
باہجوں حکم نہ مصر مینوں میں خود قدم اٹھاواں
سن یعقوب بنی دے بیٹے نو کنگانے آئے
بنیامین چور پیالہ دہر اندا چہ بھارے
فتوئے حکم شرع واسا حق چورال حق بچھایا
خبر کیا اوہ بھائی ساڈا چوریاں کرا پھروا
پھوئے بھار حقیقت کھلی پکڑ لیا سلطانے
بنیامین عزیزے پھڑپار ہیا یہود تائیں
بنی کہے امید نہ مینوں ہرگز بنیامینوں
راتیں نفل پڑھے دن روزے وڈا نہ کماوے
عرض کرن اوہ یا پیغمبر غیب نہ معلوم ساڈوں
بچھو مصر دیاں لوکاں کولوں جتھے حال وہاں
جے اعتبار ساڈا ناہیں قافلیاں بھتیں ساں
اسیں پے سوگند بنیا ساڈاوس نہ کائی
نبی کہے ایہہ گل بنائی نفس تساندے کارے
ایہہ کچھ میریاں پتال کولوں ہو گیا کائی کارا
پھر یعقوب بنی فرماوے فرزند و فرماوے
منہ ساڈے وچوں کیونکر ویر ساڈا کھڑیا
فرزندال نے عرض سنائی جو جو حال وہاں
اوہ تنہا دس بھایاں نالوں قوت دیوچہ ڈاڈا
نبی کہے میں صبر کر سیاں باہجوں صبر نہ چارہ
رب نے وچہ مصیبت سختی بنیاں نول آنمایا

لکھ لکھ شکر جواج اساڈی جان بچے غم جائے
لکھ لکھ اس جیلے سیتی مینا مین پیارے
عہد پدردا سینے رڑکے خوف دل وچہ کھاندے
بنیا سینے چوری کیتی پوکوں خبر سنائو
منہ اکھیں کی جاد کھلاواں باپ پیارے تائیں
یاتے حکم کرے رب صاحب جدا حکم جہانے
تئیں جیلو جے حکم مینوں میں کنگانے آواں
باپ آئے روعرض گنداری چوریوں حال سنائے
اھل سواراں شاہ عزیزے پکڑ موڑائے سارے
بردہ چور رہے گھرا لک اسال جواب مسنایا
غیب نہ جانا اوہو فتویٰ بنیاں آفت سردا
ڈبڈب گئے اسیں وچہ حیرت مڑوہا کنگانے
روندے اسیں قدم وچہ آئے کر حضرت خیراں
چوری اس نہ کیتی ہوئی جا پے حال یقینوں
لقوئے وچہ امانت پورائے اوہ کویں چراوے
جو معلوم اسالوں ظاہر کہیا کھول تالوں
یاتے پچھ کرواناں کولوں نال اسال جو آئے
پچھ جو شامی لوک تداہیں ہی غلبہ چکارے
دے بدل کر منت تھکے کچھ مراد نہ پائی
میرا بنیامین پیارا چور نہ کرو پکارے
قول بنی داجھوٹ نہیں ایہ یوسف طرف اشارہ
ایڈک زور تال وچہ آہے توڑ پہاڑ گواؤ
ایہہ کچھ جھوٹی تہمت دیکے بنیا سینے پھڑپا
اسیں عزیز مصرے دہائے اسنے غلبے پائے
اسال چھیاں اوہ کچھ نہ جانے زور نہ پیا اسڈا
فرزندال بھتیں رب ملاوے فضل و سی داسھارا
دل کائی ان میرے آئے وقت مصیبت آیا

تے اللہ دی حکمت بھاری جانے راز دلاندرے
 ایہہ گل کہ منہ پھیر پتال بھیں پیغمبر فرماوے
 نین سفید گئے ہوا سدے کھا گیا غم بھارا
 سن فرزند کہن یا حضرت ساؤل قسم خداوی
 غم اُس داتیں بھلدا ناہیں جاسی جان ازائیں
 فرمایا میں اللہ اگے اپنا درد سناواں
 مینوں معلم اللہ دلوں تیں نہ جانوں کائی
 سی یعقوب سوال سنایا اک دن جبرائیل
 پیچھ لوال میں اُسے کولیں یوسف داکچہ حالانہ
 جبرائیل حکم الاہول عزرائیل پیچھا یا
 بنی پچھ دس عزرائیل تینوں قسم الہی
 نور اکھیں دامیل یوسف زندہ ہے یا ناہیں
 کہہ فرزند پیارا میرا گیا کتھے کی ہو گیا
 عزرائیل کہے یا حضرت میں نہ جان نکالی
 یا پیغمبر بیٹا تیرا وحہ خرمیت خوبی
 سن یعقوب کہے کہہ کتھے حکم کتھائیں جاری
 جھبدرے رب ملاوے تینوں روز گئے راتھوے
 ترس دن بھیں یعقوب بنی نول سی وجہ دے تسلی
 جانے یوسف زندہ ملی پرناہ خبر مکا نول
 فرمائے فرزند و جاؤ ڈھونڈو یوسف تائیں
 جا بھائیال نول لہجہ لیا و رکھو آس الہی
 فرزندال نے عرض سنائی آس ربے دی بھاری
 زندیاں من امید دے نول مویاں ملے نہ کوئی
 کھا گھسیاڑ گیا ہو فانی برسوں بہت وہاں
 مویاں نول جا کیہڑا لہجہ جیوندیاں لہجہ لے
 پیغمبر فرماوے پتال خط میرا لے جاؤ
 کپڑ تلم خود بھیں لکھیا پیغمبر نے ناماں

صبر کٹاں جے پورا ہواں واہ نصیب ساندے
 ہائے افسوس پیارا یوسف مینوں نظر نہ آوے
 وچاندوہ وچھوڑے یوسف زور گیا چک سارا
 یوسف دا غم حق لتاؤ دے انت کتھے بربادی
 حضرت چھوڑ دلوں اس غم نول ایہہ دکھ تیر تائیں
 ہورال گے دکھ نہ بھولال مت بیصبر سداواں
 مینوں سب فرزند ملین دل امید ایہاں
 لے کے اذن جناب الاہول کھلیں عزرائیل
 کچھ قرار دے نول آوے جاوے درد کو شالا
 پاس بنی دے آن فرشتے عرض سلام سنایا
 یوسف دی نول جان نکالی یا بے تن وچہ آہی
 چھوڑ گیا اس دنیا تائیں یا ہے لے اتھائیں
 اوہ نکین آرام دے دا زندہ ہے یا مویا
 اوہ زندہ ہتھ مال خزانے ہے ملکال داوالی
 رتبہ اس دا وچہ دلاندرے مرغوبی محبوبی
 حکم نہیں میں کیونکر دساں سنے عرض گزار ی
 یوسف نول نول پاویں حضرت جاسن درد وچھوڑ
 دل پر ہجر پہاڑ غل و سخت مصیبت جھلی
 تال فرزندال نول فرمایا چپ رہونا والوں
 بنیائیں کہہ رب میلے رحمت آس سائیں
 رحمت کھلیں میں آس توڑیندے کافر و کچہ ای
 بنیائیں یہو دایلی یوسف تھیں دشواری
 یوسف دی امید نہ کوئی موئے مدت ہوئی
 یا حضرت نول یوسف دلوں لے امیدال یاں
 یوسف دے وچہ درد بنیا نہ کراڈ قضاے
 بنیائیں یہو دے تائیں جامصروں لے آؤ
 جس وچہ دکھ وچھوڑے دلوں لکھیاں روکلاں

خط حضرت یعقوب بجانب عزیز مصر تجارت دروانگیر

ایہہ یعقوب ابن اسماعیل نامہ ہے غم خانہ
مصری شاہ عزیز اتر مینوں نام نہ آوے
اقل حمد الہی وایم عالی ذوق الی والا
وچہ اشارہ رلیا ملیا خالص یاریاں والا
کیا کرال میں غیر الی اگے غم دی گریہ زاری
وارو وار بنسیاں تائیں اللہ نے آزمایا
داوے پاک خلیل اللہ تے ویریاں لگ بکھائی
تے اُس پاک خلیل الہی ڈول نہ پیر ٹکایا
باپ میریدے کلدے تے حکموں چھری چلائی
حال میرا ہر ویلے غم دے جگرے وگے کٹاری
یوسف نام میرا پت سو ہنوز دریاں رخ چمکال
فرزندال لے میرے کولوں تے کھڑیا صحرائے
غم اسدیوچہ میراں لکھیں کیا کہاں کی ہویاں نہ
یوسف دے میں وچہ وچھوڑے طلب تے تسکینوں
ہن اوہو فرزند سد ہائے اسفول تیرے
یوسف داوہ زخم وگیند ادوناں کرد کھلایا
سنیاں کیتو قید عزیز انبیا میں پیارا
میں سنیاں توں نیک خضائل صفت نبیا توالی
ہو رہاں سو کہاں و سا یو اسان و بال پوچھا یو
نخی یون کٹ نہر کھلا یو نظر نہ کیتی کائی
ایہہ فرزند عزیز اسدا کرے نہیں بُریائی
وانگ بضاعت بھائے اندر آپے جام رکھایو
کرا حسان اسدا دے اوتے چھوڑیں بنیا مینے
پت میرے نول قید نہ کر یو اوہ یوسف دا بھائی
بُری دعا حق تیرے اندر میں جے کیتی ناہیں

طرف عزیز مصر دے والی جو آج شاہ زمانہ
یاد ہوندا میں خط وچہ کچھدا شوق ایہہ فرماں
میرا بھیرا سداں تہا میں جلدی ملی شوقاں والا
سکھ کے نہا درداں بھیرا تے غم خواریاں والا
قد میرا جھک غم بھینس لہیا وچہ مصیبت بھاری
آپے فضل کرم کر لطفوں ثابت پارنگھایا
اللہ نے کر ٹھنڈی آتش کر گلزار و کھجانی
بھارا بھارا بھٹایا صبر و رب نے توڑ نہجایا
دہ نہ جنت دتس فضول اس دی جان بھجانی
چالی سل وہائے مینوں اندر گریہ زاری
جنتیاں دالقتہ نوری و کھجال چشم نہ جھمکاں
کھاوس گرگ نشانی کور تہ خون آلود لیا
داغ سیا ہل غم دے پانی جھول ندیوچہ دھویاں
بنیا مینوں ماہ جینوں کردا صاحب دینوں
جام چورائیں آن سنیا کھول دتے سل میرے
بنیا میں وچھوڑا ساقی تیر جگر وچہ لایا
ایہہ گللاں سن دل میرے واناں گیا ٹٹ سارا
میں احسان جلتوچہ کیتے وسدی خلق سکھالی
ہورال اُتے کرم کما یو سا نول ندی رٹھایو
چوری وچہ اسایاں ناہیں ایہہ تال تھمت لائی
بنیا میں نہ چوریال کردا اوہ یوسف دا بھائی
اوہ فرزند پیارا میرا سنیاں قید کر لایا
خوف تیرے دل اللہ والا زخم نہ لا وچہ سینے
ویر وچھناں رسل رنل نال میرے نال کائی
درد دے دا ظا ہر ہوسی توں ایہہ تہر نہچا میں

میں فرزندائے وجہ درواں سخت مصیبت پائی
وگن قلمدیاں لوکاں سینے وانگ غضب دیاں سانگ
وجہ کشفان اسٹری اکھیں وگدیاں خونی نہراں
آہ چھٹے جل جاوے کاغذ وجہ ہجریاں قہراں
تے یوسف نول لہجہ لہجہ انت کچھ وجہ قبرے
ختم بنام الہی نامہ جس ری خلقت ساری
والی ملک مصرے تائیں نال سلام پہنچا ہے
جاون دکھ پون سکھ پلے پارین رب میلے
تے اوہ نازک رمز از لدی جگر سلسلے دہر سیلے

سکھ و میں سلطان داکم ساون سکھ نہ کاٹی
خط میریدیاں سطل اندرینہ و گچھول کانگال
ملک مصر خط ہاندیاں سٹھا سٹھا نین ندی یاں لال
باہجہ نبی کو ایہہ دکھ پاوے کھول مرے پی زہراں
جیں یوسف محبوب و چھناں نین اوکھ نصیرے
میر میر اور صاحب دے طلب جہد می میں یاری
ایہہ خط دے شمعون پسرون پیغمبر زباوے
چیل درواں لہجہ دوا میں سن ٹھکے اوہ قیلے
تے اوہ دلہے شوق پرلے لاکھ شمع وجہ تیلے

آسمانی اسرائیل کا بار سوئم مصر میں اور ظاہر کرنا ان پر چال اپنا حضرت یوسف نے اور بلانا اپنے باپ کو مع قبائل مصر میں

جس حق جاون درو پرانے تے دکھ رہے نرالا!
شترال کھت مہارال چلے پیونوں سیس نولے
نعلین چلے سب بھائی ایہہ سرمایہ چائی
استقبال کیا ول بھیاں حالت گھراں بچائی کر
دہر دے حظ پدر واکے سیس نواندے ساکے
پڑھ لے کھول کیا کی اسوچہ سنے نال بیاناں
چم اکھیں تے رکھ پیارول اولیل سر پر دہریا
وچھڑا نول باپ پیارے لکھ کتا بست کھلی
کپڑ قلم پیغمبر تھیں دکھاں نقش لگایا
سل پرلے دے چاخنوں درو دکھایا حال
مہورال پردیس ڈکیں لکھ لکھ حال پوچھائے
کھول دلا دکھ ویکھ کیا کی کیا بشارت آئی
دل اپنے نول میں آ زماواں حبلہ اپنے یانا میں
حرف پڑھے دوکھ پیل سوچے رووے کرے کوٹلا

دیہ ساقی اک جام بر ہو ندا گھیاں رمز الالا
پیغمبر دے بیٹے سارے نیچی وار سدہاے
ان پنیلضاعت کھلاں ہو رہ گھر وجہ کاٹی
کٹ منائل مصر پتے خبر ہووے پائی
دس بھائی رل شاہ مصر دے آل وڑے درباے
پیغمبر نے نامہ لکھیا طرف تیری سلطاناں
خط پدر واکے یوسف نیر اکھیں وجہ بھریا
یوسف دے دل جووش ہجری معن عمول ویہ چلی
جس باہجول میں دکھیں رنال خط اسدا ج آ یا!
باپ میرے پر دانہ کھلیا درو وچھوڑیوالا
عم میرے وچھونوں رونڈیاں چالی سال وہاے
جان فریقیں کھائل ہوئی یا دخطاں وجہ پائی
باپ میرے سنے کی کچھ لکھیاں درو میریدیاں میر
یوسف کھول لے خط سارا وچھوڑا ندا حال

جیتے جیتے یوسف لکھیا نامے دے وچ کاسے
یوسف ویکھ پدروزی رقبوں پر پڑ حال اہل دے
پکڑ تھپ پھنٹیں لکھدا موڑ جواب پدروں
نور اکھیں واسروئی بکت خط نبیہدا آئیا
اکھیں بھنٹیں توں زور بنیا دلوں و سالن ناہیں
فرزند اندے وچہ وچھوڑے غم نہ کہیں نبیا
جھل ولاسور وریاں تیخان ہمتاں چھٹ جئے
نامہ ختم خدا دے ناموں تے پر فوق سلاموں
آہے بھائی یوسف سندے جمع ہوئے دریائے
بیش گذار لصاعت ہلکی رور و عرض گذاری
ناقص مال ساڈا کھوڑا اور تیرے وچہ آئے
وہ صدقہ کر رحم اسل تے اجر اہوں پاویں
بھایاں دادکھ سنیاں یوسف مہر دیو چہ آئی
فرمایا جو جنب کر کیا ئی کہو جو معلوم آہا
تساں کہیا بگہیاڑے کہدا یوسف وچہ جاکے
چھناں پکڑ سلائی یوسف حکم کرے کر اتوں
ترجما توں اکھوایا ظاہر جھوٹو کہو جے کا ئی
ویر رہے متعجب من کے چھناں کیوں کھولے
ترجمائے کر ظاہر کہیا یاد رکھو وچہ کتاں
بچپن وقت پکاراں کر می جیوں جیوں حق و ہایا
اوہ مالک نے جو شمعوںوں سی کاغذ لکھوایا
اول اوہا کاغذ یوسف سٹ کہے وچہ بھایاں
یوسف نام غلام اچاڑے مالک پاس وکایا
جیو نکرتھیں روز قیامت عمل من بدکاراں
میں ایہہ عمل کماے ناہیں ایہہ اعمال نہ میرے
شاہ عزیزا اسل نہ لکھیا کاغذ ایہہ کدا میں
اسل نہ اس تے قلم وکا ئی اسل نہ مہر لکائی

قطرے خون دوجینہ پدروں پے پڑ ٹھٹھارے
واور وائل کرے پکاراں رور وکے وچہ غم دے
نامے جھاڑ نک تڑنایا زحنی پئے جگر توں
میں پڑھیا یا حضرت رور و جوتاں لکھ پہنچا یا
میں وچہ یاد تیری ہر ویلے غافل نہیں کدا میں
جہاں سال وچہ تیخان واسے تیر اور وقیعت
توڑے صبر رہو نہ رہن جاگدیل لٹ جاگے
گذر گئی تحریر جنابے پر تاشیر رکھاموں
قیمت ہتھ نہ چلے کا ئی شرافن بیچارے
ویکھ عزیزا گھر وچہ ساڈے پی مصیبت بھاری
کر خیرات دیکھو کجھ غلہ ہاں اغلاس ستائے
فضل کرم بھنٹیں جگ جگ جاری وچہ بہشت جاویں
ہن چاہیا ہو ظاہر دیوے بھایاں توں دکھلائی
یوسف بنیا میں دوہاں بھنٹیں کی تسال عمل کمایا
جھوٹے تڑا اگھر ویسی لکے پون پواڑے
مرد و اتوں عالی شانوں جھوٹے نہ کہو زبا توں
ایہہ صاحب وچھناں ظاہر کہی حال کیا ئی
بھیدا ساڈے اللہ جانے ایہہ کی ظاہر کھولے
جھوٹے پکاراں مول نہ کر سی ایہہ صاحب چھناں
کنعانی کرو اتوں اسیتے عذر قبول نہ آیا
یوسف لے مالک کولوں ہیسی پاس رکھایا
وکیھو ایس قلم وکا ئی کس نے مہراں لایاں
بھایاں ویکھ مہتال و لکھیا کجھ سپر نہ آیا
ہاں ہوش نظر بھنٹیں ساڈے رور و کرن پکاراں
ایوں ویر پکاراں کر دے تے انکار بہتیرے
ہور کسے نے لکھیا ہو سی خبر نہ ساڈے تا میں
زردی جھل پئی رخ سبھناں رور و کرن دوہائی

جے انکار تباہ تھریوں یوسف نے فرمایا
 مارسلائی چھنے اُتے یوسف کرے پوکا را
 بنیائے نال تباہاں کی ورتے ورتاے
 سن سن بھایاں غفلت گئی تے حیرت وچہ میاں
 تر جہان نے خبر سنائی گوش رکھو کرواؤں
 مارسلائی حضرت یوسف چھنے لول چھنکایا
 رکھ امید نفع دی بیو تھیں بنیائیں لیا ندا
 بھایاں سن سن حیرت آئی چھنے وی آوازوں
 کہیا انہاں سب حق ایسائی سوچہ چھوٹھ نہ کائی
 مارسلائی دوجی واری یوسف نے فرمایا
 اگلے وانگ نہ ضائع کریو ایہہ فرزند پیا را
 کہن سبھے ہے بیج تمامی جو کچھ لول فرمایا
 بنیائیں کہے کچھ ویکھو چھنے تھیں سلطاناں
 سن بھایاں دل بہت دہانی زخم لگا وچہ سیٹھے
 ایہ چھناں ہن ظاہر کریو اوہ ساڈی غداری
 یوسف مارسلائی چھنے کھول کہے اسرارے
 یوسف تے خود ظلم کما یا لکھیاڑے سر لایا
 کرواؤں کر ظاہر کھوایتھے جھوٹھ کبائی
 مارسلائی چھنے اُتے خبراں پھیر سنایاں
 یوسف وچہ پیاس تڑپدا بھکھا کردا زاری
 سر نیویں کر بھائی سارے روون کر آئیں
 پھیر پکاری پئی کرواؤں خبراں ظاہر آیاں
 کن سروڑے وال تر وڑے دہرتی دیک وگایا
 کہن سبھے ایہ چھناں سچا جھوٹے ایس تمامی
 کنبن ویر وچہاں اندر نیرور ہے ہو جاری
 پھیر چھناں چھنکایا یوسف بھایاں لول فرمایا
 کر کر جوش پئے لے تیغاں طغے مار تنوڑے

ہن چھناں سرکاری ظاہر کہی حال و صایا
 حال تباہاں کرواؤں ہو علیہ آشکارا
 کن رکھو دل ظن نہ دہریوں حال کھلن اج سارے
 ایہہ کی آفت جھلن لگی ساڈیاں وچہ قضیٹاں
 ہن صاحبدا چھناں کہی حقو حق بیاناں
 کر کے ہوش سنوں کرواؤں جویں پکارا آ یا
 تے کھلن وچہ باب نہ راضی چھناں ایہہ فرماندا
 کید کرامت وچہ عزیزے معلومیش رازوں
 بیج نہیں سلطاناں جوتوں خبر چھنے تھیں پائی
 باب وصیت نال تباہاں طرفے مصر پہنچایا
 نال حفاظت گھر میں لیا و قول لیا اُس بھارا
 چھنے تھیں ایہہ حالت سمجھی اسان تعجب آ یا
 یوسف لول لکھیاڑے کھدا بھایاں قول زبانیں
 ایہہ سوال مندر اکتیا بھائی بنیائیں
 ساڈا عذر نہیں ہن کائی لگی یون خواری
 بھائی تیرے بنیائیں جھوٹے کرن پکارے
 پیغمبر تے درد وچھوڑا جال مصیبت پایا
 سر نیویں رو کہیا سبھناں سوچہ جھوٹھ نہ کائی
 شربت ڈول گویا دہرتی روٹیاں کٹیاں پالیاں
 روٹیلے ایہہ کار اکتیا ظلم ستم جباری
 روٹیلے خود کھیا زبانون جھوٹھ اہر یوچہ ناہیں
 جنگل دے وچہ یوسف تائیں نال چیر لالیں
 کنڈیاں دیوچہ کچھ جوتوں ماریا ترس نہ آ یا
 یوسف وانگوں اسان تے ویلا بے آرامی
 جانن جان کو تھیں چلی پوسی اج خواری
 یوسف تائیں قتل کرن دانتاں ارادہ آ یا
 آبار حم یہودے تائیں قتلوں بھائی موڑے

نال یہودے اڑیاں لایاں سو سو فہر گذارے
 سہتہ چھری شمعون پچھاڑی چا یوسف ول دہایا
 کہو جواؤں جھوٹ پکا پکارے یاتے بیچ نٹائے
 سر نیویں سبہ عرضاں کرے چھناں جھوٹ نہ بولے
 یوسف کہے یہودا کیہڑا حاضر کرو جواؤں
 یوسف کہندا شالیش سردا دیوی رب جزائیں
 جھپے دیو چہ حضرت یوسف پھیر سلانی لائی!
 مَن کے گل گلاں وچ اٹکے ہویاں کند زباناں
 پھیرنایا مالک آیا قیمت تساں چیکا ئی
 مَن سارے پھر خونوں کھیں چپ جویں تصویراں
 شمعون نے ہتھیں لکھیا مہر پردی لائی
 تساں جواؤں ظلم کمایا یوسف نے فرمایا
 نال پردے دغا کمایا وچہ فراق ستایا
 کرواؤں سب عمل کمائے آج ہویدا آئے
 جلاواں بولن کہندا یوسف پکڑ لیو ایہہ سارے
 سارے پکڑ لئے جلاواں قتل کرن لے چلے
 رورو کے اوہ کرن پکاراں اسیں گناہیں سارے
 شاہ عزیز اساڈے اتے ظلم نہ کیستا کائی
 عاجز رہے مٹانے سارے پکڑ کھڑے جلاواں
 یوسف موڑ کہے ہن چھوڑو رحم میرے دل آیا
 جاں ہن سبھناں قتل کرواں ہو سی حال کو یہا!
 جاناں ہتھیں نہاں مَن کائی مَن خوشیا مل آیاں
 چہرے ہتھیں لاہ برقعہ یوسف وچہ تبسم آیا
 یوسف ویکھ پچھاتا بھایاں حیرانی وچہ آئے
 یوسف کہندا میں ہاں یوسف تے ایہہ بھائی میرا
 نیکال اجرا لا ہوں بلدا ضائع مول نہ جاوے
 انہاں کہیا اسان قسم خدا دی اسان خطا کمایا

انت قتل ہتھیں ویر یہودا کر منت کھلیاے
 کر کے رحم یہودے اسنوں دامن بچھ چھپایا
 ایہہ چھناں سرکاری سچا عمل کرے پیکارے
 تقویٰ عدل امانت ولوں پیر اساڈے ڈولے
 حاضر کھڑا یہودا ایہا درشن ویر زباناں
 قتل ہوندے نول تدبیر بچایا رب بخشے تائیں
 لاہ لباس کھوسے وچہ ٹپٹیا تساں جواؤں بھائی
 رورو کے سب کرن پکاراں بیچ سبھے سلطاناں
 ویتہ درمول اٹن بندہ کر کے ویتج نوشت پھڑائی
 یوسف بچھے کہو جواؤں پیش پیاں تحریراں
 اوڑک کر اقرار گناہوں ررون سارے بھائی
 یوسف تائیں باہجہ گناہوں تساں عذاب چھپایا
 پاس انہاں بکھیاڑے کھاوا جھوٹا حال سنایا
 رورو سبھناں عرض گزاری اسان گناہ کماے
 قتل کروا یہہ سبھے ظالم خوف رجاول ہاے
 اوہ بجال کر سیدے زاری عذر نہیں آج پلے
 ایہا بدلا ساں جہیہا ندا ظلم اساڈے بھائے
 اسیں بڑے سب لاہوں بچھے جو کیتی سوپائی
 ساعت وقت اوڑیکن آخر چلے ٹوڑ مرادان
 پیغمبر نے اک فرزندوں دکھ بہتیرا پایا
 پیغمبر آرزوہ ہو سی خوف میرے دل ایہا!
 کیتا رحم عزیزاں تے دیوس رب جزایاں
 چمک ہی لشکار دندلاں ہتھیں نور کھیں وچہ پایا
 ٹھیک ہو میں تول یوسف بھائی تے اسان ظلم کماؤ
 اللہ نے احسان اسان پر کیتا لطف بہتیرا
 صبر کرے کو وچہ مصیبت آخر مقصد پایا
 بھائی یوسف تیرے تائیں اللہ نے وڈیا نیا

روندے ویر کر نیلے زاری سرخوئی سرمانے
اساں گنا ہوں تے جُریا یوں دفتر کیتے کالے
چاہے مارا سیں میں لائق چاہے بخش خطائیں
لطف تیرے دی آس اساںوں در تیرے پر آئے
یوسف اٹھ بھراواں تائیں سینے نال لگا وے
یوسف شفقت لطف کریندا ویر کریندے زاری
آج الزام تساہاں ناہیں یوسف نے فرمایا
بخشے رب تساڈے تائیں اوہ ہے بخشہارا
اپنا حق نہ طلب کریاں روز قیامت والے
جاں ایہ کال مقدر آہا رب سبب بنایا
نال ویلے تساں ملی میں ملک مصر دی شاہی
شار ہوئے سن بھائی سارے آساں رینچاں
یوسف کچھ کہو بھراؤ باپ میرے وا حالا
اکھیں تھیں نابینا ہو یا روند وچہ وچھوڑے
یوسف واک کر تہ آہا جو آندا کنکافوں
جاں نمرود ستایا آتش نبی خلیل الہی
جبرائیل خداوے حکموں پاس نبی مے آ یا
اُس کر تے تھیں آتش بلدی سر دگئی ہوساری
پھر یعقوب نبی نول بجا ایہ میراث اسحاقوں
صورت سوہنی یوسف سندی جاناں وچہ سمائی
کر تعویذ تیک کارن گل اُسدے وچہ پایا
یوسف پاس رہیا ایہ کر تہ پہنے کدے کدہاں
لے جاؤ ایہ کر تہ میرا منہ پد رتے پاؤ
لے کے نال پد روے تائیں مصر وڑا سارے
نام بشیر محبوب خدا دا یوسف واک برودہ
حال بشیر کہاں تمہ لگے جو ایہ کون کیسا
اک کینز حزید پد رنے رکھی اُسدی دانی

خوف گنا ہوں ستر ستر کنبن شرمول مرد جانے
آج اساڈیاں جاناں یوسف تیرے سبب والے
روز قیامت تیک گنا ہوں لگا داغ اسائیں
یوسف بخش اساڈے تائیں جو اسال ظلم کماے
ویر میرے تیں جان اساڈی رحم میرے دل مے
بخش اساںوں بچل حضرت خطائیں ہو بھاری
جو میری تقدیرے لکھیا میں دنیا وچہ پایا
اُسدے باہجہ نہ بخشے کوئی رحم اسی دابھارا
جو میرے پر ظلم کماے میں بخشے خوش حالے
مینوں گھل تساں تھیں اگے بھکھوں سبھاں کچا
تیں بچے ہن میرے کارن ایہہ ہے فضل الہی
ڈکھے خلق جو یوسف سندے کس میں نولے بہایاں
اونہاں کہیا حدوں باہر درو مصیبت والا
قد حمیدہ وانگ کمانے عمال توال نہ چھوڑے
اکھ سناواں ظاہر اُسدا سارا حال بیانون
ایہ کر تہ لے جنت وچوں آ یا ملک مباحی
ابراہیم نبی نول اُس نے ایہہ کر تہ پہنا یا لہ
ایہہ کر تہ اسحاق نبی نول ملی وراثت بھاری
یوسف دے تس گلوچہ پایا کر تعویذ وفاقوں
نظر لگے مت اُسدے تائیں سوچ پد رنوں فی
کھوہے وچہ وگائیں بھایاں ایہ تہ نظر نہ آ یا
لاہ گلوں ہن دیوے یوسف کہندا بھایاں تائیں
بینائی وچہ اکھیں آوے ویکھ لوؤ آ زماؤ
رزق فراخ آسانی آیتھے رب آساں گداے
دے کر تہ ایہ نال بھراواں تیں روانہ کردا
بنیا میں جاں پیدا ہو یا فوت گئی ہو مائی
ایہہ بشیر اوسیدا بیٹا تہ وچہ گودا ایہائی

ایہ یعقوب نبی نے لڑکا و بیچ و تا تدبیروں نہ
روکنیز ک عرض گزاری اللہ دے دربارے
میرا و چہ فراق پسروے مشکل ہوگئی سیر
ہن میں باجوہ سپروچہ درواں کیونکر عمر گزاراں
جوئیں میرا نہ زندگی نے میں تھیں مجھدا کرایا
ایہ روندی دے چہ حال نصرت منظوری وچہ
جاں لگ تیرا بیٹا تینوں موٹر ملاواں ناہیں
یوسف پست پیارا اسدا رکھال وچہ وچھوٹے
اسدن تھیں ایہ وچہ وڈیکال روندی رہی بجاری
نت و عاتق عجز گزارے عہد دراز و پایا
آخر ایہہ بشیر مصر وچہ یوسف دے ہتھ آیا
حال انہاں معلوم نہ کافی آپس چہ وہاں توں
نال بشیر پیار کریند یوسف شاہ زمانہ

بنیا میں بھی سچ پیوے بھکھا ہے نہ شیروں
یا اللہ جو راز دلاندے تینوں معلوم سارے
جاں محصوم تیرے پیغمبر و بیچ لیا پست میرا
ایہہ یعقوب نبی نے میں پر کینے قہر مہر الزاں
اس واپست پیارا کوئی رکھ وچھوٹ رت دریا
عرض قبول کی ہو تیری ہاتھ حکم سنائے
تاں لگ پست پیارا اسدا نہ اس ملے کدیں
جاں لگ ملے بشیر نہ تینوں نبی غمواں لڑتوں
وچہ فراق پسروے اسوں زخم ہے دل بھاری
وچھڑیاں نول مدت گذری موٹر ملا حذا یا
خدمت دیوچہ رہیا مدانی پر اس حال نہ پایا
تقویٰ وچہ امانت بھائے ایہہ بشیر و زانوں
نال بھراواں کڑتہ دیکھے کیتا تداں روانہ

روانہ ہونا بشیر غلام کا ہمراہی اسرائیل کنعان کو اور حضرت
یعقوب کی آنکھوں پر رکھنا قمیص یوسف کو اور پینا ہونا
حضرت یعقوب کا اور ملنا بشیر کا اپنی والدہ سے

اچھے ساتی چھڈے اتفاقی چھوڑا نہ وہ نہ باقی
رووندیاں نول مدت گذری عمراں دور و پایاں
اچھے صبا لے بوخوبول میرے بھت دماغے
اج بشارت لے مجھ رول شتر سوار سدہائے
وچہ فراق جگر جلے نول ملی ملن تسلی
کڑتہ پکڑ بشیر مصر تھیں بھایاں نال سدہایا
لے خوشبو پیرا ہن والی واڈ گئی کنعانے
لے اولاد کہے پیغمبر یوسف دی آوے

دور و فراق تے مشتاقی کر زایل لا طاقی
وچھڑیاں نال ملنے ویلا غیبول خیراں آیاں
گلوں وچھن بیل نالال حسن کرے وچہ باغے
درویں میں جنہاں دے بریاں نور وصال نہلائے
عمدی فوج حصار دے تھیں پٹ تہنواٹھ چلی
مصر وں جدا ہوئے کروانی جوش ہواٹھ آیا
خوشبو یوں یعقوب نبی دے بھرے دماغ خزانے
جے نہ کہو نہ ہوش ٹھکانے بڑھا وہم لاوے

سُن اولاد کچھ یا حضرت سالوں قسم اہی
یوسف واوہ عشق محبت میں دل زخم پراناں
کٹ منازل گھول پیتا کرواناں واڈیرہ
کڑنہ کھول دلیو چہ شو قول خوشخبری دی شادی
شتر سوار گیا کنگانے احمد پھرے مقامے
ایہہ یعقوب بنی نے جانے مال و سہمی ایہا
لے بڈہی یعقوب بنی دا مینوں دس ٹکاناں
اوہ وچہ غم دے حجرے روند اچھوڑ تعلق سارا
یوسف دے وچہ زور و فراقال کروا گریہ زاری
کہے بشیر بڈہی چھڈ قلعے چھوڑ بیان اوہا
سُن بڈہی کرغہ در و زول جھڑی زمین خش آ یا
نال میرے جو وعدہ یا رب سواوہ گیا کتھائیں
ہو حیران بشیر بڈہی تھیں کچھے حال کیانی
کہے بشیر تیرے فرزندوں بڈہی نام کیانی
لہ شتر وں پھر اکھیں پانی کہے بشیر بے چارا
وچہ طفلی میں شتریاں نے کھڑا سال کنگاوں
لے مائی میں بیٹا تیسرا نہ کر گریہ زاری
اکھ بڈہی لے گئے پسر وں چوٹوں نور اچھا لے
نال بڈہی لے بیٹے تائیں پیغمبر تھیں آئی
کیا کہاں سُن بنی خدا دا پیا تڑاک زینے نہ
ہوش پی پیغمبر تائیں ساعت بعد جدا ہیں
آن بشیر بنی دے منے اوہ پراہن پایا
حال خوشی دا جوش کھلاے اوہ حضرت غش کھائے
سچ کہ یوسف کیڑے مذہب اُمدارین کیانی
کہے بنی گھر والیاں تائیں وکھو لطف خدا
مینوں میرے اللہ صاحب جو کچھ علم سکھایا
تد نول آن لے سب بیٹے سیں قدم دہروے

اوہ خیال پراناں تینوں گھتے وچہ تباہی
مطر مڑ جوش کھلاے برہوں باجوں مرگ بناناں
کرے بشیر سچاں تھیں اول وچہ کنگانے پھیرا
اج یعقوب بنی نول جا کے کہاں مبارک باوی
کھوے تے اک بڈہی ڈکھی ملن ہوندی جانے
کھوے پال بشیر کھلویا تے بڈہی نول کہیا
بڈہی کہندی کم کیانی نول کیوں امول جاناں
کرے کام نہ نال کسے دے نہ کائی ورتارا
چالی سل ویاکے حجرے وچہ مصیبت بھاری
میں یوسف دا اُسدے تائیں آندا سکھ سینہا
نہیں خلاف کرا میں وعدے تیرے پاک خدایا
یوسف تھیں خوشخبریاں آیاں اج پیغمبر تائیں
نال بڈہی نے زور و ساری حالت اکھ سنائی
بڈہی کہے کوں کہہ جہلاں نام بشیر ایہائی
وعدہ گیا خلاف نہ سولے نہ کر شتر وں کارا
نام بشیر ایہائی میرا میں وچہ نور ایہا نول
دوہنہ جگر اندی فضل الاہول اک بھئی اج ساری
اج لے اوہ زخم پرانے در و فراقال والے
سکھانندی یا حضرت تینوں یوسف خبر پہنچائی
تینوں پیک کوں اج وکھاں تین جیکر ناہینے
تن وچہ زور و سولے نول قوت ملی پیغمبر تائیں
ساعت پلک نہ لگی کائی نور اکھیں وچہ آ یا
ہوش پی تے قاصد تائیں اول ایہہ فرماوے
کہے بشیر اسلام ایہائی آئی خوشی سوا لی
کوں کہیا میں وچہ تاتھ بویوسف ری آئی
لے اولاد لتا نول اُمداراز نہیں سچہ آ یا
بخشاؤ یا حضرت سالوں ایس گناہیں ہوئے

یوسف اتنے ظلم کئے تینوں دُرُکھ پہنچائے
 انگوٹھی کہے میں منکھل بخشش پاکہ نامہوں
 اوہ واحد رب بخشہا ررحم کرم داوانی
 قاصد ول منہ کر پیغمبر حال پچھاوے سارا
 نام لبشیر کہیا سو حضرت ایہ ہے جسدی مائی
 جسدے کارن توں یا حضرت جھلے زخم فراقوں
 حال بشیر سنایا سارا سن روپا پیغمبر
 جاں سریاں گیاں کھل کھیں سیاں گتھنیاں
 سنگ لبشیر کیا تہ حاجت لے میرے فرزند
 ہتھ اکٹھا کہے پیغمبر میرا دکھ ہٹایا
 یوسف داخل لکھیا ہو یا کرے لبشیر حوالے
 یا حضرت وچہ لکھیا ہو یا مینوں شوق پراناں
 مینوں حکم خدا دا آیا جب راتیل سنایا
 یا حضرت خوشخبری تینوں جسدے کرو ساری
 سبھناں لول میرا لیک ڈاچی اسواری لول کھلی
 جی جی گھر واسطے مینوں کر رکھیاں پوٹا کال
 سوتیاں جڑے لباس سنہری ہر ہرے بنوائے
 گھوڑے تازی ہر ہر کارن زریں زیبائولے
 خوب لباس تادے کارن جڑت جواہر والا
 تسلیں لباس تحن والا بہن مصر وچہ آئیو
 قبطنی لوگ مصر وچہ رہندے بعضیاں عقیدے
 ست اوہ کہن فقیراں حالے آن وڑے کنعائی
 آنحضرت میں پتیری شوقیں رور و عمر گذاری
 مصر تیرے میں بھی تیرا پتیری دولت ساری
 درو بھرے دل اہل دلائے مانن غم دیاں چھاواں

منگ دعا جناب الایہوں جرم اسان حقین جابے
 وقت اجابت وقت سحر دے استغفار گناہوں
 دروازے تھیں پھرے نہ خالی آباکدے سوانی
 کون کوئی توں نام کیائی حال سنا آشکارا
 جسنوں وچ ہی فرزندوں چالی سال جدائی
 اول میل ہو یا جس تائیں مائی ناں اتھا قواں
 میں نہ جاتا درو وچھوڑا سونر پیا ریاں اندر
 لکھ لکھ شکر خدا دے تائیں لکھ دکھ اسائیں
 وقت نزع آسانی چاہاں عرض کرینا بسندہ
 ایویں دکھ نزع واس تھیں رخصتیں دور خدا
 پڑ پڑنے ہتھیں کھولے پچ وچھوڑے ولے
 جا قدم چا پاواں انھیں کر کنعان ٹکاناں
 کھل کھل خط بلا گھر سارا رکھ مصر وچہ سایہ
 رزق فرخ آرام چنگیر مصرے فرحت بھاری
 سبھیں بھلا تھیں تائیں راہوں ملی تسلی
 سبھناں کارن کھنے رکھے جاگیراں ٹاکاں
 کرتے تے دستار ازاراں پٹکے جمع رکھائے
 خدمتگار رکھائے ہر ہر کرساں حجب حوالے
 وانگ بہشتی کھلے نوری قیمت دار ووشالا
 بدخواہاں تھیں میرے تائیں طعنے نہ دلوائیو
 پوجا کرن بتاں دی ظالم دشمن دین نبی دے
 ہووے فخر سوداں تائیں طعنے کرن نہانی
 دہرول مصر قدم اکواری ہجر کٹے دشواری
 تینوں ویکھاں لے دکھ سوواں وچہ دیکھ میداری
 بخ جنیل جن جانن ناہیں سید رواندیاں ماواں

پوچ کرنا حضرت یعقوب کا جانب مصر وچہ قبائل انا مصری

نوح کا استقبال کوراہ میں اور یوسف کا اپنے باپ سے اور تحت مصر بیٹھانا ان کو اور عفو کرنا یحکم برادران سے

ناقہ زور قلم سے شوقوں چاہر وصال سواری
واہ و امصر مصر دیال گلیاں قدم بنیاں بائے
یوسف نوزاد و لال داسے مقصود حسب گروا
اس حکمت حقین اللہ صاحب بصدی آسن پہنچائی
ماں بشیر دے وچہ رکھ دی سی امید پسروی
الک ابن غزنوں دنیا دولت بہت پیاری
مل خرید زینچا اس شخص رکھی اس وصالوں
سب دی فرزند دی دل وچہ آسن عزیز لگائی
باپ بھراواں وچہ وچھوڑے مشکل حال گدائے
خوف دیو وچہ بھایاں ہر دم غلم گناہوں بھارا
خفاں اچر کال فرالے بہت احسان کسائے
یوسف پاک کرم واقطرہ رحمت سے دریاؤں
جہاں یعقوب ڈٹھا خط سارا شوق لگاماں بھایاں
اہل قبائل اندر سارے پیغمبر فرماوے
بدل لباس کروا سواری شتریں گھست مہارال
پہن لباس عساریاں اندر پیویاں کرن سواری
جبرائیل بہشتوں آیا لے ناقہ سنگاری
تیز قدم خوش وضع عجائب رہندیاں انگال
اسیہ یعقوب نبیدی خدمت جبرائیل لیا یا
پکڑ مہار چلے رخ نوری شتر قدم و دہرے
پا ویرانی وچہ کنگانے ٹریا بنی خدا دا
چا قدم وگ ناقہ چلی ہو رخصت کنعانوں
وانگ فرشتیاں نوز چمکدے پوتے پیت نبیدے

پلو غلام رسول مصرول بہ وچہ عشق عساری
وچھڑیا ندب مصر اندر طالع وصل کرائے
آکھ دلا پیغمبر رب داکیاں سد وایا پردہ
شان نہ ہوندی باہجہ وکائے ظاہر وچہ لوکائی
یوسف سے ایہ ملی طفیلوں سوزش گئی جگر دی
نال ویسے حضرت یوسف آسن لگی ہتھ ساری
اوہ بھی خالی رہی نہ مٹوے دنیا دیں کماوں
وانگ پسرتش تحت بھایا آسن دے دی پائی
رب کرم کر نیل وکھائے دور ہوئے وکھسائے
اوہ بھی بخش دتا ہو راضی حشر ملے حیثت کارا
نور ایمان جہاناں اندر روشن کرد کھلائے
اللہ نے وچہ دیواں جہاناں دتس شرف صفاوں
ناقیاں تخت مہارال چلے وصل اڈیکاں لایاں
یوسف میرا مصر اندر میقول سد بلاوے
ویسے وہیال سب بنکے وڈے گھرے وچہ شمال
تے شترال مرد بہادر لگے کرن تیار
جنت دا اسباب مرصع گوہر زریں کاری
نور ورہے جو بدر سماں حقین جاں وگدے وچہ ہاں
پیغمبر نے کریم اللہ اس تے قدم ٹکایا
چھوڑ چلے کنعان زمیں نوں پیغمبر دے گھرے
ناقیاں اتے فرحت اندر ہر پیغمبر زادہ
کہن مبارک باد فرشتے گدھ گدھ ہر آسمانوں
چاہر کو ڈاڑھ وڑاوں شترال اندر خوش خوشی دے

ناقیا تو اے دودھ دودھ جانے ہر اک قدم اکا ہاں
 اوٹا اٹکے شتر وچ خوشیاں پوڑو جے وچ بہتی
 سنب شتر لا سر پہ باوے زخم زمیں سے سینے
 پیغمبر سے زلوچہ خوشیاں جگر چھٹا ج تیدوں
 چا مہار کو داڑیں پایاں اوٹھنیاں سواراں
 اوٹھنیاں سے تیز کوڑے موزونی بھین بھیراں
 ٹروگیاں اوہ کیونکر آکھاں باد صبا وچ تریاں
 نازک ناف عزال نالوں اوہ خوبی وچ کھڑیاں
 واہ سوار سواریاں وائے اوٹھنیاں واہ زینا
 کنگانوں پیغمبر چڑھیا ویسے خبراں گیاں
 پیغمبر واسیہ عالی گیا مصروبے کو لے
 پیغمبر ول مصر دہایا راہیں خلق پکاسے
 خانہ زاد نبوت وائے مصر چلے اسواری
 و ہند یونڈیو جھلڈیو واؤکھ نڈیو دیوں ہولاسے
 چھو ویاں کوہ مصر ول پتے ٹٹ منانل سلمے
 طور بشیر کھلے ول مصر خبر کج جھبیلے
 تر ت بشیر پہنچا یاں خبراں ان ڈھکے کنگا فی
 سن ہو یاں دل خوشیاں تازہ یوسف سکڑا سے
 تر تینہ ہزار سواراں خبر سے تازی کھوڑیاں لے
 اک سو وینہ کوہ مصر ول اگے سن لے وچ ہے
 ام تعظیم کریندے سجدہ پیغمبر سے تائیں
 کنگانی مستعجب سائے ڈھکے شان سواروں
 بنی چکے ہوں ساؤکس تھاویں تھیں آئے
 بنی رہیا مستعجب سن کے ویکھ لہری شانوں
 کوہاں تن گئے جاں پینڈا ہو رہی اسواری
 سیس جھک کا پیغمبر کے کردے تسلیماتاں
 اونہاں کہیا ہاں رومی سارے یوسف اسیں برک

بھیناں ریجنہا نڈا یوسف طرفے مصر نکا ہاں
 دن کا ئی ایہ عمر خوشیدی صحرا یاں وچہ ورتی
 بہن ختن تاناری خوشیوں دوڑ چلے وچہ چیتے
 اوٹھنے رست قدم اکا ٹری یوسف دی میدوں
 زریں کار متھا لوچہ روشن گوہر دار مہاراں
 طوبے لاش خیا میں گدے آل خست چہ تریاں
 وچہ قدم مل خوش وضع انہا ندے خوش فٹالیاں
 چالیں پیاں اڈ پڑ گیاں زور جین یاں پریاں
 قدموں لاکن تک پہنچے زربقتاں تے دیبا
 وچہ وچھوڑے شام ولایت نیروہائے کیاں
 اہل قبائل نال سداہائے پٹ گیا لے بوئے
 شتر سوار گئے وچہ خوشیاں پیغمبر سے پیاسے
 میل وگے وچہ موج بشارت جوش کے ہواری
 ذوق وصل دیاں شیریں خبراں پھیراں عالم سلمے
 کر ڈیو الحقوب پیغمبر سجدنا منوں کھنیاں
 اہل قبائل اساریکے مصر ول تیرے آئے
 سن اولاد قبائل آیا پیغمبر رحمانی
 استقبال کرو امرا ول ہو ہو شادلو کارے
 اول آن ہی نوں پندے شوقوں استقبائے
 زریں کارا سباب مرصع زینت زیب سا ہے
 ایہہ کارن تعظیے سجدہ آہار وائے تائیں
 نال سنگارال زیب ہزاراں ہر وانگوں بھلایاں
 یوسف سے اسیں سے سائے اوہنل قول سا
 نال سے سب چلے مصر ول سائے امن مانوں
 تہ ہزار سوار سپاہی زینت نقش نگاری
 بنی کہے ہو کون جواووں پیچ سینا و باتاں
 ویکھ جمل پت بنی دے بہت تعجب کردے

آمد رفت رہی وجہ راہے اینویں وار و واری
 اگے ہو عماریاں آیاں غرق اندر سنگاریں
 دوروں نورستاریاں وانگول وٹھنیاں دس آیاں
 فوج شمار نہ آئی مٹوے جانے سے ہزاراں
 حسن و گے صحرائے ٹھاٹھیں نعل جڑے کل جانے
 وانگ ٹریا گوش کینزیاں پوگو ہر افر و زراں
 سب جھٹیل گے اک عماری لالال نعل سنگاری
 ناتہ خوش رفتار نگا در پیر دہرے نہ ڈولے
 گردن نعل حمائل لٹکے پڑیا قوت رسانی
 خاص عماری اول والی پڑ زیبا زیبا یاں
 ڈاچیاں پنجہ قطار لال آون سنگا لال تھیں بھریاں
 مشک معطر اس لشکر تھیں ٹھنڈی واؤ لیا یا
 جنتیانہ پھیرے ہوئے ہمئی زمین معین
 شامی لوک رہے متعجب تے حیرت وچہ آئے
 تملوں آن سواری بہتی ہو قریب دس آئی
 ننگے پیر ادب تھیں چلی سر نیویں تعظیموں
 سب عماریاں خالی اثر حبیب سدھایاں
 بیوی پاک دہرے سر سجدے پیغمبر اگے
 شفقت کرے پیار پیغمبر کچھ حال کیا فی
 ایہہ شہزادی معرب زادی طیموے گھر جی
 سہہ اٹھانی نے اونویں عرض کیتی دربارے
 خوش ہو کہے بنی ترگیوں جاچڑاھ وجہ عماری
 نال روانہ چلی مصر توں تھوڑا پندہ سدھائے
 ریش سفید بڑھے سب بوزی ذکر زبان پوکاے
 بدن لباس انہاں کافوری زیب بھر کل جائے
 پیغمبر توں اس لشکر دی خبر ملی وجہ راہے
 اعلیٰ قدر مشائخ مصری کرن شفاعت آئے

لکے نال جین پھر ساک فوج گئی ہو بھاری
 اوٹھنیاں گلیں جھیلماں جڑیاں نقش نگاریں
 گرد غلام کینزیاں زیبا کئی صزاراں آیاں
 وجہ ہشتال پھرن عراقیں جیوں حوران یاٹاں لال
 صحن فلک دس پڑیا جھل تاریاں چہر غلامے
 پیر دیالوچہ نہاں کرشنے تے عمرے دلدوزاں
 گرد کینزیاں پر کچھ چیزاں زیب جہنا نوچہ ساری
 وانگول باو طراز قادم تھیں بھار زمین نہ تولے
 جالی دار سنہری تاراں پڑگو ہر پیشانی
 اس نے نال عماریاں سو سو گرد و بگڑے آیاں
 اس لشکر وچہ نوری جلوے دیکھ نہ سکدیاں آیاں
 نافہ جویں خلق جھراویں اوٹھنزاں وچہ آیا
 یارب ایڈک شان کیا فی فرماوے پیغمبر
 کی جاناں ایہ کہناں سواری وچہ جہناں غم جائے
 بیوی پاک پیادہ ہو کے پیغمبر ول آئی
 پیغمبر وے قدماں آئے آن ڈنگی تکریموں
 کر سجدہ تعظیم بنی توں وجہ خوشی دے آیاں
 تیر دعائیں نیم شبانہ دے ہفت مراویں لگے
 ز وجہ پاک پیاری یوسف خبر بنی نے پائی
 تام زینا صدق صفا وں وکی طلبی دنی
 وجہ ہشت زینا تائیں ملن مراتب بھائے
 حکموں آن زینا خوش دل کردی حبیب سواری
 چہل ہزار مشائخ مصری اگے نظری آئے
 تسبیحاں تکبیراں اندر پنجو دیاں وجہ سارے
 سبھناں شکل سنور چکے سر میں سفید عمامے
 یوسف کرن شفا رش گھلے تیری وجہ درگا ہے
 یوسف خواب کہی وجہ بھایاں دکھ تداویں آئے

یا بچوں تیرے حکم نبیا حکم کہے تعبیر الہی
 پیغمبر نے رو فرمایا اللہ بخش نہا را
 میں راضی تقدیر الہیوں جو رتی سر بھاری
 مصری میں جھکا مشائخ عجز و حق ضرائے
 کر کے عجز سفارش گیتی بنی مبارک بولے
 دو شاہزادے آنے سو خدمت گارا گاثری
 ایہ سارے پُر نور سیارے ریشال بے نہایاں
 دو شاہزادے شانناں والے قدر بلندوں کے
 نقش نگار دو پاندے سائے یوسفی مانندوں
 و رنگ رہیا دل و کیمیا در سرین اھل ویاں
 محبوبا ہدی صورت زیبا کھیل ظاہر آئی نہ
 میں جسدے وجہ درو و چھوڑے چالی سال گذائے
 منشا افرامیم سنایا ایہہ دو پوتے آہے
 رہنشا افرامیم تداں نول آن قدم سر ہرے
 پوتے کہن نبیا یتیموں باپ سلام پہنچائے
 پارے تیس جگر دے سیرتے یوسفے پیائے
 رورو کے گل لاوے و وہاں پیغمبر رحمانی
 فرزند و لبند عزیز و پاسو بر خور داری
 دنیا دے وجہ دکھ نہ پاؤ آخر جنت جاؤ
 حکموں سپ چڑھے شہزادے مل مصر بول چلے
 مصر قریب ہو یا بنی آخر یوسف خبراں پایاں
 دانگ فرشتیاں فوج سنگاری جھنڈ سیرین خشاں
 ہوا سوار بیاں سب فوجاں مصر و باہر آیا
 یوسف دی ایہ شان بھراواں جاں نظر آچہ آئی
 بنی بچے ایہ کون سواری مصر و ظاہر ہوئی
 پیغمبر نے ہاں یوسف دی خبر سی اک واری
 محبوب ہلاں گل رورو جاوین زخم پرانے

کرو کر مہتے بخشوں حضرت یوسف نول تفصیل
 یوسف نے کچھ برانہ کیتا نقش قلم واکارا
 من پیغمبر نام جس درو گریہ زاری
 بدھے ہتھائے پیغمبر رورو میں نوائے
 جمع ٹرے دل مصر تہائی وگے خوشی نہ جھولے
 موتیاں وانگ بھگن رخ نوری روشن صحن بھاری
 وہ ہزار شمارا نہ اندا شکلاں نور نہ لایاں
 چہر متور لعل و مکدے جھلک فلک تک جائے
 پیغمبر نول نظری آئے دو نونیں روشن چندوں
 ایہہ یوسف یاں نوری شکلاں کھنوں ظاہر ہویاں
 ایسب نقشہ یوسف سنا دیند اصاف دکھائی
 اس صورت نے ارج وجہ اکیں تن کھنچے چمکائے
 یوسف دے فرزند نبیا استقبال سدہائے
 لہ سپول سپہ بچہ کربے لشکریاں سن بردے
 نے یعقوب بنی نے دو نونیں سینے نال لگائے
 محبوبی کے نقش منور نور چہر ستارے
 تیس چراغ اکیں کے سیر چمک جگے ہے جوانی
 دنیا دین تال تے اللہ فضل کرے غفاری
 یوسف رہے آباد تال تھیں مقصد ولدے پاؤ
 شرف حضور جہناں ہتھ آئی انہاں کرم سولے
 ناں امیر وزیر سپا ہاں کر حلیہ از بیا یاں
 کو بیاں تھیں نور چمکد و مکن لعل بد خشاں
 غوغا خوشی پیا وچہ مصرے یتیموں حمد خدایا
 حیرانی وجہ عقل سدہائی حال سب سودا کی
 خبر سی جو یوسف با بچوں ہو رہیں یہ کوئی
 دل ہو آب و کینداجانداد و چشمال تھیں جاری
 مچو رندے دل دے پُر زے دیہہ چشمال تھیں جانے

ہو محبوب فریجوں نیڑے بہوں جو ہبک لاؤ
 دور رہیہ اندے صبر و انہوں کٹ نہ سکدی وٹاں
 دور دل سیک لگے پر کھوڑا فرق بڑا موصولوں
 سینے لاٹ برہندی سوزاں جاں مقصد سر جاؤ
 تے اوہ ایڈک غلبہ پاوے تاں لٹے دل کھستے
 سٹ ناقہ دوپہرا گاڑی وقت ملن دا آسیا
 تے ایہ وقت صبر وانا نہیں صائم شام دس آئی
 کرن نقیب پکار سخن دی پیاں گوش نائیں
 اچ شمار گیا چاک و لدا گندیاں سال فراقوں
 رہن نہ یاد دکھاندے حالے جاں چمکے رخ نوری
 پاس گئی یعقوب نبی سے یوسف دی اسواری
 تاں اس وقت فرشتیاں تائیں ہو یا حکم الہی
 بیٹے نالوں شان پدری ہوئے دن سوائی
 سنیاں حکم فرشتے لہتے باہجہ شمار حسابوں
 صفایاں سواراں کئی ہزاراں ملن لیاں جائے
 ویکھ فرشتے نوری شکلاں مصری دنگ تمانی
 شان تھل نال پیغمبر ناقہ پیش و دہاوے
 وک وک گئے مہمڑی دیں جگر مصریاں لوکاں
 یوسف تے یعقوب دو دولاں ڈھکے جاں نیڑے
 یوسف کہندا خفاں تائیں کون نشیں ہو لو کو
 ہتھ ہتھ کہن غلام کنیزاں لطف کرم دا ویلا
 یوسف کہے غلام کنیزاں تیں آزاد تمانی
 کئی ہزار غلام کنیزاں آزادی وچہ آئے
 پئی نظر یعقوب نبیدی جاں یوسف تے دوروں
 ناقہ پیچھ گئی وچہ دہرتی زمین لہتے پیغمبر
 لہہ گھوڑے تھیں نیویں کہیں طرف پدری آیا
 باہاں کھول ٹرے پیغمبر دواں دلاں تھیں آئے

تے فرقت دی ضربت کاری کس تھیں جھلی جاوے
 پاسن یا ندے دل تے جگرے پے جھلن وچ لاناں
 پا باہاں وچہ گلے ملیندیاں جلدے رخت مہولوں
 لوں لوں دیوچہ جوش رچاوت صبر تمام جلاش
 ترنجیریں کھت قدم پھاوے پیاں بے مت نئے
 اوپے پر زوچہ ہوا کے شوق نہ ہٹے ہٹایا
 تے اچ خاص مقام اوہائی جتھ قرار نہ کائی
 درو جہانی ہے نہ کائی چلیاں دور بلاییں
 کرے صبور ی پونہ پوری پاس ڈھکے مشتاقوں
 تے فرقان وچہ فرق پونیدی درو چلی ہو دوری
 یوسف دی وچہ فوجاں زمینت زیا نفس نگاری
 جال یعقوب نبیدے ہو وٹتیں سوار سپاہی
 کہے نہ لوی یوسف وٹا کم یعقوب ایہائی
 یوسف وانگ جنہاندی صورت کھلے نور حجابوں
 آدمیاں دے نال نہ رلدے اُنہاں و صاف ترا
 پیغمبر کنعانی آیا حاکم رومی شانی
 فوج فرشتیاں والی ساری نالو نال سدھاوے
 حیرت دیوچہ کھڑے ستانی شوق کہتے دل جھوکاں
 گڑے خلق ہجوم ہزاراں رستے بند چوہیرے
 بلنا باپ زیا رت ویلا میرا راہ نہ رو کو
 سکھیں ہون لگا اچ حضرت محبوباں دامیلا
 ایس خوشی وچان تساییں چھڈی بند غلامی
 وچہ مصر ب خوشیاں ہویاں اللہ یا ملائے
 اکھیں دیوچہ شعلہ روشن جھلک پیا آ نوروں
 یوسف ویکھ نہ تاب لیا یا شوق کھلا دل اندر
 دواں دلاں تھیں پیدل ہو کے فوجاں دیول آیا
 چارے چتر دواں پلا شکوں وچہ رب ملائے

ٹوٹھک فرشتے نیڑے آئے وقت بلند سائے
 آن لے پر جھل نہ سکے غشی پدر لول آئی نہ
 یوسف میں مبارک تائیں وہر یا پکڑ کنا سے
 اٹھ اے باپ پکا سے یوسف رو پیغبر تائیں
 مال پیو لے لکھانے مصرے یوسف پاس چنگیہ
 چلو مصر وچہ یوسف آکھے من لے رب جاپے
 ہو دے چاہر گیالے یوسف مصر وڑے آسے
 یوسف نرم فراشیں پاوے آپ پیغبر تائیں
 پھر کے میں کنا سے یوسف رویا زار و زاری
 کھول نظر پیغبر وڑٹھا یوسف منظر سری آیا
 لے فرزند سلام تیرے پر میں تھیں لکھ واری نہ
 یوسف کہے جواب پدر لول حضرت ہوش سمہالی
 لے فرزند جگر پیو ندا نور اھیں لے میرے
 تھوڑا ذکر کہے کچھ یوسف خالی گلہ گزاروں نہ
 باپ سے یہ ہوشی آئی من من غم دے حالے
 یوسف دس کہانی ساری جیل جیل حال گزارے
 گذر گئی جو سرتے ہوئے دور کو شالے
 مال پیو تائیں تخت بہا یا یوسف نے تعظیموں
 سب بہا یاں نے سجدہ کیا حضرت یوسف تائیں
 ایہہ تعبیر میرے اس سننے اللہ حق کرائی
 قیدوں کڈھ دتی میں شاہی موڑ ملایا تینوں نہ
 میرا رب کرے جو چاہے تدبیراں داوا لی نہ
 فرزندال نے عرض گزار دی پیغبر دے آگے
 یوسف تھیں ہن عفو کراؤ جو اسال ظلم کماے
 یوسف تائیں کہیا پدر نے بخشو ظلم انہا میں
 رب گواہ کلام فرشتے یوسف عرض گزارے
 شاد ہوئے سب خوشیاں کرے یوسف کرم کماے

باپ پیڑی خوشیاں اندر کھا دن جگر مولا سے
 بدن مبارک تھیں اس دھرتی نور فضیلت پائی
 بیٹھ سر ہائے رونما رہیا ویلے یاد گزارے
 کتنی وار آوازہ کہتیں سنیاں ناہ تدا ہیں نہ
 سی خالہ جانما در سندی حاضر ویر متیرے
 پیغبر یعقوب اولوں ہی اچے غشی وجہ آہے
 خوشیاں توچہ مبارکبا دوں مصری کرن پکا سے
 ہوش پوے میں بلال پدر لول یوسف کرم دعا میں
 ادبی رات بنی فے تائیں ہوش پی اکواری نہ
 نیر و گن دو چشمال جاری ویکہ پدر فرمایا
 نہ رویوسف رب ملایا لے گذر گئی دشواری
 بیٹھا اٹھ بنی کٹانی جدا سایہ عالی
 کیا گئے کرکارتیں تھیں ظالم بھائی تیرے
 کھو ہے وجہ جویں جاسٹیا نہ دیا اسراروں نہ
 وجہ جویں بھی پیغبر اٹھے شرت سمہا لے
 یوسف عرض کرے یا حضرت نہ پیچہ قہر سائے
 سائے دود گوائے اللہ بخشے آج خوش حالے
 یوسف نول سب سجدہ کر دے ادب اتے مکر میوں
 یوسف کہے پدر نے تائیں اگلی خواب تدا ہیں نہ
 اللہ نے جو میں تھیں کتی سب کیسی سہلیا کی
 نال بھراواں کینے ولول صاف کرایا تینوں نہ
 دکھ سکھ حال دلاندا جانے اسدی حکمت عالی
 یوسف تے اسال ظلم کماے داغ اسالوں لکے
 آج کمایاں تھیں یا حضرت اسیں سمجھ پھٹائے
 کرا حسان انہاں پر یوسف بخشے رب تشائیں
 میں بخشے آج سجا یاں تائیں ظلم کماے سائے
 رنگ محل بھراواں کارن یوسف نے بنوائے

ہر ہر داکھراک علیحدہ پیر زینت بنوایا
بنیامین جو مائی جایا اپنے نال رکھا یا
سب یوسفی وجہ زیارت شاد رہن خوش دے
یوسف تائیں کہیا پدر نے دنیا بھلی نہ بھاوے
شہروں باہر کراں عبادت حجرہ کرو عمارت
شرط ایہی پردن نول یوسف رہیں جتھے دل چاہے
خواب کریں نت گو دمیری وجہ فرزند محبوب
تاں یوسف نے حجرہ رنگیں باہر شہر بنایا
دن راتیں اولاد نبی دی اس حجرے وجہ آوے
ہو حاضر وجہ خدمت پڑ ہدی مصری خلقت ساری
پڑ ہدی فقہ زلیخا جا جافضل ہو یا رحمانی
پیغمبر دے بیٹے سارے کردے شاد گذارہ
سب مقبول الہی ہوئے شوق دلیں عرفانی
چالی سال گئے وجہ خوشیاں پھلے باغ دلاندے
جاں لگ اندر در و دھوڑے دھ مصیبت پائے

جاگیر ال سرداریاں دیدے سبحان قدر و دیا
اس داخانہ اپنے نالوں جڈا نرسول بنا یا
حلق تائیں وعظ نصیحت ذکر الہی دے
ذکر الہی باہجول میرے دل وجہ شوق نہ آوے
باقی عمر گذارال حجرے فضول ملے بشارت
رات سوں آجھرے میرے دلوں قرار نہ جائے
میرے تائیں تیرے باہجول ہو نہ کچھ عجوبہ
کارن ذکر نبی اٹھ شہروں اس حجرے وجہ آوے
سکھن علم احکام الہی پیغمبر سکھلاوے
ایہ یعقوب ابی داکتب درس مصر وجہ جاری
انداز ناں مصرے ہوئی ایہ رہبر عرفانی
ہر ہر سپر ہوئے گھر باراں قدر جنہاں دیکھا
یوسف رات ہے نت حجرے پاس نبی کنعانے
دیدار ال وجہ شاد تم نامی کھلے باغ دلاندے
ایڈک خوشیاں غالب ہو یاں وہ دن یاد نہ آئے

ذکروفات حضرت یعقوب علیہ السلام

مڑ ناتہ دہر قدم بچھاڑی چل ول دین پڑانے
چل کوئل دن چارے واسا پروسیاں وجہ تیرا
جھاٹلیاں وجہ رکھال دو ملن مان لیاں تہ چھاو
دوہرول خزانہ جھوٹے دگدے ہے چمکد رکھیں
نہیں وفا وجہ باد بہاری بیال جگت پوکا راں
پروسیاں دے واس جنہاں چھوڑ چلے گلزاراں
تندندی پرٹھاٹھنماں تھیں دہندی نظری دے
ایہہ دنیا دن کوئی واسا یہ خوشیاں غم سارے
اول تہہ اقرار کیتائی چل تہہ خبر نہ کاٹی
بھل کیوں کتھ جانال اگے کس تھیں ہے ورتا

سفری ٹرے سفرول جانڈے جتھے ہمیش مکانے
ویر سہیڑ نہ دیں پرانے انت نہ نت بھیرا
کھٹل تھیں مڑ ویکھ چویرے وسدا جگت تنہاواں
گلزار الوچہ بھور ہزاراں جھور جھڑے پڑ دھیں
سدانہ باغیں ببل پوے سدانہ باغ بہاراں
شاخ سمن لٹ جائے دزلیخا ہو پڑ وجہ خال
مت گھت پیرچے منتاروتیں مت روٹھ لیجائے
ایغفلت دی حال ملائی گدہ چلن دم چارے
کیوٹی ہن دنیا فانی پکڑ بلا گل پائی
ہن تول نال کدے بہ رجھول وقت گیا فی سارا

جسم سے نال قدیمی واسا اُس کے جیڑ نہ کاٹی
 کچھتا واسطہ کم نہ آوے چھوڑ گیوں جاں واسوں
 نہ مر گیوں غلام رسول اکھل ہو آب حیا سے
 تیرا کار گزاریاں ویلا مالک دے دربار سے
 ہار نہ ہوش و فوہیں اتھ فرے اک جتے اک ہاسے
 تے دنیا وچہ رہن ہمیشہ کسے نہ بلیا مولے
 اوہ اک حرف محبت والا رقم ولی جے جاوے
 تختوں جاہ نہ بد ہاشا ہاتوں ہیں بند بخانے
 سی یعقوب بنی نے جاتا دنیا بندی خانہ
 غالب عشق قدیمی دل وچہ دایم شوق پیاروں
 حکم ہو یا جاہ جبرائیل پاس بنی کنعانی
 چھوڑ مصر چل ول کنعانے جتے وڑے سمائے
 جبرائیل پیغام لیا یا آن سلام سنایا
 دنیا وچہ مرادال پایاں تولے پاک نبیا
 یوسف تھیں تولے روند آہا ملنے نولے اکواری
 چل پیغام جنابوں آیا دنیا چھوڑ نکاری
 سن یعقوب تیار سی کیتی دل دے قصدا ٹھائے
 وچھڑنا ہن پیا مصر تھیں پینڈے واٹ لمی سے
 یوسف تائیں سد پدر نے حکموں خبر سنائی
 وچہ کنعان جتے پیو دادے مینوں سد بلایا
 بس گئی ہو روزی میری دنیا سے درباروں
 جھب ہمار دماندے میرے ختم چلے ہو سائے
 لے محبوب میرے فرزند یاریاں توڑ بھایاں
 ہن ذرندا تیرے کولوں میں رحمت ہو چلیا
 تولے فرزند اوائم و میں جنت دی گلزاریں
 اج سلام وداع دامیرا تیں پر جاندی واری
 محبوبا اٹھ بھتیں ٹور و ہن رحمت دا ویلا

دو دم غفلت والے تیرے پاؤں جگ جدائی کو
 کون کوئی تولے کیڑ دلا ورجھل گیوں کت آسوں
 طنے جھپڑ کاں نہیں سر کھاکے رنگ ہو وڑھل جا
 ویکھیاں ہن بھانیاں شہ سے جنہاں کار گزارے
 سب دنیا سے وچہ بازائے عملاندے و بخارے
 ولیاں شیخ نبیاں حکموں قبریں فرش قبولے
 ان منگیا سو مقصد پایے لے بند دوس آوے
 بند تڑا چل ذوق مجلس لے وصلوں پروانے
 نت اڑیکے دوست ولوں وصل لے پروانہ
 ظاہر و ادل ٹھنڈا رکھے یوسف سے دیداروں
 دیہ خبراں دن نیڑے آئے چھوڑ دیواں فی
 تن تنہا سواری ناکہ ہو رہ نہ نال لے جائے
 جو جو حکم جنابوں کر ظاہر فرمایا
 تے مقصود میسر ہوئے ہو یا دور قضیا
 چالی سال ڈھٹا تولے سنوں ندر شانے بھاری
 چل واصل بلندیال آساں حکم ہو یا غفاری
 واٹ لمی دل ہنگامی لایاں شوق وصل سرچائے
 وقت حیات مدنی آیا تے فضل غمی دے
 فرزند شاہنشاہ طرفوں میں دل چھٹی آئی
 دن میرے ہو چلے پورے قطعی حکم سنایا
 قدموں دموں نکھٹے جانے نقش عنایتوں
 صاحب نے پیغام پہنچائے وچ وڑال دربارے
 میں لایاں رب سے پہنچا یاں عیش مرادال پایاں
 کار گزار قضا قدر دے لکھیر وادہ گھسلیا
 دن کاٹی ہن پیا وچھوڑا دل بھتیں نہ وساریں
 ناکہ میری دہری عماری در پر کھڑی سواری
 دن کاٹی رہو وچہ وچھوڑے آخر ہو سی میلان

وقت قریب ہو یا فی میرا وداع کرو میں تائیں
 پکڑ مہار چلی لے ناقہ واگ اجل نے چائی
 سن وچہ سناگ کیلے وجی یوسف نول یکباری
 سرت ہی جاں ساعت کچے چشم ہے دو جباری
 چلیوں چھوڑا سائوں تنہا اندر گریہ زاری
 مشکل بنی اسانوں حضرت کون کھجی حالے
 سجلا ہوندا میں اگے مراد ایہہ دکھ ویکھ نہ جاندا
 کہے بنی نول نہ رو یوسف جاندی دنی وہا ندی
 یوسف عرض کرے میں تینوں بلال گے یا تائیں
 جو ایمان گیا لے ایتھوں مل سی یا رل تائیں
 یوسف نول یعقوب بنی نے فرمایا فرزند
 حکم خدا سرتے نہیں اُس نول نہ سجلا و میں
 اسدے باہجوں ہورل کولوں منگ نہ مقصد کافی
 جاں تیرے دم دنیا وچوں اوڑک نول چکھاون
 مینوں حکم ہو یا کنعانے مصر حصے میں آ گیا
 ایہ گل کہہ سنگوا لئی ناقہ کیتی ترست سواری
 یوسف روندا گیا کچھاڑی زخم دے وچہ کاری
 جاندی وار سلام پیغمبر یوسف نول کہہ دھایا
 اوڑیا وچہ مصرے یوسف اتھیں رخصت کر کے
 وچہ کغان گئی دھاناقہ لے پیغمبر تائیں
 آن زیارت کر کر رو یا دل پر شوق وصالوں
 اُس ویلے یعقوب بنی نول اک سفنہ دس آ یا
 یا قوتوں کہ کرسی بیٹھاں ابراہیم بنی دے
 فراوان یعقوب بنی نول اسے فرزند پیاسے
 آجھیدے مل ساڈے تائیں وقت ملن دا آیا
 پیغمبر اٹھ شیریں خواہل کہندا ناقہ تائیں
 اولادال وچہ میری سائے جا کے کریں پکارا

ہن فرزند تیرے کولوں پیا فراق اسائیں
 محبوبا راج رخصت ویلا آیا وقت جدائی
 غمش کھا پیا تو اک زمین تے ہوش گئی بھل ساری
 تیرے باہجوں حال سال تے کون کرے غمخواری
 اسیں ہے وچہ ہجرت فداے ہوئی تال تیار
 زخم جگر دے وگدے رہن ضرب فراق والے
 اج فراق تیرا حضرت خن جگر وا کھا ندا
 جو آیا دم کافی و سیا عمر ہمیش نہ آندی
 بنی کہے ہر مومن تائیں مومن ملے اگا ہیں
 جس دا پیر ایمانوں کھتھا اسدا واس بلائیں
 خوف خدا مت دلوان ساریں نول اک عاجز بندہ
 حاجت طلب سول جد اہل سکون عرض سناویں
 جے اُس چھوڑ منگیں نول ہورل مطلب نہ رائی
 بکچھیاں کہیں جو مصرے اندر تیری قبر بناون
 مالک میرے میرے تائیں ایہا حکم پہنچایا
 لے چل مینوں وچہ کنعانے حکم گیا ہو جاری
 اتھیں ٹور مڑے سب بیٹے کروے گریہ زاری
 چاکو داڑ گئی لے ناقہ پھیر نہ نظری آ گیا
 گیا سہار غماندے نیزے نوک دلیو چوہرے
 وچہ کغان بنی آ وڑیا دادا باپ جتھائیں
 قبراں پاس اٹھیں وچہ نیند ررونیاں پی خیاں
 دادا پاک غیل الہی بیٹھ نظر آ یا
 اٹھیل اسحاق دولا بنھے بیٹھے وچہ خوشی دے
 وچہ اوڑیکال تیریاں بیٹھے ایس عزیز اسائے
 ایہ فرزند عزیز اسانوں جسدے میل خدایا
 اوٹھنے جامہ ولایت میری خبر پہنچائیں
 یوسف پھر پیارے اگے سخن کہیں ایہ سارا

اے یوسف ارج باپ تساؤ دنیا چھوڑ گیا ئی
 سن وگ گئی مصر میں ناقہ کردی گریہ زاری
 تے یعقوب گیا اٹھ اک دل قبر ڈٹھی وچہ رہے
 مرد ڈٹھا اک سوہنی صورت بیٹھا قبر کنارے
 اس کہیا اک بنی خدا دا فہم بلند رکھا ہے
 ہتھ اٹھا یعقوب بنی نے عرض کیتی دربارے
 ہالفت کرے پکار آوازہ بنی سنے خود کنیں نہ
 شاہد ہو یا پیغمبر سن کے خوشی مرادوں پانی نہ
 عزرائیل ہو یا متوجہ جان نکالن تائیں
 میں ہاں ملک الموت نیٹیا اُسے عرض سنائی
 سبب بہشت دیکھا نشانی صدق سے برہانوں
 ملک الموت دہرے ہتھ چھاتی پا دراز زینے
 آسانی بھیس جان بنی دی جان خلق تک آئی
 اللہ دی درگاہ بنی نے رور و عرض گزار دی
 یوسف نول آسانی دیویں ویلے نزع الہی نہ
 غسل کفن لے کرن جنازہ آن ملک آسمانوں
 سارے تے اسحاق غلیلے جتھے قبر ایہائی
 عمر انہاں سب دوسو برسال جو دنیا وچہ آئی
 اے یوسف یعقوب جہانوں کر کے کوچ گیا ئی
 پوتیاں تے فرزندال سبھتال مرگوں خبر لایاں
 تدلول نیر و گیت دی ناقہ آن وڑی دربارے
 اے یوسف پیغمبر رب واد سنیا چھوڑ گیا ئی
 گریہ زار مصر وچہ ظاہر روندی خلقت ساری
 کتنے روز مصر دے اندر رہی دکھاندی زاری
 اس دنیا وچہ آملن جاوں رہیا طریقہ جاری

مطرا ملن بھیس اسن جہانوں آساں توڑ گیا ئی
 راہاں دیوچہ درد و فراق مل اڈدی گرد غباری
 اذ فرمشک غنبر خوشبو یوں جوش جھلیندے آہے
 سوہنی قبر کہو ایہ کس دی بنی سوال گزارے
 تے اوہ مرد پیار رب واس قبر وچہ آوے
 یارب قبر ایہا میں بھسے ہو دل مقصد ساسے
 رحمت نال دنیا تیری عرض جنا بے سنیں
 آہا مرد جو حاضر اوتھے عزرائیل ایہائی
 کنب بنی فرماوے مردانہ نشان سنائیں
 بنی کہے توں جے میں سچا لیا نشانی کائی
 شوق لقائیں سے دل تے چائی وال جہانوں
 یارب نزع آساں گزاریں کیتی عرض بنی نے
 نزع لپکھیں تا اسویلے دیوچہ دہشت جائی
 یوسف تے آسان گذاریں جان گذن دیواری
 کہہ کلمہ روح گئی بدن بھیس ملی بہشتی شاہی
 میکائیل تے جبرائیلے دفن کیتا فرماؤں
 یاس انہاں یعقوب بنی دی چوتھی گور بنائی
 حکموں جبرائیل مصر وچہ اولویں خبر پہنچائی نہ
 سن یوسف رو دہرتی ڈگیا رہیا سرت نہ کائی
 ماتم وچہ مصرے ہو یا خون اھیں بھر آیاں نہ
 عبرانی وچہ بولی رو رو کرے بلند پوکا رے
 ایگل کہہ بھرا میں ناقہ درباروں اٹھو دپائی نہ
 تے ناقہ وچہ غم دے روندی دنیا چھوڑ سدھاری
 صبر پیاد دل مدت کچھے کر دے شکر گزار دی
 آخر حشر تے بچھتا واس نصاعت بھاری

ذکر وفات حضرت یوسف علیہ السلام

مدت کچھ بدور رہے پچھے یوسف حکم چلا دیا
 عرض کرے تول یا رب میرے بلکیں حکم چلائے
 دہرت اگاس بنا وولے اے شاہانڈے شاہا
 موت منگاں وہ موت الہی مسلم مال جہانوں
 آجبریل خدا دے حکموں بعد سلام سنایا
 اس دنیا وجہ تول سب برساں تہیں ہو پریا
 چھ سو پوتے پتے تیر بچاں نظر تیر پوچہ آون
 یوسف سن کے حکم الہی صبر کرے دن کا ئی
 چہل ہزار ایمان لیاے قطعی مصر شہر دے
 مسلماناں تول لیکے یوسف شہروں باہر آیا
 اسرائیلی اس وجہ دے مسلم ہو رہتا سی
 خوب عمارت شہر عجائب پختہ سازد وکاناں
 یوسف اگے عرض گزار سی لیل مسلماناں دے
 آجبریل خدا دے حکموں دہرتی تے پرارے
 یوسف نے اک قلعہ بنایا پختہ نہر کنارے
 دسے حرم وجہ پیش خوشی تھیں ست سال دے
 وقت نزع دا حاضر ہویا آن زلیخا تاکیں
 یوسف دا اک درد وچھوڑا داغ جگر لے چلی
 اے یوسف قربان گئی میں نور تیرے دیداروں
 طفلی وقت لگایاں تیں تھیں دم آخراں میرا
 جتوں تول اوتے دل میرا دل تول طلب سیرا
 جھبک ملیں وساریں ناہیں آویں منک عائن
 وکھاں رو رو عرضاں کردی بردی تیرے گھڑی
 کہہ کلمہ جاوڑی بہشتیں رو یوسف دفنائی
 چالی روز رہیا وجہ غم دے حال فراق اوہیا
 افزاہیم سدایا یوسف گل وجہ لے فرمایا
 دنیا وچوں دانہ پانی چک گیا آج میرا

شوق لقادے وجہ آیا اٹھ قرار سدا ہیا
 تے تاویل سخن دے مینوں ساکے دل سکھلائے
 والی میرا اول آخر تول پاک الا صا
 نیکاں نال بلال جا آخر بخشش نور ایمانوں
 برساں ست گیاں رہ یوسف حکم الہی آ یا
 پت پوتے تول اٹھیں وکھیں جاں لک چھ سو ساکے
 اس دنیا تھیں ہو سی تیرا ویلا قدم اٹھاون
 کردعوت اسلام مصر وجہ مسلم خلق کرائی
 کچھ بتاں تھیں منک سراواں پیئد جام زہر دے
 مصروف دس کوہ نام حرم دہر شہر نوال ک پایا
 کافر پیر نہ اٹھ پاسکے رہیا حکم مداحی
 بازاریں دل ہے لٹکدا ہووے دنک زمانہ
 حضرت ایچھے پانی ناہیں کارن اہل ایماناں
 نہر زمین تھیں نکل وکے جائے ندی ہولارے
 کیا کہاں میں زمینت اسدی اندر نقش نگارے
 پاس زلیخا ملک مقرب مرگ پیام لیاے
 بہت خوشی غم حقوڑا دل تے مجھے نقش رضائیں
 اے محبوب تیری میں بندی میں تھیں رہی اکل
 صدق نبھا چلی میں پورا تیرے عشق بیاروں
 عشق تیریدا وجہ جگر دے غالب کھن گھیرا
 ایدھراودہر دوہیں جہانیں میں تیری تول میرا
 تے محبوب قدم دا دلوجہ غالب شوق اسائیں
 سن سلام ودار دامیل تول ہیں میرا دردی
 یوسف دے دل باہجہ زلیخا رہیا قرار نہ کا ئی
 جبرائیل سلام لیا یا آندس مرگ سینہا
 اے فرزند امرنے ویلا آج میرے تے آ نیا
 رہو نیں وجہ حکم الہی پاسو فضل بہتیرا

روح بدن بختیں افراہیمال میری گئی جدا ہیں
 جیوں جیوں حکم الہی آوے اونوں کیس تیار
 تن بھرے سادہ ایہ گل کہہ کے بدن گیارہ خالی
 افراہیم سے آسمانوں پیابلند مچکا را
 دیوے غسل کفن سن پوئوں افراہیم پیارا
 خوشبو یوں پرطبق بہشتی پکڑ فرشتے آئے
 گل خوشبو کفن دے لوکاں پڑھی نماز جنازہ
 وجہ نہر دے گور پدر دی ویکھئے سے تیں تائیں
 کند ہاں وانگ کھلوتا پانی رہیا چارچو فیروز
 سی تابوت سفید تھچھڑا رس وجہ یوسف پایا
 لوک ہٹے پھلونوں ملیا پانی نہر چو فیروز
 معلم رہیا نہ لوکاں تائیں کتھے قبر ایہائی
 اک سوئے پچھونچہ برسوں یوسف عمر گزار دی نہ
 چالی روز رہے سب روندے مسلم وجہ وچھوڑ
 آخر صبر دلاں نول آئے دنیا ہے دن کا کی
 رہندیاں سرس و ہاندی جاندی آوندیاں تھکلی نہ
 دنیا دودن خواب حیا لول دامن بھرے وبالوں
 اک آوے آحکم جگا وے چھوڑا میدلاں جاوے
 دودروازے جاری آسدے رسن ہمیشہ کھلے
 ایہ دنیا ہے جادو خانہ دل چسپ نال بلاوے
 یوسف جہیاں شکلاں آیاں ایہ گھر چھوڑ سدا ہیاں
 افسر تخت محلے والے شاہ سلیمان جیمے
 لاکھ کروڑیں آساں دہوے توڑ گئے سبتا نے
 نیویں اچی گردن والے قبریں گرد کر گئے
 کندے تے گلزاراں ہریاں ہو ہو خاک سمایاں
 مایاں جائے ایتھے آئے چھوڑ عز و رسد ہائے
 چٹے دند چنبہ دیاں کلیاں اک اک چھوڑ دھانوں

آسمانال بختیں پوے مچکا را حکموں کچھ تائیں
 حکمے باہیم نہ کرنا کا کی کس چھپکھواری
 نکل روح گئی وجہ جنت حکم خدا دعا عانی
 یوسف تائیں غسل کفن کر لکھو نہر کنارہ
 چا جنازہ نہر کنارے کیستا آن اتارا
 چادر نور بہشتی روشن کارن کفن لیاے
 افراہیمے دوجی واری پیابلند آوازہ
 دھٹس پانی پاٹ گیا کی خشک گیاں گل جا میں
 تھلے ندی نمونہ قبروں آیا نظر تھلیرے
 در زل سیل ندی دے تھلے فرزندال دفنایا
 کم نشان قبر دا ہو یا پانی دے کھم گھیرول
 وجہ میان نہر دے تھلے یاد نشان نہ کا کی
 اس دنیا وجہ سختی نرمی جو گزاری سر سجاری
 یوسف ولول ضرب ہجردی زخم نہ ہولن تھوڑ
 وار و وار سجھاندے سرے حالت ایہ دہائی
 کھوٹا کھڑتے جے دردی ایس ترازو تلمی
 تند شراب ابدی تلمی رے حرام حلالوں
 ایدول غافل جھاکالاوے پاوے چھوڑ سدا ہوا
 آئے بہت گئے چھوڑا وڑک دہاں دھانویہ بھلے
 دل لا وجہ آسدے غافل جاوے یاد نہ آوے
 سلطان دیاں خونی تیغال گیاں خون دیاں
 چھوڑ حکومت تخت سدا ہائے کھم مرگ سنہ
 وڑے نک رکھیندے جیہڑے پتے انت ٹھکانے
 زور و راندے خونی بازو اڑن عبا رہوئے
 اوہ بھی گئے جنہاں تول کہندے مروجنے دہن ہاں
 وانگ گھلاں رخ نازک جہے جھڑوچھاں سائے
 قاتل چہم کرشیاں والی رہی نہ نام نشانوں

ٹوٹے اجرو نازک ماں رنگ جھڑے بند ٹپے
 نازک بدن گلہ مندے دستے خاکوں باہر آئے
 کئے روز فلک سے سفے رہن دمکے تاک
 شے مذکور نہیں سی کائی پچھلے وجہ زمانے
 دو طرفال وجہ ایہہ کچھ حالاً وجہ قضیئے سمجھ
 ہو بیدار رہیں پچھتایا پھیر نہ آؤگ کاری
 جیوں سفے کسے شاہی پانی چشم کھلی ہتھ خالی
 لے بزدل توں کس دکھ کارن روویں کرکڑا ہیں
 نیند دل جاگ تیرے دکھ جاوےں ستیاں دکھیں لٹیا
 چھوڑ دلا دل جتوں مال ہر ہر طلب ایہا ہی
 عالم پوری غلام رسول تیریاں عرض دعائیں
 کران نگاہ ڈھلے دل دروین پلے عمل نہ کائی
 ایہ یوسف تھیں غیبی خبراں وجہ قرآن آیاں
 یوسف والا پاک خدا نے قصہ آپ سنایا
 قہارزل جیس دلیں غضب دی انہاں اثر نہ کائی
 جال موئے پیغمبر ہو کے شہر مصر وجہ آیا
 لے تابوت دفن کر جا کے وجہ زمین کنعانے
 موئے عرض کرے یا خالق مینوں دس نشانی
 حکم ہو یا یعقوب بنی دی پوتی سارہ ناموں
 سارہ کو لوں حضرت موسیٰ آن نشان پچھایا
 شرط میری فرماوے سارہ من لوں میں لکھا
 موسیٰ عرض کرے دربارے معلم تہہ خدایا
 سن خوشخبری گئی اٹھ سارہ دس پتہ نشانی
 حضرت موسیٰ پانی اُتے عاصا آن لگایا
 دس پیتا تابوت میاں لوں موئے کٹھ لیا یا
 پشتاں چار پیغمبر جاوے دفن ہو کنعانے

لعل دمکے روشن چہرے مرگ پی سب طے
 فرہ فرہ کر پھر خزاں نے ٹوڑ زمین رلائے
 جان ہزاراں ایقتوں آلا واپاں سارے
 آخر خواب خیال چھوڑ لی وٹری جدال رکھانے
 ایہہ غافل دل سفے اندر دور مرادوں جیسے
 پاویلا مت اوکٹ جاویں کم ہوشیاری
 اینویں مال تیرے تک لے دل نسبت دنیا والی
 سفے دا بکھیاڑ نہ چھوڑے جال لگ جاگین ہیں
 توں وجہ خواب ان وگیاں تیغاں کیوں گھائل کرٹیا
 غافل پاس پڑیں سود فتر فغ نہیں اک رانی
 جیل فضل و گن دن راتیں سو خوشیاں تہہ تائیں
 باہجوں فضل ٹکاناں ناہیں میں دل طلب یہاں
 پاک رسول محمد تائیں خبراں رب پہنچایاں
 ایہہ لوکاندی عبرت کارن لکھیا راز دکھایا
 ہادی آپ دلا ندا اللہ خبر قدیموں آئی
 یوسف تائیں کٹھ ندی تھیں اللہ حکم پہنچایا
 داوے باپ جتھا ہیں اسدے لیچاں وت مکانے
 یوسف داتا بوت کتھا میں اندر ندی نہا نی
 اس تھیں پچھا جے اوہ زندی دسے پتہ مقاموں
 تیرے باہجہ نہ جانے کوئی حکم الہی آیا
 تیرے جیڑ مراتب پاواں حاجت وجہ رساں
 فضل کراں میں سارہ اُتے حکم جنا بول آیا
 اُس جاگہ وجہ چاچا میرا یوسف آپ نہا نی
 پانی پاٹ ہو یا دو طرفے خشک سقلا دل آیا
 وجہ کنعان گیا لے مصر وں پاس پدر و فنا یا
 ایہا حال یوسف والا آیا وجہ بیانے

مسلنے کا پتہ چل حاجی ملک دین محمد ایڈیٹر و پبلشرز و تاجران کتب کشمیری بازار لاہور و مالکانہ کتب و دین محمد علی لاہور

خاتمہ الکتاب ہذا

جس دن میں آغاز قصے تے اسم اللہ واچڑھیا
 سارا ماہ محرم مینوں وجہ تصنیف و ہایا
 احسن القصص و ہر نام قصے واپس لکھیا تین واری
 چھ ہزار چھیا سٹھ چھ سو بیتاں کتنی آئیاں
 اے ناظر کر زور و ڈیرا ویکھ سخن دیاں لہراں
 ایہ کلزار بہار عنایت کھلی لطف الاسوں
 کپڑ قلم سحر عشق النسبہ ورکاں وچہ وگائی
 اصل بیاناؤں وچہ سخن دے میں نہ گل رنائی
 یارب جو کچھ میرے کولوں خطا گئی ہو کائی
 پڑھدے سندے عاصی تائیں کر یونیک و عیاس
 یارب لکھنے پڑھنے واسے رہن نہ فضلوں خالی
 فضل کریں تے بخشیں سائلوں تو میں بخشہارا

باراں سو تے نوے ہجری سال مبارک چڑھیا
 اج اخیر محرم سن دی جلا مقصد سمجھتے آئیا
 پورے سال ہو یا تصنیف نال ربے دی یاری
 ناقص شعر کمال حقائق رب دیاں بے پرواہیاں
 ایہ کشن بیتان ارم تھیں شوق و کن وچہ بہراں
 عشق موثر نظری آید در ہجری اس آہوں
 رخت جلے وچہ سوز رہوندے ویکھ رہن سولائی
 سورہ یوسف دی تفسیر واپس ہی گل سنائی
 اپنے فضل کرم تھیں بخشیں نہ ہوئے رسوائی
 رحمت تھیں دیدار الہی بخشش مولف تائیں
 بخش رہا میں عاصی بندہ آیا درے سولائی
 مال پیڑھے آئے استاد الی بخشش امن چھٹکارا

سائلوں فضل تیریدی یارب اس دلاؤچہ بھاری
 دیہہ کلمہ توحید نزع وچہ سائلوں جاندی واری

۱۔ معنی بیت در آنست کہ مراد کہ قصید اہم درال سال تصنیف سہ بار نوشتہ انا و حقیقت ازین بیت مراد معنی آن کہ سال تصنیفش
 اناعداد بیش سہ چند است محل احسن القصص چہار صدوی است چوں آنرا جمع کردہ شود یک ہزار و صد و نوے شود و ہمیں است
 سال تصنیف ۱۲۰۰ اللہم اغفر لکاتبہ والدئیہ و لمن سعی فیہ ۱۲

ستی کتابیں ملنے کا پتہ

حاجی ملک دین محمد انسید سنز و پیشہ زوتاجران کتب و کشمیری بازار لاہور
 مالکان کتب خانہ دین محمدی برود

چند بیات درد آمیز مولوی غلام رسول عالم پوری مرحوم در فراق دوست دلی سید روشن علی مالوی مستمعی بہر حقیقی

سر دیف ۱۸

ندوایان کوک چھٹے بیس خبراں کہے پیے معاطے درو والے
نیسول پاروسیند یا میلدا او تیریاں لغتائے ڈٹھے عجیب چالے
اکھیں مکدیال مکدیال پکت ہیاں وگدی پوٹلی واریوں گندھالے
جھانویں بچھے آتھنے تول نیسناں میریاں گزے کیدھالے
تیرا خط آیا لاٹاں ماردا او وچہ کلے پے پاندا گیا جھالے
لکھے قول قرار تول آویندے سوا وہ گئے ڈٹھے باہر چالے
روتاں بدلے سوسم ہور آئے دھپیل گندھالے گے پون پالے
گندن بٹی پرکھنے ہار زدن اسل کئی کٹھالیاں وچہ کالے
واہ وارنگ سوہاگ پریت دے واکھ ہر نیلے کچھ تھ کالے

ساڈے عین وچھنٹے رت بھنے لہریں مارو گونگے بندے
تیرے درد فراقیاں شور شانے ترسند تین وچہ نہ گالے
نیناں میریاں عذر پریت ولے چنگیاں گوہریاں ایساں لالے
نظر اندیاں دھیریاں ہاریاں رسد زخم فراق بے اندالے
واہ وا جھوٹیاں وعدیاں تیریاں لہو وچہ کلے پے آن باہے
ساموں ہی اوڈیک نت آویندی انت اس ٹٹی کیا چالے
اسیں گرمیاں سردیاں چکے گزے دکھ سکھ لے در وقت چالے
اسیں کھول سوہاگدیاں بٹھیاں جٹاں ہاریاں گنگے گالے
سوہن یاریاں نال خوار یا ندے و گیا تیرے تقدیر واکھن ٹالے

سر دیف ۲۰

رور و لکھنے چھٹے درد بھنے پیے بیس پردیس و ایسا ندا
اک حال پیے سترے کلے نے ستریاں روٹیاں جو بن کوا سندا
جھوٹے عہد پیمان کھیندیاں تول کہیں سائے حال زرا سندا
عینول عین محبوب برات پانی دکھ ویکھ وچھوڑ دے پھاسندا
وے میں واریاں سوہنیا کہاں کھول چالے زلزلوں زرا گاسندا
چٹھا بیٹ تیں تھیں دھریا پیٹ اگے لکھا مالوہل سٹھاسندا
بھٹھول توڑ پریت ویاں ٹیٹیاں تول ٹر گیا پرانیان سندا
ساڈی زلزلہ ناک فریاد دلی جاتاں ساں کلیاں میر سندا
جہناں درد ویاں لڈتاں حکیمانے نہیں نہاں تول خاصیا
مکھڑیاں تول باخلاصیا ندا انتہاں حوصلہ مکمل خاصیا ندا

پھیر گھٹ پرانیال جہناں تے چل بچھ لے حال درد ایسا ندا
لیجا سکھ سوہنہا درد و والا اکھیں روئیاں دیدیاں سندا
پینڈے مکے نہیں فراق لے دل ہو گیا تل خراسندا
نفس الامر ملہ جلن بٹھا چکنا چور خیاں و سوا سندا
ازادیاں صاف سٹائے ہاں حلالا ویکھ کے بے ہراسندا
تیتھیں وچھڑا سیں تول گیا ساقیں گھٹا درد ہاتھوں چھپا سندا
ال درد نے پیر بن چاک کیتا خلعت فخر خلفا عبا سندا
بید روی درد دی سار جانن ماواں ہاریاں فکر کی ماسندا
نہیں جہناں تول باخلاصیا ندا اکھڑیاں تول بے اخلاصیا ندا
ساوات اکرام واجد مجد شافع وچہ کوئین ہے عاصیا ندا

سردیف ۱۲

سہاؤں ہی اوڈیک توں نہ یا اسان بہت مصیبتاں جھلیاں
 بیوں ل دروٹاں راندا آہیں جانڈیاں ناہیوں ٹھلیاں او
 آہیں وانگ پروسیاں ولس اندیک ہٹے لیں تسان تال ٹھلیاں
 سکے خطا ندیاں جھٹال جھاڑا ہیں جھنگلیاں نہیوں ولیاں او
 باہاں میل بجاہ جان دھمیر لے زخم دیاں شورشاں لیاں او
 جے توں وٹل نہیں ہی دغا باز کا سہول جھوٹیاں جھلیاں
 آہیں دروہیریاں ساٹے کالجے تھیں پیر مالو تے چڑھ چلیاں او
 انتظارے دروہیاں تیز نوکھل ساڈنیا ندیاں سیریاں لیاں
 مٹو پڑو پیریا میریا اولیاں باہجہ نہ اسال تسلیاں او
 تیرے خطاں نے خط وچہ جگر پائے آہیں تپدیاں رواہ تھلیاں
 ایہکھیاں رونڈیاں نوں ندیوں بھر خون او جھلیاں او
 ساٹے دل دیاں زاریاں مات پیاں چھیر چھاڑ تھیں پڑو جھلیاں

اکھیں دید جھنیاں جگ بیتے رہ سکدیاں نہیں اکھیاں او
 بھابھوین کیتیاں تسال کو لیاں او اسال جاتیاں مہا ولیاں

سردیف ۱۲

فے قلعہ دیا سیا جانڈول ولیدول سچ مہوتاں ل بھیرے
 پڑھی جیج فراق دے جاجیا ندی جھٹا لویں ویریں چہ پنے دے
 سیکر یا رنگ رڑے لاڈے نوں پنے پر پہاگدے کیہے گھر
 تیری سر جوڑی و توں آہیں رندا کی پھیراویں مٹاں سیکر
 ساڈوں جھوٹے پنے جھیرا ساٹے کرم کوڑے آپ پھیرے
 ساڈا لایاں لاہارا کسا رہنیاں میں کاسوں پرستیک جھیرے
 دلیا نوں سہاگ داوہرم دھکا ندیوں لگے محبوب میرے
 ملیا ٹنگن جان لیں نکالے داہو بلاٹ فراق وچہ جگر میرے
 زنجیر تقدیر دی پئی بھاری نہ کجھ دس سیکر تے وں تیرے
 مینوں چاہ ویدا روی کلاسی میں دل موڑ واکھل فرادو کھینڈ
 تیریاں شوق محبتاں لگیا نے سناؤں چا ہڑیا چا فراق ہڑے
 جال پیچ جھیرا کھٹا ڈھک پیکر دکھ دروڈل ہڑے پنے جھیرے

جنہاں پیر پرتید کھیت تھیں ات تہاں دوہیں مے ہٹ گھرے
 جنہاں عشق دیاں ٹھوکران جیا نے تھوڑاں کھڑے پھیر دس کھیرے

سردیف ۱۳

روادار میں جے لایاں بار یا مٹا مقصد کر کھڑے وکھانے نوں
 جے تے پنے سر تے سجدے من کاہنوں پیاسی ویاہ لگنے نوں
 ساتھیں وہ چنگے جہان جھول سناؤں خطا تھیں پتیاں نوں
 تیری چاہ او سدا موڑ واکھل تو جھل دوا بے دلاں وے نوں
 پیر سجدے جہاں رکھ دیاں پے پر کج دیا عیب چھپاؤ نوں
 آپے جوڑا میں جوڑ توڑا میں نے رونڈیاں یاریاں لے نوں
 گھرے پنے دھمک تھیں کہے منہ دل ویاں بھل بھلا نے نوں
 سناؤں ڈھور جاتا آپ چتر بنیاں گھلاں لکھیاں ل چاؤ نوں
 سچا پیر میں تے کراہوڑی او درو مندا درو ہٹاؤں نوں
 جے توں وٹل نہیں تے لکھیاں نوں میں پے یے درشن پانے نوں

تیراں ہیاں تواری ہر جلدی سڈی دکھتیں جان چھوڑو نوں
 سوزناں تھیں ہوئی آہ دہول زلف یار دی تھیں دل کھانے نوں
 بچے رنگ ہر گ تے پار شاید منظور کرے پیریں لاوے نوں
 ایدور ناہیں جسم بارو تھیں اوکھارے نقل کھانے نوں
 تھیا تھیا پناہیاں سوز تیرے دھک پی جنون بلاوے نوں
 واجا وجیا تے تاراں لیانے عشق گجیا رزناوے نوں
 تار تار سرشار نے تاب نذر دیاں گریاں چاہے بھلاوے نوں
 مسخ ساقی نے جھک چوچ جام دتا پیو نہار دھڑکھانے نوں
 عشق رشق تے رشق سار دوائی نیاں ہندی تھیں لٹاؤ نوں
 اسیں بھید کئے وچ کھیت بے گول کا سونگ سداؤ نوں
 ساڈا پیوناں کھاوناں زہر نیا دھڑکھانے ہاں کھٹاؤ نوں
 سپنج اسانوں خط بلائے نوں تیار ہو بہا گئے آوے نوں

مین ل میں واریاں ج وکھیاں چھڑو کر دیکھ پناہے نوں
 ایسی نہیں منظورے نشر جو کے ہیں پھر گئے حال کھانے نوں
 دہول میں تھیں خون وگاں سارا کہ ہندید جڑیں ہماؤ نوں
 بیہوش گلیا ندی انت لاج پالے کرے محو وچ وصل نہاؤ نوں
 اسال عشق زنجیریاں گھت پیریں لکھیاں چھیاں روکناؤ نوں
 ایدر چڑھی بہار جنو نیا ندی بٹھیا یا رخو طبل وجاؤ نوں
 رزناں پایا نال چوایا ندے طرستیاں کلاں جگاؤ نوں
 بھیدا دور شراب وائل عالم ساقی اٹھیا جام پلاوے نوں
 پیو نہار گئے گئی نظروں عاکس رہیا سو غیر جلاؤ نوں
 ایغرشق ہے عجیب بھارا کاهنوں پایاں بھید بھلاؤ نوں
 میان مل سید امن تیرا دیدن دتاں پیو نے کھاوے نوں
 تیرا آوناں ہووے بہت مشکل میں دل لکھ خط بلاؤ نوں

لکھت کچھ کریں نہج میاں خط لکھیں ناہیں آزاوے نوں
 انکار ہے کریں نوں آوے تھیں اسال آوناں تیر لکھیاں نوں

سرفیہ ۱۲

گیان لکھان برٹاں چھپڑاں تھیں ییاں لکھو وڑیاں مورہویاں
 جھڑکاں چالیاں گئے لالیاں پوریاں چھپڑاں چورہویاں
 اوہ رنگی تے زار و زار رویاں تے اوہ باہو پیو یی چورہویاں
 دکھ چپ چپا تیاں جہن کیونکر جہڑاں ندرول بخت پر شورہویاں
 پانی شمدی چمک پروانیاں نے لکھیں نیر بھڑاں تیش خوردہویاں

دوہو بٹھا پرت ویاں رنگتاں نوں لیاں ج وچ پیرہویاں
 ایسے سیں ہے اوتھے بنے آپاں جدول بولیاں ہوویاں آہ پیرہویاں
 جہناں چھڑا رنہ ملے مڑکے اوہ نیکہ نوں روئیاں شورہویاں
 اوہ دار بقا وچ رہن ایوہیں جہڑیاں دار فنا وچ گورہویاں
 جہناں بٹھیاں گھانڈی ملی گھت طے بھریتے کھل ڈورہویاں

جہناں آہ بے رسا کما دیدی بھاریں کانکڑاں کی اوہ بچی توہرہویاں
 جہناں تانہنک موبدن چالیاں ہے ناں اپنے چند چکورہویاں

سرفیہ ۳۲

واؤٹھی وکی منج بدلی بیاں وچ بھیتاں سر دیاں او
 وے توں ہونا میں میں ہونا میں اکھوڑاں صل صورتیاں او

واؤٹھی بھلیاں بھلیاں ت بدلی بیاں بدل بھلیاں روئیاں
 احوال چشم نوں کھت دوو من تے نصیحتاں ڈر نہ روئیاں او

جہاں فرق جاتا ساوہ غرق ہو جاتا تھا نہ دھرونا مریاں و
 تول بھی کھول کھیں نیناں والیا او عصاں کردیاں گھریاں و
 مغرور ہوئیوں ساتھیوں ورموئیوں شاد ہوئے شوخیاں رویاں و
 لکن تل مرجاں ہندی والی لٹا وچا ہندا شوخیاں رویاں و
 وگنوں کھیاں بس نہ کردیاں وناہ پھیاں صبرے سروریاں و
 مہاں جل جہاں لے پئے تینوں جال جال کالی ایدہ مرویاں او
 نینداں سجیاں ڈیاں ہیریاں نے ہاری تیز تلواری وریاں و
 لمباہ سانوں سے تول جگ جیوں گلیاں سجیاں شوق مکویاں
 و مہوار جہاں نہ رزق دارا و ہدیاں ہرنیاں جنگلیں چرویاں و
 اس سجیاں کھول ساواں جہاں ساکن دلال تھیں سروریاں و
 پرواز ساوہ پر جو ملے جویں شوخیاں مرغے بے پرویاں و
 وچہ نیناں کھلیاں رہدیاں وچہ تھیں تابش شورش رویاں او
 اہاں لیاں وانگ نکلیاں وچاویاں تے سرورویاں او

سے کوچہ صورتاں فرق جھاویں کوکلی بھی دم سہرویاں او
 گھڑا رہا رسناروی تے انھیں کھلیاں نچو وچہ رویاں و
 کس تھیں دور نہیں کسدیناں و میں کہیاں سبناں پید رویاں
 و میں لڈتال شوق محبتاں و مہور ساریاں جت جت ہریاں و
 گھڑیوں سپے جے کچہ ہریوں باقی گل آن لک بکلاں ٹھرویاں و
 جھیکہ بچ بلی ہن ویڈا لئی ایدوں پر تے تکلیف نہ جردیاں و
 وچہ سفیناں جے جاکاں یوناں میں کچھ بھون تھیں کھیاں رویاں و
 چھڑ چارون گھرویاں و ہندیانوں کیان کھ مصیبتاں گھریاں
 گھرواں و کرون چار بھولا دل مہربانیاں رب کاری گردیاں او
 و کھ بھنے نون انساں بنیاں نفس پروری خصلتاں خردیاں و
 پروبال حل جان کچھ میراں لاناں چھٹیاں رج جگر ویاں او
 بے پرویاں شوخیاں توفنا ہے قلم چلیاں جویں قدرویاں او
 سانوں فائدہ بچ پرت دیدا سینے شور شال تے رخ زرویاں و

سوہنے یارے جے وچہ کارخانے نامیں کسے حساب چہ رویاں و
 جہل سوہنیاں زاریاں کردیاں نول یہ برویاں فضلے و رویاں

سردیف ۱۵۴

خالی تپا کلا وچہ جڑا ہے اڈیا بھورتے پھیرور کارناہیں
 چدوں پھیرور جی تارناہیں یلاہے ہو گھڑی و دہارناہیں
 ل جہاں لکے بازارناہیں روا انہا تے کرن بلکارناہیں
 چلا چوں ی ل بی کھ کدی ہے نیویں کوڑے کوٹا سازناہیں
 پریم نشیدی جہاں لکے جھوکہ لٹول یہ ٹٹنال جوش خمارناہیں
 طلب جنوں باہج دیدارناہیں اوہ مہنناں میروں دہارناہیں
 سینا ہج دیدار بے آب ہی تھیں ترٹنے باہج روزگارناہیں
 تیراج واقول قرارناہیں جگ پچھ ویکھوایہ کچھ یارناہیں
 تیرے زخم فراق لے سبیا کدالی تیز تلواری دہارناہیں
 جیہڑ یار دایا رخوارناہیں جگ پچھ ویکھوایہ کچھ یارناہیں

جے میں یار میراں دل کوں پھیرا اس جند و کچھ اعتبارناہیں
 ایہ کلاوی تارے وچہ ہے ٹٹی پھیرور جی تارناہیں
 اس کھڑکے سازدی سند بڑی ل پاوندی کو بازارناہیں
 دنیا کو ج مقام ہے راسیانا ایتھے لمبے پیرپارناہیں
 میں تمیں وانگ سارے کئی گزے لیا کسے لکھ بھارناہیں
 جہاں ٹٹیاں جوش خمارناہیں طلب سونامی ہج دیدارناہیں
 دلدار تول نہیں پرواہ ساوہ ساوہ دیدادہ طلب رناہیں
 سانوں زخم وچھوڑیاں تیراں لکے سیند گھڑی آرام قرارناہیں
 نہ تول لایا لاناہ جاتہاں و سانوں لکینا تے تینوں سارناہیں
 جتن رو کوئت و مہوارناہیں یہ کوئت ناہیں اوہ نارناہیں

جے قول چار ملن مالوہ چھڑاویں کھن جانی تیری پٹواریاں
 سائل وچہ فراق دمارناہیں کہتے قول قرار تیں ہارناہیں
 جے قول جی پھیں قلم تھہ ساٹھ قلم جی بھی ہو زلواریاں
 وکی قلم دے زخم نہ کدی مکتہ بڑا قلم تھیں ہو زہتھیاریاں
 دفتر راز جہاں قلم لکھدی کیہڑا شاہ اہل خدمت گارناہیں
 مشکیں جہد گرنگ دلہ روز بیا قلم جیڑ مسرت نگارناہیں
 پر قلم تیں عیش بہارناہیں جوش قلم جہاں لالہ دارناہیں
 جنت القلم واحدوں تے راز کھلا قلموں بڑی کوئی پکارناہیں
 ایچھے شرح مینار تے حصر کہیا کس راز دی قلم پرکارناہیں
 سخنسے بالند کڑی ناز جی قلم جی محبوب کوئی نازناہیں
 کوکب زیر مہتاب رؤس خلعت قلم جیڑ کوئی زکوارناہیں
 فیض قلم دے سیتیں چار کوٹ اندر پے پڑا ہوا سحر کارناہیں
 میدان سیال دا اُلٹ و گیا اے چشم ساڈی میدانناہیں
 غافل یا بختیں ہلک ہوشیارناہیں دھوئی واسنوں چہر بارناہیں
 سیریاں کہتیاں دل نہ جاہ سیالیاں میریو لگ کئی گنہگارناہیں
 چلہ موٹر ہو رول پھر تے اس تیں ہو رچہ وڈو ناہیں
 کچے یار نول یار نہ جاننے ہاں سلاو صدق دستارناہیں
 ساٹھ جہل تے سب بگاڑ پکے کدے چھڑیا کچھ سونوارناہیں
 سیال سید مالوے وسدیا اول توڑی مرو دی کارناہیں
 جیتوں آں وچہ مالوے کھانوں میں مروی بھکتیاں یہ یارناہیں
 تیرا مالوہ رنگ تمہیں داہے خشک وسدا وچہ اہمارناہیں
 تے نول آوندانیں کیوں میں سالوں سیال غفلت سونوارناہیں
 شاید خصلتاں ہو ریل ہو ریل تیرا سونول ہیا پیدناہیں
 تیرا سفر واسا تیارناہیں سائے درود انت شمارناہیں
 اسال آپ لکھنا سونول بھار کہیا ہونا نشیا نہ امتناہیں
 ساڈا ملک چکی نہ کانیامی قلم گھٹن تیں تھہ پیرناہیں
 ہر رنگ چہ رنگناں رنگدے ہاں سائے رنگوں گدے رنگناہیں

نو کروس نول کس سردار ایں پر سیدوں ہو ر مزارناہیں
 ساڈو دروی سنے پکارناہیں پڑکا رہے انٹ کڑا ناہیں
 گھل گھل گھل گھل نال زحمتاں خالی جاوند اقلہ اوارناہیں
 قلم دلائنوں قلم کرشدی ہے قلم جیڑ کوئی بڑی پکارناہیں
 وچہ ملک حکومتاں قلم کر دی کھاندی وچہ جنگاں نہارناہیں
 خوشی عیش دارم بازارناہیں جس بزم وچہ قلم دوسوارناہیں
 وسند آب حیات سیر قلم تے جہاں ہن ندیل کوہناہیں
 قلم دے ہونے نواز نواز ہی نوازور ہے سرخ مینارناہیں
 جوش دلائم قلم اکہار دی ہے ودھ قلم تھیں ہو ر بھارناہیں
 شیریں سخن نبات لب قلم جی کوئی لائل شہر رخسارناہیں
 کھرے کھوٹ زر قلم پر کھنوں باجوں قلم کوئی معیارناہیں
 وچہ کارخانے دنیا دین ولے باجوں قلم صاحب فناہیں
 طریا مالوے جاسندھ وڈیا ملنی کوچ مر وچھڑی ناہیں
 ساڈیاں غفلتاں بیڑیاں رہ پڑتے فضلوں کدے وچہ پکارناہیں
 نول فضل کر فضل ہے کار تیرا تیرے فضل باجوں پکارناہیں
 بچے یار دایا رغبناہیں جوش عین داغین اتارناہیں
 وچہ رنگناں ہم دیں گرمشاں تھیں رنگ جھیناں کچھ بھارناہیں
 جاں پ نول مٹ چوں رول کدی کوئی دشمن سکدارناہیں
 سالوں مل لندی چاہ سالوں میں بن زندگانی مزیدارناہیں
 ساڈا بیٹ تن بیٹ ہے نعمت نذیرے لکے کلک جوارناہیں
 سائے بیٹ نول جاں نکلیں سیال لیا بلبلانوں گلشن زندناہیں
 وسارینار و فادارناہیں وفادار ہو بنے غدارناہیں
 یاتے گھول تینوں اذن نہیں ملدا دیندی چھٹیاں سکرناہیں
 جے تیں درودے اثر دی کھارناہیں خط کھیل بھی سونول ناہیں
 ایں کھانگے جدل تک نہ آویں گھانا کاغذ انبارناہیں
 رنگارنگ دوانے رنگ ساڈے کیہڑا سار جوں تیارناہیں
 کدوں شعر وادیتنگ ساڈا کدی بگڑا وزن مٹارناہیں

تقطیع دیوچہ سیزان کلد اسطیع مشوع و من کجدار ناہیں نہ
 ایہ شعور شش دور بجاویں پر شر ہے صرف اشعار ناہیں نہ
 گوہر ہر چول من و وعاشقانہ کھدے ممبر اکہ شاعر ناہیں
 انہاں موتیاں قدر سوئی جانے جسدی خودی نہیں مارا ناہیں
 ر مرزاں فلکیاں و کچھ کس نے تے کھائے ہار یا غیبتار ناہیں
 مڑ چھپیاں کھنیاں پھیر کس گوہر ہوئے نت نثار ناہیں
 ہونے قربانی دیا مہدیا اوہ ہتھوں دوڑ کے جاہ مزار ناہیں
 چھٹ مالوہ چار دن سیر کرے مڑ یعنی ایہ بہار ناہیں نہ
 ایسے پھر کد آونال بھناں اولد گئے مڑ بن و بھار ناہیں نہ
 بیدروں درو سنا لے کی گھٹنے اساتد درو انبار ناہیں
 یار نے نہ سے سنا و نے ہاں مٹی مجبوری ایہ سیکار ناہیں
 اسیں بھید سے بھون سکد ہاں جدوں سکدے درو سہنا ناہیں
 عمال بیتیاں جانیاں وجہ درواں دلدار ساڈا ملنار ناہیں
 ساڈیاں لایاں ساں سر لاوناں نول لافے حقین نکار ناہیں
 باہول کپڑے پھیر جاب یوں ہو یا کوڑا ورنج بیمار ناہیں نہ
 ساڈے درودی آہ نہیں جگر کڑا جیٹرا ہو ونداج ونگا ناہیں
 ساڈے نال دیاں بال کھٹانڈیا نے ساڈی ٹکڈی لت خٹا ناہیں
 سخیں ہار سنگاروں لگ گئے اسل جوگنا ند اگھ بار ناہیں
 جنہاں لانتوں نشیدی تار ناہیں بے بال بھاد پرور ناہیں
 ساون درو و لشکار کوکیتا اڈا اوکھیا ستاں عبا ناہیں
 چڑھی فوج غنیم مزاق لے دی جہ جید کو خون گزار ناہیں
 اس حکم روا وچہ دین لے رہیا باہجہ فراق مختار ناہیں
 جیہڑا ہجرے وروادوار و ساڈے پنڈ وچہ کوئی عطا ناہیں
 وکھ درو ساڈے حدوں گئے گزے دوسو چار سو کھڑا ناہیں
 ورو منداکد درو بیدروا گئے باہول جھوٹ دی لاف تیار ناہیں
 شاید مشرق وں کھل تیں چڑھا ڈھٹا ہو دی کھیر ناہیں
 لانبوال فراق دے کھڑا ہو یا ساڈا لیکھ ویکھ سازگار ناہیں

وچاکت معنے واحد قائمے سوچ ویکھ لے بیا کھار ناہیں
 لوک قلمدی چھان دی موتیاں نول یا ابر نیساں گوہر ناہیں
 اینویں قلم پر وندی کدوں ساڈی لڑی موتیاں دی روتا ناہیں
 جیہڑا آپ ہے نالے پار تیکے اوہ خودی ہے باہجہ حصار ناہیں
 نقد و مالک و بخلان و بلا پھیر لہجئے درم و سینار ناہیں
 تیرے سیر داوت بیمار یا او مڑ ہونا پھیر بیمار ناہیں
 سل دار وچہ ہدی متھلاکے جائیں خودی تے مفت سزا ناہیں
 جھوٹے خزانہ جھٹنے انت اکدم مڑ کھلنی یا یہ کھڑا ناہیں
 ریں نب دی کسے تروزیو نکر قائم رہیگا ایہ اچار ناہیں
 جیہڑا درو کہیں نول گھیر یا ایسا چند نول کدے پرور ناہیں
 خط لکھد یا لے دفتر ہوئے کالے لینی ساڈے کسے نورا ناہیں
 یا نہیں وگھڑا درو دلدار اسل انگ اوہ ترا گوار ناہیں نہ
 تیریاں منیاں سال کرامتال وچہ ٹروکے توڑیاں تار ناہیں
 ستے چم چسپا لے مارواں ہن سا جھد چم چسپا رناہیں
 تیریاں کستیاں اس نے ہاں پیکر دیو چا جے وچار ناہیں
 ساڈے گل قبائل جے غنیم ساڈے ویریاں دی کھیں غار ناہیں
 کیا وس ساڈے لیکھ لیکھ نیویں ساون پھیرا مارنگار ناہیں
 مے میں نیند وگتیاں ہیہ تیرے گلے لک کھڑی مٹار ناہیں
 مقدار کی ترفے پھر کئے تے کدی ہوندی وودھ لوڑ ناہیں
 جوں کھک فرنگدے مارو ہاوا کا مل چھٹا یسے قندار ناہیں
 دلدے ویں حقیں صبر قرار باغی پار کدے بیمار سیا اول ناہیں
 نمیل پار ہو گیا آرام ساڈا اسل جیہڑا کوج بیمار ناہیں
 اج اجلے ہتھ مہار ساڈی جیہڑوں موٹنی اچے ہمار ناہیں
 اوہ درو دانت شمار کیا جد ہے ہتھ وچہ یار غم خوان ناہیں
 جان بھری تکھنوں گل ساڈی گھوٹے عشق جو ہو سوار ناہیں
 دم واد تار اچرٹا مالوے تے آتش بازوا یہ انار ناہیں نہ
 تیرے ویں تے گھٹاں چھار ہیاں بھلا وکھ وکھ کا ناہیں

دلوچہ جانیال ہو وی یا رسا کلبے میں رسوا زور نہ دنا میں
کوٹ صبر و عشق ویراں کیتے نظر آونداج معارنا میں
سانوں سز نہیں محبوب باجوں سلوا میں کچھ سروکارنا میں
کچھ فہم کلام سے سلسلے نول دیکھ کہیں گے ایہ ہموارنا میں
انظہار جے عشق واکور ہو نہ ملا عشق نول یڈا شہنا میں
بے مزہ طعام بیدر و اسے اوہدی ال وچہ پرچ ورنہ میں
تاؤ ویکھ تنور تن باپنے وا ایہ بھیر مڑ لجننا میں ورنہ میں
جدول وگے تن چہرے لٹا لٹا نہ معوج کھٹکی ایں منجہارنا میں
کھول ویکھ مدفن خزانیا نول بہنی انت مایہ ستعارنا میں
بے ترس دل نہال سکھ و سدیاں واکھ بیاجنہا نہ مچارنا میں
ساڈے دیس سو ساڈی گل سجھہ ہندی بچہ اقل تارنا میں
آہیں در و فراق دیل ویکھ ڈاکہ وں گدیاں بچہ قطارنا میں

ساڈیاں روزینا قدیاں گکیا نہ لاد نہا رہا بھوٹان ہارنا میں
جیہڑا موڑ خور لٹا نول کرے قائم نیرے وسداوہ منارنا میں
ہر دم فضل دی آئیں یاسا نول یا صرت حیا رہا رہا میں
ہموار کلام واسلسہ ہے کیتا عشق نے کوڑا نظر ہارنا میں
بیدر و خوراز نہ پاونداسے بیدر و تھیں ہوڑیا رہا میں
اوہد سر و تنور دیاں کچیاں ہی اوہا پکے تے اختیارنا میں
جھاڑ حققال گ سلگا اندر تیرے رہندے کبر بھکارنا میں
تینوں و ہم فلاں وچو کیتا بچہ ہیں نول نادارنا میں
دہریاں وکھا ماشاں وچہ تیرے خاں ہونا میں تنوں رہا میں
دکھ جنہا نول پیادہم چارنا میں ساڈی سجھہ اوہ گھٹارنا میں
لوہار واکم لوہار جانے ہوندی زرگری ہا بھجہ سنیارنا میں
دلاں در و چھوڑیدیاں لٹیا نول جوشن سجدہ کوں کوہنا میں

اے میں کوں جہاں لاٹاں چہ سیے مستعین و دھن بہشتارنا میں
یار پر ہے نہ بڑے خطا نول روں سیر تلم نول جے کھلیارنا میں

ردیف ۲۶

تلم تیر زبان وچینا ندی جلال ماروی تند سوا میں تیرے
ایس صد دی شفت تیں دو جاندہ فٹ کٹے حکم خولیاں
ایہ تلم سپو میں وگیا نول جنہا ندی تیج دیاں ہاریاں تے
جنہاں دکھ تے سکھ نول اک جانا اوہ سرت اپنی زاریاں تے
سائل چھیاں کھیاں اپنے نول کو بھری نہ کھیل کھلایاں تے
جے میں کو بھری سوکے سہی نہ نک چاہنا میں نول زاریاں
چکڑ بھریا نول یار گل لاونداسے اعتبار نہ کھنکھیاں تے
فریاد او بلیا تیں سائل کریں زخم فراق دیاں زاریاں تے
میں کہاں کی یار تے واریاں میں بکرا رو دیاں کل سیاریاں تے

سامجی گئی تلم دکھ بھینا ندی بھال خیشاں ہو چڑیاں تے
ایتے کتے نہ زخو تیل وینیاں نی تے نہ بھینا سجدہ کوں یار تے
جیہڑے فتنہ دیاں منہا نول فتر لڑ مصیبتاں بھاریاں تے
رنگا رنگے رنگ ہنڈاوندی یکنگی دیاں مچھ عماریاں تے
اس کل و اجنہاں نہ بھید پایا اوہ رو نہ گے بازییاں ہاریاں تے
انت لکے کونٹ لڑکے دی حوج بھو دیاں پتیاں تے
قربان دیاں صد قطر ہی یار رحم کردا وگھناریاں تے
گھر جڑے و سچ کرے بھیر کارسی کو علاج بیاریاں تے
جنہاں دھل دربار منظوریاں اند نظر تنہا ندی نہیں سرواریاں تے

جنہاں تیج فراقے زخم جھلے اوہ مسید قربان شکاریاں تے
سوزن عشقی نول نہیں ٹھنڈا منی قنور آج چھڈیاں ریاں تے

بیرے مصحفیں مکتوبہ آکھاندے چار آئین کھانے
ساق درویش جہان میں لنگ لنگیٹاں لٹکائیں
نہیں پس ہے پس بیکار شخص ہے سادہاں کشتیاں
سکھو سدا بہناں دکھ من کے پھر اگستہ ہا منوں ساریاں

اے جہان ساز کجاویں تیرے ساتھ درویش خدایاں
ہستہ نہیں طبعی خط پڑھیں ساڈا امر رنگیانی ہڑاؤاریاں

اردیف ۱۴

اساں چسپاں چسپاں یاریاں تھی پانچا واناں لٹکائیائے
ساکے یار اوہا جہاں دروہا ہا تھی لیکھ سی سلل دھوریائے
انت چاہیڈ یارسی ایہو جیہ اسال جمیایں بے شعوریائے
یار جہانڈے کوڑیاں خلعت اکھنڈے تہا تون چلیا ہویائے
جہاں کشیاں یاریاں چنگل منہ پچھنے پئے کتوریائے
دھری وصلی آس کھیت پائے لکھتے پیر کتھیا پائے

پائے واہ او سید امیر یاوہیا پیشاں دھنیں کتوریائے
دھن بھگائے نہاں چھوڑیوں لکھیاں قول قاریاں ہویا
وچہ تہاں سیال سو ہندی تھیں اٹھانڈکا نوچہ بھویانڈے
سٹاں جمل قلاب پھیر کرنے ایہو جیہ پوریال سو یا ندے
ساکے دکھ نہ گئے کتھ جوش مارا ایہو جوش ہی بید ستوریائے
چت چاٹ کھادریاں پوریاں تھی پچھنے رن توریائے

وقت گئے تے پھر کتھیا قول کی نہیں بدنے لیکھ جہویریائے
نچ طلب دا غلبہ بادیت رنگ و کھننے پئے قاریانڈے

اردیف ۲۲

کرید قول خط تو چوہی کسیا کتھ چلنے شرشایاں نے
تہاں نیناں یارن چھوڑیائیں اسال منرتیاں الیاں نے
چکر خطا نوچہ پچھ جانیایں چھیاں موڑوادیال پائے
فلن درویشی یار جگ جویں تیریال سل بلایاں لایاں نے
تینوچ ساڈا ساڈا چا تیرا ویاں دلاں نو سوز جہاں نے
اہیں کٹھ کا وڑیکہ راہ تیرا ساڈو لوندے نین دوہا یاکر
اسال کھن یار ہیریال کھولیاں کھول وچہ وات اٹھایاں نے
یار تیریال بے پروہیاں ساڈیاں لٹکایاں ہور کھایاں نے
نکش زعفرانی سہم پارنے لٹاں بلل وچہ چھوڑیاں نے
نور لامعہ وچہ دماغ پچھا ویندا صدق نون صاف مضایاں نے
جے میں ہتھ تیرے قول کد وریں تھیں میں کہنیاں بھی پچھتیاں نے

تیریال یار ساڈاں یار نے ساڈاں تیاں جہاں یاریاں نے
لاہو کھوڑیاں یار نے جہاں صبریاں ساڈاں سدا یا نے
جیتوں ساڈاں فلن قول جھوڑا ہیل یدہ طریال دن ہویا
ساڈاں مل ملندیا شوقیا تو میں تھیں دھماں چوایاں نے
نظر اندے دیں تے کھت پھیراں اسل گروماں پھوڑاں نے
حالو حال ویناں ل وکھیں ل ساڈاں مشل سوڈاں نے
اسل چھیاں کتھ پچھیاں تے تھیں وچکے پار کھایاں نے
ہستیاں تیریال سید الوہیہ بھڑکایاں ہور بھڑکایاں نے
جیں دل نظر وکھدی جلوہ یار دا ہے جے یار نوچ پھوڑاں نے
اجل منہ نوری لہر ندر ندیاں نوریاں ٹور وکھایاں نے
آپے آپ میں یاریاں لایاں نے آپے وکھیاں کن وکھایاں نے

سردیف ۱۳

جہاں ایک روز فرزند پٹھے ہیں روز و خون چاہے جان ہوتیاں
 و سہ روز و سہ گروہ جہاں تیس ہزار ایک گھوٹیاں
 تیرے مالوئے میں نے راتیں جہاں ایک روز و سہ ہوتیاں
 اہم نواہ نونہ خیر و حشر تاو چاہے طبیعتاں گوتیاں ہے
 ایک نئی ہے بحر فنا اندر دوق ہوتیاں گوتیاں ہے
 جے فرشتاں مال چاہے ہاں نو کھل طعن ہیاں چھوڑتیاں
 و یکہ خط ظلام رسول کے لونی و چو مالوے لکھاں ہر و نیاں

اسٹل سے بچے ہوتیاں تھیں ہاں شکر گاندی نوک و تیاں
 میاں سیدالین نہ جہاں تھیں ساڈیاں شورشال کہ نہ ہوتیاں
 ڈاکھانے دی وچہ نہ پچی ہے اس لکھ لکھتیاں توتیاں
 سیدروال تھیں و روزی دلیلی اسٹل ہلال کھانڈیاں تیاں
 حضرت عشق والی اندر کشک رسی اسٹل ہلال ہلاوچہ توتیاں
 ایہ فرق دیاں دوز کو دیاں بھی آخر جمع وچہ آن ہوتیاں ہے
 جے قول آیا اس پھیر نیوں گئے پہن دیاں کھیل چھوٹیاں

سردیف ۱۴

ایسے وچہ اڈو ہاں مار دی خرم سوزا یہ برتی ہے ہاں می
 و سہ روز و سہ گروہ جہاں تیس ہزار ایک گھوٹیاں
 سنگس دلہے غنم پرووے ہاں سلسلے تیزی ساندی
 چو ہیاں سواریل شکر گشتیاں نہ شتر ہاں حضرت پالان دی
 چو ہیاں سواریل شکر گشتیاں نہ شتر ہاں حضرت پالان دی
 تاہیں کدھہ بخار کدھہ قول گھنہ جاندی شندی من پلان دی
 سٹل تیاں قلم لول نگیاں جی چھڑیاں جیہاں جاندی

ہو ہاں بدتال عشق دی لالت سولل ساڈیچہ لکھو جہاں ندی
 صدر گاہ ہادی جان ساڈی ہمدوش کبریت ککھاندی
 ہمدوا لاس دی جان ساڈی آہن دوز ورنی تھاندی
 لکی رٹکے جان نہ جگر اندر کھی نہ ہجری غنی ہاں دی سی ط
 وجیاں سٹل نال کھٹکھٹے چلے لہر چول بھوت ساندی
 چھٹی آہ دلوہا کھیڑ تھیں جہڑی وچہ سینے تبتوتان دی
 ساڈی جان قربان ہو رہی یا دانت ویکہ حق بچاندی

سردیف ۱۵

ساڈے لکھے تے کیسے رو وناں ہے وگ چلیا تیر تیرا ہے
 اس سبز بزرگ دارنگ خونی کھوں دیکھنا راز نقیہ دا ہے
 تعبیر اس خواب دی خواب دا نم یا نہ جھنڈا ہے
 قائم ہے نماز ہے عشق والی جان فضل کریم قیور ہے
 ورویں بھر مل رنج میجر دینے رو روڈو ہیاں رنگت شیر ہے
 ارج اٹھوں ماہ محرمول ہے صدی تیر ہویں سال خیر دا ہے

عالم پورول ول مالوے وگ چھٹی من رہیا نہ وقتا خیر دا ہے
 ولدے جو شکر خوند رنگ کھلا خاکہ جبر دی پاک تصویر دا ہے
 نقیہ اس راز دی دلال اندر دہری خواب تے حکم خیر دا ہے
 کیتا ختم کھل مٹے سلسلے ہاں لگے خون ہن عمل کثیر دا ہے
 جانی یار دی وچہ دکان بہہ کے پیا ایہ اتفاق تحریر دا ہے
 کھیں دکھ دیاں نال میں خط لکھا ورو پیرا وقت من پیرا ہے

فہرست مضامین فی قصص المحسنین المعروف احسن القصص

نمبر صفحہ	مضمون	نمبر صفحہ	مضمون
۶۲	حکایت بی بی بارئہ	۲	حمد باری تعالیٰ جل شانہ
۷۰	خواب میں دیکھنا زینب کا حضرت یوسف کو تعبیر ہفت سال کی اور پھر پندرہ سال کی	۵	نعت رسول مقبول صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم
۷۸	تعب کرنا حالت زینب پر صبح جو نکلا اور دیانت کرنا دایہ کا	۷	تہنید عشق
۸۳	گزارنا زینب کا سال بھر گریہ و زاری میں اور بارہ ماہ کہنا	۹	سبب تالیف کتاب ہذا
۸۵	دوسری دفعہ خواب دیکھنا زینب کا اور بحالت دیوانگی قید	۱۰	نوکر بعض عنایات الہی بذات بعض انبیاء علیہ السلام
"	کرنا باپ کا۔	۱۱	پیدا ہونا حضرت یوسف علیہ السلام کا اور فوت ہونا
۹۵	تیسری بار زینب کا خواب دیکھنا اور نام و نشان و دیانت	"	اور حقیقی کا اور پرورش پانا گود بچھوچی صاحبہ میں
"	کر کے ہوش میں آنا۔	۱۲	درخواست صاحبہ حضرت یوسف کی اپنے والد بزرگوار سے
۹۷	باوٹا ہاں اطراف کے قاصد آنا خواست کاری زینب کیلئے	"	اتھا کرنا ان کا حق تعالیٰ سے اور عطا ہونا
"	اورنا امید واپس جانا اور خط لکھنا باپ زینب نے عزیز	۱۴	مشروہ بلند اقبالی پانا حضرت یوسف کا خواب میں بھروسہ
"	مصر کو اور عقد ہونا۔	"	دوسری مرتبہ خواب دیکھنا حضرت کا بچہ ۹ سال
۱۱۰	خرید کرنا عزیز مصر نے حضرت یوسف کو اور پرورش کرنا	۱۷	خواب دیکھنا بار سوم بچہ ۹ سال
"	زینب نے۔	"	خواب دیکھنا بار چہارم بچہ ۱۰ سال
۱۲۱	جانا دایہ کا حضرت یوسف کے پاس وصال زینب کیلئے اور	۱۸	لیجنا نا بھائیوں کا حضرت یوسف کو جنگل میں اور چاہ میں ان
"	ان کا انکار کرنا۔	۳۱	خون آلودہ قمیص یوسف لانا بھائیوں کا اور ظاہر کرنا
۱۲۸	روانا نہ کرنا حضرت یوسف کو گلشن میں زینب کا اور مقرر کرنا	"	باپ سے کھا جانا بھیریتے کا
"	خواصوں کا برائے خدمت اور اسلام لانا ان کا	۳۴	آنا مالک سوداگر کا معہ قافلہ چاہ پر اور نکالنا حضرت یوسف
۱۳۳	مہارت عجیب بنوکر ساتھ یوسف کو زینب کا لیجانا جس میں وہ	"	کا چاہ سے اور بیچنا بھائیوں کا سوداگر کے ہاتھ تھوڑی
"	طلب وصال کرنا اور بھاگنا حضرت یوسف کا بھڑکتا نکار	"	قیمت پر اور لیجانا ان کا بطرف مصر و حکایات راہ
"	پیشینہ عزیز مصر کا عین موقعہ پر اور گواہی دینا ایک طفل چیل	۵۲	ہجوم خلقت مصر کا ویدلہ حضرت یوسف پر اور رونمائی
"	روزہ نے عفت یوسف پر	"	نکالنا مالک سوداگر کا۔
۱۴۵	طعنہ دینا عورتوں مصر کا عشق یوسف میں زینب کا اور بلانا ان	۵۵	فروخت کرنا مالک کا حضرت یوسف علیہ السلام کو اور آنا بلانا
"	کا زینب نے دعوت پر اور مشاہدہ دیدار یوسف سے بہوش	"	کا خریداری کیلئے اور اسلام لانا اور پہنچنا زینب کا وقت
"	ہو کر مایہ کاٹنے انہوں نے اپنے۔	"	پر اور شناخت کرنا حضرت یوسف علیہ السلام کو۔

صفحہ نمبر	مضمون	صفحہ نمبر	مضمون
۳۰۸	آنا برادران یوسف کا باروم مصر میں بنیامین کو لے کر اور رکھ لینا بنیامین کو یوسف نے اور واپس ہونا کنعان کو۔	۱۵۴	رواد کرنا زلیخا نے یوسف کو زندان میں۔
"	"	۱۵۷	مزمست اٹھانا زلیخا کا پسینے کے پراور تا جس یوسف علیہ السلام زندان میں جاتے رہنا زلیخا کا رات کو
۳۲۷	خط حضرت یعقوبؑ بجا نب عزیز مصر بعبارت درد انگیز۔	۱۶۲	تعبیر خواب بتانا حضرت یوسف کا زندان میں مقربان شاہ کو اسکا جوہل کا زندان میں اور خبر دینا حال یعقوبؑ یوسف کو
۳۲۸	آنا بنی اسرائیل کا بار سوم مصر میں اور ظاہر کرنا ان پر حال پنا حضرت یوسف نے اور بلانا اپنے باپ کو مع قبائل مصر میں۔	۱۶۶	طلاق ہونا پیر دل نام شتر سوار کا یوسف سے اور بعد دریافت حال پدر خود پیغام دیکر واپس بھیجنا کنعان میں رجوع بہ قصہ زندان۔
۳۳۳	روانہ ہونا بشیر غلام کا ہمراہ بنی اسرائیل کنعان کو اور حضرت یعقوبؑ کی آنکھوں پر رکھنا تیس یوسف کو اور مینا ہونا حضرت یعقوبؑ کا اور بلنا بشیر کا اپنی والدہ سے۔	۱۷۰	خواب دیکھنا سلطان مصر کا اور عاجز ہونا زلیخا کا
۳۳۵	کوچ کرنا حضرت یعقوبؑ کا جانب مصر معہ قبائل اور آنا مصری فوج کا استقبال کو راہ میں اور یوسفؑ کا پسینے کا پے اور تخت مصر پر بٹھانا ان کو اور عفوجہ سراپیم برادران سے۔	۱۷۶	بیان ضعف حال زلیخا مصائب فراق حضرت یوسف علیہ السلام میں اور بعد القضاے مدت پہنچنا نا توانی سے توانائی پر اور عقد ہونا حضرت یوسف سے اور پانا عشق حقیقی کا۔
۳۴۲	ذکروفات حضرت یعقوبؑ علیہ السلام	۱۹۵	مستنا اہل کنعان نے احسانات حضرت یوسف کو بصورت قحط سالی اور آنا برادران یوسف کا مصر میں واسطے خرید غلہ کے اور شفقت حضرت یوسف ان پر اور بعد دریافت حال طلب کرنا بنیامین اپنے برادر کو اور یہودا یہودا کا مصر میں رہنا۔
۳۴۵	ذکروفات حضرت یوسف علیہ السلام		
۳۴۹	خاتمہ کتاب ہذا		
۳۵۱	چھٹی ہائے درد آئینہ مصنف کتاب بنام دلی دوست سید روشن علی مالوی۔		

حاجی ملک دین محمد ایند سنہ پلشتر زوتا جران کتب کشمیری بازار لاہور مالکان
کتب خانہ دین محمدی بل وڈ لاہور

فہرستہائے کتب بزبان پنجابی

نمبر	نام کتاب	جز	نمبر	نام کتاب	جز	نمبر	نام کتاب
۱	روشن دل	۱	۱	ہیر فضل شاہ	۱	۱	تفسیر نبوی جلد اول
۲	دعائے سریانی	۱	۲	قصص المسینین عبدالستار	۱	۲	دوم
۳	رسالہ بے نمازاں	۱	۳	دلپذیر	۱	۳	سوم
۴	مجموعہ نعت عبدالستار	۱	۴	وژنی احوال آخرت	۱	۴	چہارم
۵	مجموعہ نعت دلپذیر	۱	۵	احوال آخرت حافظ محمد	۱	۵	پنجم
۶	ایمان عمر	۱	۶	چرخہ حقنوری	۱	۶	ششم
۷	ایمان حمزہ	۱	۷	ہیر حسین	۱	۷	ہفتم یا دہم
۸	ایمان عثمان	۱	۸	دل خورشید	۱	۸	یا دہم تا چہار دہم
۹	مولود غلام حسین	۱	۹	ہیر بھیل	۱	۹	خوانینہ اقل و دوم
۱۰	معراج نامہ ملتانی	۱	۱۰	ہیر محمد شاہ	۱	۱۰	گلزار آدم مولوی محمد مسلم
۱۱	ایمان صدیق	۱	۱۱	سوسنی فضل شاہ	۱	۱۱	گلزار موسیٰ
۱۲	وفات نامہ پنجابی	۱	۱۲	بالقویر	۱	۱۲	گلزار محمدی
۱۳	ہدیہ مرید	۱	۱۳	سوسنی قادر یار	۱	۱۳	گلزار سکندری
۱۴	بیت باوا فرید	۱	۱۴	معراج نامہ بخت عربی	۱	۱۴	گلزار نوح
۱۵	الذراع محمدی	۱	۱۵	معراج نامہ بخت اردو	۱	۱۵	گلزار ابراہیم
۱۶	زینت الاسلام کامل	۱	۱۶	کچی روٹی خورد	۱	۱۶	بدیع الیمال
۱۷	حقیقت الاسلام دلپذیر	۱	۱۷	بچی روٹی کلاں	۱	۱۷	سیف الملوک میاں محمد
۱۸	سستی فضل شاہ	۱	۱۸	سستی روٹی	۱	۱۸	قصہ شمشاد
۱۹	سسی مولوی غلام رسول	۱	۱۹	الذراع مولوی محمد عبداللہ	۱	۱۹	ہیر وارث شاہ
۲۰	سسی ہاشم	۱	۲۰	نور نامہ	۱	۲۰	ہیر وارث شاہ بالقویر
۲۱	لیکچر جنرل فضل شاہ	۱	۲۱	نجات المؤمنین	۱	۲۱	اکرام محمدی عبدالستار
۲۲	مذہب جنرل کے پتہ سے طلب فرمائیے	۱	۲۲	شرح نجات المؤمنین	۱	۲۲	اکرام محمدی دلپذیر

حاجی ملکین محمد سینڈ پبلشرز تاجران بازار کشمیری لاہور و مالکان کتب خانہ دین محمدی ہیکل روڈ لاہور

نام کتاب	نمبر	نام کتاب	نمبر	نام کتاب	نمبر
روح پنج بوٹا	۱	سولہ سہیلیاں	۱۰	شیریں فرہاد دہجانی	۱
سیف الملوک لطف علی	۱۲	سی حرفی غلام رسول	۱۰	فقر نامہ رنجانی	۱
سی حرفی جے شاہ	۱	سی حرفی ہدایت اللہ	۱۲	افضل	--
قصہ ڈھول شمس غفور اللہ	۸	کامن غلام حسین	--	نقلی اصلی فقیر	--
کافیاں جے شاہ	۱	مرزا صاحبان دہوتا	۱۷	زمانہ دے رنگ	--
قصہ ڈھول شمس غلام حسین	۵	بیت سائیں گوہر	۱	شان عربی	--
غزیر فاطمہ	۱۲	پورن بھگت (کالیداس)	۲	عشق محمدی	--
قصہ آہوار دوزبان	۱۰	دقاوریار	۱۰	مدیہ دے چاچل	--
گلیاں میانیاں	--	گوپی چند کالیداس	۲	ریا پاٹھیاں	--
گلدستہ سحر	۱	روپ لبنت در	۲	بیر حسین	--
باران ماہ ہدایت اللہ	--	چرخہ رنگ رنگیلا	۱	ریلوایاں داگھو	--
بہشتی محلے	۱	سی حرفی بردا	--	چٹھی یوسف	--
قصہ حضرت بلال رضی	۱	سی حرفی میاں محمد	--	چٹھی یعقوب	--
بارہ ماہ حسین	۱	سی حرفی علی حیدر	۱۰	نیز ہر قسم کے قصہ جات فی عدد	--
باران ماہ شاہ نور عالم	۱۰	شاہ بہرام	۱۰	ایک پیسہ	(د-ر)
پروسی چندری	۱۰	ایلا محبوں دقاصر	۱۰	ہدایت القاری محمد بوٹا	۲
جہاں محبوب	۱۰	مدح امیر علی	۱۰	خطب محمدی	۵
چنگیاں منڈیاں وسوں	۱۰	مدح پیر زال	۱۰	سستی پنوں	۵
حقوق والدین	۱۰	میم مسلمان	۲	وفات نامہ	۳
کرامت غوث الاعظم قصہ لڑکی	۱۰	قصہ ماہ رمضان	۱۰	مرزا صاحبان برخور دار	۱۰
حیات حبیبی	۱	نصیحت فرزند ان	۱	مرزا دھرم شفیق	۳
راہجے دارو سن داغور	۱۰	حبوک راہجے دی	۱۰	مرزا دمیلاں شاہ	۲
ڈولی نامہ	--	چٹھی غلام رسول	--	مرزا میاں محمد	۷
رہسہ	--	سی حرفی بوٹا	--	مندرجہ ذیل پتہ سے طلب فرمائیے	۱۰

جاتی لکڑی محمد ایڈیٹر پبلشرز جہاں کتب بازار کشمیری لاہور و مالکان کتب خانہ دین محمدی لاہور و لاہور

نام کتاب	قیمت	نام کتاب	قیمت	نام کتاب	قیمت
سیرت محمدی	ع	جنگ نامہ محمد صدیق	ع	نماز مترجم منظوم	۱۱
سیف الملک میاں محمد جہلم	ع	زین العرب	ع	مجموعہ خطب فیروزی کلاں	۱۶
تفسیر سورہ فاتحہ	۸	زقوم	۸	خطب قادسی	۱۲
سبیل المتقین از ہر	۷	داؤ بادشاہی رہائی	۴	شرح نجات المؤمنین	۱۲
مجموعہ رحیم یار	۱	انشائے دلپذیر	۵	یوسف زین فضل شاہ	۴
سہتی مراد	۶	وعظ دلپذیر	۶	حاتم طائی پنجابی	۸
شرح انوار عبد اللہ حصہ اول	ع	خطب دلپذیر	ع	بیت سائیں گوہر	۱
دوئم	ع	مرزے میاں مزیدار سرکل	۲	ایات جان محمد	۲
سوئم	ع	علیہ مبارک	۳	شعباز شریعت	ع
انوار دمولوی عبد اللہ	ع	مرقع رسول	۸	سیف السنت کلاں	۱۲
انوار بالک اللہ	ع	لیلیٰ العنوں فضل شاہ	۶	خورد	۲
ہیر راجنجا کشتہ	۸	معجزات رسول کریم	۲	قانون عشق کامل	۱۲
ہیر راجنجا (دوئم)	ع	شیخ محمدی	۸	حقوق والدین	۱۰
ہیر راجنجا (پیر اندتا)	ع	تفسیر فیروزی پارہ اول	۶	حقوق الزوجین	۱۰
ہیر راجنجا دمیال شاہ	۸	دوئم	۸	چراغ روشن مفسیر مریم	۴
پورن بالک رام	۸	سوئم	۸	قہر یزدانی	۴
پورن کالیداس	۶	چہارم	۶	حزب الجمر	۲
دگوپی چند	۶	تبارک الذی	۶	اسمانی کڑک حصہ اول	۴
روپ لبنت	ع	عم	ع	دوئم	۸
ہریش چندر	۵	نماز حنفوی فیروزی	۵	روزہ نامہ توبہ نامہ	۴
جنگ میر حسنہ غلام رسول کامل	ع				

نیز ہر ایک قسم کی سستی کتابیں منگوانے کا پتہ

جامی مکدین محمد ایڈیٹر سنز پیشہ زناجران کتب بازار کشمیری لاہور

وماکان کتب خانہ دین محمدی بل روڈ لاہور

تشریف آفرین کتابت
 سنوی مولانا احمد علی علیہ السلام

تاج شہزادہ مکمل پانچ جلدوں میں

بس پر تمام ہنسی تقدیر انبساط لے
 بہترین یہ لور کیس میں جو اپنی بہن
 نو بہت خوشنما کتابت گلین کاغذ
 صاف طباعت اور اراں ہویت
 لڑا سہ اس وقت چوتھے ایڈیشن میں
 طبع ہوئی جو قیمت جلد بہترین روپیہ
 ملک دین محمد زید نے تاجران کتابت
 بل ساروڈ و کشمیری بازار دہلی

Ch
 19

